KATİNA'NIN ELİNDE MAKASI

Huysuz ile Seyfi'nin
35 yıllık sevda masalı

Söyleşi:
Korhan Atay - Figen Kumru Akşit

ALFA

KATİNA'NIN ELİNDE MAKASI

{Huysuz ile Seyfi'nin 35 Yıllık Sevda Masalı}

Korhan Atay & Figen Kumru Akşit

Alfa Yayınları - 2004

KORHAN ATAY

1949 yılında İzmir, Karşıyaka'da doğdu. Gençlik hayallerini, müzik yaşamını sürdürmek istediği Paris'e gömüp İzmir'e döndü ve meslek yaşamına fotoğrafçı olarak başladı. 1977 yılında geldiği İstanbul'da, önce kitap yayıncılığı ve Aydınlık gazetesinde muhabirlik yaptı. Ses dergisinde muhabirliğin ardından, 1982 yılında geçtiği Nokta dergisinde; muhabir, istihbarat şefi, haber müdürü, yazı işleri müdürü, yayın ve yazı kurulu üyesi olarak çalıştı. 1990 yılından itibaren Star, Kanal 6 ve ATV televizyonlarında haber programı, haber müdürü yardımcılığı, program yapımcılığı ve editörlüğü yaptı. 1994 yılında; kurucusu ve ortağı olduğu Pro-TV ve Eylül TV şirketlerince hazırlanıp Kanal D, Star, Kanal 6, TRT 1, TRT 2 kanallarında yayınlanan; haber, belgesel, tartışma, yarışma, dizi gibi programlarin prodüktör, editör ve yazarlıklarını yaptı. Yazar halen, kurucusu olduğu Düşişleri Stratejik İletişim Çözümleri şirketinde iletişim danışmanlığı, sektör dergileri, PR, sosyal kampanyalar yaparak ve bazı yayın organlarına yazarak iş hayatını sürdürüyor.

FİGEN KUMRU AKŞİT

1957 yılında Adana'da doğdu. Babasının memuriyeti nedeniyle yaşadığı Çorum ve Ankara'da eğitimini tamamladıktan sonra, 1982 yılında İstanbul'da Hürriyet gazetesinde meslek yaşamına adım attı. Nokta dergisinde muhabirlik ve haber müdürlüğü yaptı, Kanal 6 televizyonunda haber merkezinde; ATV'de program yapımcısı olarak çalıştı. Tempo dergisinde muhabir, editör ve yayın kurulu üyeliği yaptı; Hürriyet Dergi Grubu'nun diğer dergileri Capital, Amica ve Biba için söyleşiler hazırladı. Platin ekonomi dergisi yayın koordinatörlüğü, Macro dergisi genel yayın yönetmenliği yaptı, NTV Radyo'da şef editör ve program yapımcısı olarak çalıştı. Meslek hayatının çeşitli aşamalarında sektör dergileri çıkardı, dönemin ünlü mizah dergisi HBR Maymun'da "Pangaltıpost" ilavesi hazırladı. Son iki yıldır serbest çalışan yazar, meslek yaşamını kurucusu olduğu Düşişleri Stratejik İletişim Çözümleri şirketinde iletişim danışmanlığı, sektör dergileri, PR, sosyal kampanyalar yaparak ve bazı yayın organlarına yazarak sürdürüyor.

VİRJİN HANIM İLE SEYFİ BEY

Seyfi Dursunoğlu'nu; yaşam öyküsünü, yaşama bakışını, yaşam anlayışını yazmak için ikna etmek müthiş heyecanlı, eğlenceli bir serüvene adım atmak gibiydi. Aynı süreçte hem bir İstanbul Beyefendisi'nin unutulmuş kentli değerlerle bezeli saygın yaşamında gezinecek, hem de magazin dünyası denilen sahne ve gösteri dünyasının son 60 yılını, göbeğinde yaşamasına rağmen dışında kalmayı başaran Seyfi Dursunoğlu'nun anı, gözlem ve yorumlarından öğrenecektik.

Seyfi Bey olabildiğince açık yüreklilikle yaşadıklarını, gördüklerini bizimle paylaştı. Bu paylaşım sonucunda ortaya çıkan elinizdeki kitapta magazine, sansasyona yönelik bir yaklaşıma hiç yer verilmedi. Anlatılanlar tümüyle yaşanmışlıklar, tanıklıklar ve Seyfi Bey'in yorumlarından oluşuyor.

Üsluba gelince; onu çekici kılan, zıt bakış açılarına sahip iki ayrı kişinin aynı süreci ve olayları iç içe geçmiş bir biçimde anlatması. Yaşananlar kimi zaman Seyfi Dursunoğlu'nun titiz, saygılı ve muhafazakâr bakış açısıyla, kimi zaman da yaratıcısı olduğu ölümsüz Huysuz Virjin karakterinin iğneli, esprili ve biraz hoppa diliyle anlatılıyor. Bu iki farklı yaklaşımın aynı ağızdan sözcüklere dökülmesi, kişiye özgü değişik bir üslup çıkartıyor ortaya. Seyfi Bey ve Huysuz Virjin'i televizyonda izleyenlerin anımsayacağı gibi, çoğu zaman uzun ve devrik cümlelerden oluşan ancak alabildiğine renkli, zengin ve kolay anlaşılır bu konuşma üslubunu bozmadan kitaba aktarmaya özen gösterdik. Sonuçta kuru bir Seyfi Dursunoğlu resmî tarihi yerine, zaman zaman öykü lezzetine ulaşan bir metin çıktı ortaya.

Seyfi Dursunoğlu'nun evinde, haftada iki tam gün söyleşi yaparak üç ayı aşkın bir maratonun ardından ortaya çıkan bu kitap için en büyük yardımı sanatçının kendisinden aldık. "Canım kendi kitabı. Tabii yapacak!" diye düşünülmemeli; müthiş çalışma disiplini ve olağanüstü konukseverliği zoru kolaylaştırmak yolunda büyük katkı sağladı. Yakın dostu Şakir Eroğlu da gerek işlek belleği, gerekse az bulunur arşiviyle ihtiyaç duyduğumuz anlarda yardımı esirgemedi.

"Seyfi Dursunoğlu Kitabı"nı hazırlamanın bizim açımızdan en çekici yanı Seyfi Bey'i "gerçekten" tanımaktı. Birlikte çalıştığımız aylar

süresince hayata dair pek çok detayı paylaştık. Birlikte güldük, birlikte hayıflandık, düşüncelere daldık ama gülmece bölümü her şeye baskındı. Seyfi Bey, hüzünlü bir anısından bile mizah unsuru olarak yararlanmayı başarabilecek kadar üstat çünkü. Söyleşi ve yazımın ardından son düzeltmelere sıra geldiğinde en doğru çalışma yöntemini yine o buldu. "Çocuklar, gidip gelmekle vakit kaybetmeyip bende kalmanız lazım!" dedi. Onun evinde, onun dünyasında geçirdiğimiz gecelerin anılarından ayrı bir kitap oluşturulsa yeridir. Sabahları uyandırmak için kapılarımızın önünde çan çalmasındaki zarafetten, kahvaltıya geciktiğimiz zaman pencerelerimize küçük taşlar atarken yüzüne yerleşen o hinzir ifadeye; öyle çok detay var ki... Tıraş olurken yüzünü kesen yardımcısı Ümit'e bile, "Ne o, kediyle mi tıraş oldun?" diyecek kadar güçlü bir mizah duygusuna sahip olan bir insanın 35 yıldır tükenmeyen, her gün biraz daha gelişen eşsiz bir şovu nasıl başardığının ipuçlarıyla tanıştık. Sonuçta, sanırız Seyfi Bey'i biraz olsun tanıdık ve ayrıcalıklı bir dosta sahip olduğumuz için bugün çok mutluyuz.

Bu mutluluğu 35 yıldır yaşayan, profesyonel sahne yaşamına adım attığı ilk günden bu yana dostlukları -araya kimi küçük dargınlıklar girse de- süren Günay Tuncel (ünlü Günay Restoran & Bar'ın sahibi) onu şu sözlerle anlatıyor: "Bulunduğu yeri hak edenler için bir sıralama yapılacak olsa Seyfi birinci gelir. Her şeyi bileğinin hakkıyla kazanmıştır. Ben bütün sanatçılarla çalıştım. Hepsini bilirim. Sözüne en çok güvenilecek sanatçı Seyfi'dir. Bir söz verdi mi kesinlikle dönmez..."

Resmi tarih yazmadık demiştik az önce. Bu kitapta okuyacaklarınıza iki kişinin; Seyfi Bey ile Virjin Hanım'ın öyküsü gözüyle de bakabilirsiniz.

Bundan 35 yıl önce ilk profesyonel sahne gösterisini yaptığında 37 yaşında alımlı bir kadındı. Bugün 72 yaşında, hâlâ sahnede, hâlâ alımlı.

Huysuz Virjin'den gerçek bir insanmış gibi söz etmemizi yadırgamayın, çünkü o gerçek. Yaşamını yalnızca sahnede sürdürebilmesine; sahne dışında o ciddi, muhafazakâr, titiz Seyfi Dursunoğlu'na dönüşmesine rağmen gerçek.

Sahnede, beyaz perdede, ekranda yarattığı karakteri ömür boyu yaşatmayı başaran pek çok örnekten söz edilebilir: Marx kardeşlerin en ünlüsü Groucho Marx'tan (bize adapte edilen adıyla Arşak Palabıyıkyan) "Şaban" Kemal Sunal'a, Rowan Atkinson'dan (Mr. Bean)

Mükremin Abi'ye (Yılmaz Erdoğan) upuzun bir liste çıkarılabilir. Sıralanan bu karakterlerle Huysuz Virjin arasında çok temel bir fark var. Onlar bir tekst ya da senaryoyu oynuyor. Huysuz Virjin'e gelince, sahneye girişiyle başlayan ve Seyfi Dursunoğlu'nun peruğunu çıkarıp makyajını silmesiyle sona eren sınırlı bir süreyle de olsa yaşıyor... Başarısının, uzun ömürlülüğünün ve eskimemesinin sırrı burada. O yaşayan bir varlık. Bir metne değil, yaşamın ritmine ve akışına uygun şekilde konuşuyor, espri yapıyor, laf atıyor, tepki veriyor, eğleniyor ve eğlendiriyor. Hep aynı gösteriyi yaptığı sanılsa da dönemlere, alışkanlıklara, davranışlara; kendisinin ve izleyicinin değişen ruh hallerine göre Huysuz Virjin'in şovu da sürekli değişiyor. Öylesine değişken ve fettan bir şov ki, 35 yıldır izleniyor ama kimse bıkmıyor.

Seyfi Bey'e gelince; Huysuz Virjin'e adanmış bir yaşam onunki... Tıpkı bir menajer gibi onu kolluyor, koruyor ve geliştiriyor. Bu yetenekli, zeki ve fettan kadını zapturapt altına alabilmek uğruna, son derece özverili bir yaşam sürüyor. Zaten kendisi de, "Doya doya yaşayamadım hayatımı" diye açıklıyor bu durumu.

Seyfi Bey'le konuştukça ve konuşma süresince yaşamını paylaştıkça onun Huysuz Virjin gibi bir kadınla aynı evi paylaşmasının ne denli zor olduğunu anladık.

İlk şaşkınlığı, tanışmak ve kitap çalışmasını programlamak için Seyfi Bey'in evine gittiğimizde yaşadık. Kapıyı yardımcısı Ümit açtı ve bize iki çift mavi galoş uzattı, ayakkabılarımızın üstüne geçirmemiz için. Ağır bordo brokar perdeli, antika mobilya ve aksesuarlarla dolu konuk salonuna buyur edildik. Önce eski menajeri ve dostu Şakir Eroğlu geldi. Makul bir beklemenin ve Şakir Eroğlu tarafından yönlendirilen "Nasıl insanlar bunlar?" içerikli bir tanışma sohbetinin ardından Seyfi Bey, yüzünde son derece kibar ve profesyonel bir gülümsemeyle geldi...

Öğlen öncesinden başlayıp akşam saatlerine dek süren sonraki mutat görüşmelerde bu ilk resmiyet kırıldı tabii. Zaten söyleşiler de konuk salonu yerine; meteoroloji raporlarına uygun olarak, kimi zaman bahçede havuz başında, kimi zaman "yaşam odası" adını verdiği üst salonda yapıldı.

Söyleşinin ilk günü biz tatlı/tuzlu kurabiyelerimizle birlikte gittik. Seyfi Bey öğlen yemeği yemediğimizi hemen fark etti. Sonraki görüşmelerde, Seyfi Bey'in tarifleriyle yardımcısı Ümit'in ya da bizzat kendisinin yaptığı birbirinden leziz öğlen yemekleri yemeye başladık. Başladık ama ilk uyarımızı da o sırada aldık. En Huysuz Virjin

bakışıyla bizi süzüp, çok sevdiği MED Yapım'ın patronu Fatih Aksoy'u ellerini yıkamadan sofraya oturduğu için bir daha asla evine yemeğe davet etmediğini söyledi. Biz, yemeği çatal-bıçakla ve ekmeksiz yiyeceğimizi anlatmaya çalıştıysak da pek ikna edici olamadık.

Havlularımız daha ilk günden ayrılmıştı. Herkes kendi havlusunu biliyor ve ona göre kullanıyordu. Dikkat etmemiz gereken bir diğer konu da, tırnaklarımızın temiz ve bakımlı olmasıydı -ki Allah'tan öyleydi. Bir de sehpaların üzerine konulan, tümü Seyfi Bey'in göz nuru ve el emeğiyle işlenmiş örtüleri buruşturmamak ve yerinden oynatmamakla yükümlüydük. Küçük bir kırışık, küçük bir uyarı demekti. Gözlükten kaleme, makastan sigaraya, evdeki her eşyanın yeri belliydi ve değiştirilemezdi. Mevsimine göre günün hangi saatinde hangi kapı ya da pencerenin açılacağı, ne şekilde kapatılacağı saptanmış ve kurala bağlanmıştı. Biz bütün bunları görüp yaşadıkça yardımcısı Ümit için hayıflanmaya başlamıştık ki, onun Seyfi Bey'den daha titiz olduğunu öğrenip rahatladık.

Röportajlar süresince Seyfi Bey'in elleri hiç boş durmadı. Önce bir arkadaşına hediye etmek üzere "patchwork" yatak örtüsü yaptı, sonra da büyük boy bir etamin yastık işlemeye başladı. Röportajlar sona erdiğinde, etamin çoktan bitmiş, arada bir yelek dikilmiş, bir masa örtüsü ve bir yatak örtüsüne aynı anda başlanmıştı bile.

Görüşmelerimizde zaman zaman Huysuz Virjin'le de karşılaşmak istiyorduk ama nedense dizginler hep Seyfi Bey'in elindeydi. Neyse ki, eskilere dalıp rahatladığı bazı anlarda, birkaç cümleyle de olsa Huysuz Virjin araya karışıyordu. Önceleri Huysuz Virjin'in konuşmaya karıştığını anlayamayıp söylenenleri Seyfi Bey'e mâl ettik ve irkildik ama sonra sonra alıştık. Söyleşiyi okurken zaman zaman siz de aynı ikilemi yaşayacaksınız. Size yardımcı olabilmek için, Huysuz Virjin'e ait olan bu cümleleri italik karakterle (eğik yazı) belirtmek yoluna gittik.

Sahneye çıktığında bülbül gibi şakıyan; susturmaya kimsenin gücünün ve haddinin el vermediği Huysuz Virjin'in neden bu denli az konuştuğunu bir süre sonra yaşadığımız olay sayesinde çözdük. Bir gün bütün cesaretimizi toplayıp kendimizi Seyfi Bey'e içkili bir akşam yemeğine davet ettirmeye karar verdik. Bu yemeğe ilişkin amacımızı, onun tarzına uygun olması için açık ve net bir şekilde anlattık: "Sizi içirip, kötü emellerimize alet etmek istiyoruz Seyfi Bey..." Hayret! Seyfi Bey kabul etti. Bir sonraki görüşmede akşam yemeğine kalmamızı, kendisinin hazırlayacağı mezeler eşliğinde birlikte birkaç kadeh içebileceğimizi söyledi. Çok sevindik ve onurlandık. Tabii biz

de mutfak becerilerimiz elverdiğince hazırlanıp tencerelerimizle birlikte gittik görüşmeye.

Akşam, Şakir Eroğlu'nun da katılımıyla dört kişilik bir sofra kuruldu. Yaşam gustosundaki üstatlığını, tadım konusunda da sürdüren Seyfi Bey, son derece incelikli ama açık sözlü bir yaklaşımla, aşçılıkta onun eline su dökemeyeceğimiz konusunda haddimizi bildirdi. Seyfi Bey'in kayganadan enginara, çiçek şeklinde soyulmuş turplardan dereotlu/ sebzeli pilava tüm yemekleri ve mezeleri çok lezzetliydi. Rakısı da güzeldi. Güzeldi, çünkü Seyfi Bey'in özel yöntemiyle dinlendirilmiş ve kötü aromalardan kurtarılmıştı.

O gece rakının da bakkaldan alındığı gibi açılıp içilemeyeceğine ilişkin kuralı öğrendik.

Kadehler birden ikiye geçti ve ilginç bir değişiklik oldu masada. Seyfi Bey sustu; Huysuz Virjin katıldı konuşmaya. Sonraki saatler; kahkahalarla yıkanmış, tadına doyulmaz bir Huysuz Virjin sohbeti halinde tüketildi.

O gece öğrendik ve daha sonra Seyfi Bey de teyit etti: Huysuz Virjin'i ortaya çıkarmanın yolu, Seyfi Bey'in iki kadeh içki içmesinden geçiyormuş meğerse... 35 yıllık meslek yaşamı boyunca Huysuz Virjin'in sahneye çıkacağı her gece Seyfi Bey mutlaka iki kadeh viski içermiş. Evinden getirdiği bardakla tabii; içkiyi az ya da fazla kaçırmayıp ölçüyü tutturmak için... Azıyla, Seyfi Bey utangaçlığını ve ciddiyetini yenemiyor; çoğuyla, Huysuz Virjin çevredeki insanları ve eşyaları kırıp dökebiliyormuş...

Söyleşi yaptığımız aylar süresince; fotoğraf albümlerinden yatak odasına, Virjin Hanım'ın gardırobundan Seyfi Bey'in mutfağına, akla gelecek ve gelmeyecek her yere burnumuzu soktuk. Tüm bu süreçte bir yandan Seyfi Bey ve Virjin Hanım'ın yaşam öyküsünü kaleme aldık, bir yandan da çevresindeki herkes gibi biz de mecburen eğitildik... Onun İstanbul beyefendiliği, nezaketi ve samimiyetinden, yaşama ve insan ilişkilerine bakışından, -kimi zaman Huysuz Virjin'in dikenlerine bürünse de- her zaman yapıcı olan eleştirilerinden etkilenmemek elde değildi. Seyfi Dursunoğlu'nu tüm kurallarıyla birlikte çok sevdik.

Bahçe kapısındaki "Dikkat eğitimli köpek!" tabelası başlarda bizi gülümsetti. Sonra sonra eğitimden ne kastedildiğini anladık. Alman çoban köpeği türündeki sevgili Rita'sı, güvenlik açısından gerçekten havlamasını gerektiren durumlar dışında asla havlamıyordu... Seyfi

Bey ona bile kendi kurallarını benimsetmeyi başarmış.

Ancak tüm bu kuralcı görünüşün bir istisnası var: Huysuz... Sahnelerin edepsiz kraliçesi Huysuz Virjin değil kastettiğimiz. Önceki sayfalarda anlattığımız ve kitapta okuyacağınız gibi ona sahnelerin dışında bir özgürlük ve yaşam alanı tanımıyor Seyfi Bey. Bu Huysuz, minik bir muhabbet kuşu. Seyfi Bey çoğu zaman Huysuz'un kafesini açıyor ve evin içinde serbestçe dolaşmasına izin veriyor. Tavandaki avizeye, konup sallanabilsin diye pembe dantel kurdeleler asmış. Ama Huysuz'un tercihi dönüp dolaşıp Seyfi Bey'in başına veya omzuna konmak. Seyfi Bey'in olağanüstü titizliğini artik bildiğimiz için, Huysuz'a tanınan evde dolaşma ve istediği yere pisleme özgürlüğünün ortaya çıkardığı akıl almaz çelişkiyi hâlâ çözebilmiş değiliz. Belki de Huysuz Virjin'i bu kadar bastırmasının diyetini Huysuz kuşa ödüyor Seyfi Bey; kimbilir?

Elinizdeki kitabın sayfalarını çevirmeye ve okumaya devam ettikçe sıradışı bir yaşam öyküsüyle karşılaşacaksınız. Hayatını zennelik yaparak kazanan bir beyefendinin yaşamı bu. Öyle bir yaşam ki, hemen ilk yıllarından başlayarak sahnede olmak, hatta zennelik yapmak bir yazgı haline gelmiş Seyfi Bey için. Yazgısına uymuş o da...

İyi günü ve kötü günüyle Virjin Hanım ile Seyfi Bey'in fevkalâde hayat hikâyesine hoş geldiniz!

Figen Kumru Akşit - Korhan Atay
Eylül 2004

BAŞLARKEN

"İlkokulda 'Gelincik Ülkesi' adlı bir müzikalde dört beş kişi daire oluyoruz, ortamızda da bir kız. Ama kız bir türlü rolünü ve dansları yapamıyor. Bense çok iyi yapıyorum. Bizi çalıştıran madam, 'Sen geç ortaya,' dedi. Ama ortadakinin kız olması lazım... Beylerbeyi'nde Süreyya diye bir arkadaşımda peruk olduğunu biliyordum. 'Peruk taksam olur mu?' dedim madama; 'Olur,' dedi: 'Peruk takarsan ortada sen dans edersin...""

Yıl 1942 olmalı. Her şey o gün mü başladı acaba? "Bahattin Ağabeyimin nişanında, büyük ağabeyim Selahattin'le dans ediyorum. Büyük ağabeyim pavyonlara falan pek düşkündü. Pek bir gezmeyi severdi. Adı da zaten Clark Selahattin'di. 'Patagonyalı Clark Selahattin' derlerdi. Clark Gable'a benzerdi. O oralarda iyi dans edebilmek için evde benimle figür çalışırdı. Gittiği pavyonda kadınlarla daha iyi uyum sağlasın diye ben konu mankeni olurdum herhalde. Düğünlere de o figürleri göstermek için çıkardık."

Yıl 1950. Şuhum değil mi?.. Lütfen bana sahnede gelmiş geçmiş bundan daha şuh bir kadın gösterebilir misiniz? Ayrıca, herkes göğsünü dışarı fırlatır, ben elimle kapıyorum. Edepliyim de yani.

KİM BU HUYSUZ?

Huysuz Virjin nasıl bir kişilik?

Huysuz Virjin namuslu bir kadın değil ancak her şeyin doğrusunu söyleyen biri. İnsanların kendilerinde göremediği şeyleri rahatlıkla ikaz eden, yaptığı her ikazın da doğru olduğuna inanan biri. Hem doğruyu biliyor, hem ikaz ediyor. Tatmin olmamış, kendini beğenmiş bir kadın. Her çıktığında biri çiçek veriyor, "Aa bu benimle yatmak istiyor" diyor. Adam ona sanatçı olduğu için çiçek veriyor. Adamın aklının ucundan geçmiyor bu. Ama o çiçeği verirken dahi oradan bir espri çıkarmak gerekiyor. Aslında hep hakikatleri söylüyor. Eğer bir sanatçıya adamın biri çiçek veriyorsa, yani "Beni marke et, bir imkânın olursa bir yerlerde devrilelim" demek istiyordur. Ben, olan, doğru olan bir şeyi söylüyorum. Ama o yaştaki bir insan bir tek çiçeğe bunu söylüyorsa bu güldürür. Aslında bir mânâsı var bunun. Bir esasa dayanıyor tabii.

Hâlâ kendini çok güzel gören, herkesin onunla yatmak istediğini düşünen 70 yaşında bir kadın yani. Kompleksli bir kadın. Hâlâ güzelim diyor; hayır! "Siz benim bacaklarımı gördünüz mü? Her uzvum bir artist gibi; gözlerim Liz Taylor, dudaklarım Brigitte Bardot, göğüslerim Jane Mansfield, burası da [belden aşağısını gösteriyor] James Bond..." Yani öyle kendini methediyor. Herkes bakıyor; neresi Liz Taylor'a benziyor, neresi Brigitte Bardot'a benziyor... Bir tek James Bond'u herhalde kabul ediyorlar, bilemiyorum!

35 yıldır aynı yastığa baş koyuyorsunuz. Huysuz Virjin'i seviyor musunuz gerçekten?

Seviyorum. Çünkü Huysuz Virjin öyle bir tip ki, herkes tarafından seviliyor. Dürüstlüğü, beklenmedik seks istekleri, isterikliği, kendini beğenmişliği, hazırcevaplığı, kıvraklığı, dans etmesi, şarkı söylemesi... Bunların hepsi bir arada. Güzel bir tip bence.

Nasıl Huysuz Virjin oldunuz?

Beylerbeyi Kültür Cemiyeti'nde, arkadaşlarımla birlikte ramazan eğlenceleri yaparken, "Ben Virjin adını alıyorum" dedim, o ismi sevdiğim için. Diğer arkadaşlar da eski ünlü kantocuların isimlerini

aldılar. Komiklik olsun diye onlara lâkaplar da takardık: Pasaklı Peruz, Kıllı Nevruz gibi... 'Benimki yalnız Virjin. Ama ben yönetiyorum işi; "O olmadı!" diyorum, "Bunu beceremiyorsunuz!" diyorum, kıyamet koparıyorum. "Aaa ne kadar huysuzsun, seninki de Huysuz Virjin olsun!" dediler bir gün. Yönettiğim için sevimsiz oluyorum; hep yöneticiler sevimsizdir ya. Herkesle münakaşa etmek zorunda kalıyorsun. Öylece Huysuz Virjin oldum. Sonra bu benim şovuma cuk oturdu.

TRABZON, BILDIRCIN YAĞMURU, KUŞPALAZI, DESPOT ABLA...

Çocukluğunuza dair hatırladığınız ilk anı nedir; ev, aile, yaramazlıklar?

15-20 yaşlarıma geldiğim zaman, çocukluğumdan hatırladığım şeyleri anlatırdım ve şaşarlardı, "Sen o zaman üç yaşındaydın, nasıl hatırlayabiliyorsun böyle şeyleri?" diye. Demek ki, çok küçüklüğümü iyi hatırlayabiliyorum. Mesela... bir evde otururduk. Üç yaşında mıydım neydim, bilmiyorum; annem sobanın üzerinden suyu alırken ben de yanında duruyorum, bütün suyu üzerine döktü, yandı. Ondan sonra kadının biri geldi, bildiğimiz duvar sarmaşığını yıkadı, kaynatti ve onun suyuyla pansuman yaptı. Yaprakları, yüzleri yanık deriye gelecek şekilde koydu, sardı. Derecesi yüksek bir su yanığı olduğu halde, pırıl pırıl bir deri çıktı altından. Bunu hatırlıyorum mesela.

Ne kadar sürdü iyileşmesi?

O kadarını hatırlamıyorum; pansumana gelindi, gidildi. Şimdi es kaza bir şey olacak olursa diye ben de aynı sarmaşığı ektim bahçeme. Bildiğimiz duvar sarmaşığı işte...

Bir de şunu hatırlıyorum çok küçüklüğümden: Yağmurlu havalarda bir ampul yanardı arka bahçede, veranda gibi bir yerde. Bıldırcınlar gelir, ona çarpar, yere düşerdi. Altı kardeş; topla topla bitmezdi bıldırcınlar. Hemen toplamak lazım, çünkü sersemliği geçince yerden kalkıp uçarlardı. Toplayıp nereye koyardık, hareket ederler miydi, o kadarını hatırlamıyorum ama hepsini kızartır, yanına pilav yaparlardı, yerdik. Bıldırcın yağardı gökten, yağmur gibi... Ben bunları anlattığım zaman şaşırıp kalıyorlar, "Nasıl hatırlayabilirsin sen?" diye.

Eviniz neredeydi?

Trabzon'da. Çok küçüklüğümden hatırladığım bu iki olay var. Bir de büyük ablamı hatırlıyorum. Ben küçücük bir çocuğum, karnımı açar, ayaklarını dayardı ısıtmak için... Niye yapardı bunu küçücük bir

çocuğa, hiç anlamadım...

Ne zaman, nasıl bir evde doğdunuz?

Doğum tarihim 1932... Doğduğum evi hatırlamıyorum.. Yani üç yaşında bu olayları hatırladığım evde mi doğmuştum, bilmiyorum. Sonra daha iyi bir eve geçtik. Benden bir yaş büyük ağabeyimin öldüğü bir ev vardı; o ev başka bir evdi, bıldırcınlı ev başka. Hangisinde doğdum bilmiyorum ama birkaç ev değiştirdik Trabzon'da.

Ağabeyiniz neden öldü?

Ağabeyimin adı Nizamettin'ti. Bir pazar sabahı, mutadımız üzere hepimizin pideleri söylendi ve kahvaltı ettik. Ağabeyim ikinci pideyi istedi, büyük ablam da sinirlendi, "Al ye, son yiyişin olsun!" dedi. Ellerimiz ağızlarımız yıkandı, Nizamettin'le birlikte oturma odasına gittik. Pencereden kâğıt uçurtma uçuracağız. Defter kâğıdı ve makara ipliğinden yapılan uçurtmalarımızı uçurmaya başladık. Nizamettin arada bir öksürüyordu, bir zaman sonra öksürüğü çoğaldı. Ablam, "Yeter artık hava soğudu, öksürmeye de başladınız, hadi içeri!" dedi. Akşama doğru Nizamettin'in ateşi yükselmeye başladı. Divanın üstüne bir yastık konuldu, yatırıldı. Akşam ateşi iyice yükselince yatağına götürüldü. Sayıklamalar, göz kaymaları başlayınca doktorun gelmesine karar verildi. Doktor, "Ayağım lapada, gelemiyorum" demiş. Beni de tam o sırada uyumaya gönderdiler, ayak altında dolaşmayayım diye. Yattım, birkaç saat sonra çığlıklarla uyandım. Nizamettin ölmüş... Kuşpalazından...

Bir de, Nizamettin'e o sabah kahvaltıda ablamın, "Son yiyişin olsun!" demesi... Öldükten sonra böyle bir laf konuşuldu herhalde. Ablam çok üzüldü, onu hatırlıyorum.

Mahalleyi hatırlıyor musunuz?

Yeni Cuma Mahallesi... Bir vesile ile Trabzon'a gittiğimde bulmaya çalıştım, bulamadım. Hafif bir yokuştan çıkıp, yokuş başındaki dört-beş basamaktan sonra bahçe kapısını açıp giriyorsunuz. Onlar avlu derler buna. Avlunun olduğu yer alt kat, açıktan merdivenle üst kata çıkılırdı. Böyle bir görüntüyü aradım ama bulamadım. Zaten hiçbir akrabamız da kalmamıştı orada. Gitmemle dönmem bir oldu.

Aile kökleriniz nerelere dayanıyor?

Annem Bayburt'un Aruzga köyünden, Babam Oflu fakat uzaktan

akrabalar. İyi ki sakat çıkmamışız... Ve yine annemin anlattığı kadarıyla, Birinci Dünya Harbi sırasında Ruslar'dan kaçmak için Bayburt'tan Anadolu'nun içlerine göç ederlerken ilk çocuğunu yolda dünyaya getirmiş annem.

Annemin babası terziymiş. Büyük atölyeleri varmış Bayburt'ta. Kaçarken makinelerin üzerini kapamışlar, yatakları yorganları atlı arabalara yükleyip yola çıkmışlar.

Annem de hamile. Çocuk doğacak, bunlar sefer halindeler. Annem yorganın birini kesip çocuk yatağı haline getirmiş fakat dikecek ipliği yok. "Bey!" demiş. "Bir iplik alalım da ben bu çocuğa yatak yapayım." Babam da çok sert bir adamdı. "Ben anladım, sen benim iki yakamı bir araya getirmeyeceksin" demiş. Annem kumaşların kenarından iplikler çekmiş, onlarla yatağı yapmış.

Ve bakınız, ölünceye kadar babamdan hiçbir şey istemedi. O lafa çok alınmış. Mesela, "Zeytin bitti" denir ama "Zeytin al" denmezdi bizde. Bunu bir gurur meselesi yapmış.

Anne ve babanızın etnik kökenleri neydi?

Çok kötü bir Rumca konuşurlardı; çok kötü bir Rumca... Rum arkadaşlarımdan ötürü şimdi anlıyorum. Lazca değil, Lazca olmadığını biliyorum. Fakat niye böyle kötü bir Rumca konuşulurdu, onu da anlayamadım.

Yerel bir diyalekt olmalı...

Bizden gizli bir şey konuşacakları zaman o dili kullanırlardı. Annem, babam, Hatice diye bir yardımcımız vardı, o; böyle konuşurlar, birbirlerini anlarlardı. Mesela, "İmmanan cor ciris, nat ron doziris!" Bu biraz ayıp bir laftı. Yani, "Annen senin kukunu/pipini yesin!" gibi bir laf. Rum arkadaşlarima sorduğumda, çok kötü bir şive ile Rumca konuştuklarını anladım. Ama Lazca değildi, onu biliyorum.

Bir daha Bayburt'a dönmediler mi?

Hayır, Trabzon'da yaşamışlar. Ama dönüp bakmışlar tabii Bayburt'a, savaştan sonra. Bütün dikiş makinelerinin ortasına birer balta vurulmuş, bir daha kullanılamasın diye. Kimisi ortasından ikiye ayrılmış, kimisi ezilmiş. Annemin söylediğine göre, bunu yapanlar Ermeniler. Benim şimdi Ermeni ahbabım çok, onlar üzülmesin diye Ruslar diyorum. Harp bu kardeşim, harp yani...

Babanızın işi neydi?

Babam saatçiydi. Saat tamiri yapardı daha doğrusu. Aile Trabzon'da genişleyince, babam iyi bir iş bulayım, daha rahat yaşayalım diye İstanbul'a geldi. Beyazıt'ta üniversitenin* arka kapısından Mahmutpaşa'ya doğru inen Çakmakçılar Yokuşu'ndaki Sümbüllü Han'da ufacık bir dükkân açıp ticarete başladı. Çok sonra iflas edip işi bırakıncaya kadar hep o dükkânda çalıştı. Biz Trabzon'da ağabeyimin öldüğü evde yaşıyorduk. Bir müddet sonra bizi de İstanbul'a aldırdı.

Babanızın Trabzon'daki saatçi dükkânını hatırlıyor musunuz?

Hayır, çok küçüktüm. Sadece, babamın para kazanmak için İstanbul'a geldiği aklımda. Trabzon'dan buraya geldiğimizde altı yaşındaydım. Karagümrük'te bir evin üst katına, büyük bir eve kiracı olarak geldik. Bahçe de vardı arkada.

1938 yılından söz ediyoruz...

Atatürk öldüğü zaman ben birinci sınıfa gidiyordum. Karagümrük'te oturuyorduk. Çok küçüktüm, herkes ağlıyordu, "Atatürk öldü!" diye. Evde uzunca bir süre umumi bir üzüntü hâkim oldu. Onu çok iyi hatırlıyorum.

İstanbul'a gelir gelmez okula mı başladınız?

Evet. Karagümrük'te hemen yanımızda bir okul vardı. Sonra Vefa'ya taşındık. Vefa'daki evi iyi hatırlıyorum. Eşyalarımız çok lüks değildi. Biz kardeşler bir odada yatardık. Bir de Kuran'dan ayetler ezberlerdik. Sabah kahvaltı edilecek; babam oturur, anası da yanında, benim annem de yanında. Kapıyı vurur, içeri gireriz. Dersini veren geçer, veren geçer, sıra bana gelir; resmen sınav. Tabii beceremezdim, çok küçüğüm diye idare ederlerdi beni. Ondan sonra kahvaltı edilirdi. Mangalda ekmekler kızarır, memleketten peynirler gelir, yağlar gelir ve yer masasında yerdik. Çok iyi hatırlıyorum: Bir pazar sabahı galiba, kahvaltı bitti, babaanneme fenalık geldi. Gidiyordu... Beş tane yumurta yemiş, 75-80 yaşında kadın. Babam anası diye ona yediriyor, yediriyor... kadına fenalık geliyor. Bir panik, koşuşturma...

Babanızla ilgili başka neler hatırlıyorsunuz?

Vallahi, babam erkek evlatlarına karşı sert davranan, küçükken çok seven, büyüdükçe sevgisini göstermeyen bir insandı. Her dediğinin

yapılmasını isterdi, hep karşısında el pençe divan durulsun, bacak bacak üstüne atılmasın, istediğin radyoyu dinleyemeyesin, istediğin yere gidemeyesin, hep ondan izin alasın... Mihenk taşı hep odur. Böyle bir ailede büyüdüm.

Ya anneniz?

Annem dünya iyisi, hep ortalığı düzeltmeye çalışan, "Sen de haklısın ama baban da haklı, ne yapayım evladım" diyen, sessiz, sakin, hiç dedikodusu falan olmayan, kendini dine vermiş, bahçesi, dini, kocası, çocukları olan bir kadın. Bahçede namaz kılardı ve namazdan sonra on dakika o seccadenin üzerinde uyurdu. Uyur kalkar, "Bak genç kız gibi oldum" derdi, yani dinçleştim...

Kardeşlerinizden kimler hayatta şimdi?

Bir tek benden küçük olan ve kaza eseri doğan hayatta.

Nasıl bir kazaydı bu?

Aile iyice büyümüştü. Altı kardeştik, Nizamettin ölünce beşe indik. En küçükleri bendim. Biz beş kardeş kaldıktan yıllar sonra annemde bir kanama oldu. Doktor dedi ki, "Artık çocuğunuz olmaz..." Onlar da rahat ettiler. 47 yaşında hamile kaldı annem. Etraftan utanıldı, "Ay ne yapacağız, ne edeceğiz" diye. O sırada ablam da evlenmişti, onun da çocuğu oldu. Ana-kız sütü yaptılar. Çocukların çok az arası vardi, ikisinin de sütü vardı. Böylece yine altı kardeş olduk.

Kardeşler arası ilişkiler nasıldı?

Büyük ablamdan çok dayak yedim ben. Çok despottu.

Ne yapardı?

Beni sokağa çıkarmazdı. Oyun oynamak için sokağa çıkamıyorum. Hep evde kalmak mecburiyetindeyim. O yokken sokağa çıktım mı, gelirken beni görürse döverdi ablam. Evde de dizinin dibinde oturtuyor. Devamlı makinede dikiş dikiyor, beni de yanında yerde oturtuyor, ne isterse yapıyorum... "Teyelleri sök!" diyor, söküyorum; "Düşen iğneleri ver!" diyor... Canım sıkılıyor... Bazen o evde yokken, onun sabahlıklarını, bir de toplu iğne kutusunu alır, o sabahlıklarla kendime Şeyh Ahmet *[1921 yılında çevrilen The Sheik adlı filmde efsanevi oyuncu Rudolph Valentino tarafından canlandırılan Şeyh Ahmet Bin Hasan karakteri]* kıyafeti yapardım. Tabii bana çok bol ve uzun

olduğu için iğne ile tuttura tuttura... Yedi yaşında falandım. Aniden "Ablan geldi!" dedikleri zaman ne yapacaksın... Panik halinde üzerindekileri çıkarır, yatağın üstüne atarsın... Ablam sabahlığını giyerken iğneler batıyor, al bir parti dayak daha...

Ne hikmetse, sokakta oynayan çocuk ona kötü gelirdi. Halbuki apartmanımızın önü de mahallenin çocuklarıyla doluydu. Şimdiki Hıfzıssıhha'nın olduğu yerdeydi apartmanımız. Biraz ilerde tümsekler vardı. O tümseklerin içinde Çingeneler otururdu. O yıllarda, trahom denilen çok bulaşıcı bir göz hastalığı salgını vardı. Hastalık bulaşmasından korkuyordu belki de ablam. Ama ben yine de trahom oldum. Gözlerim feci vaziyette, açılmıyor. Pansuman yapa yapa açarlardı gözlerimi. Ondan sonra tutturdular, limon suyu... Her sabah limon suyu damlatılıyor. Bağırıyorum, kıyameti koparıyorum... Başka bir ilaç yok muydu da limon suyu dökülürdü bilmiyorum ama hayatımda bu kadar acı çektiğimi hatırlamıyorum.

Büyük ablanız diğer kardeşlerinize de benzer şeyler yapar mıydı, yoksa yalnız sizinle mi uğraşırdı?

Bütün kardeşlere yapardı bunu. Ablam sonra dayağın tarzını değiştirdi, ki eski tip dayağı tercih ederdim. Isırgan otuyla döverdi. Bütün bacaklarım şişerdi. Babam gelinceye kadar geçmesin diye dua ederdim ama inerdi hepsi, gösteremezdim. Ama ne adi ayol, bütün bacaklarım şişerdi kaşıya kaşıya...

Kardeşim altı-yedi yaşındaydı, soba kurulmuş evde. Körebe oynuyoruz sobanın etrafında. Gözü bağlıyken yanmasın diye, "Ben 'Cızz!' dediğim zaman dur" dedim. Ama ben "Cızz!" deyinceye kadar sobaya yapıştı kaldı. Böyle yanmış bir surat... Ben şimdi ne yapacağım! Bir şeyler sürdüm, "Görünme, erken yat!" dedim. Olmadı. "Babama benim adımı verirsen seni gebertirim! Kendim değdim diyeceksin" dedim. Benden korkuyordu, "Peki" dedi. Bir yandan yemek yiyoruz, bir yandan gözünün içine bakıyorum. Ödüm kopuyor, söyleyecek diye. Yemek tam bitmişti ki, kardeşim, "Sen neden bana cızz demedin?" dedi ve foyam çıktı meydana. Ablam derhal ele aldı dayak olayını, babamdan evvel görevini bitirdi.

Her fırsatta dayak atardı bana. Vefa'dan Beylerbeyi'ne taşındık, dört katlı ahşap bir eve. Karşı evde de terlikçinin kızları var, dört tane kız. Tabii onların nispeti oluyor birbirlerine, mahallenin kızları. Bir gün bizim eve, "Güle güle oturun"a geldiler. Sokağa çıkma yasağım olduğu için ben de aralarındayım. Biri, "Şarkı bilir misiniz?" diye sordu. Ablam, "Biz öyle fazla bilmeyiz" dedi. "Aaa niye bilmeyiz abla?" diye

atıldım. Başladım söylemeye, "Cameşleri *[Mandaları]* vurdum kıra bayıra. Çağırın güveyi yar yar, gele ayıra..." Çocukluğumdan kalma bir şarkı ama o kadar köylü bir şarkı ki... Hava yapamadılar diye çok kızdı ablalarım. Misafirler gittikten sonra bir dayak, bir dayak...

Bir gün evde bir şarkı daha söyledim... "Bu İstanbul kızlarında hiç hayır kalmadı" diye. Nereden duyduysam bu şarkıyı... "Vay sen bunu nasıl söylersin!" diye büyük ablam yine dayak attı bana. İstanbul kızı ya o da... Bahane arıyormuş herhalde, bende tatmin oluyordu. Şimdi gülerek anlatıyorum ama o zaman pek mutlu olmazdım.

Ablanızla sonraları hiç konuştunuz mu bunları?

Evet, konuştum. Altunizade'de otururken bir gün geldiğinde -oğulları kızları falan da vardı- nereden laf açıldıysa, "Abla ben hep merak ettim. O yaştaki bir çocuğun çıplak karnında ayak ısıtmak nasıl bir düşünceydi?" diye sordum. "Ay ne bileyim! Ben de gençtim. Çocukluk benimki de" dedi. Öyle üzerinde durmak istemedi, geçiştirdi. Ben de daha fazla rahatsız etmedim.

Anneniz "Sen karışma" demez miydi, engellemez miydi ablayı?

Demezdi. Belki dayak yerken kurtarırdı bizi. Böyle bir yardımı olurdu. İş bölümü vardı evde. Kapıyı açmak bana ait, masada su vermek bana ait. Sonra yaşım ilerledikçe kahve pişirmek bana ait oldu, sonra dayak yemek korkusuyla bulaşık yıkamak bana ait oldu ve alıştım. Alışkanlık haline geldi.

Bu iş bölümünü yapan kim?

Ablam. Gün geçtikçe, onlar tembelleştikçe, bana daha çok iş yıkıldı. Hatta büyük ablam evlenip gittiği zaman o kadar memnun oldum ki, sevinçten Beylerbeyi'ndeki dört katlı evimizin taban tahtalarını en üstten en alta kadar fırçaladım.

Ablam gidince, deniz tarafındaki oda bana kaldı. Benim odam arka tarafa bakıyordu. Bir ağaç vardı. Rüzgârda sallanir, duvara vururdu; korkardım ama yalnız yatmak zorundaydım. Kaide böyle, herkes yalnız yatacak. Ama eve bir misafir geldiği zaman benimle yatırırlardı. Ne ablalarımla ne de ağabeylerimle; benimle... Ablam gitti diye, anlatamam size memnuniyetimi. Bir de artık dayak azaldı diye sevinmiştim, azalmamış... Öbür ablam devraldı.

O günden sonra çok sevindiğim, mutlu olduğum zamanlarda hep evi

tepeden tırnağa temizledim. Bu yüzden görücü bile geldi bana.

Aaa!..

Evet. Beni istemeye geldiler. Evi temizlerken kafama da bir şeyler sarardım, saçlarım kirlenmesin diye. Öyle başım sarılı, camları falan siliyorum. Birkaç gün sonra kapı çalındı, görücü geldi. Evde kız yok, ikisi de evlenmiş. "Sizin kızınıza talip olduk" diye geldiler. Annem, "Ben kızlarımı verdim" dedi... "Olur mu?" dediler. "Üç gün evvel cam siliyordu, gördük..."

Kaç yaşındaydınız?

Lisedeydim sanırım. İnanmadılar. Annem, "Seyfi bir gelsene" dedi. Koştum geldim. Üstümde ne vardı, tam hatırlamıyorum ama başım sarılı. Tabii şöyle de olabilir: Kulaklarim küçükken çok kepçeydi. Alerji duyardım buna. O yüzden eski pantolonlarımın paçalarını keser, sabunlu suyla ıslatır, kafama geçirirdim, kulaklarım arkaya yatışsın diye. Hatta bir gece ben böyle uyurken babam görmüş, "Ulan menenjit olacak bu!" diye çekip çıkarmış kafamdan.

Kulaklarınız kepçe gibi durmuyor şimdi.

Öyle mi? Zamanla saç filan çıkıyor da kamufle mi oluyor yoksa?

Maddi sıkıntıları olan bir ev miydi baba eviniz?

Hayır, sıkıntı yaşanan bir ev değildi. İpek halılarımız vardı. Vefa'da bir müddet oturduktan sonra Beylerbeyi'nde dört katlı bir ev aldı babam. Şimdi çoktan yıkıldı tabii, otopark var artık yerinde. Maddi durumumuz iyiydi. Beni o zamanlar zengin aile çocuklarının gittiği; Zeki Müren, Emil Galip Sandalcı, Kadir Has, Haldun Simavi, Doğancan Akyürek, Şükrü Ersoy gibi isimlerin okuduğu, Arnavutköy'deki Özel Boğaziçi Lisesi'ne *[Feyzi Ati Lisesi]* yatılı yazdırdılar, büyük taksitleri göze alarak.

Ağabeylerim haylaz çıktı, okumadılar. Bilardo oynuyorlar diye çok dayak yemiştir onlar. Onun için bilardoya hiç elimi sürmedim ben. Daha istaka tutmamışımdır. Çünkü bilardoyu dayak gerektiren bir şey olarak görüyordum çocukluğumda.

Onlar haylaz çıkınca benim üzerime düştüler. Üçüncü sınıfa kadar Fatih'teki 56. İlkokul'da okudum. Üçüncü sınıfta kaldim. Boğaziçi Lisesi'nde tekrar üçüncü sınıfa girdim ama kaldığım bilinmiyordu

herhalde. Hoca beni parmakla gösterirdi, "Bakın her şeyi ezbere biliyor" diye. Ee, bir sene evvel okumuşum hepsini çünkü. Üçüncü sınıfta en zeki bendim; dördüncü Sınıfta foyam çıktı meydana, vasat talebelerden biri oldum.

Orta sonda beklemeliydim Tabiat Bilgisi dersinden. Allah kahretsin! Kedinin bacağını sordular, "50 santimetre" dedim, ona sinirlendi hoca, beni ikmale bıraktı. Bir dersten beklemeli... Bir yılımı yediler. Allah yesin onları inşallah! Ayol kedinin bacağı... Belki uzun bir kedi vardı bizim evde, ondan aklımda kalmış... Sonra öğrendim ne olduğunu. Adam meğerse mezun ettiği, üniversitede okuyan, paraya ihtiyacı olan, sevdiği eski öğrencilerinden ders almamı istiyormuş. "Özel ders al!" diyor bana habire... Tabiat Bilgisi dersinden özel ders alınır mı, matematik alınır... Ertesi sene ders aldım da öyle geçtim. Aldırttı bana dersi. Böyle rezillik olur mu? "Gandi" derdik adama.

BAHRİYELİ YILLAR, İLK İLİŞKİ, ESRARLI CİGARA

Altı çocuğun bakımı, özel okul, ipek halılar... Aileden gelen varlıkla mı, babanızın kendi kazancıyla mı sağlandı bu yaşam?

Tamamen kendi kazancı ama öyle çok memnun olmazdı taksit öderken. Mesela üç gün bayram tatili verirler, "Nedir bu her gün tatil? Ben dünyanın parasını veriyorum ama sen hep evdesin" diye okul tatiline kızardı.

Yatılıyım ya; cumartesileri birisi gelip beni alıp eve götürecek. Okuldan bizi tek başımıza bırakmazlardı. Babam ağabeyime söylermiş, ağabeyim ablama söylermiş, ablam öbürüne söylermiş, akşam toplanırlarmış, ben yokum... Kimse beni almaya gelmemiş. Ben de kirlilerimi çantama doldurur; okulda kafesli bir yer vardı, oradan yola bakar beklerdim. Beklerim beklerim, kimse gelmez... Sonunda, Anadolu'dan gelen sürekli yatılı öğrencilerle birlikte yatıp uyurdum.

Gecenin ikisinde babam nasıl yapıyorsa, Üsküdar'dan Beşiktaş'a geçip gelir, beni uyandırır, uyku sersemi giyinip, babamın yanında üşüye üşüye, sabah ezanında yola düşerdim. Pazar sabahı evde olurdum, akşam yeniden okula dönerdim. Allah'tan o arada ablam bir subayla evlenip yanımızdaki eve taşındı da, onlar beni getirip götürmeye başladılar. Kısa süre sonra da emir erine devrettiler bu işi.

Evimizde Hatice Abla diye yardımcı bir kadın vardı, sonra biz Bayburt'a harpten *[İkinci Dünya Savaşı]* ötürü gidince, Ermeni bir madam geldi, hizmet etti. Bahçıvanımız falan vardı. İyiydi durumumuz.

Diğer kardeşlerinizin okul durumları neydi?

Büyük ağabeyim Anadolu'da bir yerlerde ancak liseyi bitirebildi. Ablalarım ortaokuldan sonra Kız Sanat'a verildi, dikiş öğrensinler diye. Küçük ağabeyim ortaokuldan ayrıldı. Kardeşim Galatasaray'a yazdırıldı, fakat sadece kayıt yaptırdılar. Arkasından hiç ilgilenilmedi, o da kaldı, lise birinci sınıftan ayrıldı. Yani en kültürlüleri benim, benimki de ne kadarsa işte... Ben de Boğaziçi Lisesi'nin dokuzuncu

sınıfından ayrildim. Enişte subaydı, çok da cimri bir adamdı. Babama, "Niye bu kadar masraf yapıyorsun? Heybeliada Deniz Koleji'ne *[Heybeliada'daki Askeri Deniz Lisesi]* sokalım, bedava okur" dedi. İşte yakışıklı çocuk da, deniz subayı olur da... Bana hiç fikrim sorulmadan Deniz Koleji'nin imtihanlarına sokuldum. Hiçbir şey yazmadım kâğıda ki, almasınlar beni. 188 kişi alacaklardı, 188'inci beni aldılar. Hâlâ üzülürüm; gerçekten isteyen insanlar varken ben torpille Deniz Koleji'ne yazıldım diye.

Birinci seneyi okudum Heybeliada'da; "Anne" dedim, "Beni buradan çıkarın. Ben burada okuyamayacağım..." Annem, "Bu seneyi de oku, babana etki edip seni çıkartacağım" dedi. O sene de geçti, yine bir şey olmadı. Artık üçüncü sınıftayım, liseyi bitirip Harbiye'ye gideceğim. Dedim, "İmtihanlar yaklaşıyor, Harbiye'ye geçeceğim ve bunun bir de yüksek tazminatı var. Çıkarıyor musunuz, çıkarmıyor musunuz?" Baktım bir şey yapmıyorlar, ben çıkmaya karar verdim. Fizik bizde mekanik, optik, ısı olarak üç ayrı ders sayılırdı. Ben isteyerek üçünden birden kaldım, bir de edebiyattan kalınca otomatikman çıkartıldım.

Neden istemediniz askeri okulu?

İyi de, benim mizacıma hiç uygun bir yer değil ki orası. Üçte nöbete kalk, beşte yat. Yanından bir sınıf yüksekteki biri geçerken selam vereceksin, unuttun mu adını alıyorlar, gece talimdeyim... Her gece ben talimdeyim. Ceza talimi derlerdi, her gün kaz ayağı... "Ayaklarını tut, yürü..." Tatmin olurlardı herhalde. Böyle geçti bütün günlerim. "Aaa üç sene dayandım; yok, yapamayacağım" dedim. Deniz Koleji'nin tazminatını da bana ödetti babam tabii ama hiçbir şey demedi. Haydarpaşa Lisesi'ne geldim ve oradan mezun oldum.

Nasıl ödediniz onca parayı?

Yok, zaten tazminat hemen gelmiyor, bir müddet sonra geliyor. O zamana kadar da ben liseyi bitirdim, Sosyal Sigortalar'a memur olarak girdim, orada ödedim.

Biliyor musunuz, bizim asıl soyadımız Tursun. Babamın adı Mehmet Ali Tursun. D de değil, T ile Tursun. Zannediyorum eski nüfus kâğıdımda böyle... Sonra Dursun oldu tabii.

Dursunoğlu değil mi soyadınız?

Benim gerçek adım Seyfettin Dursun. Çok kömürcü adı gibi diye değiştirdim, Seyfi Dursunoğlu yaptım, bu sefer de kasap adı oldu, fazla

bir şey değişmedi.

Hani sahne adı desek, değil. Bu da sıradan bir ad.

O kadarını değiştiremezdim, babam kızardı. Ben sanatçı olduğum için Seyfi Dursunoğlu'na çevirmedim. Talebeyken de Seyfettin Dursun bana çok şey geldi...

Gençken yaptığınız bir değişiklik yani...

Tabii, tabii. Daha gençken Seyfi Dursunoğlu yaptım. Ama ne dertler geldi başıma. Tek başıma eve çıktıktan sonra, telefon için müracaat ettim. Büyük olaydı eskiden telefon almak. On sene, yirmi sene beklerdin. Bekledim kardeşim, yirmi sene sonra telefon sırası geldi, vermiyorlar. Nüfusunda Seyfettin Dursun, sen Seyfi Dursunoğlu. Ayol ikisi aynı, yapmayın, etmeyin! Ben bunu onlara kabul ettirinceye kadar akla karayı seçtim.

Tabii o telefonu beklerken ben tuttum başka bir telefon aldim. O zamanlar öyleydi, isteyen telefonunu satardı. Almak için yıllarca bekliyorsun ya, olan telefonlar değer kazanmıştı. Hafifmeşrep bir hanım arkadaşım vardı. O telefonunu satiyor. O kadar çok arayan olmuş ki, rahatsız olmuş. "Benim telefonumu sana satayım" dedi "Ay, seninki şimdi sabahlara kadar aranır, beni uyutmazlar, istemem" dedim. Telefon satan bir komisyoncu buldum, tamam, bağlatacak. Kaç paraysa o zaman işte, telefon bağlanıp çalıştığı zaman vereceğim parasını. Bağlandı, adam aradı beni, konuştuk, tamam. Geldi, parasını verdim, numarayı sordum. Söyledi... Aaa, o numara! Hafifmeşrep arkadaşımın numarası. Parayı vermişim, yapacak bir şey yok. Sabahlara kadar ne Konya'sı kaldı, ne Trabzon'u, habire arıyorlar. 67 vilayetten arıyorlar; "Geldim, kamyonu çektim. Yukarı çıkayım mı?" Allah'ım yarabbim, korktuğum başıma geldi. Senelerce uğraştım onunla. "Telefonunu değiştirdi, ben aldım o telefonu" diyorum, "E sizle konuşsak..." "Yok, benimle konuşmayın!" Sonra, o yirmi sene beklediğim telefonum geldi. İki tane numaram oldu bu sefer de.

Nüfusta hâlâ Seyfettin Dursun musunuz?

Evet.

Yani mahkeme kararıyla değiştirmediniz.

Ayol kadın mı oldum, niye değiştireyim? Öyle başlamışım bir kere.

İnsan sevmeyince de değiştirebilir.

Hayır, sevmemek değil de, Seyfettin'den daha bir kibar Seyfi.

Babanız saat tamircisiydi, İstanbul'a geldi, manifaturacı oldu ve ailesine iyi bir yaşam sağladı...

Evet ama ben öyle zannediyorum ki, bu işin piri değildi babam. Sümerbank'tan kumaşlar alınır, çok ufak kârlarla satış yapılırdı. Zaten bir zaman sonra işler geriye doğru gidiyordu, kötülüyordu. 250 bin liraya sigortalıydı dükkân. Sabah mallar dışarıya çıkarılır, akşam tekrar içeriye konulur, kepenk kapanırdı. Öyle ufak bir dükkândı. Bir akşam dükkân kapandıktan sonra yangın çıkmış. Dükkân kapandıktan yarım saat sonra çıktığı için sigorta tamamını değil, yarısını ödedi. Bana anlatılanların doğruluk derecesini tahkik edecek yaşta değildim o zaman. Öyleyse öyle, böyleyse böyleydi benim için. Bütün yanık kumaşlar eve geldi...

Babam kişilik olarak çok sert bir adamdı. Korkardım, çok korkardım. Ve herkes dayak yemiştir babamdan, bir ben yemedim. Dayak yememek için elimden gelen bütün çabayı sarf ettim ama ablam eksik olmasın, telafi etti. Sertliğini şöyle anlatayım: Küçük ablamı teyzemin oğlu istiyordu, aile vermedi. Halamın oğlu istiyordu, aile vermedi. Sonunda çok yakışıklı bir deniz subayı istedi ve nişanlandılar. Fakat halamın oğlu, "Biz sözlüydük" gibi laflar sokuşturdu araya ve olayı bozdu. Nişan bozulunca ablam çok üzüldü, yataklara düştü o yakışıklı adamdan ayrıldı diye. Derken bir binbaşı çıktı ortaya. O da deniz subayı fakat hiç saçı yok başında. Hoş adamdı fakat çok dindardı. Babamın tabii çok hoşuna gitti dindar olması.

Nikâh hemen kıyıldı. Düğün henüz yapılmamıştı. Subay Küçük ağabeyimle (Bahattin), babamın tuhafiyeci dükkanında. enişte, ablamı Maltepe'ye gemileri gezmeye davet etti. Askeri gemiler o zamanlar Maltepe'de duruyor. Kalktık gittik. Gittik, çünkü beni yanlarına koydular. Ben artık ne roldeyim bilmiyorum orada. Bindik motora, gemiye gittik. Yemekler, masalar hazırlanmış. Yemek yedikten sonra enişte dedi ki, "Bilmem ne teğmen sana gemileri gezdirecek." Sanki bayılıyorum gemi gezmeye. Enişte beni bir güzel devreden çıkardı; bir motora koydular, gemi gemi gezdirdiler. Saatler sonra ablamla beraber eve döndük fakat geç kalmıştık. Ablam nikâhlı olmasına rağmen, babamdan korkusundan tuvalete kaçtı. Babam tuvaletin kapısını tekmeyle açtı. Elinde kısa, kalın saplı bir tahta vardı. Rumca "gudal" dedikleri, köyde ayran yapılırken kullanılan tahta. "Vay sen nasıl bu saatte gelirsin ulan!" diyerek tahtaları ablamın

kafasında kırdı. Yani böyle sert bir adamdı. Mânâsız bir sertlikti bence. Mânâsız...

Kardeşim dünyaya gelinceye kadar benim evde bir dediğim iki olmazdı. Çünkü en küçük bendim, el bebek gül bebek... Hepsi o kadarmış ama. Kardeşim dünyaya gelir gelmez ben tu kaka oldum. Ne yapsam azarlanma ve hemen "Otur yerine!" Sempati sıfıra indi. Babam bana göre cahildi ama baba olduğu için her şeye hâkim olmak isteyen, bütün kararları kendisi vermek isteyen bir adamdı. Biz de iyi kötü büyüdük, aklımız erdi. Yapılan işin yanlış olduğunu görür ama doğrusunu öneremezdik. Öyle despot bir adamdı.

Kardeşim dünyaya gelinceye kadar, düşünebiliyor musunuz, gece yarılarında kalkıp geliyor, beni okuldan alıyor, eve getiriyor. Okulda müsamereler falan yapıyoruz, ahşap evde ben dans çalışıyorum güm güm! Ablalarım kızıyor, babam, "Karışmayın, o çalışıyor. Tiyatroda oynayacak" diyor. Kimse karışamıyor; ben tepin, tepin, tepin... Şimdi birisi tepinse tepemde, öldürebilirim! Evet, ben dans ederdim, o da bakardı. Müsamerelere babam da gelirdi. Her sene müsamere yapılırdı. Başka ders mi yoktu ne? En çok dans dersimi çalışırdım.

Ne zaman kaybettiniz babanızı?

Bir gece babam, "Fenalaştım, beni hastaneye götürün" demiş. Üç gün yattı, hastanede öldü.

1975 yılıydı, ben İzmir'de çalışıyordum. 81 yaşındaydı. Profesyonel olarak sahneye çıktığımı bilmiyordu. Artık evde oturuyordu, emekli olmuştu. Her hafta ziyaretine gidip para verdiğim zaman mutlu oluyordu. "Bu para nereden geliyor, memursun sen, nasıl bu kadar para verebiliyorsun?" demiyordu. Onun için lâzım olan paraydı herhalde.

Sizi hiç sahnede izlemedi mi?

Yani profesyonel olduğumu görmedi; ama Beylerbeyi Kültür Cemiyeti'nde amatör olarak sahneye çıktığım zaman geldi, izledi ve beğendi. Ancak o zaman yaptığım gösteri daha farklıydı. Önce çok güzel bir kostümle sahneye çıkıp takdim yapıyorum, arkasından fasılda şarkı söylüyorum, arkasından meddahlık yapıyorum, ondan sonra kantolar oynuyorum, ondan sonra tuluat tiyatrosu yapıyoruz, sonra Ermeni şivesiyle tiyatro yapıyoruz. Yani bir sürü role giriyorum ve olayı ben götürüyorum. Öyle seyrettiği için de çok mutlu oldu, memnun oldu hayatından.

Babanızla annenizin ilişkileri nasıldı?

Annem dediğim gibi o kadar sakin, cevap vermeyen, o kadar uysal bir kadın ki... Yani karşısındaki deli bile olsa, onunla geçinirdi. Öyle bir kadın...

Mutlular mıydı?

Vallahi, onların mutluluğunu nasıl anlatayım; işte annem yemeğini yapar, temizliğini yapar, çocuklarına bakar... Ne dereceye kadar mutluydular onu bilemem. Ama babamın bu arada bazı zamparalıklarına şahit oldum. Din ayrı bir şey demek ki...

Anneniz fark eder miydi bunları?

Savaş zamanı biz İstanbul'dan gittik. Bir Ermeni kadın alındı eve, o kadınla da beraber olmuş babam. Biz ona "Madam Teyze" derdik. Daha sonraki yıllarda benim de ilk münasebetim o kadınla oldu. 24-25 yaşlarındaydım o tarihte. Kadın yaşlı ve çirkindi. Eve sarhoş gelmiştim. Nasıl sarhoş bir gecemdi...

Deniz Koleji'nden sonraki yıllarda galiba.

Evet, sonra. Kadın bize gelince temizlik, yemek falan yapardı. Babam onu yardımcı kadın olarak almıştı. O ayarttı beni. İlk deneyimimdi. Ağabeylerim beğenmezlerdi onu, ben herhalde çok çaresizdim... Adını bile hatırlamıyorum şimdi.

Ne yemekler pişerdi evinizde, Karadeniz mutfağı mı hakimdi?

Evet. Bugünkü dinçliğimi ona mı borçluyum acaba? Bol bol karalahana çorbası yapılırdı. Onun içinde fasulye vardır, onu sevmezdim. Kara kara bir fasulye. Fasulyeyi severim de, çorbanın içinde değil... Bir de bol bol paça yapılırdı. Paçayı yiyemem, o et bir acayip, jöle gibi. Suyuna ekmek doğrar yerdim.

Kim pişirirdi yemeklerinizi?

Yemekleri annem pişirirdi. Çok da misafirperverdi. Çalışmaya başladıktan sonra evdeki en büyük odayı ben aldım. Boyattım, süsledim püsledim, kapımda Yale kilit, kimse girmeyecek, odama dokunmayacak. Arkadaşlarım bana misafir geldiği zaman hemen odama çıkarırdım. Aradan yarım saat geçerdi, -Allah rahmet eylesin-

koca bir tepsi üstünde, kaç misafirim gelmişse o sayıda çay ve puf böreği. Hemen oturur, hamur açar puf böreği yapardı. İstanbul'dan Beylerbeyi'ne uzun bir yolculukla geçildiği için insanın karnı acıkırdı. Öyle köprü falan yok o zaman. Deniz geçen insanlara muhakkak yemek verilirdi bizde, âdetti... O tatta puf böreği bir daha hiç yiyemedim.

Babanız hiç ilgilenmez miydi sizinle, birlikte bir şeyler yapmaz mıydınız?

İstanbul'a ilk geldiğimiz zamanı hatırlıyorum, bağlara götürürdü bizi, piknik yapardık. Sadece bir kez tiyatroya götürdü; Şehir Tiyatrosu'na... Durur, durur, "Nankör kadın!" derdi anneme, "Ben seni tiyatroya götürdüm..." Oyuncuları bile hatırlıyorum; Vasfi Rıza Zobu, Bedia Muvahhit... Hisse-i Şayia, izlediğim ilk tiyatroydu. Ondan evvel ben evde tiyatro yapıyordum ama hiç tiyatro görmemiştim. Kendimi bildim bileli evde yapıyordum.

Babam Romanya'ya gitmiş, ne vesile ile gitmiş bilmiyorum, rengarenk şemsiyeler getirmiş. Üzerlerinde papatyalar, krizantemler, çok güzel... Ama onları kullanacak insan yok bizim evde. O kadar frapan şemsiyeler... Yüklük gibi bir yer vardı evde, orada dururdu. Hep saplarını görürdüm şemsiyelerin.

Tiyatro yapacağım, kostüm için kumaşım yok. Oturdum o şemsiyelerin hepsinin kumaşlarını makasla ayırdım. Biçtim, diktim, birer askı taktım, sekiz-on kişiye giydirdim, revü yapıyoruz. Aslında bir oyundan alıntı: "Şalvar giymiyorsunuz, eteğiniz kısa pek. Üşümüyor musunuz böyle gezerken?" Öteki de diyor ki, "Şalvarla gezemeyiz büyük şehirlerde biz. Severiz tuvaleti, süslü esvap giyeriz..." Köylüyü ben oynuyorum ama kıçımın dibinde elbise. Ötekine diyorum ki, "Niye böyle geziyorsunuz?" Sonra şemsiye lâzım oldu. Sapları duruyor yerinde tabii; telleriyle birlikte sokmuşum eski yerine... Bazen böyle zararlarım da oluyordu aileye doğrusu.

Babanızın yaşam biçimi nasıldı?

Çok gezmesi tozması olan bir adam değildi. Kardeşleri gelirdi. Pazar günleri sabahtan akşama kadar tavla; parasına. Ben de hizmetlerini yapardım, kenarda oturur bakardım. Hep babam yenilsin diye dua ederdim. Çünkü amcam kazanırsa bahşiş verirdi, babam vermezdi. Oradan tavlayı çok güzel öğrendim.

Genelde ev işlerini, hizmetleri hep siz yapıyorsunuz. Diğer

kardeşleriniz yapmaz mıydı?

Hayır, ağabeylerim yapmazlardı. Aralarında bir-iki yaş fark var, döverler onlar. Benimle en küçüğün arasında 13 yaş var. Şimdi ben 72 olduğuma göre, o da 59. Ben 13 yaşına kadar saltanat sürebildim evde. Ondan sonra o dünyaya geldi.

Babanızın özel ilgi alanları var mıydı?

Bazen radyoda Karadeniz havası çaldığı zaman yerinden kalkar, odadan çıkardı. Bir gün baktım; öteki odaya geçmiş oynuyor, horon tepiyor. Biz görmeyelim diye öteki odaya geçmiş...

Babanız Karadeniz'i unutamamış demek ki. Ya anneniz, o alışabildi mi İstanbul yaşamına?

Annemin adı Selvi'ydi. İstanbul'a geldiğimiz zaman ablalarım dedi ki, "Bu çok köylü ismi, Servet yapalım..." Selvi Hanım denmezdi, Servet Hanım denirdi.

Annenizi ne zaman kaybettiniz?

Annem, babamdan evvel öldü. 1973'te. Çalışıyordum yine annem öldüğünde ama SSK'da da memurdum. Gece annem Kuran-ı Kerim okurken babam, "Hanım ışığı kapatıp yat artık, uykum geldi" demiş. "Dur bitireyim öyle" demiş annem. Bitirmiş yatmış. Gece bir ara, "Bey, ben biraz sıkıntıdayım" demiş. Babam da, "Dön arkanı yat. Bir şey olmaz!" diye kestirip atmış. Sabah bir bakmış ki, annem yanında ölmüş. 75 yaşındaydı annem. Babamla araları dört yaştı.

En çok hangisinin ölümü etkiledi sizi?

Annemin. Babam önce ölseydi, annemin benim evimde bir müddet oturmasını çok isterdim. Annem öldükten sonra babamın da benim evimde oturmasını istedim. O zaman Cihangir'de deniz gören güzel bir ev almıştım. Bir türlü kabul etmedi, evden ayrılmak istemedi.

Annem hiç kimsenin kötülüğünü istemeyen, dedikodu nedir bilmeyen bir insandı. Yalnız bir gün garip bir lâf etmişti. O zaman çamaşır makinesi yok, bahçede çamaşır yıkıyordu. Gömleğimi attım, "Anne, bak burada leke var" dedim, "Bu lekeler mühim değil, Allah insanın alnına kara leke yazmasın" dedi. Yine babamın yaptığı bir münasebetsizliğin üzüntüsünden mi, neden olduğunu bilmiyorum. Yani sitemli bir tek o lafını bilirim. Bana mı söyledi, onu da

bilmiyorum. Lekelik mekelik bir şey yapmadım hiç... Sabah kalkar, aptesini alır, namazını kılar, kahvaltı hazırlar, yemek yapardı. Ablalarım evlenip gittikten sonra ev temizliğine de bakardı.

Komşularıyla ilişkileri nasıldı?

Annem gitmezdi kimseye, hep ona gelinirdi. Ölümler hariç...

Ay çok matrak kadındı aslında. Hakikaten matraktı. Arkadaşım vardı, bazen gelir bende kalırdı. Arkadaşım, annem, ablam, ben; bir kış günü odada oturuyoruz. Babam bir ara inşaatçılığa kalkışmış, Bandırma'da evler falan yapıyordu, ağabeyimi de beraberinde götürmüştü. Evde dördümüzden başka kimse yok. Sobayı yaktık, oturuyoruz. "Haydi tiyatroculuk oynayalım! Ben assolistim, herkes bir enstrüman çalsın" dedim. Eski evlerde yukarıdan aşağı inip kalkan pencereler vardır ya. Onların kenarında ince bir çıta olur, pencereyi açık tutmak için. Annem, sen uzan, o çıtayı al, başörtüsünü çıkar, bir ucunu çenenin altına sıkıştır, öteki ucunu eline al, çıtayı da yay niyetine sürtmeye başlayarak kemancı ol... Yerlere yattık gülmekten. O yaştaki kadının bir saniyede kendisini kemancı yapması... Esprili bir kadındı. Bir elbise giyer, "Hadi söyleyin! Genç kızdan ne farkım var?" derdi. Ondan bir şeyler almışım herhalde.

Kardeşlerinizi nasıl hatırlıyorsunuz?

En büyüğümüz Şükran Ablamdı. Her şeyin çok intizamlı olmasını isteyen, hükmetmeyi seven, isteklerinin yapılmasını isteyen, mütehakkim bir kızdı. Benden büyük olan bütün kardeşlerim öldü. En geç öleni Şükran Ablamdı. Ondan sonraki ağabeyim Selahattin. Clark Selahattin derlerdi zaten. Bir kızla sevişti, evleneceklerdi. Gönül diye bir kız, Ankara Radyosundan. Güzel sesi vardı. Ne olduysa oldu, evlenemediler. Ağabeyim başkasıyla evlendi bir zaman sonra. Ve karı koca birbirlerine söz vermişler, ben böyle saçmalık duymadım, "Eğer günün birinde ihanet edersek, birbirimize muhakkak söyleyeceğiz" diye.

Yıllar sonra Şişli'de bir bodrum katında oturuyorum. Kapım çalındı, Selahattin Ağabeyim, yanında eski sevgilisi Gönül. "Biz sana bugün misafir geldik" dediler. "E, gelin hadi!" Ne diyeyim? Masa kurdum, oturduk içiyoruz. "Biz burada yatalım" dediler. Hey Allahım! Ben nereye gideyim... Neyse, ben de gecenin yarısında, Nişantaşı'nda oturan bir arkadaşıma misafir gittim. Ertesi akşam Selahattin Ağabeyim, sen eve git, karına de ki, "Biz Gönül'le dün Seyfi'nin evindeydik..." Şimdi bu kadın beni sever mi?

Ağabeyimin Altıyol'da gayet güzel iş yapan, karşılıklı iki dükkânı vardı. Birini satmak zorunda kaldı. Öteki dükkânı karısıyla damadına bıraktı. Onlar ticaretten ne anlar! İflas ettiler, kapandı gitti. Dağınık bir hayatı vardı. Gece kulüplerine gitsin, oradaki hanımlarla arkadaşlık kursun; zevku sefa içinde bir ömür sürdü. Sadri Alışık'la çok iyi arkadaştı. Sadri Alışık'ın gençliği bizim evimizde geçmiştir, hep yatıya gelirdi.

Ağabeyim karısından ayrıldı, kızı da onu terk etti, İsviçre'ye gidip orada bir evlilik yaptı. Karısı İsviçre'deki kızının yanına yerleşti. Sonunda yapayalnız kaldı. Çınarcık'ta ufacık bir ev tuttu, tek başına yaşamaya başladı ve orada öldü. Sekiz yaş büyüktü benden. Ablam da on yaş büyüktü.

Ondan sonraki ağabeyim Bahattin. Bahattin havai bir insandı. Eve yemekten yemeğe gelir, yemeğini yer, kahveye oyuna giderdi. Arkadaşlarıyla arası çok iyiydi ama evle irtibatı fazla yoktu. Hiç çalışmadı. Sonra Almanya'ya gitmek zorunda kaldı. Benimle arası hiçbir zaman iyi olmadı. Zaten evden ayrılmam da onunla yaptığım bir kavga neticesindeydi. Almanya'da mali durumunu düzeltti. Evlenmek üzere İstanbul'a geldi. İzmirli bir hanım ile evlendi, Almanya'ya gittiler tekrar. Bir çocukları oldu. İçki hiç içmezdi ama çok sigara içerdi. Hastalıklar geçirdi, damarları tıkandı, geçenlerde İzmir'de öldü. Dışarıya karşı çok iyi, çok sevilen, evde ise her zaman münakaşa eden bir gençti.

Bir de, aramızın her zaman çok iyi olduğu Muazzez Ablam var. Yaş farkımız çok azdı. O yalnız benimle değil, herkesle çok iyi anlaşırdı. Herkese iyilik yapardı. Mahallede bir yetim kız evleniyor desinler, çıkar amcalarıma gider, birinden Amerikan bezi alır, birinden kumaş alır, birinden gelinlik bulur, onu evlendirir. Bütün mutluluğu insanlara yardım etmekti. Çok cana yakın, çok sevilen bir insandı. Bir gün, birkaç arkadaşımla evde oturuyoruz, helvadan laf açıldı. Hepimiz, "Ay bir helva olsa, un helvası" diye hayal kurarken, küçük ablam ortadan kayboldu. Az sonra döndü geldi, tabakların içine kaşığı çevire çevire un helvası koyuyor. Böyle iyi, böyle sıcak bir insandı. İyiler gidiyor; bakın ben yaşıyorum!

Dört oldu. Arada çocukken ölen kardeşiniz var, onu saymıyoruz.

Bir de küçüğüm var, Hayrettin. Babam dindar olalım diye hepimize dinle ilgili isimler vermiş. Hayrettin'le fazla ilgilenemedi aile. Baba yaşlı, anne yaşlı... Hayrettin de nasıl denk geldiyse öyle yaşamak

zorunda kaldı. Bazen Beylerbeyi'nde kötü arkadaşları oldu. Hem tahsili fazla olamadı, hem doğru düzgün bir işe giremedi. Sonunda yurtdışına giden kamyonlarda şoförlük yaparak hayatını devam ettirdi. Ecnebi bir kadınla evlendi. Şimdi Bakırköy'de oturuyor. Görüşüyoruz arada. Ben gidemiyorum ama o ara sıra gelir, oturur konuşuruz.

Kardeşleriniz içinde sizin gibi sanata ilgi duyan oldu mu?

Bütün aile çok becerikliydi. Mesela büyük ablam harika dikiş dikerdi. Küçük ablam hakeza. Küçük ablam yemeği de çok güzel yapardı. El becerileri çok iyiydi. Büyük ağabeyim Selahattin'in tiyatroya çok yeteneği vardı. Sadri Alışık, Suna Pekuysal ve annesi, ben, ağabeyim birlikte oynardık Beylerbeyi Kültür Cemiyeti'nde; insanlar hüngür hüngür ağlardı. Suna Pekuysal'ın annesi Hadiye Bulaner ağabeyimin karısını oynardı, Suna Pekuysal da benim kardeşimi. O benim daha sonra ramazan eğlenceleri yaptığım yerde oynardık ama ben o zaman daha çocuktum.

Suna Pekuysal da amatördü tabii.

Suna Pekuysal daha çocuktu.

Ağabeyim çok yetenekliydi; değerlendiremedi. Ayrıca çok güzel desen çizerdi. Küçük ağabeyim ise verin önüne odunları, size bir gardırop yapsın. Ailede herkesin bir hüneri vardı. Büyürken onlardan öğrendim her şeyi...

1939-40'lara dönersek, İkinci Dünya Savaşı yıllarına.... Nasıl geçirdiniz o yılları?

Babam bütün aileyi Bayburt'a gönderdi. Bir tek ağabeyimin birini yanında bıraktı. Hesapta düşmandan kaçıyoruz biz. Halbuki düşmanın yanına gidiyoruz, İstanbul'dan Bayburt'a gidiyoruz... Teyzemin, yani annemin bir büyüğünün evine gittik. Çok kalabalık bir evdi. Çocuklarının çocukları vardı, ben on güne kalmadı, feci halde bitlendim. Saçlarımı kestiler. Bir müddet sonra uzadı. Herhalde beş kardeş birden ağır gelmeye başladık teyzeme ki, ayrı bir ev açıldı bize, o eve geçtik. İlk defa şömineyi o evde gördüm. Bir tarafında da tandır vardı. Sığınak kazıldığını hatırlıyorum. Sığınaklar kazılıyor, ben de kenarda oturuyorum. Adam bir-iki metre girmiş toprağa, kazıyor. Ne oldu tam bilmiyorum ama biri beni itti herhalde, kazılan sığınağa düştüm. Hemen toparlandım, fırladım çıktım ama adam sinirlendi, bir taş attı bana. Taş benim gözümün tam kenarına geldi. Allahtan

gözüme değmedi. Haydi, palas pandıras hastaneye götürdüler beni. O izi hâlâ taşırım.

Ne kadar kaldınız Bayburt'ta?

Okulum vardı, bir yaz geçirdik herhalde, sonra döndük. Güzel günlerim de oldu Bayburt'ta. Bir nehir akıyor, Çoruh Nehri, onlar Coruh diyorlardı. Erik bahçelerinin altında yemekler yendi, piknikler yapıldı ve erik yemek serbestti, istediğin kadar ye... Artık nasıl erik yemişim, bir hafta yemek yiyemedim, dişlerim kamaştı. Çoruh'a girdik, böyle gürül gürül akan bir nehir... Çok güzel bir anı o benim için.

İstanbul'da savaşı nasıl yaşadınız?

İstanbul'da Vefa'da oturuyoruz, çok güzel bir apartmanda. Kapıdan içeri giriyorsunuz, kocaman bir hol. Bu holün üzerinde kapılar var; bir kapı mutfak ve tuvalete gider, biri annemin yatak odası, biri misafir odası, bir oda, bir oda daha; odadan odaya geçiliyor. Böyle bir yuvarlak soba yanar ortada, gürül gürül. O ikinci geçilen odanın kapısına bir halı asıldı, büyük bir halı.

Karartma için mi?..

Hayır, karartma değil, o odada yiyecekler var. Şeker var, pirinç var, un var. Her şey karneyle alınıyor. Kim evinde stok yapıyorsa hapse girecek. Halıyla onu kamufle ettiler. Sonra bu halıyı görülebilir buldular. Bu anlaşılabilir dediler. Yuvarlak bir masamız vardı, kenarı bir karış kalınlığında. O kenar söküldü, içine öteberi kondu, sonra tahtalarla tekrar kapatıldı. Korkudan tahtalarla kapadılar. Şeker alınacak; o masa çevrilir, tahta açılır, oradan şeker alınır, tekrar çivilenir yerine konur. Böyle geçirdik; karneyle ekmek... Anacığım yemezdi ekmeğini, ellerinin içinde saklardı, "Ben yiyemeyeceğim, sen yè ekmeği" diye bana verirdi.

Karartma da yapmış olmalısınız. Camlara siyah perde falan...

Karartma; tabii ki, tabii ki... Siyah stor yaptık.

Bugünden çocukluğunuza baktığınızda neler hissediyor, neler düşünüyorsunuz?

Sevgiden biraz mahrum büyüdüm. Belki seviliyordum, ama babam bunu göstermezdi. Kardeşim doğuncaya kadar her şey benim için

yapılırdı, evin en şımarığı bendim. O doğar doğmaz her gün biraz daha uzaklaştılar benden. Yatılı okuduğum için aile sevgisini öyle çok yakın, çok içimde hissedemedim. Babam yalnız benim değil, herkesin idaresini daha ziyade büyük ablama verdiği için; o da biraz despot bir kız olduğu için hiç sevgi göstermezdi. Ablamın en büyük sevgisi, eğer bir yere gidecekse beni de beraberinde götürmekti. Hemen oturur, çiçekli basmalardan bir tulum dikerdi bana. Her seferinde acele diker, giydirir, yanına alıp giderdi beni. Nereye gideceksek artık... Zaten nasıl olsa orada "Otur!" diyecek, ben de öyle mum gibi oturacağım. Kalkamam. Kalksam dayak yiyeceğim...

Tuhaf... Bakın şimdi hatırlıyorum; gittiğimiz yerde veya kendi evimizde, "Gir o iskemlenin altına!" derdi, iskemlenin altına girerdim. Ondan korkulduğunu görmek hoşuna giderdi. Ben de dayak yememek için ne derse yapardım. Bana çiftetelli oynamasını öğretti. Halının kenarında bordür vardır ya, "O bordürde düz yürüyüp oynayacaksın!" derdi. Ben de o "Tamam!" deyinceye kadar bordürde oynardım. "Otur!" deyince otururdum. Bu hakimiyet çok uzun sürdü. Evleninceye kadar devam etti. Evlendiği gece, "Ablamı isterim ben. O evde kalmasın ablam!" diye ağlayıp durdum. Beylerbeyi'nde başka bir eve gelin gitmişti. Alışmışım ya; düğünden sonra eve illâ ablamla döneceğim diye tutturdum, akrabalarımla zor döndürdüler.

Bütün otoritesine rağmen ablanızla aranızda ilginç bir ilişki varmış.

Yahut alışmışım artık. Vallahi tahlil edemiyorum. Belki başına ne geleceğini düşündüğüm içindir. Evleniyor ya... Ablam evlendiğinde 12-13 yaşlarındaydım herhalde. Belki de bilmiyordum gerdek gecesini. Biz o kadar mutaassıp büyüdük ki... Şimdikiler her şeyi biliyorlar. Biz öyle kolay öğrenmedik her şeyi.

Evde öğrenemezdiniz herhalde ama arkadaşlardan?

Arkadaş fazla yok. Sokağa fazla çıkamazsınız. İki dönüm bahçemizin içinde ne istiyorsanız yaparsınız. Küçük ablam, "Git kasaba; annem düştü, bacağı morardı, bir parça et istiyor de" derdi. Ben gider söylerdim, koca bir parça et verirdi kasap. Şimdi adama kemik vermiyorlar. Eti alıp gelirdim. Bahçenin kenarında ablam ocağı çoktan yakmıştır. Ufak tencerelerimiz vardı, orada yemek yapar, orada yemek yerdik. İki günde bir ya annem düşer, ya kardeşim düşerdi... Kasaptan veresiye alışveriş yapılıyor ya... Nasıl olsa aydan aya babama kakalıyordu.

Bahçede çok güzel, tadını hiç unutamayacağım bir can eriği ve kayısı ağacı vardı. Çok büyük, ev kadar bir kayısı; ta tepesinde veriyor meyveyi. Çıkıp almanın imkânı yok. Yere düşecek ki yiyesiniz. Babam sabah namaza kalkar, hepsini toplardı. Onun bir yeri vardı, götürür oraya kilitlerdi. Açık renkte, üzerinde çizgileri olan bir kiraz vardı. Çok güzel meyve ağaçlarımız vardı ve altında sebzeler. Karalahana muhakkak var, orkide gibi en kıymetli. Ama severim karalahanayı hâlâ. Dolmasını, çorbasını; fasulyelisini yemem bir tek. Salatalıklar toplanır, böyle bir kümbet olurdu. Onun en incelerini ufacıklarını seçeriz, kovaya su doldururuz kuyudan, soğuk olsun diye. Oradan alır, tuz döker yerdik.

Çocukluğunuzda sizde iz bırakan kişiler var mı?

Bahçelerimizin bitişik olduğu bir aile vardı. Kalabalık bir aile; kızlı erkekli. Onların içinde, benden biraz daha büyük bir çocuk vardı. Komşu olduğu için onlarla görüşme müsaadem var. Onların koyunları var. Bizim de ineğimiz, koyunlarımız var. Bakiye adlı bir keçimiz bile var. Bir gün dedi ki, "Hadi sen de koyunlarını al, gidip sarayın bahçesinde otlatalim." Bizim iki taneydi, onun daha fazla... Gittik sarayın bahçesine *[Beylerbeyi Sarayı]* cebinden bir kâğıt çıkardı, kâğıdın içine tütün koydu, bir şeyler daha koydu, sardı, içmeye başladı. "Sen de iç" dedi. "Ben içmem" dedim. "Aaa bu çok güzeldir, içmelisin ama" dedi. "Bir tane sararsan, götürür evde içerim. Burada içmem" dedim. Böyle kocaman bir şey sarıp verdi bana.

Evlere döndük. Akşam yemeği yedik; ben doğru odama. Sigarayı yaktım içiyorum. "Külünü düşürme sakın!" demişti, dikkatle tutuyorum ki, külü düşmesin. Bir yandan içiyorum, bir yandan yokluyorum kendimi. İyiyim. Ve külüm düştü... Temizlemek için eğildim, yerde öylece kaldım. Kalkamıyorum... Başım fıldır fıldır dönüyor. Zar zor yatağa attım kendimi. Allahım, ne yapacağım ben şimdi... Başım dönüyor, kollarım gidiyor, bacaklarımdan dönüp geliyor sanki. Son bir çaba, toparlandım kalktım, odamın kapısını açtım, holü geçtim, tuvalet var. Tuvaletin tokmağını tutamıyorum.

Tokmak kocaman. Takunya giyeceğim, takunyalar kocaman. Bir türlü geçiremiyorum ayaklarıma. Sonunda becerdim, girdim kustum. Sapsarı olmuşum. Evdekiler duyup geldiler. "Ne oldu?" diye herkes başımda. Ne diyeceğim Allahım? "Ot yedik biz sarayın bahçesinde" dedim. Doktor gelip anlayacak diye de ödüm kopuyor. İşte hayatımda bir kere öyle esrar içtim. O vakit daha esrar olduğunu bilmiyorum ama keyif verici bir şey olduğunu biliyorum.

MARLENE DIETRICH, PİYANO DERSİ, KURAN KURSU

Sanatla ilişkiniz nasıl başladı, neler etkiledi sizi?

İlkokuldayım. Fatih'teki 56. İlkokul'da. Karagümrük'te otururken, yanımızda sinema vardı. Her hafta sinemaya götürürlerdi. Muazzez Ablamla aynı okuldaydık. Ben birinci, o beşinci sınıftaydı. Okuldan döndüm eve, ablam yok. Annem, "Görüyor musun başımıza geleni?" dedi, beni yanına aldı, okula gittik, “Ablan sinemaya gitti" dediler. Annemle sinemaya gittik. Annem, "Ben kızımı aramaya geldim" dedi, beraber girdik salona. Nereden bulacaksın karanlıkta ablamı!.. Mecburen oturduk, filmi bir güzel seyrettik sonuna kadar. Film bitti, annem aradı aradı bulamadı ablami. Oturduk, yine filmi seyrettik; yarıda girmiştik zaten. Antraktta bakındık, gene bulamadık. Oturduk filmi bir daha seyrettik. Meğerse ablam çoktan eve dönmüş. Biz o filmi birkaç kere izlemişiz, ya yakalarsak diye... Bir de geldik ki, babam evde. Surat iki karış, "Vay siz neredesiniz!" diye bağırıyor. Nasıl dersin ki "Sinemadan geliyoruz..." Öldürür vallahi, karısı sinemaya gitmiş...

Filmi hatırlıyor musunuz?

"Aşkın Gözyaşları..." Hangi filmi görmüşsem, sonraki haftanın filmine kadar o rolü oynardım. Şeyh Ahmet olurdum, sonra bahçede koş, koş, koş... Çok da kolaydı. Başımdan aşağıya bir örtü bir de bant koydum mu, elimdeki sopa atım; kumlarda giden, yeleleri sallanan... Münir Nurettin söylüyor bir yandan, o koşuyor bir yandan. Üçüncü Sultan Selim olamadım ama. Kavuk falan kolay değildi. Sonraki safhalarda, aynaya bakar, kaşlarımı kaldırır, Marlene Dietrich'e benzetirdim kendimi. "Ay ne kadar benziyorum!" derdim, halbuki hiç alakası yok. Varmış içimde; birdenbire Huysuz Virjin olmak değil olay.

Huysuz Virjin'e giden yola o zaman girdiniz demek ki...

Bahçede, evde, boş odali evlerde; neresi boşsa... Evden malzeme alıp götürürdüm. Mahallede alt katta, üst katta kim oturuyorsa, onlar da seyirci olurdu. Ekip kuruyorum. Ekibin başı benim, herkese rol veriyorum. Kızlı erkekli bir kadro. Yeni olarak ne gördüysem, o oynanacak. İlk zamanlar Karagümrük'teyken tek başıma Şeyh Ahmet

olduğumda, bahçede sopa ile koşan bir çocuktum. Seyircili değildi o.

Balkon seyircileriniz olmuştur konu komşudan.

Balkondan bakarlar mıydı bilemem. Ben tamamen rolüme konsantre oluyordum. Beylerbeyi'ne geldiğim zaman kumpanya kurdum. 13-14 yaşlarındayım. Evde bir odada sahne bile yaptım. Soba borusundan ışık düzeneği kurdum. Kendi imkânlarımla tiyatro yaptım.

Sadi Tek diye bir tiyatrocu vardı. Beylerbeyi'ne gelir, üç kişi ile Hamlet oynardı. Üç kişi ile, "Hamlet'in babası dedi ki", "Hamlet'in karısı dedi ki," diye. Dedi ki, dedi ki ile adam "Hamlet" oynardı ayol. Benim kumpanyadakiler mahallenin çocuklarıydı. Sonra onlarla birlikte Beylerbeyi Kültür Cemiyeti'nde de çok gösteri yaptık. Can Kapyalı vardı mesela, sonra mütercim oldu. Onlara rol verirdim, "Bak sen bunu söyleyeceksin" derdim, yaparlardı.

Okulda lise kısmında oyunlar yaparlardı, müzikaller yaparlardı onları seyretmeğe giderdim. Özel okul olduğu için, bizim ilkokul bölümünde de orkestralı müzikaller hazırlanır; masraf yapılır, hepimize kostüm ayarlanırdı. "Gelincik Ülkesi," adlı bir müzikalde dört-beş kişi daire oluyoruz, ortamızda da bir kız. Ama kız bir türlü rolünü ve dansları yapamıyor. Bense çok iyi yapıyorum. Bizi çalıştıran madam "Sen geç ortaya," dedi. Ama ortadakinin kız olması lazım. Beylerbeyi'nde Süreyya diye bir arkadaşımda peruk olduğunu biliyordum. "Peruk taksam olur mu?" dedim madama, "Olur" dedi. "Peruk takarsan ortada sen dans edersin..." Hafta sonları Süreyya'ya gidiyorum, geliyorum; olmuyor. O peruk bana bir türlü verilemedi. Okulda XV. Louis stili bir peruk varmiş, sonunda onu verdiler de rolü aldım.

Madam sizi keşfetti; mahallede de kumpanyalar kuruyorsunuz... Bu konuda eğitim aldınız mı?

Yazın kumpanyalarım devam ediyor. Muhittin Sadak bizim okuldaki zengin aile çocuklarına piyano dersi verirdi. Öyle beş-altı çocuk vardı; ders alırdı kızlar erkekler. Onlar ders alır, ben piyanonun başında, böyle bakarım... "Senin galiba istidadın var" dedi bir gün, "Herkesi gönderdikten sonra sana ders vereceğim." "Babam müsaade etmez" dedim. "Ben bedava ders vereceğim sana. Hiçbir çocuk piyanonun başında altı saat durup bakmaz, belli ki senin istidadın var" dedi ve ben başladım çalışmaya. Okulda bir müzik odamız vardı, geç saatlere kadar çalışıyorum; yatılı okul. O bana tek el ders verirdi, ertesi ders ben ona çift el iade ederdim. Bu ilkokul üçtedörtte olan bir olay. Adam bayıldı, çok sevdi beni.

Yaz geldi, dersler devam ediyor. Beylerbeyi'nden Bebek'e geçmek bir olay. Bir vapur var, o vapuru kaçırdınız mı diğeri bir saat sonra. Herkes para verdiği için öne geçiyor, ben parasız öğrenci olduğum için en sona kalıyorum. Bir gün ders mi uzadı bilmiyorum; hava karardı, Bebek'e geldim, vapur yok. Arnavutköy'e geçtim, oradan Çengelköy, oradan da yürüyerek eve geldim ki, babam çoktan gelmiş. "Nereden geliyorsun?" dedi, "Piyano dersinden" dedim. "Ne!.." dedi, kolumun altındaki notaları aldı, cart cart cart, yırttı attı. "Yarin Kuran dersine başlıyorsun!" dedi.

Ertesi gün elif be cüzü yanımda, Küplüce'ye gidip gelmeye başladım. Hocanın da belden aşağısı tutmuyor. Yorgan serili bir yatağın içinde oturuyor, sırası gelen dersini veriyor. Ayy, her seferinde sıra bana gelir, yaklaşırım; oturak ister, kakasını yapar... Tam leş... Allah kahretsin, hep bana denk gelir! Öğüre öğüre ders veririm. Kesin yeteneğim yok ama. Elif, be, te, se, cim, ha, hi, dal, zal diyebiliyorum, devamını yapamıyorum. "Tekrar çalış" der, ertesi gün tekrar giderim, "Tekrar çalış" der... Beylerbeyi'nden çıkıyorum, ara sokaklardan sağlı sollu mezarlıklardan geçiyorum, düzlüğe geliyorum, caminin yanında bir ev burası.

Yine bir gün o zamanların modası; "You will never know, just how much I missed you" veya "I cross my finger, when I say goodbye to you" diye bağıra bağıra şarkı söyleyerek geçiyorum mezarlığın oradan; kazma küreği kapan üstüme koştu. Ölü gömüyorlarmış. Ben şarkıya konsantre olmuşum, farkında değilim. "Seni eşşekoğlu eşşek... Cehennem ol gavur suratlı!" diye saldırdılar, ben dar kaçtim. Gittim hocaya anlattım, böyle böyle oldu diye... "Senin böyle bir yeteneğin var mı?" dedi hoca. Var. "Ters çevirin bütün dua yazılı levhaları" dedi. Ben hocanın evinde ders alacağım yerde İngilizce şarkı söylemeye başladım. Her gün gidiyorum, levhalar ters çevriliyor, ben İngilizce şarkı söylüyorum. Babam çok memnun hayatından oğlum Kuran dersine gidiyor diye, ben her gün İngilizce şarkı söylüyorum diye memnunum. Üç ayda, elif be cüzünü atlayıp amme cüzüne geçemedim.

Nereden öğrenirdiniz İngilizce şarkıları?

Radyolardan filan öğrenirdim. Defterim vardı özel. Tangolar için ayrı bölüm, İngilizce parçalar için ayrı, Türk musikisi için ayrı bölüm. Filmlerden de öğrendim tabii. Yaz olur, herkes yazlık sinemaya gider, babam beni göndermezdi. Annem derdi ki, "Baban yattı, hadi git." Hayır; kalkar beni yatakta göremezse döver diye gitmezdim. Dayak

yememek için gidemezdim.

Yalan da söyleyemem... Bir Selahattin Bey vardı, sinemanın yanında otururdu. Gider onun tuvaletinden seyrederdik filmleri. Böyle rezillik olabilir mi? Selahattin Bey'e gidilirdi; ona izin var. Sinemaya gidilemezdi.

Hep evdesiniz. Nasıl vakit geçirirdiniz evde?

Evde de dans ederdim. Sokağa çıkmak yasak çünkü. Ev ahşap olduğu için duyarlardı alt kattakiler oynadığımı. "Bizim deli yine oynuyor yukarıda" derlerdi. Bir ara evde babam, annem ve ben, üçümüz kalıyoruz. Öbürleri nerede hatırlamıyorum. O günlerde bir akşamüzeri; babam işte, annem yemek yapıyor. Benim canım da oyun oynamak, dans çalışmak istedi. Ben oynarken, herkes görsün istemezdim. Ama annemi takmazdım, onun yanında oynardım. Babamın yanında oyun moyun yok tabii. Kızar herhalde. Neyse, alacakaranlıkta kadın yemeğini pişiriyor, ben de oynuyorum. Akşam oldu, babam geldi, hepimiz gayet ciddi yemeğe oturduk. Bir çatal aldı, "Hanım bu ne böyle, ne biçim yemek bu?..." Anladık ki, annem yemeğe karabiber yerine kahve koymuş. Çünkü ben dans ederken konsantrasyonum bozulmasın diye ışık yaktırmıyordum kadına.

Deniz Koleji'ndeyken de müzikle, dansla uğraşma fırsatınız oldu mu? Marş söylemek dışında tabii...

Evet, Deniz Koleji'nde de şarkı söylerdim. Akşam etütten sonra bir-iki saat dolaşma müsaademiz vardı Heybeliada'da. Ve oranın Büyükada'ya bakan tarafı değil de, Caddebostan'a bakan tarafında büyük beton bir rıhtım vardır; o rıhtımda şarkı söyleyerek gider dönerdim...

Tek başınıza mı, arkadaşlarınızla mı?

Tek başıma. Üst sınıftan biri geliyorsa ara name veririm, ut taksimi veririm kafamdan; o geçtikten sonra tekrar şarkı söylemeye başlarım. Şarkı söyleme hevesim vardı.

Deniz Koleji'nde, bir 29 Ekim'de hayatımda ilk defa omzuma silah takarak yürüdüm. Silah omuzda, yürü Allah bitmez, helak oldum. Törenden sonra, "Yoo, bu böyle olmayacak" dedim. Ne zaman resmi geçit yapılacak olsa, küçük ablama telefon ederdim: "Ablacığım ne olur okulu ara, birilerini öldür aileden..." Ablam telefon açar, "Seyfi'nin babaannesi sizlere ömür" der ve o günkü nöbetçi subaydan rica eder, "Ne olur birdenbire söylemeyin..." Beni çağırırlar, "Biraz

rahatsızmış babaannen. Seni çağırıyorlar. Haydi git." Herkes resmi geçitteyken ben evde, keyif keka yatıyorum. Tabii resmi geçit bir tane iki tane değil ki; çok. Her törenden evvel bir telefon gelir; babaanne, teyze, hala, dede, ... birileri mutlaka sizlere ömür. Şanssızlığıma bakın çoğu aynı nöbetçi subaya denk geliyor mazeretlerin. Bir gün dayanamadı, "Ne büyük aileniz var sizin" dedi ama yine de izni verdi.

Ben isteyerek sınıfta kalıp okuldan atıldım ya. Okuldan atılanlar arasında üzüntüden intihar edenler olurmuş. En çok yaptıkları da ada vapurundan kendilerini denize atmak... Onun için okuldan uzaklaştırılan ya da atılanların yanina mutlaka öğrencilerden bir refakatçi verirler. Refakatçi, öğrenciyi ailesine teslim eder. Benim yanıma da Ertan Bulman diye bir arkadaşı verdiler. Vapura beraber bindik, Kadıköy'de indik. Yanımdan ayrılmıyor. "Ay Ertan, saçmalama!" dedim, "Okuldan isteyerek kovuldum, niye intihar edeyim ki?" "O zaman sana bir hediye alayım" dedi. Plakçıya girdik, Mefharet Yıldırım'ın bir 78'lik plağını aldı bana:

Sensiz yaşamam
Bil ki, bu söz bence yemindir
Ruhumda yerin öyle büyük, öyle derindir
Ömrümde değer varsa şaheserindir
Ruhumda yerin öyle büyük, öyle derindir

Evdekilerin tepkisi ne oldu atılmanıza?

Babamın gelmesine yakın en üst kata çıktım. Üst katın tuvaletinden, altta kameriyede oturanlar görülür. Annem geldi, babama söyledi. Hiçbir şey demedi babam. Hani beni çağırsın da, bağırsın da; ağzını açıp bir şey söylemedi. "Ucuz kurtuldum" dedim. Ertesi gün tahta fırçaları alındı, kovalar alındı, cam silecekleri alındı; o dört katlı evi tahtaları sarartıncaya kadar fırçalayıp, temizledim. Annem memnuniyetinden bayıldı tabii. Böylece atlattım fırtınayı.

Bir lakabınız var mıydı okulda?

Olmaz mı? "Beyaz Mendil" derlerdi bana. Bahriyeli olduğumuz için beyaz elbise giyiyoruz. Hafta sonu kirli elbiseyle evci çıkamazsın okuldan. Çıkmadan evvel kontrol ediliyorsun. Birinden ödünç de alamazsın çünkü her eşyanda numara olacak. Çorabında, elbisenin içinde, atletinde. Yeni çorap da alsan işleteceksin numaranı hemen. Böyle disiplinli. E, vapurların, oturduğumuz yerlerin temizlik derecesi belli. Elbisemi temiz tutmak için hep beyaz bir mendilim olurdu. Gittiğim yere mendilimi serer, öyle otururdum.

Okulu da bıraktınız, ne yapmak istiyorsunuz peki?

Tiyatro yapmak istiyorum ama liseyi de bitireceğim. Deniz Koleji'nden sonra Haydarpaşa Lisesi'ne geçtim.

Okul arkadaşlarınız arasında bir de İzzet Günay var...

İzzet Günay'la arkadaşlığımız Heybeliada Deniz Koleji'nde başladı. Haydarpaşa Lisesi'nde de beraberdik. Deniz Koleji'nden önce ben ayrıldım, sonra da o ayrıldı. Haydarpaşa Lisesi'nde tekrar aynı sınıfa düştük. Deniz Koleji'nde aynı sınıfta değildik. Dört tane sınıf vardı. Dokuzuncu sınıf dörde ayrılırdı; A, B, C, D diye. 90 kişiydik. 90'ı dörde bölerlerdi. Oradan ayrılıp da Haydarpaşa Lisesi'ne gelince, tabii daha evvel de ahbaplığımız olduğu için daha bir samimi olduk. Yılmaz diye bir arkadaşımız daha vardı, üçümüz çok iyi arkadaş olduk. Öğleden sonraları kırardık okulu boş derslerde, Üsküdar'a giderdik. Doğancılar'dan aşağıya indiğinde orada iki tane sinema vardı, birinden birini beğenir girerdik ama bizim gittiğimiz saatte kimse olmazdı. Biz üçümüz olurduk. Daha vakit var filmin başlamasına, öyle denk gelirdi okuldan ayrılmamız. Yemeğimizi de sinemada yerdik. Yılmaz da, ben de evden sefertaslarıyla yemek getirirdik. İzzet getirmezdi pek yemek. Üç kişi iki yemeği bölüşürdük. Yani onu arada çıkarırdık.

Niye getirmezdi?

Maddi durumları çok iyi değildi. Salacak'ta çok kötü bir evde otururlardı. Babası yoktu bildiğim kadarıyla. Yaşlı bir annesi vardı.

O zaman var mıydı İzzet Günay'da sanatçı olma eğilimi?

Hayır hayır, hiçbir şeyi yoktu. Kenarından ucundan sanatçı olacağını düşünmedim. Hatta ben SSK'ya girdiğimde o da Haldun Dormen'in tiyatrosuna girmek istediğini söyledi. "Sürünürsün. Tiyatrocularda para yok. Normal bir memuriyete gir" diye akıllar verdim ama duydum ki girmiş. Halbuki ben de memnun değildim hayatımdan. Belki de kıskanıyordum onu. Derken Zeki Müren'in filmlerinde falan oynadı. Ah, o girdi demek ben de girebilirim diye düşünüyorum; Haldun Dormen Tiyatrosu o zaman Ses Tiyatrosu'ndaydı, kapısına kadar gidiyorum, geri dönüyorum. Bir türlü giremiyorum içeriye. Korkuyorum.

Neden giremiyorsunuz, neden korkuyorsunuz?

Cesaretim yok, bir türlü giremiyorum içeri.

Girseniz ne yapacaksınız?

Ben tiyatrocu olmak istiyorum diyeceğim. İzzet dedi ya, "Haldun Dormen Bey beni aldı tiyatroya." E, ben de gireyim... Olmadı. Bir türlü giremedim içeriye, "Ben tiyatrocu olmak, sanatçı olmak istiyorum" diyemedim. Bir türlü diyemedim. Seneler sonra söyledim Haldun Dormen'e. "Keşke o zaman söyleseydin" dedi. Demek bizim de çekeceğimiz olacakti o zaman. Sonra İzzet evlendi.

Hâlâ görüşüyor musunuz?

Bu eve geldikten sonra telefon açtı, "Çok güzel tablolarım var" dedi ama benim resim asacak hiç yerim kalmadı.

Gelip gider miydiniz birbirinize arada?

Gelip gitmek yok, hayır. Yıllar önce Ankara'da bir gazinoda beraber çalıştık. Aynı kadrodaydık.

Tiyatro aşkınızın İzzet Günay'ın tiyatrocu olmasından kaynaklanmadığını biliyoruz. SSK öncesi çaba harcadınız mi bu yolda?

Düşündüm. Hatta denemeye bile niyetlendim. Haydarpaşa Lisesi'nde yine bir yıl beklemeliydim. Bergama'ya büyük ablama gittim, enişte hakimdi; yaz boyu orada kaldım. En küçük amcam olan Yusuf Amcam da İzmir'de oturuyor. Ailenin en kültürlü adamı. İzmir Valisi'nin kızıyla evli. Ablamla enişteden izin aldım, niye gittiğimi söylemiyorum ama niyetim amcama derdimi anlatmak. İzmir'e gittim, amcam karşıladı beni. Belki de fuzuli bulmuştur, niye geldi bu diye. "Böyle böyle amca" dedim, "Ben tiyatrocu olmak istiyorum, babama bunu anlatamıyorum, siz anlatır mısınız?..." "Ne diyorsun sen, saçmalama!" dedi, tak kesti attı. Döndüm geldim Bergama'ya tekrar. Tatilim bitince de kös kös İstanbul'a döndüm.

Bergama'da bir gece bir sünnet düğünü vardı, oraya gittik. Ben çıktım şarkı söyledim, şov yaptım. "İri kıyım hanım, iri kıyım hanım" diyorum birine. Ablam sonradan diyor ki, "Yüreğime indi..." Kadın ağır ceza reisinin karısıymış çünkü, enişte de hakim.

Aaa, daha o zamandan başlamışsınız laf atmaya...

Laf da atıyorum tabii... Eniştem hakim ya. Birlikte sokağa çıkıp yürüdüğümüz zaman bütün çarşı esnafı ayağa kalkardı. Bizi o kadar çok bir arada görmüşler ki, ben yalnız geçerken de ayağa kalkıyorlardı.

Yusuf Amcanız sizin sanatçı olduğunuzu gördü mü?

Hayır görmedi. Oğlu Hayri, ben İzmir'e çalışmaya gittiğim zaman geliyor, çok da zengin; ilgi gösteriyor, yakınlık gösteriyor.

Evde kendi kendinize şarkı söyler miydiniz, hani ütü kordonuyla falan?

Aa, söylemez olur muyum? Babam inşaat yapıyordu, bir yerlere gitti. Büyük ağabeyim evlenmiş, küçük ağabeyim babamla beraber gitmiş. Annem, ablam, ben; üçümüz variz. Hatta ablam yandaki evde oturuyor. Ben tabii alaturka delisi... Bir tuvaletimiz vardı en üst katta. Arkada bostanlara falan bakardı. Orada burada bir iki ev var. Ve sazım çaliyor arkada: "Nin nırının niri..." En zor şarkılar hangileriyse onları söylerim. "Dönülmez akşamın ufkundayız"ın meyanları var; bağırırım, selamımı veririm tuvalette... Tuvalette bir de ayna var, aynaya bakarak söylerim şarkılarımı. Bir de eko var ki, kargayı bülbül yapar. Sonra ut taksimi yaparim, "Nını nın ni..." Ut taksiminin ardından ikinci bölüme geçerim... Yine bir gece böyle ut taksimi yapıyorum, saat gece bir buçuk falan, kapı çalındı. Aaa bu saatte kim çalar bizim evin kapısını? Üstten balkona çıktım baktım; bir polis, iki bekçi, bir iki kişi daha... Annem de Kuran-ı Kerim okuyor, kaldığı yeri işaretlemek için parmağını araya sokmuş, başında başörtü gitti, "Ne istiyorsunuz?" dedi. "Hanımefendi," dediler; "Saz mı, radyo mu, bando mu, neyse bunu susturun. İnsanlar uyuyamıyor." Mahalleli şikâyet etmiş...

Babanız evdeyken ne yapardınız?

Babam evdeyse eğer, odamda yorganı başıma çekerdim ve orada en kısık sesimle söylerdim şarkılarımı.

Hayatta en istediğiniz şey neydi?

Önce tiyatroydu, sonra alaturka hevesi başladı. Benim repertuarım kolay kolay hiç kimsede yoktur diyebilirim.

En geniş repertuar Mustafa Keser'de derler...

Mustafa Keser'den de büyük benim repertuarım. Mustafa Keser benim programıma konuk olduğu zaman, "Sen bir şarkı söyleyeceksin, ben bir şarkı söyleyeceğim. Bakalım hangimiz çok biliyoruz?" dedim. Ben söylüyorum mesela, "İntizâri makdeminde, rehgüzârın gözlerim..." Söyle bakayım; söyleyemedi. Notayı önüne koyduğun zaman bu şarkıyı Mustafa Keser bir bakışta okur, onu da ben okuyamam. Ben ezberliyorum, dinleye dinleye öğreniyorum. Mühim olan notadan okumak aslında.

Dans merakınız nasıl başladı?

Huysuz'un temelinde yalnız dans yok. İlkokulda bale yapan kızın birini görmüştüm, etkilendim. Böyle koşa koşa kafanı yaracaksın bir gün dediler. Dans yeteneğim öyle çıktı ortaya. Tiyatro yeteneğim de ilkokulda ortaya çıktı. O sıralarda müzikallerde hem oynardım hem de konuşmalı roller verirlerdi. Sonraları Beylerbeyi'deki ramazan çalışmalarında daha da gelişti.

Dans sizin için ne ifade ediyordu o günlerde?

Ne bileyim, dans ediyorum işte. Babam da sevindiği zaman horon oynuyordu. O horon oynuyorsa, ben de dans ediyorum. Ne ifade ettiğini düşünemiyorum şimdi. Dans ediyorum, yani bir şeyler beceriyorum. Belki de onun için mutlu oluyorum, bilemiyorum.

İlk gençlik yıllarınızı nasıl yaşadınız?

Şık giyinmeyi çok severim. Lise son sınıftayım, yine gayet şık giyinmişim; Fransız keteni, gri-blö kostüm, özel yapım lacivert ayakkabı, aynı renk gömlek, saçlar briyantinlenmiş, kokular sürülmüş, manikürler pedikürler yapılmış... Bindim vapura; Haseki'de bir arkadaşım oturuyor, orada parti var, partiye gidiyorum. Gittim. Çok güzel eğlendik. Hafif de içtim. Dönüş zamanı... Aynı şıklıkta, elimde partide bana verilmiş bir buket çiçek, Eminönü'ne geldim. O zamanlar Boğaz vapuru köprüden *[Galata Köprüsü]* kalkıyor. Yukarıdan, köprünün merdivenlerinin başından iskeleye doğru baktım, etrafı şöyle bir süzdüm; iskelede iki koyun, bir inek. Hayvanlarla aynı vapura bineceğiz diye sinirlendim. Hadi koyun neyse de, koca bir inek.

Merdivenlerden bütün havamla iskeleye indim; hayvanların ipini takip ettim, ipin ucunda babam! Aaa, babam!.. Bandırma'dan geliyor; iki koyun, bir tane de inek almış, onları bağlamış öyle duruyor... Eyvah! Son vapur. Binmemek olmaz. Binip de görmemek olmaz... "Merhaba

baba!" dedim, yanına gittim. O şıklıkla; o inekler, koyunlar yanımda. Hay Allah kahretsin! Birisi görecek diye yüreğime iniyor. Kapılar açıldı, vapura binildi, "Tut bunları!" dedi. İki koyun, bir inek, ben; vapurun orta yeri vardır ya orada, o şıklıkla... Tam vapur Üsküdar'a yaklaşıyordu ki, bir yağmur sesi geldi. Çok şiddetli yağıyor, diz kapağıma kadar su içinde kaldım diye düşünüyordum ki, bizim inek teşaşür ediyor *[İdrarını yapmak]*.

Beylerbeyi'ne gelinceye kadar çektiğim ıstırabı anlatamam size. İskeleden çıkıldı hayvanlarla beraber. Allah'tan gece geç vakitti, kalktık eve geldik. Böyle içime kan dolduğunu hissettim, o kadar rahatsız oldum. Normal kıyafetle olsam yanmayacağım.

İstanbul'a gelip, İstanbullu gibi yaşamadı hiç babam. Bahçe içinde ev aldı ki, memleketindeymiş gibi yaşayabilsin.

1950'li yılların İstanbul'u... Gece hayatının partilerde, balolarda yaşandığı yıllar. O günlere dair başka neler hatırlıyorsunuz?

Yine bir parti. Partilere biraz geç giderdim havam olsun diye. İçeri girince şöyle bir bakardım; benden yakışıklısı yok, hepsi çirkin. Ortaköy'de bir evdi. Çok iyi hatırlıyorum, sahibi yaşlı bir adamdı. Gencecik kızlar, yaşlı bir adam ve akıtıyor böyle içkileri... Her şey çok serbest. Benim arkadaşlarımdan da birkaç kişi vardı, onların vasıtasıyla davet edildim. Fakat tuhaf bir şey, herkes uzak duruyor. Kimse bana yaklaşmiyor... Ben bir kanepeye oturdum mu, benden önce oturanlar kalkıyor, yalnız kalıyorum. Allah Allah... Ulan en yakışıklısı benim, en havalısı benim, niye böyle oluyor? Meğerse ben gelmeden evvel bizim arkadaş partidekilere, "Çok yakışıklıdır, fakat gidiktir. Sakın yaklaşmayın!" demiş. Kafa olarak gidik, deli diyor yani... Kıskançlıktan tabii. Seneler sonra birisi itiraf etti.

Neler yapardınız o partilerde?

Giderken herkes bir içki götürür, masa kurulur, üzerine içkiler konulur, mezeler, ... işte ne varsa. İçilir, dans edilir.

Partilerde kanto yaptığınız, dans ettiğiniz, şarkı söylediğiniz olur muydu?

Fazla tanımadığım insanların partilerinde yapmazdım. Aile partilerinde; karılı kocalı, çoluklu çocuklu olunduğu zaman oynardım. Bana tanıdık bir aile beyaz bir peruk verdi.

Pek bir yakıştırırdım onu, böyle "cinalar" *[Dönemin sinema yıldızı Gina Lollobrigida'nın saçları gibi, uçlar yanaklardan içeri doğru kıvrılıyor]* yapar saçları suratıma kıvırırdım.

Bir gün hiç unutmuyorum, oynadım oynadım... Müzik devamlı var. Bir baktım üç-dört kişi uyumuş; o kadar dalmişim ki oynamaya, saatler geçmiş... Ama çok güzel oynardım.

Çiftetelli mi oynuyorum? Onun içine bale hareketleri koyun, onun içine modern hareketleri koyun, nasıl yaptığımı bilmiyorum, ama insanların beni çok zevkle seyrettiklerini biliyorum.

Dört-beş arkadaş bir yere içmeye gittiğimiz zaman, müzikli bir yerse eğer sonunda nasıl olsa beni oynatacaklar. "Bohem" diye bir yer vardı. Galatasaray'dan biraz daha bu tarafa gelin, Tünel'e doğru bir köşede "Efendi" diye bir bar vardı; onun biraz ilerisinde iki katlı çok klas bir yer. Bir seferinde masaların üzerindeyim. Şef kıyameti koparıyor, örtüler beyaz çünkü. Ben masaların üstünde oynarken örtüyü çekiyorlar temiz kalsın diye. Demek altını üstüne getirirmişim oranın.

İçki içerdim, içtikten sonra oynamaya bayılırdım; Deniz Koleji'nde, lise yıllarımda. Babamın yanında falan oynamazdim. Babamın istediği tek şey, amcamın çocukları geldiğinde, bana onlarla güreş tutturmaktı. En sevmediğim şey... O zaman kendimi horoz gibi, horoz dövüşü yapar gibi görürdüm. Koyarlardı iki çocuğu ortaya, kim kimi yenecek? Hep ben yenilirdim, hiç yapamazdım. Babam kızmasın diye amcam bazen bana yardım ederdi, oğlu tuş olurdu. O yüzden minderde güreşmeyi hiç sevemedim!

Bir de grubunuz varmış, birlikte çok eğlendiğiniz.

Benim gençlik yıllarımın en güzel dönemleri... Memuriyete yeni girmişim, o parayla geçiniyorum. Baba evinde yiyorum, içiyorum, yatıyorum, kalkıyorum. Arkadaşlarım daha talebeydiler o devreler. Hep iyi aile çocukları, Beylerbeyi'nden. Birisinin deniz motoru vardı. Bir kapak vardı, onu açarsın, motor orada. O kapağı masa olarak kullanırdık. Herkes evden yiyecek bir şey getirirdi, onlar talebe olduğu için rakıyı ben götürürdüm. En pahalısını ben götürürdüm yani. Aynı yaştayız hemen hemen. İşte içkilerimizi açarız, mezeler yayılır, güleriz, şarkılar söyleriz. Gazinolara gidemediğimiz için de böyle bir haset var içimizde. Beyaz Park'ın *[Büyükdere koyunda kazıklar üzerinde inşa edilmiş bir zamanların ünlü deniz banyosu ve gazinosu]* önünde demir atar, sonra da hep beraber bağıra bağıra şarkı söylerdik. Oradaki sanatçıyı çalıştırmazdık. Bazen Çengelköy'e gelirdik. İskele

önlerinde bir yer vardır; fazla içip gürültü yaptık mı kovulurduk, biz de açığa çıkardık. Orada daha rahat bağırırdık. Sonra yollarda Beylerbeyi'ne gidinceye kadar naralar atardık. Bir iki kere şikâyet üzerine polis geldi. Polis, Beylerbeyi'ne kadar bizi takip ederdi bağırmayalım diye. Şimdi sinirlendiğim şeyleri, o zaman ben yaparmışım...

Çok hoş bir fotoğrafınız var ağabeyinizle dans ederken. Siz çok gençsiniz ve kadın kılığındasınız.

Bahattin Ağabeyimin nişanı o. O nişanda büyük ağabeyim Selahattin'le dans ediyorum. Büyük ağabeyim pavyonlara falan pek düşkündü. Gezmeyi pek bir severdi. Adı da zaten Clark Selahattin'di. Patagonyalı Clark Selahattin derlerdi. Clark Gable'a benzerdi. O, oralarda iyi dans edebilmek için evde benimle figür çalışırdı. Gittiği pavyonda, kadınlarla daha iyi uyum sağlasın diye ben konu mankeni olurdum herhalde. Düğünlere de o figürleri göstermek için çıkardık.

Mekân neresi o nişanda?

Karaköy'deki Liman Lokantası. Zengin aileydik!

Ama nişanı kız tarafı yapar, oğlan tarafı değil.

Haa, oğlan çok yakışıklı diye, orada yaptırttık. Sonra da bozuldu iş!

Siz orada kadın giysileri içinde dans ediyorsunuz. Anne, baba orada, tepkiler ne oldu?

Tabii bütün aile orada. Gayet güzel. Bir problem yoktu. Her aileden bir orospu çıkar! Ağabey kardeş yapılmış bir komediydi. Öyle bir şeydi.

Tam da o sıralarda, "Selanik'te Atatürk'ün evi bombalandı" provokasyonu ve 6-7 Eylül 1955 olayları patlak verdi. Hatırlıyor musunuz? 23 yaşında olmalısınız.

Çok iyi hatırlıyorum. Bahattin Ağabeyim bir sürü eşyayla geldi eve.

Nasıl haber aldınız olayları? Radyodan mı, yoksa eve gelen birinden mi?

Hayır, ilk ağabeyimden haber aldım. Elinde eşyalarla eve gelince.

Neydi onlar?

Vallahi kumaş mı, giysi mi tam hatırlamıyorum.

Ne anlattı?

"Beyoğlu'nu talan ediyorlar! Ben de bir dükkâna girdim, bunları aldım" dedi.

Beylerbeyi'nde azınlıklara yönelik herhangi bir olay yaşandı mı?

Bizim alışveriş yaptığımız bir Koço bakkal vardı Beylerbeyi'nde. Onun önünde, gençler toplanıp bağırmaya kalkıştılar. Etraftan müdahale edildi, "Senelerdir bize hizmet veren bir adam. Böyle bir şey yapamazsınız!" diye. Bağıran, çağıran gençler dağılıp gittiler. Zaten fazla etkili değildi bizim o taraflarda bu işler.

Olaylardan sonra mahallenizdeki azınlık komşularınızdan göç eden oldu mu?

Hayır. Zaten benim tanıdığım bir Koço bakkal vardı, bir de bizim bahçıvanlığımızı yapan başka bir Koço. İkisi de yaşli insanlardı.

ASKERLİK VE ORYANTAL, SSK'DA EŞCİNSEL ŞUBESİ

Babanızın iflası nasıl yansıdı hayatınıza?

Şöyle yansıdı: Ben o zaman İstanbul Üniversitesi İngiliz Filolojisi'ne gidiyordum, o andan sonra herkesin kendi başının çaresine bakması gerektiğini düşündüm. Bu gerçek değildi aslında. Benimkisi haylazlıktan daha çok! O zamanlar sadece bir harç mi ne verilirdi. Şimdiki gibi çok masraflı bir şey değildi üniversitede okumak. Benim derdim, bana harçlık veremeyecekler; eskisi gibi şık giyinemeyeceğim, gezemeyeceğimdi. Bir de, lise disiplininden üniversite rahatlığına geçmiştim. Üç gün okul, dört gün sinema, tiyatro gezmeye alışmıştım. Filolojide iki sene okumuşken bıraktım ve askere gittim. Babam yardımını kesmişti tabii. Onu da göz ardı etmemek lazım.

Zor koşullarda yaşamadılar ama ben memur olduktan sonra babamın anneme, "Para bıraksın eve!" dedirttiğini çok iyi hatırlıyorum. Her cumartesi günü ziyaretlerine giderdim. Memurken de yardım ederdim. İflas etmiş bir insan işte... Nasıl iflas ettiğini bilmiyorum, ama gelişime ayak uyduramadı sanırım. Dükkânı, muhasebeyi, ne alınır ne satılır, bütün bunları büyük bir cinlikle takip edebilecek durumda değildi herhalde babam. Ufak bir dükkândı. Geliri azdı, giderimiz fazlaydı. Dükkân kapandıktan sonra müteahhitlik yaptı. Bandırma ya da Balıkesir'de 100 ev inşaatına girdiler. Nasıl girdi, niye girdi... Büyük bir şirket olarak başlayıp da inşaatlar mı yaptılar? Öyle olamaz herhalde. İnşaatın yürütülmesinde görev aldılar Bahattin Ağabeyimle birlikte sanırım. Hiçbirisi de yok ki sorayım kardeşim...

Beylerbeyi'nde dört katlı, ahşap eski bir İstanbul evinde, bütün aile bir arada yaşamak hayatınızı nasıl etkiledi?

İki ablamın evde, iki ağabeyimin devamlı sokakta olması, bazı kaidelerle büyümek mecburiyetinde kalmam; benim daha titiz olmamı, yemek yapmasını bilmemi, dikiş bilmemi sağladı herhalde. Her şeyi biliyorum ama... Masa da yaparim. Bana malzeme getirin, ben size rendeyi kullanayım, çekici kullanayım, keseri kullanayım... Yalnız dikiş yahut yemek değil, her iş; ne geliyorsa aklınıza. Her şeyi becerme yeteneğim var. Önceleri sahne elbiselerimi kendim

dikiyordum parasızlıktan. Sanatçılar elbise verirdi, ben onları alırdım, vücuduma göre değiştirir, ilaveler yapardım. Hatta görür, tanımazlardı. Elbiseyi o kadar değiştirirdim. Şimdi artık terziye diktiriyorum, üzerine bir şeyler ilave ediyorum.

Ama hâlâ el işi yapmayı seviyorsunuz ve yapıyorsunuz da; hiç boş durmuyorsunuz.

Evet. En büyük zevkim. Çok da güzel modellerim vardır. Alkollüyken herkese bir şey öreceğimi vaat ediyorum, sonra pişman oluyorum. Annemin bir lafı vardır, "Öpmeye meramin yok, sorarsın yanağın nerede..."

Filoloji'yi bıraktıktan sonra askere gittim dediniz.

Kurayı çektim, Hadımköy'e gidiyorum. Biri de Erzurum'u çekmiş. Yan yana gidiyoruz, "İnsanların cinsiyetine göre yer seçiyorlar" dedi. Hadımköy'ü çektim diye herif bana orada hakaret ediyor, sinirlenmiş. Aslında Erzurum'u, Van'ı görmek isterdim. Bizim Işıldak Grubu'nun avantaji buydu, denizle ilgili olduğu için Gelibolu olabiliyor, İzmir olabiliyor. Gideceğimiz yerler belli.

Askerliğinizi ne olarak yaptınız?

Asteğmen. Acemilikten sonra, dağıtım için bizi dizdiler. Komutan, "Bu ışıldak. Çık!" dedi. Öne çıktım. "Orada bir asker duruyor, onun önünde dur!" dedi, gittim askerin önünde durdum. Allahım yarabbim, nedir bu ışıldak? Sağa bakamıyorum, sola bakamıyorum. Bir müddet sonra, "Bu da ışıldak!" dedi, birini daha çıkardı. O yanıma geldi de rahatladım. Sonra başladı, bu uçaksavar, bu bilmem ne, ... oradan anladım ki, bu bir grup adı. Işıldakla *[Büyük projektör]* uçağı yakalayacağız da, onlar vuracaklar, indirecekler aşağıya. Oymuş meğer... Karacı yedek subaydım. Yani, Uçaksavar Topçu Okulu. Altı ay orada okuduk, sonra yedek subay olarak tayin ettiler.

O zamanlar iki yıl mıydı askerlik?

İki yıl falandı herhalde. Altı ay okul, galiba altı ay asteğmen, bir sene de teğmen miydi neydi...

Gidince kolay gelinmiyordu yani...

Vallahi memnundum hayatımdan ben. Bir müstakil bölük kumandanıydım. Yedek subaylara müstakil bölük kumandanlığı

verilmez, ama bizim bölük kumandanımız bir yerden para aşırmış, bir şey olmuş, bir süre sonra tayini çıkınca yeni tayin yapılmadı. Ben otomatikman bölük kumandanıyım. Ooo masalar, bilmem neler; böyle oturuyorum. Zir telefon çalıyor, "Falanca karargâhtan arıyorum, benzin kontenjanınızı bildirin!" Ne benzini? Bilemedim. "Sesiniz gelmiyor efendim, alooo, aloo sesiniz gelmiyor!"... Nereden bileyim benzin kontenjanını!

Siz hiç fiilen talim yaptırdınız mı askerlere?

Yaptırdım. Bölüğümüz bir vadideydi. Yanda bir dere akıyor, vadiyi çıkıyorsunuz, biraz ileride bir demiryolu var, daha ileride de tek bir ev. Orada bölük kumandanı oturuyor. Sabahleyin kremlerimi sürerdim çok kararmayayım diye, kepimi takardım, pırıl pırıl bir suratla; "Bölük talim alanına marş!"... Onlar talim alanına inerler, ben iki tane çavuş çıkarırım, bölüğü ikiye ayırıp "Haydi talimlerini yaptırın!" der, tek başıma günlük yürüyüşüme başlarım. Biraz uzaklaştıktan sonra, bir hane peşrev kafamda, o biter "Hani yad ile binnûş ettiğim demler..." Başlarım söylemeye; söylerim, giderim, giderim... Söyleye söyleye giderim, artık askerleri görmez olurum. Ondan sonra bir kanun taksimi yaparım kafamdan, geri dönerim. Geldiğim zaman da Rumeli türküleriyle bitmiş olur zaten konserim. "Haydi toparlanın!"... Yukarı yemeğe çıkılır. Sabah talimleri böyle geçerdi.

Bir gün, daha şarkıya başlamamıştım, askerleri henüz talim alanına getirmiştim, bölük kumandanı atına binmiş geldi. İki adımlık yeri atla gelirdi. Arkamdan gelmiş, ben fark etmedim. Halbuki onu göreceksin, "Dur!" diyeceksin, "Selam ver!" diyeceksin... Biraz sonra bölük kumandanı seni çağırıyor dediler. Gittim, esas vaziyette karşısına dikildim. "Sen benim geçtiğimi görmüyor musun?" diye azarladı: "Bir daha görmeyeyim!"...

Benim de kolordudan torpilim var. Bana bunu yaptı, gideyim 15 gün izin alayım inadına dedim. Yukarıdan iznim geldi. Gittim, "Efendim, 15 gün iznim geldi" dedim. "İzin silsile takip eder" dedi. "Önce bana söyleyeceksin, çıkıp çıkmayacağına ben karar vereceğim. Ama kararın zaten geldiği için izne çıkabilirsin, dönüşte görüşürüz" dedi. İzne gittim, geldim, 15 gün oda hapsi verdi bana; onu atlayıp geçtiğim için. Ama odamı bir görseniz; cibinlikler, bir gaz sobası, kürk battaniyeler... Hadımköy leş gibi çamurdur. Ayakkabılar dışarıda çıkar, terlikler giyilir, kapının dışı leş, içi pırıl. Gece lambaları geldi evden, gayet güzel bir oda. Ben o odada 15 gün kaldım. Oda hapsinin verildiğinin dördüncü günü tatbikat çıktı. Bütün erat kuşandı, hazırlandı; ben hapis olduğum için cezayı geri alamiyorlar. Mecburen öteki teğmeni

onlarla beraber dağlara vurdular. Bir hafta sonra döndüler, hepsi kapkara olmuştu.

Çok rahat bir askerlik geçirmişsiniz galiba.

Zorlukları da oldu canım. Bir teftiş yaşadık ki... Haberi geldi, depoya gittim, ne kadar temiz don, atlet varsa aldım; "Eskileri atın!" dedim, bütün askere dağıttım. Hepsini tertemiz giydirdim. İki gün sonra büyük teftiş başladı. Askerlerin yakalarını açtırıp kontrol ediyorlar. Yuvarlak yaka fanilalar var; açıyorlar yakayı bir çeviriyorlar bitler sıraya dizilmiş. Ayol iki gün olmuş bunları giydireli... "Seyfi Teğmen nedir bu hal?", "Komutanım ne bileyim?" falan. Ne dersin...

Kumandan gitti, Sezgin Onbaşı geldi yanıma, "Seyfi Teğmenim, bunların bitlenmesinin nedeni ne biliyor musunuz?" dedi, "Siz her gün yüzünüze zeytinyağı sürüyorsunuz diye herkes zeytinyağı sürüp öyle geliyor talime. O yüzden bitlendiler..." Ben krem sürüp öyle iniyorum ya talime... Yani yüzümün kremi olay oldu, kremi zeytinyağı sanmışlar, herkes bitlendi.

İki yıl İstanbul'dan, partilerden, gösterilerden uzak kalmak zor gelmedi mi size?

O kadar da uzak değildim canım. İstanbul'da bir arkadaşımın evinde kıyafet balosu var. Dario Moreno falan gelecek, büyük bir parti olacak. Ben de çok güzel oryantal oynarım; ama çok güzel... Bir oryantal elbise lazım. Ne yapacağım, askeriyedeyim... Sezgin Onbaşı Bursalı. "Sana halis Bursa ipeği getireyim" dedi. "Sen bana 12 metre getir" dedim. Kırık beyaz, hışır hışır bir kumaş geldi. Ben başladım elbiseyi yapmaya. Fakat eteklerinin sarkması lazım, nasıl yapacağım... Askerlere dedim ki, "Bana ufacık, yuvarlak taşlar toplayıp getirin." Askerler habire taş arıyorlar. Eteği kıvırdım, taşları içlerine koyup diktim. Bir güzel aşağıya çekti kumaş kendini. Bir de, eskiden Gelincik sigaraları vardı dört köşe, mukavva paketli. İki-üç mukavvayı üst üste koydum, kumaşla kapladım, arkadan tutturdum, üzerine artık payet, boncuk ne bulduysam işledim; göbeklik yaptım, hazırladım elbiseyi. Arada karşı odadaki teğmen geliyor, "Nedir bu Seyfi Teğmen?" diyor, "Abajur hazırlıyorum" diyorum.

Yani hevesim var ve çok emek veriyorum. Detaycıyım galiba. Gittim partiye, oryantal yaptım ve birinci oldum.

Askerden dönünce hayata nasıl devam ettiniz?

Askerlikten sonra, "Sosyal Sigortalar Kurumu'nda çalışmaya başladım.

Nasıl buldunuz işi?

Torpil... Amcamın kızının kocası SSK'da umum müdür müfettişiydi, o beni yerleştirdi. Çok şık giderdim işe. O zaman bir moda çıktı, pantolon paçasına yırtmaç yapılıyor. Bütün pantolon paçalarımın yan dikişlerini söktüm, yırtmaç yaptım. Binaya giriyorum, yerime geçinceye kadar bütün memurlar koridorlarda bana bakıyor. Hiç böyle bir memur yok orada. Hepsinin ağzı burnu bir tarafta. Yani bu görünüşte bir insan; manken olur, artist olur. Adım "Yırtmaçlı" kaldı. Önce evraka verdiler beni. Baktılar çok becerikliyim, hemen başka bir servise aldılar. Bende bir hava, bir hava... Memnunum hayatımdan. Herkesle aram iyi.

SSK'da 18 yıl çalıştınız. Yaşamınızın çok önemli bir dilimi. Hangi bölümlerde çalıştınız?

Evrak kaydı ile başladım, gelen evrakı kaydediyorum. Ancak benden evvelkilerin önünde uzun kuyruklar olurmuş, ben o işi çok seri hale getirdim. Oturduğum yerde evrakı kaydedip, sonra bankın üzerine koyup, çevirip, "İmzalayın bunu!" demezdim. Ayakta çalışırdım. İmzalayacağı defter burada, bordrolar burada; şak şak şak, imzala. İmzanın tersi düzü olmaz; tersten imzalatır, insanları bekletmezdim. Bu el çabukluğum hemen görüldü. Ve beni alt kattaki ödeme servisine aldılar. Sigortalının hastalanıp çalışmadığı dönemin parasını ödüyorsunuz. Facit hesap makinesini çok hızlı kullanmak gerekiyor. Hesaplayıp imza karşılığında para ödüyorsunuz. Bu ciddi bir mesuliyet tabii. Hata yaptığın takdirde para maaşından kesiliyor. Yanlış yapıp, cepten para ödemek korkusundan, servisteki diğer memurlar çoğu zaman işi bana yıkmaya başladılar. Onlar korka korka yapardı; ben şak şak hesaplayıp öderdim.

Oradan işverenler servisine geçtim. O servis SSK'nın en ağır servisidir. Yani, patronlarla irtibatlı oluyorsunuz. İşverenler servisi... Servisin isminin kafamdaki münasebetsiz çağrışımından ötürü orada çalışıyor olmaktan hiç mutlu olmadım. Neyse; onların borçları dökülür, yapılan teftişler kontrol edilir; yani kurumun en ağır servisinde şef muavinliğine kadar yükseldim. Bütün İstanbul'daki işyerlerinin kartları kontrol edilir; muntazam yatmış mı, borcu nedir, envanter dökülür. Ben bakmadan Facit kullandığım için, çok seri vaziyette yapardık kontrolleri. Beni hiç sevmeyen müdür bile, "Çok seri çalışıyorsunuz, sizden memnunum" derdi ama yaptığım iş dışında benden memnun değildi. Çünkü geç kalırdım, çok konuşurdum,

herkesi meşgul ederdim. Kendi işimi bitiririm, sonra taklitler, espriler, şarkılar; beni dinlemekten kimse çalışamazdı.

Müdüriyet sonunda tamim çıkardı, "Seyfi Dursunoğlu, öğle tatillerinde hanımlarla odada toplanıp fazla gürültü yapıyorsunuz. Bundan sonra bu alışkanlığınızdan vazgeçin" diye. Vazgeçtik kızlardan, hadiii bu sefer erkeklerle. Gene bir tamim çıktı, "Seyfi Dursunoğlu erkek memurlarla öğle tatillerinde fazla gürültü yapıyorsunuz..." Kızlarla oturma, erkeklerle oturma, bir eşcinsel şubesi var mı SSK'nın, oraya gideyim!

O zaman çok farkında değilim ama bir şeyler var bende insanları çeken. Dilimde, esprimde bir şey var ki, bu insanlari çekebiliyorum. İçimden geliyor...

Hesap makinelerinden uzun kâğıt şeritler çıkardı. Bir seferinde bu şeritleri aldım, kıvırdım iğneledim, büktüm iğneledim, başımın etrafından omuzlarıma sarkıttım gelin oldum. Makinede çalışan Vural diye bir arkadaş vardı, onun koluna girdim; naay, nay, na, nay, nay, nay, nay, ... düğün marşı. Arkama bir döndüm ki, müdür gelmiş bizi seyrediyor. Feriha vardı, o atıldı, "Müdür Bey, bu sizde eksi bir puan olmasın lütfen. Çok ambale olduk. Seyfi burada olmasa, şu çay molasında eğlenmesek, on dakika sonra tekrar işe başlayamayız" dedi.

O zaman bile şovmenmişsiniz...

Evet, öyleydim galiba. Ama bir yandan da deli gibi yapıyorum işimi. Bir gün karısı doğum yapmış bir adamcağız geldi, doğum parası alacak. Ama 120 işgünü çalışmayı doldurmuş olması lazım, yoksa parasını alamayacak. Hesapladim, üç gün eksik. Baktım bir yerde tek başına bir üç günü var, onun başına bir ekledim oldu 13... Yazık adamcağıza.

Koskoca SSK ne olacak, diye düşündüm. Yaptığımı adam da gördü. Gitti parasını aldı, sonra yanıma geldi, "Ağabey gel birer kadeh bir şeyler içelim!" dedi.

Öğlen tatilinde Çiçek Pasajı'na gittik; bir kadeh, bir kadeh daha, bir kadeh daha... Ben kafayı buldum. Hilmi Ok diye bir hakem var, o da şefimizdi bizim. Pek severdi beni, Beylerbeyi'nde otururdu. Telefon açtım, "Hilmi ben galiba gelemiyorum, biraz sarhoşum" dedim. "Hayır!" dedi. Hani, gelsen iyi olur falan demiyor, yalnız "Hayır!"... Gittim bir kadeh daha içip gene telefon açtım, "Hilmi, ben gelemiyorum. Çok kötü durumdayım!"... "Hayır! Aksini yapsanız daha

iyi olur..." Baktım gelmemi istiyor ama açık açık da konuşamıyor, bir gariplik var. Döndüm servise geldim; yan tarafta büyük dolaplar var, birinin içine girdim. Kapağın arasından gözlüyorum Hilmi gelsin diye. Geldi, kapağı açtım, "Ben dolap güzeliyiiiim!" dedim. Bir döndüm ki, müdür gelmiş beni izliyor... Rapor falan tutuldu, tamim, yazılar, çiziler... Ama torpilim var, fazla bir şey yapamıyorlar... Öyle ağırdı ki torpilim; umum müdür müfettişinden. Kurtardım öylece...

Zor olmuyor muydu sizden nefret eden ama kurtulamayan bir müdürle çalışmak?

Yok canım. Bana kızıyordu ama bensiz de yapamıyordu. Çalışkan ve becerikliyim ya... Mesela 300 kişi çalışıyor, hepsine önlük yapılacak. Eskiden gider top top kumaş alır, herkese kendileri üçer metre kesip vermeye kalkışırlarmış. Bunlar ne ölçmesini bilir ne biçmesini. Her üç metrede ikişer santim kaçırıyorlar, sonunda bakıyorlar altı metre eksik. Haydi gidiyorlar Sümerbank'a; bunun metrajı eksik. Kavga kıyamet! Ben gittim Sümerbank'a üçer metreden kesin dedim. "Biz kesemeyiz" dediler. Ne demek kesemeyiz? Arka arkaya 20 tane müşteri gelse, üçer metre istese, kesmeyecek misin? Hemen dükkân müdürüne gittim, "Bir nezaketsizlikle karşı karşıyayım" dedim. Ne demek? Derhal hazırlandı. Günlerce kavga dövüş süren işi, ben bir saatte bitirdim. Bizim müdür hayretler içinde,

"Üç kişinin yaptığı işi yapıyorsun. Seni işten çıkaramam. Geç de kalsan çıkaramam" dedi. İşi bilene yaptırmak lazım tabii.

"Bilmeyen yapmasın!" diye kural koysanız, çalışanların çoğu işsiz kalır Türkiye'de.

Benim evimi de mimar yapıyor. Yatak odama çıkıyorum deniz görmüyorum. Düşünebiliyor musunuz böyle bir şeyi? Denize bakan bir yatak odası ama ben deniz görmüyorum. Çatının arkadaki açısı neyse aynı açıyı önde de kullanıyor adam. Delirdim. Geri zekalı, tedaviye muhtaç bunlar. İki tane mimar... "Ben doktoramı çatıdan yaptım" diyor.

Yıktırıp yeniden yaptırdınız herhalde...

Nitekim öyle oldu. Kafanız işlemiyor mu, yandaki eve bakın dedim. Yani, beceren yapsın.

Çok tehlikeli bir söz bu Türkiye için...

Aslında çok doğru bir söz. Becerebiliyorsan yap kardeşim! Bana bazı öneriler getirirler şov için, onu ben beceremem derim. Yani yapamam, istesem de yapamam. Bir-iki kere yapmaya kalktım, içinden gelmediği için yapamıyorsun da.

SSK'da 18 yıl içinde birçok arkadaşınız olmuştur. Daha sonra onlarla hiç görüştünüz mü?

Tabii. Bu evime de çaya çağırdım mesela çok sevdiğim birkaç kişiyi. Geldiler, hepsinin elinde bir paket var. Biri kek yapmış, öbürü börek yapmış, bir diğeri poğaça yapmış, birisi un kurabiyesi, birisi de ayçöreği...

Kaç kişilerdi Seyfi Bey?

Beş kişilerdi, Allah canlarını almasın! Onlar gelmeden ben masayı kurmuşum, beş çayında ne ikram edilecekse, donatmışım. Oturduk çaylar geldi, onlar da getirdiklerini açtılar. Aa, bakıyorum iki börek; biri benimki biri onlarınki. İki poğaça; biri benimki biri onlarınki. İki ayçöreği; biri benimki biri onlarınki... "Ayol, çaya geldiğinizi biliyorsunuz. Sizi çağıran herhalde masanın üzerine bir şeyler koyar. Bari insan birer milyon koyar da bir kül tablası getirir" dedim. Bunlar aynı ekip 18 kişi olarak benim Şişli'deki evime de gelmişlerdi. Yemeğe çağırmıştım o zaman. Dört tane fincan getirdiler.

Ne yapsınlar memur onlar...

Aslında bu Şişli'deki olayı hatırlayıp bunları hiç çağırmamam lazımdı... Neyse, güldük eğlendik bir-iki kere ama devam edebilmenin imkânı yok. O kadar yoğunum ki, olmuyor. Otomatikman iş sahası ayrılınca yaşam da ayrılıyor. Yoksa görüşüyorum tabii.

SSK'dayken, askerlikten kalma bir cezanız nedeniyle hapis yatmışsınız. Askeri mahkemeye mi çıkmıştınız?

Askeri mahkemeye çıktım. Gittim, 15 gün hapis verilmiş. SSK'da çalışıyorum; celp geldi, Harbiye Orduevi'nde yatacağım. Bir yatak, bir yorgan aldık gittik. Beni nöbetçi subayların kaldığı yerde tuttular. Öyle koğuşlarda falan kalmadım yani, hapishane gibi. Kapıyı açıyorsun, masalar var, herkes çalışıyor falan. Akşamları subay arkadaşlarla cipe biner eğlence yerlerine giderdik.

Ceza değil sefa olmuş galiba...

Ah, çok eğlendim, keşke bir daha öyle olsa!

Neden ceza aldınız?

Karadenizli bir çocuk vardı askerde. Ailesinden çok bol para geliyordu. Aptal aptal harcamasın diye parayı ben tutuyorum, azar azar veriyorum buna. Öyle ağabeylik yapıyorum yani. Daha bir ihtimamım altında bu çocuk. Bir gün nöbetçi... Bursalı Sezgin Onbaşı geldi, "Seyfi Teğmenim, o çocuk nöbet yerini terk etmiş, yok" dedi. Nasıl olur? Nöbet yerini nasıl terk eder askerlikte? Gittim baktım yok. Tüfeğini nöbet kulübesine dayamış, çekmiş gitmiş. Oturdum bekledim... Hadımköy'e inmiş, içmiş. Sarhoş kafa nöbet yerine döndü. Elimde de bir cetvel var. Şöyle açılıp kapanan bir cetvel. Ucu metaldir onun. "Nedir bu yaptığın rezillik!" dedim ve eline vurdum. Metal olduğu için biraz yardı. Büyük bir şey değildi ama. Bu gidiyor pansuman oluyor ve şikâyet ediyor beni. Dönüp geliyor, şikâyet ettiğini öğreniyorum; ben bunu bir daha dövüyorum. İşte suç olan bu... Şikâyet üzerine dövdüğüm için suçluyum. Halbuki kafası işleyen bir insan olsa, "Ulan ben silahımı bırakıp nöbet yerini terk ettim, gittim içki içtim" diye düşünse... Bu yaptığını şikâyet etseydim, askerliği yanardı salağın. Bunları düşüneceğine, kalktı mahkemeye verdi beni. Ben o arada terhis oldum. Neden sonra mahkeme sonuçlandı da hüküm giydim...

Önemli değişim noktalarından birinde, 27 Mayıs 1960 darbesinde 28 yaşındasınız, devlet memurusunuz. Nasıl yaşadınız o günleri?

Bana bir şey yansımadı. Niye yansısın? Memur olarak çalışıyorum, başka dertlere düşmüşüm. Siyasetle hiç ilgilenmedim ama şimdi yaşım ilerledikçe haberleri izliyorum. Zamlar beni enterese ediyor. O Kemal Unakitan'ın akıtan yerine yama yapsınlar da, akıtmasın artık! Neyse ki, konuşmasını bilen, esprili bir adam.

Vallahi gençliğimde çok baskı altında olduğum için kendi başıma çalışmaya başlayınca çok havai oldum herhalde. Herkes 15-20 yaşında havai olur, ama ben olamazdım ki baba baskısı altında. Sadece Deniz Koleji'nin son senelerinde falan; babamla olan o dargınlıktan sonra biraz daha istediğim gibi hareket edebilmiştim.

Babanızla dargınlığınızı anlatmamıştınız.

Anlatayım. Babam evin en üst katına çıkmış, suyla ilgili bir tamirat yapacak. "Seyfi!" diye bağırdı, "Efendim!" dedim, "Vanayı kapat!" dedi. Orada bir yerde, bir sürü vana vardı. Baktım, baktım, en büyüğünü

kapattım. En büyüğü bahçeye giden suyun vanasıymış meğerse. "Kapattın mı?" dedi, "Kapattım!" dedim. O tabii musluğu çıkarınca, faşşş ediyor su. Bana bağırdı, "Kapatmamışsın! Kardeşini çağır o baksın" dedi. Kardeşim de beş yaşında. Gitti, kapattı bir vanayı. "Kapadım" dedi, hakikaten de kapatmış. Babam işini bitirdi geldi aşağıya, sırılsıklam... Bir şeyler söyledi, bağırdı, "Ne biçim insansın sen? Evdeki su vanasını bilmiyorsun!"... Ben ne bilirim su vanasını... Ben İngilizce şarkı söyleyip dans etmesini bilirim. O zaman da zengindi; ticaretle uğraşıyor, "Senin çocuğun olacağıma bir balıkçının çocuğu olmayı tercih ederdim!" dedim.

Dayak yediniz mi?

Dövmedi ama çok bağırdı, ben de kaçtım.

Sonra sürdü mü bu küskünlük?

Beş sene falan sürdü.

Aynı evin içinde beş yıl nasıl dayandınız?

Aynı ev içindeyiz ama o gündüz yok. Zaten ben de Deniz Koleji'nde yatılıyım, hafta sonları eve gidiyorum. Geldiği zaman da ben hemen yukarı...

Hiç birbirinizi görmediniz mi?

Hayır. Dört katlı ev.

Beş yıl?..

Evet, beş yıl!

Bu inat babanızdan mı kaynaklandı, sizden mi?

O da beni görmek istemedi. O gel dese, gideceğim yani. Gitmemem mümkün mü... O da gel demedi. Herhalde soruyordu "Nerede?", yukarıda diyorlardır. "İyi, yukarıdaysa otursun..."

Sonra nasıl barıştınız?

A, onu bilmiyorum, hatırlamıyorum.

İLK SAHNE GİRİŞİMİ, ZEKİ MÜREN BEĞENECEK Mİ?

Profesyonel olarak ilk nerede sahneye çıktınız?

"Pelit" vardı. Biraz daha yukarı çıktığınızda da bir pasaj. İstiklal Caddesi'ne çıkar o yol. Orada, sağ tarafta "Bekri Pavyon" diye bir pavyon vardı, merdivenlerden aşağı inilen. Zeki Müren'in eğlenmek için sıkça gittiği bir yer. Orada oryantal oynayacağım, Zeki Müren de gelip seyredecek. Onun bana faydası olacak, ben de sanat hayatına atlayacağım. Sosyal Sigortalar'da memurum, parasızlıktan çürüyorum.

Kaç yıllık memursunuz?

Vallahi, beş-altı yıl olabilir. Henüz baba evindeyim. Neyse, bir elbise yaptım kendime; oryantal elbisesi. Önce hamama gittim, boy aptesi alır gibi boy hamamotu *[Beden tüylerinin dökülmesi için kullanılan bir ot]* tuttum. O zamanın meşhur bir kuaförü vardı, Vecihi; sonra öldürdüler onu. Ona gittim saçlarımı yaptırdım, çıktım oynadım. Pek beğendiler.

Zeki Müren'i siz mi çağırdınız?

Hayır. Turan diye bir ortak arkadaşımız vardı, benim çok güzel oryantal oynadığımı söylemiş Zeki Müren'e. O da, "Nasıl seyredebiliriz?" demiş. Turan "Ben ayarlarım" demiş. Bana geldi, "Zeki Müren yardım edecek sana. Seni seyretmeye gelecek, beğenirse kadrosuna alacak, sanat hayatına atılacaksın" dedi. Turan aslında benim arkadaşımdı, benim vasıtamla Zeki Müren'i tanımıştı. Dediği gibi Zeki Müren geldi; ben de sahneye çıktım oryantalimi yaptım, selamımı verdim indim.

Ertesi günü büyük bir heyecanla neticeyi bekliyorum; Zeki Müren beni kadrosuna alacak mı diye. Turan telefon etti, "Zeki Müren çok beğendi; ama kadrosuna alamıyor çünkü ahlak zabıtası izin vermiyormuş..." Sanat hayatıma orada sekte vurulduğunu, muvaffak olamadığımı düşündüm ve çok üzüldüm. Üstelik hamamotu sürmeyi bilmediğim için fazla tutmuşum her tarafım yara bere olmuş.

Neden sonra anladım ki, Turan beni kandırmış. Zeki Müren yalnızca izlemek istemiş, kadrosuna alacağı falan yokmuş. Turan uydurmuş beni sahneye çıkarıp oynatmak için. Ahlak zabıtasının izin vermediği lafı da benim umudumu kırmak için bulduğu bir yalan...

Zeki Müren'e gösteri yaptığınız kıyafeti hatırlıyor musunuz?

Hatırlıyorum. Gece mavisi bir mayoyu, geceleri odamda payetlerle işlemiştim tek tek. Yine payetlerle işlenmiş bir göbeklik yapmıştım. Aynı göbekliğin daha küçük örneklerinden de sutyen... Uzun müddet sakladım o kıyafeti ama sonra insan tutamıyor, atıyor. Her şeyi tutacak olsam, çöp ev olurdu. Mecburen atıyorsun. O kostümle bir defa daha oynadım Zeki Müren'e. Bir doğum gününde beni davet etti ama oryantal yapmamı da istiyordu. Gittim, oynadım. Yine çok beğendi, oyundan sonra göbekliğimi aldı saçlarını kabartıp arasına yerleştirdi. "Allah'a çok şükür" dedim içimden. Göbeğimden çıkanı başına koydu. Allah büyük, bakalım neler gösterecek?

Zeki Müren hiç düşünmemiş mi sizi kadrosuna almayı?

Kadrosuna falan alır mı canım... Ben Huysuz olduğumda bile almadı. Almadı, çünkü hemen hemen aynı makyajı yapıyoruz. O ister mi, kendinden evvel aynı makyajı yapan bir insanın çıkmasını? Hiçbir zaman istememiştir beni. Bir tek son devresinde istedi; o da önden iki sıra kızı çıkacak, sonra ben çıkacağım, benden sonra Mehlika Kenter çıkacak, sonra bilmem kim çıkacak, sonra Ajda Pekkan çıkacak, sonra Ateş Böcekleri çıkacak, sonra Zeki Müren çıkacak... "Kusura bakmayın" dedim, "Ben uvertür olamam!" O arada hem başka bir gazinoda çalışıyorum, hem gece kulübünde çalışıyorum. İki işte birden çalışıyorum, gayet revaçtayım. Zaten onu tespit ettiği için istedi kadrosuna, üç masa getirse kârdır diye düşündü. "Neden gelmedin" dedi, "Nasıl geleyim, sıra kızı yapmışsınız beni" dedim.

Ahlak zabıtası izin vermiyor dendikten sonra nasıl bir yol çizdiniz kendinize?

Gazete ilanlarına bakmaya başladım. "Bir solist aranıyor" diye bir yazı okudum. Telefon ettim, "Ben talibim işe" dedim. "Cel cöruşelum!" dedi bir Laz... Ağa Camisi'nden biraz Taksim'e doğru gidin, dar bir merdiven yukarıya doğru çıkıyor, işte orada bir yer. Gittim. Adam geldi, "Pen senu gari zannetmiştum" dedi. Sonra da, "Peçi, cel başla!" dedi.

Eve gittim, yıkandım, gri takım elbisemi giydim, Fransız keteni

kravatımı taktım, döndüm. Sahneye çıktım, "Bir hicaz peşrevi rica ediyorum" dedim saza, arkasından da entrosu olan bir şarkıya girdim, Saadettin Kaynak'tan. Aman efendim saz bir kızdı bana, "Peşrevden sonra entrolu parçaya girilmez" diye. Sazı da bir görsen, dökülüyor. Şimdi bakıyorum herkes giriyor peşrevden sonra entrolu parçaya. Ne bileyim, sinirlendiler o gün. Programımı bitirdim, 10 lira aldim. Ertesi gün de gittim, 10 liramı aldım. Üçüncü günü gittim, en önde pis bir masa oturuyor. Belli ki, it kopuk. "Bir türkü oku bize" dediler. "Ben türkü bilmiyorum efendim. Müsaade ederseniz size bir maya okuyayım" dedim. "Ne mayası hamur mu açacağız?" dediler..

Aaaahh eeeey yürü dilber yürü de yolundan kalma
Aaaahh eeeey her yüzüne güleni de sevdiğin dost olur sanma...
Ölümden korkup da yavrum sen geri durma
Yiğidin alnına yazılan gelir

Biraz böyle türküvari, uzun hava gibi bir şey okudum. "Açmaz bu bizi" dediler. "O zaman açanı getirtin" dedim, indim sahneden yürüdüm gittim. Müdanam yok. Ben biliyorum nasıl okuduğumu. Gencim, pırıl pırılım.

Zeki Müren'le okul arkadaşısınız...

Zeki Müren'le Boğaziçi Lisesi'nde okurken tanıştım. O Bursa'da onuncu sınıfta kalmış, bizim okula onuncu sınıfa geldi. Lise iki yani. Ben orta sondayım. Müdüriyet ortaokulun lise, lisenin ortaokul tarafına geçmesinden çok hoşlanmazdı. Öyle barikat falan yoktu, ama kabil olduğu kadar ayrı dururduk. Yatakhaneler de, sınıflar da ayrı ayrı yerlerdeydi. Bir tek aşağıda Bektaş Efendi diye bir adam vardı, orada çay içerken bir araya gelirdik.

Bir gün orada şarkılar söyleyen birisini gördüm, "İşte Zeki Müren!" dediler; "İleride ses sanatçısı olacak..." Ben de merak ediyorum. Hemen kapıdan girişte masa gibi bir şey vardı, oraya oturur bakardım. "Haydi şarkı söyle" derlerdi Zeki Müren'e, "Çoluk çocuk çıkarsa söylerim" derdi, beni dişarı çıkarırlardı. Çoluk çocuk da, bir ben varım. Ya Rabbim! Bir türlü sesini duyamıyorum. Eski bir bina olduğu için pencere içleri genişti. Bir gün yine Bektaş Efendinin orada kalabalık toplanmış, bu da ortada şarkı söylüyor. Kalabalığın arkasında, pencere içine gizlendim ve dinleyebildim. Boyum kısaydı, beni görmedi. Hep klasik parçalar okudu. Hoşuma gitti. Yumuşak bir sesti.

Bir gün, okulda konser verecek dediler. Konser verecek ya, artık böyle

hep atkılarla, boğazı bağlı dolaşıyor; bir hava bir hava... Güzel, büyük bir tiyatro salonumuz vardı, gittik oturduk. Sahneye bir karatahta konuldu, üzerinde okuyacağı şarkıların adları sıralanmış. Bir tanesinde de "Maya" yazıyordu. Spor hocamız vardı, Sabri Kiraz. Daha sonra antrenörlük de yaptı, çok iyi bir insandı. "Seyfi, kalk git, o mayayı sil" dedi. Hoca söyledi ya, ben de kalktım sahneye çıktım, mayayı sildim, geldim yerime oturdum. Zeki Müren çıktı, şarkılar söyledi sonra ara verildi. Aradan sonra döndüm geldim ki, karatahtada yine "Maya" yazıyor. Meğerse türkünün uzun havasının, klasik musikideki karşılığıymış maya. Hoca zannetti ki talebelerden biri yazdı, o yüzden sildirdi bana. Programdan sonra Zeki Müren "Mayayı niye sildin?" dedi, "Sabri Ağabey söyledi, onun için," dedim. "Sabri Bey hiçbir şey bilmiyor. Alaturka bilmiyor" dedi.

Gazetede "Bir genç çıktı sahneye, toplantımıza neşe kattı" diye Zeki Müren'i öven bir yazı çıkmıştı. Hakkında çıkan ilk haberlerden biriydi. Çok rahatsız oldu bundan. Babasının sanatçı olduğunu duymasını istemiyordu. "Ah, babam bunu okursa çok kızacak" diye yakınırdı. Okulda İstiklal Marşı'nda da sesi o verirdi, biz arkasından söylerdik.

Hiç arkadaşlığınız, ahbaplığınız olmadı mı Zeki Müren'le?

Çok ahbaplık edemezdik, çünkü lise-ortaokul farkı vardı aramızda. Fakat aklım ne konuşuyor, ne ediyor diye hep onunla ve etrafıyla meşguldü.

Bir gün, 19 Mayıs provaları için Şeref Stadı'na *[Şeref Stadı, Yıldız Parkı'nın karşısında, Çırağan Sarayı'nın bahçesindeydi]* gittik. Zeki Müren gösterilere katılmıyor ama bizimle beraber provaya geliyor, herhalde izlemek için. Zeki Müren'le yan yana düştük, bana ve Vedat'a "Bir hastalık numarası yapın da Yıldiz Parkı'na gidip gezelim" dedi. Ben hemen iki büklüm; midem, midem... Vedat da öyle. O da başım, başım, başım... İkimiz aynı şeyi yapmadık anlaşılmasın diye. Zeki Müren koştu gitti spor hocamız Sabri Kiraz'a, "Hocam bunlar hastalandi, ne yapayım?" dedi. "İyi, al bunları okula git" demiş hoca da. Biz tabii, Şeref Stadı'ndan çıktık, dümdüz karşıya, Yıldız Parkı'na... Oturduk, oradan buradan konuştuk, Zeki Müren şarkılar söyledi. O şarkı söylerken bir iki kişi geldi dinledi. Zeki sesimi merak ederdi, bize solfej yaptırdı. "Do re mi fa sol la si..." söyledim, "Senden bir şey olmaz!" dedi. Vedat'a da aynı şeyi söyledi. Şimdi Zeki Müren yıllardır müzik eğitimi alıyor, do re mi fa sol la si do re mi fa sol; iki-üç oktav yapıyor, ben tabii hiçbir şey bilmiyorum. "Olmaz" dedi; "Sen sakin niyet etme şarkıcılığa!"

Sonra, kovalamaca, saklambaç oynadık, döndük okula.

O yaşta gerçekten kovalamaca ve saklambaç mı oynadınız Seyfi Bey?

Arada birdirbirle, uzun eşek de oynadık! Sonra okula döndük ki, spor hocası kapıda bekliyor. "Nereden geliyorsunuz!" diye bağırdı. Vedat yatılı değildi, o evine dönmüştü. Zeki Müren arkada, ben önde... "Yıldız Parkı'na gittik, oradan geliyoruz" dedim. Kızdı, söylendi bana, kulağımı çekti, "Hadi doğru etüde git!" dedi. Birkaç gün sonra da, liseden kimseyle ahbaplık edilmemesi yolunda bir talimat çıktı.

Zeki Müren okulda çok popülerdi, ama ben hayatımda o kadar zayıf insan hiç görmedim. Kadit denecek kadar zayıftı. O zayıflığını gidermek için kazaklarının omuzlarına vatka koyardı ki, biraz eni olsun. Sonra o vücut nasıl bu kadar şişmanladı bilmiyorum.

Parmaklarını şakırdatırdı, kastanyet gibi çalardı yürürken. Ben de ondan öğrendim.

Ben dokuza geçtim, o on bire geçti, zaten dokuzuncu sinifin sonunda ben ayrıldım, Deniz Koleji'ne geçtim. Böylece irtibatımız koptu.

Neden size "Senden bir şey olmaz" dedi. Siz ona şarkıcı olmak istediğinizi mi söylemiştiniz?

Hayır, hiçbir şey söylemedim. Böyle bir niyetim de yoktu. O, suyun yolunu önden kesti herhalde. "Sakın olma, beceremezsin" dedi. Bu lafı bir de Şile'ye giderken söyledi. O sanatçı olmuştu, Küçük Çiftlik Parkı'nda çalışıyordu. Bir cumartesi akşamı programını bitirdi, onun arabasına bindik, Şile'ye gidiyoruz. Yolda arabanın radyosunda Ekrem Kongar şarkı söylüyor, ben de arkada beraber söylüyorum. "Bak" dedi, "Olsan olsan, Ekrem Kongar olabilirsin. Başka bir şey olamazsın..." Ekrem Kongar da, İstanbul Radyosu'nda memur gibi çıkıp şarkı söyleyen, öyle yeri yerinden oynatamamış bir insan. Zaten radyo sanatçılarınınn çoğu öyledir, yasaktır. Yani, "O kadarlık bir sesin var. Fazla heves etme bu işe" demek istedi. Şile'ye gittik. Orada bir kadının evi vardı, tertemiz bir evdi; orada yattık.

Niye gidiyorsunuz Şile'ye?

Benim onunla Şile'ye gitmem yine Turan yüzünden. Müşterek arkadaşımız Turan, Zeki'ye demiş ki, "Bu parasız, memur. Buna bir imkân tanı." "Gelsin bakayım" demiş Zeki. Onun için gidiyorum ben.

Yani bana iş bulacak, memuriyetten kurtulacağım, daha çok para kazanacağım. Sabah kahvaltıda, "Ne kadar maaş alıyorsun?" dedi, "399 lira" dedim. "Hah, hah, hah! 400 denmez de, 399 denir!" dedi. Yüreğime indi. Sinirlendim, hiç ses çıkarmadım. Turan'ın başının etini yedim tabii sonra...

Sonra nasıl sürdü ilişkiniz?

Şişli'deki evine birkaç kere daha gittim. Bir keresinde doğum günüydü, 29 yaşını kutluyordu. Salon perdesinin üzerine mukavvadan 29 kesip asmış. Hatta 9'u, 6 yapmış. Yani 9'un iğnesi çıkmış da ters dönmüş, 6 olmuş. Böyle bir üç sene daha küçük göstermek için kendini... Öyle dendi, öyle bir laflar geçti bilemiyorum. Oraya oyun oynayayım diye çağrıldım ben zaten. Çiftetelli oynayayım diye...

Sonra, yine benim parasızlığım devam ediyor. Turan demiş ki, bir tane ceketini Seyfi işlesin. Kısa bir ceket. Röntgen filmleri verildi bana. Filmler, bir aletle yuvarlak yuvarlak deliniyor, onlar üst üste getiriliyor, balık sırtı oluyor. Yaptım. Malzeme yetmedi, Zeki Müren'in Şişli'deki evine tekrar film almaya gittim. Hasta yatıyor, grip olmuş. Biraz da naz gibi geldi bana. Etrafında insanlar var yatak odasında. "Film bitti, film almaya geldim" dedim. Röntgen filmi verildi, biraz daha oturdum... Ama hep uzak kalmayı istedim. O çok zengin bir hayat yaşıyor. Ben onun kadar zengin bir hayat yaşayamıyorum, Beylerbeyi'ndeyim daha. O artık çok lükse giriyor.

Yalnızca bu yüzden mi Zeki Müren'den uzak kaldınız?

O çok şaşaalı bir hayat yaşadığı, ben vasat yaşadığım için uzak kalmayı tercih ettim. Evden ayrıldıktan sonra da zaten bir bodrum katında oturdum. Niye gelmez falan diye sordururdu. Onun avanesi olayım isterdi. Hiçbir zaman yaklaşmazdım. Ben bir memurum çünkü. Bir bodrum katında yaşıyorum. Yani niye oraya gideyim; o şıklığı, o güzelliği görüp de tekrar kendi evime döneyim. Alıştığım olayda yürürüm; yoksa bedbaht olacağım, üzüleceğim. Kendi bodrumumda, prens gibi yaşamayı tercih ettim, öbür tarafta halayık olacağıma. Okul arkadaşı olmamıza rağmen ona gitmemem, alaturkayı çok sevmeme rağmen ona gitmemem, ona yaklaşmamam, Zeki Müren'i çok rahatsız ederdi. O isterdi ki, etrafında daima avanesi olsun; onlarla beraber bir yere gidildiği zaman o önden yürüsün, öbürleri arkasından pıtır pıtır... Böyle bir şeyi hiçbir zaman istemedim.

Bu farklılık sizde bir komplekse yol açmış olmasın?

Kompleks mi? Yoo değil! O pozisyona niye düşeyim... Ben de kendi hayatımda, kendi dar çevrem içinde as olarak yaşayan bir insanım. Niye bedava yiyeceğim, içeceğim diye başkasına tabi olayım ki... Öyle yemeyi, içmeyi de çok seven insan değilim. Onun için uzak kaldım.

İçten içe kıskanmış da olabilir misiniz?

Hayır! Kıskandığımdan değil. Bir de okuldayken ben, ona ailevi bir sırrımdan bahsetmiştim. Seneler sonra ben Haydarpaşa Lisesi'ndeyken, Salih diye bir sınıf arkadaşımın Zeki'ye özel olarak bahsettiğim bu sırrımı bildiğini anladım. Salih Bursa'dan arkadaşıymış, Zeki ona söylemiş anlaşılan. Bundan çok rahatsız oldum. Hatta Salih'i aldım, Zeki henüz Elmadağ'ında kirada otururken, evine gittim. Dayandım kapıya; "Ben söylemedim! Söylediysem Allah sesimi kıssın!" dedi, Kuran-ı Kerim'i öptü ama onun söylediği belliydi. Bundan ötürü hep kırgın oldum. Onun için yaklaşmak istemedim, samimi olmak istemedim. Güvenimi kaybetti, uzak kalmayı tercih ettim.

O sırrınız hâlâ sır olma özelliğini koruyor mu, yoksa anlatır mısınız bize?

Sırrımı anlatamam. Hayır!

İşte Zeki Müren'e sahne ceketini diktim, kullandı. Ben tabii Zeki Müren'e ceket diktim diye etrafta söyleye söyleye bir hâl oldum. O da bu ceketlerim Avrupa'dan mı demiş veyahut çok meşhur bir terzi yapıyor mu demiş; ben etrafta böyle söyleyince kızdı, bir daha bana ceket vermedi. Bir tane ceketle kaldım.

Ne kazandınız o ceketten?

350 lira aldım galiba. Ayın biriydi, Turan getirdi. Onu yan cebime koydum, maaşımı da öteki cebime. Maaşım 500 liraydı. Tepebaşı'nda bir kaldırımdan diğerine geçtim; elimi cebime soktum, ceket için aldığım para yok! Olduğu gibi gitmiş. Hayrını görmedim yani. O kadar da emek vermiştim. Dikilmiş bir ceketi işlemek çok zordur. Ceket gibi bir şeyleri işleyeceğiniz zaman önce açık olarak gelir işlersiniz, terzi sonra diker. Bu dikilmiş ceketti. Astarı, vatkaları falan vardı; çok zorluk çekmiştim.

Ben o sıralarda Beylerbeyi'ndeki aile evimden ayrılmışım, Tarlabaşı'nda bir evde oturuyorum. Akşamları canım sıkılıyor. Mediha Demirkıran, Ahmet Sezgin ve Zeki Müren de Taksim Belediye Gazinosu'nda program yapıyorlar. Gider dışarıdan dinlerdim. "Çamlar

arasından süzülürken mehtap" diye bir şarkı vardı, Mediha Demirkıran çok güzel okurdu. Bir-iki kere, ben dışarıda bir ağacın altında otururken, Zeki'nin arkadaşlarını gördüm, gazinoya gidiyorlardı. "Gelsene" dediler. "Gelmem!" dedim. Söylemişler, kızmış sinirlenmiş "Niye yakınlık göstermez, niye gelmez, bir insan bir insandır benim için, illa alın, getirin" diye. Hayır! Dışarıdan dinlerim keyifle. İçeriye davetli girip de ondan sonra kulise gidip; "Nasılsınız, çok iyiydiniz!" diyemem. Hayır!

Beylerbeyi'nden ayrıldım dediniz. Nasıl karar verdiniz yalnız yaşamaya?

Bahattin Ağabeyim ile kavga ettim, evden ayrıldım.

Neden kavga ettiniz?

Ben şimdi oda yaptırdım eve; Yale kilitler koydum, gardıroplar yaptırdım. Tirendaz giyiniyorum; her şeyim asılıyor, ayakkabılarımın tozu alınıyor, yerine koyuyorum. Memurum; yani aldığım her şeyi iyi kullanmak zorundayım. Sen kapıya anahtar uydur, en iyi elbiselerimi giy, git futbol oyna. Açıyorum gardırobu, elbiseyi giyeceğim; toz içinde. Ayakkabılar leş... Olacak iş değil!.. Tabii kavga ettik, o benim gözümü mosmor etti, ben ona fazla vuramadim. Valizimi aldım çıktım. Zaten hep evden ayrılmak istiyordum, izin vermiyorlardı. Annem babam duydular kavga ettiğimizi tabii, hiç nereye gidiyorsun demediler. Bir valizle, böyle tecavüz edilmiş hizmetçi gibi çıktım evden...

Ancak bakınız ki, ben evden çıkınca babam ağabeyimin odasını en alt kata aldı, evin en üst katı kiraya verildi.

Nereye gittiniz?

Ortaköy'de bir arkadaşım otururdu, Hüsnü Adoran. Ana oğul otururlardı. Ev buluncaya kadar onlara gideyim dedim, valizimle kalktım onlara gittim. Kılı kırk yaran, benim annemden çok farklı bir kadın. İlk Türk kadın avukatlarından ama iyice gitmiş kafası; para gani fakat bir ahşap evde pislikten çürüyorlar. Bir oda açtılar bana, orada kaldım gece. Sabah kalktım, "Gelecek misin bu akşam?" diye sordu. "Geleceğim" dedim. Ayy! "Evde peynir yok, zeytin yok" diye anlatmaya başladı. Evden kavga edip çıkarken ay başıydı, çok iyi biliyorum ve doğum günümdü. Doğum günüm diye bir miktar para alıp yanıma, arkadaşlarla içip eve gelmiştim. Paramın kalanı gardırobumdaydı. O hırsla evden çıkarken param da orada kalmış.

Hadi gittik emekli sandığından borç para çektik. Akşam giderken peynir götürüyorum, zeytin götürüyorum. Kadın sabah bana ısmarlıyor; akşama geleceğim ya, liste veriyor.

Ne kadar dayandınız buna?

Orada birkaç gün kaldım, sonra Tarlabaşı'nda bir ev buldum. 30 yaşındayım. Ev kirası 200 lira. Yalnız ev sahibi kadın diyor ki; tadilat yapacağım. "Aman boşverin!" dedim, girdim yerleştim. Kapıdan içeri girince ufacık bir hol, tuvalet, mutfak, bir oda; eşyasız. Sonra geldim Beylerbeyi'ne; yatağımı, yorganımı, battaniyemi aldım, bir de çiçeğimi.

Çiçeğiniz ne?

Bir devetabanım var. Koyduk motora, karşıya geçtik. Oradan bir arabayla evime geldim. Eşyam geldi diye bir hava yaptım mahalleye. Bir yatak, bir battaniye, bir de devetabanı... Ben giriş katında oturuyorum; bir alt kat, bir de üst kat var. Eve devamlı birileri girip çıkıyor. Tahtalar da böyle aralanmış, alt katta bir pis aile oturuyor, oradan gelen koku bayıltacak beni. Yarabbim nasıl yaşayacağım ben burada... Bir tarafta kaynak yapiyorlar, o kaynağın kokusu, ... acı bir kokusu vardır. Mutfağım oraya bakıyor.

Sandıktan para çekmiştim, gittim muşamba aldım. Muşambanın altına kâğıtlar koydum. Bugünün meşhur perdecisi Orhan da arkadaşım *[Orhan Uğur]*. Onunla beraber muşambayı döşedik, divanımı koydum. Kapalıçarşı'dan gittim, şu an oturduğumuz bu iskemleleri aldım, bir formika masa aldım. Onu da ütü masası olarak kullanıyorum hâlâ, atmaya kıyamadım. Aldım da, vasıta parası verip getirmek çok koyuyor bana. Ancak bunlara param yetti. Selahattin Ağabeyim Taşlıtarla'nın oralarda bir yerlerde tuhafiyeci dükkânı açmıştı, oradan perdeler aldım. Güve yemiş, ama güzel. Yer mavi, perdeler beyaz. Gittim kumaşlar alıp minderler diktim; mavi, sarı, yeşil, pembe. Bir oda yaptım anlatamam size odanın şıklığını. Hâlâ hatırlayanlar söyler...

Neyse, yerleştim oturuyorum; fakat devamlı kapılar açılıyor kapanıyor, açılıyor kapanıyor... Bir üst katımda da kısa boylu, tombulca, saçının rengi pek geçerli bir sarı olmayan, devamlı yarı beline kadar pencerede duran bir kadın. "Gel, gel, gel..." Mütemadiyen yemeğe çağırıyor, ben de geçiştiriyorum. "Bir Boğaz'a gidelim, gezelim" diyor. Derken kapı açılıyor, bir yaşlı kadın geliyor, bir çanta açılıyor; ağzına kadar paralar... Allahım, yarabbim; ben nereye

düştüm? Sonra öğreniyorum ki, kadının genelevde evleri varmış. Dolu dolu paralar geliyor, kadın da gezecek insan arıyor; para bol. Onunla beraber sokağa çıkmak ölüm benim için, çıkamam yani... Baktığın zaman anlıyorsun ne olduğunu. Artık bir sürü mazeretler uyduruyorum. Başım mı ağrımadı, kanser mi olmadım, midemi mi aldırmadım...

Devetabanınız ne oldu bu arada?

Devetabanı ne olacak; kapıdan içeri giriyorsun, karanlık bir yer var; bir yanda tuvalet, diğer yanda mutfak var, ortada da salon kapım. Ortada bir hol vardı, oraya koydum. İlk hafta bir yaprağı gitti, ikinci hafta bir yaprağı daha; sonunda bir koçan kaldı.

Ne kadar oturdunuz o evde?

Orada altı ay kadar oturdum. Sonra Karagümrük'te bir arkadaşımın evi vardı, onların müştemilatına geçtim. Hadi oraları da boyadım, temizledim, pakladım; altı ay da orada oturdum. Sonra Şişli'de bir ev buldum, bodrum katında. Şimdiki Günay'ın *[Günay Restoran]* olduğu binanın karşı tarafında Güsfent Palas diye bir apartmanın en alt katı. Kaloriferli filan, işime geldi.

Evim çok küçüktü, ama yine de odamın birini Ünal Tokgöz isimli bir talebeye kiraya vermiştim. Oradan kazanç elde edeceğim güya. Halbuki ben öyle bir vicdanlı adamım ki... Yediriyorum, içiriyorum, benim çamaşırlar yıkanırken onunkini de yıkıyorum. Kâr edeyim derken daha çok zarara uğruyorum.

Tarih, 1968 yılı civarı ve ünlü 68 olayları dönemi olmalı...

Evet evet. Anlatırdı Taksim'deki olayları falan. Arabalara tekme atarken resmi çıkmıştı gazetede. Çok iyi hatırlıyorum, "Bundan 25-30 sene sonra Güneydoğu karışacak, Kürtler ayrılıkçı hareketler başlatacak" derdi. "Öyle bir örgütleniyorlar ki, o kadar üzüntülüler ki" diye anlatırdı bana. "İnsanlık dışı bir şekilde yaşıyoruz" derdi. Ya Diyarbakırlı'ydı ya da Urfalı. "Atıyor bu!" diye düşünürdüm. Nasihat etmeye çalışırdım; "Gençsin, bekârsın, mesuliyetin olmadığı için böyle delilikler yapıyorsun" diye. Seneler sonra söylediği her şey oldu.

Birkaç sene benim evimde kaldı, sonra ayrıldı gitti. Evlendi, barklandı, çoluk çocuk sahibi oldu. Arada telefonlaşırdık. Bir gün aradı, "Yahu arabama birileri tekme atmış, mahvetmiş!" diye yakındı; "Eee, yaptıklarının karşılığını çekiyorsun!" dedim.

Nerede okuyordu?

Kimyada okuyordu ama hangi üniversitede şimdi hatırlamiyorum.

Huysuz Virjin olduktan sonra da haberleştiniz mi?

Tabii. O evlenip Bursa'ya yerleşmişti. O sıralarda beni televizyonda Öztürk Serengil'in programında görmüş. Ondan sonra hep haberleştik. Hâlâ da haberleşiriz. Aslan gibiydi ama maalesef ciğerlerinden birini almışlar, kanser olmuş. Hastalık ses tellerine de etki etmiş, telefon açtığında sesi incecik çıkıyordu. Sonra kalktım evine gittim, karısıyla görüştüm. Yani kötüymüş yazısı. Umarım daha iyidir şimdi.

Ne kadar kaldı evinizde?

İki sene kadar devamlı kaldı, sonra ailesi geldi. Ailesi gelince daha az kalmaya başladı, bir süre sonra da tamamen ailesine geçti.

Sizinle aynı evi paylaşmak kolay değil. Titiz biri miydi o da, kurallarınıza uyabiliyor muydu?

O kadar kaldığına göre... Yani, titiz miydi derken; kendi odası çok pis değildi.

SSK sürecinde o ilk sahne girişiminin ardından başka denemeler yaptınız mı?

Yapmaz olur muyum? Aaa, en komiğini anlatayım ben size asıl... Hâlâ Şişli'de oturuyorum. Şişli'ye gelirken altında yorgancı olan bir yer var, bir gazino var orada. Hatta o yorgancı da Ayşe Mine'nin babası. Benim apartmanımdaydı, oraya taşındı. Bir pasaj. Merdivenlerden çıkıyorum yukarı, gazinoda Nami Eren çalışıyor. Gittim kapıyı çaldım, "Patronla görüşmek istiyorum" dedim. "Niçin?" dediler, içeri almayacaklar beni. "Ben SSK müfettişiyim" dedim, "Aaa buyurun" dediler, aldılar içeriye. Patrona "Beyefendi ben şov yapıyorum" dedim, resimlerimi gösterdim, "Bana çalışma imkânı verirseniz memnun olurum" dedim. Baktı, baktı, "Buna benzer assolistimiz var, sana lüzum yok" dedi. Nami Eren de süslenip, boyanıp çıkıyor demek. "Peki" dedim. Oradan da üzüle üzüle kalktım evime geldim.

Aradan seneler geçti, "Merhaba Müzik" müzikalini Bodrum'da oynuyoruz. Dolup dolup boşalıyor, gayet güzel geçiyor. Kalabalık bir kadro. Müziğin evrimini gösteriyor; tangodan bugüne kadar... Halit

Kıvanç çıkıp tangoyu methediyor, bir müddet konuşuyor, ben "Ne demek tango, bu işin esası kantodur" deyip çıkıyorum. Ermeni şivesiyle konuşuyorum, "Tango düz yüririken, kanto yirmi yaşında idi" falan... İyi de rolüm var, ilk defa halk karşısına çıkıyorum. Müzikal on bir buçukta bitiyor. Ondan sonra herkes yatacağı yere gidiyor. Bizim yattığımız yerde yiyecek bir şey yok. Bodrum'un içinde bir şey bulup yiyebilirseniz ne âlâ, ama Bodrum şimdiki Bodrum değil. Sabaha kadar çorbacılar, yemekçiler açık olsun; yok öyle, her yer kapalı.

Aç açına otele gelirken baktım sol kolda adamın biri tost yapıyor. "Ayy, yaşasın!" dedim. Bir masası var; beş-altı kişi oturabilir ancak. İki de duvara yapışık iskemle var, orada da üç kişi oturur. Yani dükkân on kişiden fazlasını almaz. Öyle bir yer. "Tost yapabilir misiniz?" dedim. Baktı, "Ne istersen yaparım" dedi. "Benim sülalemi, yedi bilmem kim bilmem ne yapsın!" dedi. "Niye, ne oluyorsunuz?" dedim hayret içinde. "Gel!" dedi, "Gel..." Oturdum. "Hatırlıyor musun, Şişli'de bir dükkâna geldin de programa gireyim dedin, ben sana istemez dedim. Yaa, işte o adam benim! Eğer ben seni o zaman alıp beş sene kontrat yapsaydım bugün köşeyi dönmüştüm. Bak şimdi sandviç yapıyorum" dedi.

Sahneden para kazanmaya çabalarken bir yandan da çocukluğunuzdan beri ilişkinizin sürdüğü Beylerbeyi Kültür Cemiyeti'nde sahneye çıkıyordunuz değil mi?

Evet, ramazan eğlencesi olarak sürdürüyoruz. Tabii amatör olarak, cemiyet yararına.

Ekip arkadaşlarınız kimlerdi?

Beylerbeyi'nde yaşayan ailelerin çocukları. Hiç kız yok aramızda, hepimiz erkeğiz ve hepimiz kadın kılığına giriyoruz. Hatta bir Abdullah vardı, peçe taktım ona diye kıyameti kopardı. "Ayol ne yapayım!" dedim, "Bıyığın var, mecburen peçe koyacağım." Abdullah kuliste namazını kılıyor, boyanıyor, çıkıyor oynuyor. Akşam yine namazını kılıyor, böyle bir adam.. Yıllar sonra bir telefon, "Ben Necla" dedi. Kim? "Eski Abdullah" dedi. Kadın olmuş o dindar adam... Ve çocuklar, bir koca buldu, hâlâ onunla oturuyor. Bir ara karşılaştık, nasıl bir tapon karı olmuş ama mutlu! Hasan vardı, Hasan Can Kalabay, bugün çok iyi bir avukat. Ona da Osman Ağa'yı oynatırdık. Çıktığım bir televizyon programında bulmuşlar hepsini, kalktılar getirdiler. Hepsi yaşlanmış, bir ben genç kalmışım!

Beylerbeyi'ndeki gösteri kimin fikriydi?

Kendimiz tasarladık. Önce bir takdim, sonra bir fasıl, fasıldan sonra meddah, meddahtan sonra kantolar başlıyor. Kantolardan sonra düettolar, ondan sonra tuluat tiyatrosu, sonra da Ermeni şivesiyle oynanan bir ya da iki perdelik bir oyun. On kişi falan vardı ekipte ama bütün isteğimiz cemiyete para temin etmekti. Ramazanlarda bu faaliyeti ben yürütürdüm.

1968 miydi, 69 mu tam hatırlamıyorum. O ramazan da yine Beylerbeyi'nde eğlence yapıyoruz. Ahmet Tarık Tekçe ile Muzaffer Hepgüler'in karısı gelmiş seyretmiş. Kulüp 12'ye gitmiş demişler ki, "Böyle böyle; gidin görün..." Kulüp 12 o yılların ve sonrasının en ünlü kulübü. Yine o sıralarda, Ses mecmuasına yazan Melih Vassaf diye bir yazar vardı, benim de ahbabımdı. Sosyal Sigortalar'da müfettişti aslında. O da bir yazı yazdı, 1965 tarihinde; "Engin Cezzar ile Gülriz Sururi, Direklerarası'nı yapmadan evvel Beylerbeyi'ndeki amatör topluluğa gidip biraz fikir edinselerdi" diye. Artık ben bir bayıldım, bir bayıldım.

Bu arada Kulüp 12'ye çağırdılar beni. Gittim, "Benim iki buçuk saatlik bir şovum var ama bunun içinde düet yapan var, kanto yapan var..." dedim. "Bir tek seni istiyoruz" dediler. "Ben tek başıma çalışamam" dedim. Yani tek başıma ne yapabilirim, bilmiyorum ki... Yapabileceğim şeyi bilmiyorum. O iş öyle kaldı. Amatör olarak devam ediyoruz. Bu arada Bursa'dan bir teklif geldi bize, ilk ekstramız. Bir minibüs tuttuk, bütün kadro bindik gittik. O hafta resmim çıktı Ses mecmuasında. Ben artık herkese bakmıyorum, meşhurum ya, resmim çıktı!.. Program günü Bursa'ya erken gittik. Doğru bir hamama, oranın kaplıcaları meşhurdur. Saatlerce kaldim akşama güzel olacağım diye. Nasıl güzel olurum; gözlerim kan çanağı, suratım kıpkırmızı... Akşam sahneye çıkacağım ateş rengi olmuşum, o kadar çok kalmışım ki güzel olacağım diye...

AŞK ENGELİ, "GENELEV İŞLETMİYORSUN YA"...

Kulüp 12'nin teklifini bir daha düşünmediniz mi?

Kulüp 12 o zaman olmadı ama Şişli'de Site Sineması'nın bulunduğu iş hanının en üst katında Çatı diye bir kulüp vardı. Ruhi Su da orada program yapıyor. Şimdiki Günay'ın sahibi olan Günay* da oranın müdürü. Günay ile konuştum, "Gel seni Ruhi Su ile çıkaracağım" dedi, eve geldim. Günay benden cevap bekliyordu ve ben eve döndükten sonra menfi cevap verdim.

Neden?

Nedenini söyleyemem. Özel yaşantımdan ötürü ona hayır demek zorunda kaldım. "Ya sahne ya ben" gibi bir soruya herhalde "Sen!" demişim ki, Günay'a *[Günay Tuncel]* "Hayır" demek zorunda kaldım. O beraberlik bir müddet daha devam etti, sonra tavsamaya başladı.

Aşk tavsayınca pişman oldunuz mu?

Düşünmeye fırsat kalmadı. Ramazan eğlenceleri Beylerbeyi'nde devam ediyor bu arada, gidip geliyorum. Nereden çıktı bilmiyorum, forslu bir adam "Trianon" isimli bir mekânda 13 günlük iş bağladı bana. Kanto yapıyorum. Kısa kestiler programı. Başarısız bir işti.

Tam o sırada başka bir iş çıktı. İETT'de çalışan Orhan Güler diye bir çocuk vardı, o da kanto meraklısı. Bir gün bana geldi; "Sizi arıyorum arıyorum; bulamıyorum. Belca Yazıcı Kulüp 12'de ramazan programı yapacak, sizi seyretmiş Beylerbeyi'nde" dedi. "Gidip konuşalım" dedim. Üsküdar'da bir ev, pislik içinde... Kadın saçını yarısına kadar tarıyor, sonrasını taramıyor; kıtık olmuş. "Tamam, tamam; çuvallardan çıkarın elbiseleri" falan diyor... Biraz deli dolu bir kadın. Elbiseler çıkıyor leş gibi, "Bunlar sahnede belli olmaz" diyor. Sonunda karar verdik. Benimle birlikte Orhan da kanto yapacak. Orhan 50 lira istedi, ben 75 istedim. Kendimi daha güzel, daha havalı bulduğum için!

Sonunda Kulüp 12'de başlıyorsunuz...

Evet, Kulüp 12'de çalışmaya başladık Orhan'la. Kantomu yapıyorum ama kimsenin yüzüne bakamıyorum. Yere baka baka söylüyorum. Ne dereceye kadar becerebiliyorsam; bilmiyorum, utanıyorum. Ben içeri giriyorum çarliston elbisemi giyiyorum, Orhan çıkıyor kantosunu söylüyor. O çekiliyor ben çıkıyorum. Finali ben yapacağım; ben starım ya... Çarlistonu da hiç güzel yapamıyorum. Sonunda, "Yapma bari, beceremiyorsun" dediler... Çarliston kötü ama gösterimiz başarılı. Finalde Orhan da yanıma geliyor, peruklarımızı çıkarıyoruz selam veriyoruz. Büyük alkış alıyoruz. O ramazan öyle geçti. Ertesi sene ramazanda tekrar başladık çalışmaya.

Belca Yazıcı ile çalışırken Kulüp 12'yi işleten Madam Renate diye bir Alman kadındı. Madam Renate İstanbul'a balerin olarak gelmiş. Meşhur "Medrano Sirki"nin balerini olarak... Buraya geliyor, Vedat Işıldar isimli bir Türk'ü seviyor ve kalıyor. Vedat Bey, Kulüp 12'nin sahibi. Kadın işi ele almış, tam Alman disiplini. Öyle bir hale getirmiş ki, hiç para vermeden sanatçı çıkarıyor. Müşteri olarak gelen sanatçıdan para almıyor ama onları sahneye çıkartıyor karşılığında. Türkçe de konuşamaz; "Geloor, geloor, geloor!" der salondan sanatçı birisini çıkartır, iki şarkı söyletirdi. Onlar da para ödemiyorlar diye gelirlerdi. Sanatçı dolardı salon.

Siz de mi parasız çıktınız yoksa?

İlk paralı çalışan ben oldum orada. Bu Belca Yazıcı, Kulüp 12'nin müdürü Ertuğrul Kahraman'la kavga edip de kovulunca, "Siz kaloor!"dedi Madam Renate; "Siz ikiniz burada kaloor. Bazen Rita Hayworth oloor, bazen Marilyn Monroe oloor, bazen ne istersen o oloor..." Yani; burada kalın, ne isterseniz yapın diyor. Biz Orhan'la birlikte ramazandan sonra da gösteriye devam edeceğiz. Tam o sıralarda Madam Renate intihar etti.

Son gün odama geldi, Vedat Bey'i şikâyet etti. Gözleri dolu dolu dedi ki, "Biliyor musun; hayatımı, ömrümü verdim, bana Alman köpeği dedi..." Öylece gitti ve o gece intihar etti.

Beni Huysuz Virjin olarak tek başıma çalışırken göremedi. Bir uktedir içimde benim bu. Renate, tek başıma şov yapmamı önerdi fakat göremeden öldü diye... Vedat Bey'in Alman köpeği demesi gururuna dokunuyor, fazla miktarda alkol alıyor ve intihar ediyor.

Madam Renate'yı severdim çünkü çok sıcak, yardımsever bir insandı: "Ben geçinemiyorum" dediğimde, bana dikilmiş elbiselerini verirdi; "Bunları işle" diye, üstünü işletirdi. Sırf ben para kazanayım diye.

Kaç yaşlarındaydı intihar ettiğinde?

50 falan olabilir.

Geliyor, âşık oluyor, her şeyi terk ediyor...

Evleniyor... Böyle bir gece kulübü kuruyor. Tamamen Alman disiplini. Her şey çok dakik.

Kocası ne yapıyordu peki?

Kocası da oralarda. Gayet şık, fularlarla gezen bir tip. Bir şey yaptığı yok.

Çok acıklı bir hikâye bu. Sonra kulübü Vedat Bey mi işletti?

Kulübü Ertuğrul Bey devraldı. Ertuğrul Bey işletti. Çünkü gayet güzel kurulmuş, oturmuş bir kulüptü. Her şeyiyle oturmuş. Gelen müşterinin haddi hesabı yok. Böyle bir işi bozmamak gerektiğini düşünecek kadar zeki insandı.

Siz Orhan Bey'le sahneye çıkmaya devam ettiniz, ta ki bir gün gelip "Ben artık çıkmayacağım" diyene kadar.

Evet. Orhan bir gün geldi, "Çıkmayacağım, yapamayacağım ben" dedi. "Hem çok yoruluyorum, hem ailem müsaade etmiyor" dedi.

Nerede geçti bu konuşma?

Kuliste, çok iyi hatırlıyorum. "Ben on gün daha çalışacağım" diye bir müddet verdi, "Ondan sonra ayrılacağım" dedi. "Ay Orhan nasıl ayrılırsın, ne yaparım ben, ne ederim?"... "Mecburum buna. Kızım kesinlikle istemiyor" dedi. Karısı çok itiraz etmiyor ama kızı istemiyor... Ne yapabilirim diye düşündüm. Ben çıkıyordum kanto yapıyordum, sonra onu çağırıyordum, Orhan geliyor kanto yapıyordu. Orhan'ın laf atma yeteneği yoktur. Dans yeteneği de yoktur, ritim duygusu yoktur, sesi iyi değildir ama görüntüsü çok güzeldir. Tam eski zaman kantocuları gibidir... Ben de zaten elbise değiştirirken gösteride boşluk olmasın diye Orhan'la beraber çalışırdım.

"Yapacak bir şey yok" dedim kendime. Elbiseleri üst üste giyersin, biten bölümün elbisesini sahnede çıkarır devam edersin...

Orhan Bey ayrılacağını söylediğinde ne hissettiniz?

Önce bir panikledim.

SSK'dan istifa etmiş miydiniz o zaman?

Hayır, etmemiştim.

Belki de sizin için büyük bir şans oldu yalnız çalışmak zorunda kalmak.

Tabii. Çünkü ona sormadan hiçbir şeye karar veremiyordum. Ondan sonra, tek başıma her işime kendim karar vermeye başladım. Ve o tek başınalık, bugüne kadar bana büyük rahatlık verdi. Birine tabi olmak bana çok zor gelir. İşte en basiti, "Popstar"da jüri üyelerine tabi olmak bana sıkıntı verdi. Beraber çalışmaya alışamadım.

Orhan Bey ne yapıyor şu anda, bir memur emeklisi olarak mütevazı bir yaşam mı sürüyor?

Ben bu eve taşındıktan sonra irtibatımız koptu. Buraya hiç gelmedi. Beş senedir görüşmüyorum. Emekli oldu ama bir işler daha yapıyor. Bir ara Levent Kırca'yla da çalıştı.

Sizin yükselişinizi gördükten sonra pişman oldu mu acaba?

Karısı olsun, kendisi olsun, televizyonda beni izlediklerinde telefon açar, "Gözlerimiz yaşara yaşara seyrediyoruz, çok beğeniyoruz" derlerdi, ama Orhan da keşke bu işte kalsaydı denmedi. Hayır, böyle bir şey söylemediler. Ama içten içe; sebat etseydim, keşke ben de kalsaydım, ben de bugün çok rahat ederdim diyor mu, onu bilemiyorum.

Belki yapamayacağını anlamıştı.

Bu işi bıraktığı zaman çok güzel bir iki elbisesi vardı, onları bana verdi: "Artık bunları kullanmayacağım" dedi. Ben de aldım, bazı düzeltmeler yaptım. O yerlere kadar inen elbiseler giyerdi, ben daha kısa giyerdim; ayak hareketleri görünsün diye. Aradan zaman geçti, bir gün aradı, "Ben bir yerde program yapacağım; o elbiseler duruyor mu?" dedi, topladım elbiseleri geri verdim. Ama o iş devamlı mıydı, bir gecelik miydi, onu bilmiyorum.

Ailenizin haberi var mı sahne çalışmanızdan?

Hayır yok. Evden ayrılmışım ben, hürriyetimi kurmuşum. Kimse bilmiyor. Orhan gidince, "Ne yaparsın Seyfi sen?" dedim kendime... İki elbiseyi üst üste giyiyordum, birinci bölümü yapıp bitiriyordum, tuvalette kadın yere bez seriyordu, orada soyunuyordum, peruğumu değiştiriyordum. O çarlistonu da yapacağım illa; beceremememe rağmen onu yapacağım. Çünkü bacaklarım çok güzel, kısa giyeceğim; çat çat çat...

Bir müddet de öyle çalıştım. O zamanın en meşhur gece kulübüydü orası, başka da gece kulübü yoktu. Bir Reşat vardi biraz ileride; hiç iş yapmazdı, hep beni çağırırlardı.

Büyük bir sansasyon oldu benim çıkışım. Bir erkek kadın kılığında ilk defa çıkıyor sahneye. Hiç duyulmamış, hiç bilinmeyen bir insan çıkıyor. Hareketlerim tam kantovari. Günay da Kulüp 12'nin müdürü. Bana "Seyirciye laf at biraz" dedi. Seyirciyle diyaloglar başladı. Çok tutuluyorum. Doluyor doluyor, boşalıyor. Baktım tutuluyorum, "125 yapsınlar yevmiyemi bari," dedim. Günay'a gittim, hiç unutmuyorum; "Günay Bey, 100 liramı 125 yapar mısınız, geçinemiyorum," falan... Seneler sonra yaptı bana taklidimi Günay, çok güldük: "Ulan geldin oturdun, ellerini dizlerinin üstünde koydun, korka korka zam istedin" diye anlattı o günü. Ben yere yattim gülmekten. Bir kutum vardı. Alırdım 100 lirayı, götürür kutunun içine koyardım. Ev alacağım tabii. Daha bodrum katta oturuyorum çünkü. Öyle öyle biriktirirdim...

Ee, zam ne oldu, yapıldı mı?

Hayır, yapmadılar. Bu arada SSK'da çalışmaya devam ediyorum ve geceleri çalıştığım için sabahları hep geç kalıyorum. Arkadaşlar, "Sen gece kulüplerinde çalışıyorsun, biz senin işini yapıyoruz" diye başladılar söylenmeye.

Artık biliniyor muydu çalıştığınız?

Onlar öğrendi, müdüriyet öğrendi, arkama müfettiş koydular. Beni yakalayıp atacaklar. O arada da Şişli'de Paşam Taverna diye bir yer var. Orhan'la ben de Kulüp 12'deyiz ve henüz ayrılmamışız. Egemen Bostancı bizi Kulüp 12'de seyrettikten sonra, müzikalitesi olan bir adam bu diyor, hemen gidiyor Paşam Taverna'ya, "Bunları alacaksın" diyor. Alırsın da, almazsin da; Egemen'in zoruyla bizi Paşam Taverna'ya alıyorlar. Şişli meydanındadır, hâlâ da görürüm. Seneler sonra Sevim Tuna'yla çalıştım orada. "Ay böyle yerlerde çalışılır mı!" dedim Sevim Tuna'ya. Halbuki oralardan çıktım geldim... Ondan sonra

Egemen hep arkamda oldu. Beni bir yerlere getirmek için çabalardı. Yani ben bundan istifade ederim diye değil, yaptığım şeyin ilginçliğinin farkına varabilen insanlardan biridir o.

Neyse, daha isim koymamışız olaya, herkes bir şey yazıyor. Gar Gazinosu'nda "Virjin Hanım" yazdılar, Huysuz yazmadılar. Huysuz ayıp olur diye yazmamışlar! "Carosel Kanto Revüsü" olarak adımızı da Egemen koydu; orada çalışmaya başladık. Önce orada sahneye çıkar, sonra Kulüp 12'ye giderdik. Kadroda Pakize Suda da var. Önce o çıkar, ikinci Orhan'la ben çıkarız. Derken bir gün tam sahneye çikacağım, baktım bizim müfettiş arkadaşlardan biri, "Burada Seyfi Dursunoğlu diye birisi çalışıyor mu?" diye soruyor. Kadın kılığında, peruklu ve makyajlıyım ya, "Burada öyle birisi yok. Burada Huysuz Virjin var..." dedim, çıktı gitti. Oradan anladım ki takip ediliyorum feci halde.

Aileniz nasıl öğrendi?

Amcamın bir oğlu vardır Fikret diye. Paşam Taverna'dayım, bir gün tam çıktım kanto yapacağım; aaa... bir baktım amcamın oğlu, karısı, kızı... Tesadüfen çalıştığım yere gelmişler. Onların içinde bu olayı bir tek Fikret ılımlı karşılamış, öbürleri fena halde rahatsız olmuşlar. Küçük ablama telefon ettim; "Böyle böyle, herkes burada" dedim. "Aman sen ekmek paran için çıkıyorsun, genelev işletmiyorsun ya. Hiç aldırış etme, çık yap işini!" dedi. Daha sonra bir gün Kulüp 12'de çalışırken, gecenin saat ikisi üçü; ablam o saatte imkânı yok sokağa çıkmaz ama ablam, Fikret, başka akrabalar arka arkaya geliyorlar. Yakındaki bir masaya oturdular. Yani aile artık öğrendi profesyonel olarak çalıştığımı.

Zamanla işin boyutunu anlamaya başladılar. Bu doğaçlamayı dünyada çok az insanın yaptığını fark ettiler. Gerek televizyon programlarında, gerek gazino programlarında, gerek basında hakkımda hep iyi şeyler yazıldığını görerek, beni tekrar cemaatlerine aldılar. Önce bir reddetme oldu, "Nasıl olur böyle bir şey? Soyadını değiştirsin!" dedi amca oğullarından biri. "Soyadımı da değiştirmem, işimi de değiştirmem. İstemeyen görüşmez!" dedim./Ama şimdi öyle değil. Bir fırsat olsa da gitsem diye can atıyorlar...

Anneniz, babanız sizin Huysuz Virjin olduğunuzu öğrendi mi?

Bilemediler onu. Hayır, bilemediler. Profesyonel olarak beni sahnede hiç seyretmediler. Beylerbeyi'nde seyrettiler. Oradaki tepkileri çok olumluydu. Gayet makul karşıladılar. Babam geldi, yanına da kardeşimi oturttu. Kardeşim küçücük. Hay Allahım! Orada ayakta

kalan misafirlerim var benim. Dayanamıyorum işaret ediyorum, çocuğu al kucağına ki oraya biri otursun. 90 kişilik bir yer Beylerbeyi Kültür Cemiyeti.

Öyle seyrettiler ama tamamen Huysuz Virjin olarak çıktığımı; hayır bilmiyorlar, ömürleri vefa etmedi onu görmeye. Beni seyretmediler ama bir program yaptığımı biliyorlardı. Artık o kadar özelime müdahale edebilecek durumları yoktu. Üstelik eve de yardım ediyordum.

Kulüp 12 sizin bugünlere gelişinizin başlangıç noktası. İlk sahneye çıkış gecenizi çok eski bir röportajınızda "mağlubiyet" diye anlatıyorsunuz...

Evet... Kulüp 12'de sahneye çıkıyorum, bir iki arkadaşımı gördüm, oturuyorlar. Zengin olmuşlar; yüzükler, kıyafetler, kadınlar... Hepsi benim akranım; ben işe daha yeni başlıyorum. Daha yeni yol alacağım da... Onların o bakışları, benim o yaşa kadar gelip hâlâ hiçbir şey olamamam, yaptığım işin onlar tarafından hafife alınması, bunların hepsi beni o gece çok rahatsız etti. Birkaç gün sonra da Bülent Oral, Sevtap Çetinkale geldiler, "Bundan bir şey olmaz" dediler. Sanatçılar beni görüp; ne olabilir, nedir bu, neyin nesidir diye fikir beyan ediyor. O beni kamçıladı ve karar verdim. Ya bu işi doğru dürüst yapacaksın veya bırakacaksın!.. Yani göbek de atacaksın, onu da yapacaksın, bunu da yapacaksın.

Utanıyor muydunuz?

Evet utanıyordum, mahçuptum. İçimde var ama sergileyemiyorum. Yeteneğim var fakat müteşebbis değilim. Yapamıyordum yani...

Beylerbeyi'nde çok rahatmışsınız oysa. Para karşılığı gösteri yapmak mı zor geldi acaba?

Evet evet, galiba. Bir de çocuklar, zamanla oturdu her şey tabii. Beylerbeyi'nde yaptığım bir kanto muydu, onu da bilmiyorum. Bir şeyler yapardım, hatta öğretirdim. Böyle yapmayacaksın, böyle yapacaksın. Ama öğrettiğim şeyin doğru olup olmadığını da bilmiyorum. Kimsenin gelip beni tenkit edecek hali yoktu. Amatör olarak bir yerde bir şeyler yapılıyordu. Daha hareketli olmalarını, daha canlı olmalarını istiyordum kanto yapanlardan. Orada böyle bir utanma yoktu. Çünkü oradaki cemiyetin menfaatine yapılan bir çalışmaydı. Orada her ne yaptıysak cemiyet için yaptık, ama burada öyle değildi. Buradaki insan portföyü farklı. Dostunu almış veya

zengin aile çocuğu, sevgilisini almış gelmiş. O insanlar daha müstehzi oluyor, daha zor beğeniyor. Mesela Günay'da program yapıp kendini kabul ettirmek çok güçtür. Çünkü oradaki insanların hemen hepsi Avrupa görmüş; Avrupa'da, Amerika'da bir sürü şeyler seyretmiş insanlar. Anadolu'y gittiğiniz zaman insanlar başka türlü bakarlar size. Çünkü yok. Görmüyor ki... Başka türlü ilgi görürsünüz orada.

Yani, kültür cemiyetinde "Cemiyet menfaatine bak ne kılıklara giriyor" denir, öbür tarafta "Bak hayatını kurtarmak için ne hale gelmiş" denir. O düşüncelerden ötürü rahatsız oluyordum.

Sonra nasıl aştınız bunu?

Oturup karar verdim ve tanıdık varsa görmezden geldim. Bunu ne kadar daha canlı yaparsan, o kadar daha iyi olacak. Ya bu deveyi güdeceksin, ya bu diyardan gideceksin. Ben de deveyi güttüm, diyardan gitmedim. Üzüntülü günlerim olmuştur ilk günlerde. Yapacağım başka bir şey de yok zannediyordum; aslında hayır, varmış. Ne bileyim; Yıldırım Mayruk'un yanına girseydim bugün Barbaros *[Barbaros Şansal]* ben olurdum herhalde...

O kararı verdikten sonra sahneye çıktığınızda ne yaptınız?

Ondan sonra zaten alkol alarak sahneye çıkmaya başladim. O zaman rahatlık geldi. Laf atmaya başladım, reaksiyon yükseldi. Artık sevildiğimi, rahat olursam daha çok sevileceğimi anladığım için, daha rahat hareket etmeye başladım. Ve her şeyi attım kafamdan. Ayrıca burası üç kere dolup boşalıyorsa; benim sayemde. Etraftan hep takdir edildiğim yolunda haberler aldığım için artık daha rahattım.

İşinizde sizi üzen başka olaylar da oldu mu?

Mesela sahil gazinolarında, tavernalar yahut ufak yerlerde çalışırken bazı sap gruplar vardı; onların müstehzi bakışları, olayı hafife almaları... Yani, bir erkek kadın kılığına girmiş oynuyor. Görebileceği bir şey de yok, kısa etek de giysem. Sanat hayatımın ilk senelerinde böyle sap masalarda bu tip bakışlar tespit etmişimdir.

Kulüp 12'deyken SSK'dakiler artık öğrenmişti çalıştığınızı. Tepkileri ne oldu?

Beşiktaş şubesine sürüldüm... Gemilerle Avrupa'ya giden, orada hastalanan sigortalıların ödemelerini yapıyorum. Ecnebi faturalar geliyor İngiltere'den, oradan buradan. Onların tercümeleri ve

ödemelerini yapıyorum. Geceleri sahneye çıkıyorum, üç-dört saat uykuyla SSK'ya koşuyorum, perişanım.

Yakacık'ta şimdi adını hatırlayamadığım, daha çok psikiyatrik hastaların yatırıldığı bir hastane vardı. Oradan tanıdığım birisi, "Ayol gelsene bizim hastaneye. Sana bir rapor aliriz, hayatını yaşarsın" diye bir teklifte bulundu. Tereddüt ettiğimi görünce, "Gece kulübünde çalışıyorsun. Ben seni yatırtmam, evde istirahat edersin" dedi. "Peki" dedim çıktım doktora; "Ben her şeyi çift görüyorum, tek göremiyorum" dedim. O öğretti ya bana: "Ve çok sinirliyim. Evde camları, bardakları kırıyorum. Şimdi bakmayın böyle olduğuma, kriz tutmadığı zaman iyiyim. Beni psikiyatriye havale edin" dedim. Hemen raporu yazdılar, beni Yakacık'taki hastaneye havale ettiler.

Eve gidip ufak bir valiz hazırladım, nasıl olsa geri döneceğim. Hastaneye gittim, beni ayartan adamın adı Mehmet'ti; "Mehmet Bey'i rica ediyorum" dedim. "O istifa edip ayrıldı" dediler. Aaa, kaldım ortada. Sevkim yapılmış. Verdim kâğıdı girdim içeri. İyi de ben ne yapacağım... "Ben kimseyle yatamam, bir kişilik oda istiyorum" dedim. Bu arada bir oğlan var, devamlı top oynuyor ama ortada top falan yok... "Tek kişilik oda yok, iki kişilik verebiliriz" dediler. Çaresiz odaya girdim, bazı ilaçlar verdiler, ben tabii küt gitmişim. Ama giriyorlar çıkıyorlar, hissediyorum. Odaya birisini getirdiler, adam devamlı hıçkırıyor. Sabahleyin bir baktım adam hareketsiz yatıyor. Sarstim, kımıldamıyor. Ölmüş... Bir çığlık! Hastaneyi yıkıyorum, "Geliiin!"... Geldiler, götürdüler.

Aşağıya inip derdimi anlattım. Hayret, anlayış gösterdiler. "İdare ederiz haydi git ama cumartesi günleri erken gel!" dediler. SSK'dan heyet gelir kontrol edermiş hastalarını o gün. Ben hayatımdan memnunum. Sabahlara kadar çalışıyorum, gelip yatıyorum. 15 gün rapor, 15 gün sonra da kontrol ve gerekiyorsa bir 15 daha. Cumartesi günü erkenden kalk.p hastaneye gittim. SSK'dan heyet geldi. Bana sual soruyorlar, ben böyle duruyorum, hiç kıpırdamıyorum; donuk donuk bakıyorum. "Bu yatsın, devam etsin!" dediler. Ertesi hafta doktor bana "Bu cumartesi saat on iki gibi muhakkak burada olmalısın!" dedi. Cumartesi günü evde bir gözümü açarim ki, saat bir buçuk... O taksiye verdiğim parayı ömrüm boyunca unutamayacağım. Şişli'den bin bir taksiye, Yakacık'a. Dünyanın parası... Geldim ki SSK'nın arabası dışarı çıkıyor, gerekli kontrolü yapıp bitirmişler. "Doktor bey ne olur beni affedin, kusura bakmayın!" dedim. Sağ olsunlar yine idare etmişler. "Krizi tuttu demirli odaya kapattık" demişler, SSK'cılar da oraya inmeye korkmuşlar. Böylece ben iki ay sirtüstü yatarak maaşımı aldım.

Bu hep böyle gidemezdi tabii. Sonunda kararımı verdim, istifamı yazdım, Beşiktaş şubesine götürüp, Müdür Beye verdim. Müdür Bey şöyle bir baktı yüzüme, "Seyfi çocuğum, sen deli misin?" dedi; "Ben senin gibi değerli bir memuru kaybeder miyim? Seni derhal işverenler servisine alacağım..." İşverenler, oranın en ağır servisidir. En iş bilenler verilir oraya. İşveren ile muhatap oluyorsun yani. "Teşekkür ederim efendim" dedim. Ertesi sabah eski servisime döndüğümde bir klasör geldi, üzerinde iki tane ay var: "Gizli!"... Bana gizli bir zarf geldi. Ay servisim değişti diye ben bir memnun açarım; "Unkapanı şubesine tayininiz çıkmıştır" diye bir yazı. Oradan da sürdüler beni.

İstifanızı Unkapanı'ndayken mi verdiniz?

Evet. Unkapanı'na geldim, mubayaa memuruyum. Üç kişinin yapacağı işi yapıyorum. Müdür hayatından çok memnun. Yalnız orada bir muhasebe müdürü vardı, bir gün "Siz mubayaa için çıkıyorsunuz, benim klozetime kapak lazım, onu alın getirin bana" dedi. "Pardon?" dedim; "İsterseniz önce götünüzün ölçüsünü alayım. Bu ne terbiyesizlik?"... Birbirimize girdik. Perde olsa, başka bir şey olsa bir dereceye kadar ama bu artık o kadar başkasına ısmarlanmayacak bir şey ki...

Sonra baktım yürütemeyeceğim, istifa mektubumu yazdim götürdüm Müdür Beye. "Ben sivil hayatta çalışmaya başladım, yürütemiyorum. Sizi de zor durumda bırakıyorum" dedim. Müdür Bey, "Bak çocuğum, sen memursun ayda 100 lira borç yapıyorsun, ben müdürüm 1000 lira borç yapıyorum. Yani zannetme ki, müdür olduğun zaman çok rahat edeceksin. Memuriyet budur" dedi. "Ben senden çok memnunum. Atla sivil hayata, muvaffak oldun; kurtardı bir insan kendini derim. Olmadı, dön gel. Bu masa seni bekliyor..." Böyle bir garanti aldım müdürden ve istifamı verdim 18 yılın üzerine. Ve o arada da, 1200 lira ikramiye vermişlerdi, altıncı ayda ayrıldım diye o paranın yarısını ikramiye saydılar, yarısını geri aldılar.

Emekli olmadınız mı?

18 yılda olamadım tabii. Sonradan, mali müşavirim evlere tüp taşıyan bir işçi olarak gösterdi beni, emekli yaptı. Emekli maaşı alıyorum efendim, bu ev nasıl dönüyor!

Ne kadar alıyorsunuz emekli maaşı?

350 milyon biliyorum en son.

Aslında bir işiniz var, memursunuz ama hep bir arayışınız var; neden?

Memurken hep bir atılım yapmak, bir şey yapmak istiyorum. Geçinemiyorum. Ailemle yaşarken de geçinemiyordum. Artık çalışıyorsun, babadan para istenmez ki...

Sizin döneminizin memurları o maaşla ev geçindirirdi. Siz üstelik başlangıçta ailenizle yaşıyordunuz...

Ev kirası yok ama o zamanın maaşı neydi bilmiyorum, 250 lira verip bir kazak aldığımı çok iyi biliyorum. Hepsi üste başa gidiyor, kıyafete gidiyor. En iyi mağazadan, en iyi ayakkabıyı giyeceğim. Niye giymeyeyim, neyim eksik?

Risk almaktan hiç hoşlanmadığınızı, her zaman kontrollü bir yaşamı yeğlediğinizi biliyoruz. 18 yıllık devlet memuriyetinin güvencesini bir çırpıda nasıl bırakabildiniz?

Ben SSK'dan ayrılırken günlerce düşündüm. Oradan iyi kötü bir maaş alıyorum; evimin kirasını karşılıyor, yememi, içmemi... Yani yaşamamı temin eden bir parayı bırakıp iki misli para kazanmayı planlıyorum ama kaç gün sürer? Günay'ın orada enteresan bir teşviki oldu. "Burada çalışmasan da biz sana akşamları kuru fasulye pilav veririz; uzun bir müddet veririz" demişti. Size komik geliyor biliyorum ama bu bile insana güç veriyor. Bir de SSK'daki müdürümün o garantisi... Biraz da bundan cesaret buldum galiba. Büyük bir endişe ile bu işe atıldım. Ama tuttu hasbelkader.

Hasbelkader tuttuğunu düşünüyorsunuz ama çok sistemli bir çalışmanız varmış.

Eee, korkudan... SSK'dan istifa edip ayrılınca, başarılı olmaktan başka çarem yoktu. Her seferinde hemen hemen ayni insanlar geliyor. Kısa zamanda sıkılıp bana "Güle güle," demesinler diye sürekli kendimi yenilemek, şovuma ilaveler yapmak, şarkı sözleriyle oynamak, bir şeyler bulmak zorundaydım. Ancak öyle tutunabildim.

Bu arada Kulüp 12 devam ediyor. Hayatlarından çok memnunlar. Fakat başka iş gelmiyor. Paşam Taverna'da program bitti, bir türlü yeni bir teklif gelmiyor. O zamanlar Urcan ünlü. Urcan'da çalışmak istiyorum ama teklif gelmiyor... Kulüp 12'nin müdürü Ertuğrul Ağabeye "Şu Urcan'a söylesenize beni çalıştırsın" dedim. Söylemiş;

Urcan "O bize yaramaz, çok müstehcen konuşuyor" demiş. Seneler sonra ayaklarıma kapandı "Çalış" diye. Hayır! "Ben müstehcenim, sana yaramam" dedim.

Sonra işler birden açıldı. Kulüp 12'nin sabahlara kadar dolup taştığını gören diğer gazinolar, "Bu adam gecenin bu saatinde dükkân dolduruyor, onu alırsak biz de iş yaparız" diye düşünmeye başladılar. Çalıştığım gazinolar birken iki, ikiyken dört, dörtken yedi oldu. Bir gecede yedi gazinoda sahneye çıkıyordum. Çalıştığım yer sayısı yediden altıya düştüğü zaman artık o kadar korkmuyordum. Nasıl olsa bir yedincisi gelecekti. Yediden fazla yerde çalışamıyordum. Zamanim yetmiyordu...

Beşiktaş'ta Bulvar Gazinosu'nda başlardım, sonra Nişantaşı Ruje Nuar, Şişli Ceni Taverna, Yeniköy'de Yeniçeri Gazinosu, Yenikapı Kamacı Gazinosu, Yeşilköy'de Angelo... Ve yedincisi tabii Kulüp 12.

Akşam erken saatte Kulüp 12'de makyajımı yapar; çoraplarımı, mayomu, ayakkabılarımı giyerdim. Elimde elbisem; kombin bir araba buldum onunla kapı kapı dolaşırdım. Tam yedi yer. Gazeteyi açtığın zaman her yerde Huysuz Virjin ilanı...

Kâbus gibi! Bir gecede yedi ayrı yerde sahne almak... Aynı performansı, aynı güleryüzü gösterebilmek...

Tutunabilmek ve para kazanmak için başka çarem yoktu. Akşam sekiz buçukta ilk sahnemi alıyorum. Gece on ikiye kadar altı yer dolaşıyorum, en son Kulüp 12. Yavaş yavaş tutunmaya başladım. Tanınmaya da başladım tabii.

Gazetelerde haberleriniz de çıkmaya başladı mı?

Çıkıyor tabii. İlk "Hafta Sonu" gelmiştir röportaja. Epey büyük bir haber çıktı, keyiften dört köşe oldum. Günay'ın bir arkadaşıydı, geldi resimler çekti. Kulüp 12'den hâlâ 125-150 lira alıyorum, öbür taraflardan 350'şer falan alıyorum, büyük havalar yapıyorum. O kadar istiyorlar ki beni... Aslında akşam sekiz buçukta sahneye çıkmam hiçbir şey ifade etmez çalıştığım yer için, çünkü o saatte iki masa ya vardır, ya yoktur. Onlar da yemek yiyorlardır. "Hayır gel!" Yetc ki orada adım olsun.

KATİNA, ZEKİ MÜREN'İN KORKUSU

Profesyonel döneminizin başlangıcında şovunuzun ağırlıkli bölümünü kantolar oluşturuyor. Kantoları nasıl öğrendiniz?

Çocukluk ve ilk gençliğimde tek eğlence vasıtamız radyoydu. Tabii çok mutaassıp bir ailede büyüdüğüm ve yatılı okuduğum için öyle her istediğimiz istasyonu dinleyemezdik. Klasik Türk Musikisi'ne bir yere kadar tahammül edebilirdi babam; aslında türküleri severdi. Karadeniz havaları olduğu zaman, söylediğim gibi, öbür odaya gider bizden gizli oynardı. Bu arada ben alaturkayı sevmeye başladım. Radyodan Ratife Erten'i dinlerdim... Katina'yı da ondan duydum ilk ama bunu hiç kimseye kabul ettiremedim. Ratife Erten, radyo programlarını ikiye ayırırdı. Önce klasik musiki okurdu, ondan sonra İstanbul türküleri, koşmalar falan okurdu. Bunun en başında da Katina'yı okurdu. Katina'yı ben oradan öğrendim.

Kaç yaşındasınız aşağı yukarı?

Ortaokuldayım... Normal zekâlı bir insan ortaokulda kaç yaşında olursa, o yaşlardaydım! O yaşlarda ilginç gelmiş Katina bana. Katina'nın elinde makası, biçemez ah biçemez..... Müzeyyen'e söyledim kabul ettiremedim; "Yok öyle şey, Ratife öyle şey okumaz" dedi.

Ratife Erten kanto formunda mı, İstanbul türküsü formunda mı okurdu?

Koşmaları ikinci bölümde okurdu. İşte, "Rast geldim iki cane biri mavili" böyle şeyler okurdu, bunların arasında Katina'yı okurdu. Okuduğu kanto değildi aslında; 9/8 ritminde koşma mıydı neydi, bilmiyorum. Bana ilginç geldiği için aklimda kaldı. Coştuğum zaman Katina'yı okurdum. Ve o Katina benim üzerime yapıştı kaldı.

O sıralar Nurhan Damcıoğlu da devamlı kanto kaseti çıkarıyor, "Ben gidersem okumaz şimdi" demiş Gönül Yazar'a, "Sen kasetle git, çantana koy, bu kantoyu kaydet..." Gönül Yazar yıllar sonra anlattı bunu bana; "Ben çantayla geldim, kasete aldım, götürdüm verdim"

diye. Ve sonra bir plağında okudu. İlk kanto olarak aklımda olan bu. Yani, kanto değil de ritimli bir parça olarak. O zamanlar kanto diye, "Küçücükten Eğlenceyi" ve "Yangın Var"ı biliyorum.

Sizin okuduğunuz kantolar bu kadar popüler olanları değil. Söylediklerinizi arasında bilinmeyenler daha çok.

Otantik olan parçaları söylemeyi tercih ettim. Başkalarının çok kullandığı parçaları kullanmayıp, fazla bilinmeyenlerini aradım buldum. Mesela Mürüvvet Sim bir tane verdi. Başkaları da verdi. Yani kantoları muhtelif kişiler vermiştir, ben de öğrenip söylemişimdir.

Kaç kanto vardı repertuarınızda?

Başlangıçta üç-dört tane kanto bilirdik. Beylerbeyi'nde çalıştığımız zaman onları bölüştürmek zorunda kalıyoruz. Fazla kanto bilmiyoruz. Zaten üç-dört kantocu çıkar, ondan sonra düetler yapılır. Düetler bellidir, iki tane. Bir tanesi "Bu Bekârlıktan Bıktım Usandım," öbürü de "Osman Ağa," Leblebici Horhor Opereti'nden *[Leblebici Horhor Ağa; Dikran Çuhacıyan'ın 1875 yılında bestelediği, Takvor Nalyan'ın metnini yazdığı ünlü operet].* Sonra iş profesyonelleşince, yani Kulüp 12'de çalışmaya başlayınca; bana gelen kantoları, ahbaplarımın söylediği kantoları notasız olarak söylemeye başladım. Çok iyi bir orkestram vardı, onlar hem çalıp hem de notaya alıyorlardı. Yılmaz Beyaz, 30 senedir beraber çalıştığım arkadaşım; Kulüp 12'de onları notaya alan kişiydi.

Aranjmanları da onlar mı yapıyorlardı?

Aranjmanları orkestrayla yapıyorduk. Tabii, bir pop şarkısı gibi fazla notist olmaya, söylerken notanın fazla üzerinde durmaya lüzum yok. Bir yerde cırtlasan da pırtlasan da, ... zaten ben kantoyu öyle tarif ediyorum: Açıkgöz ekalliyetin *[Azınlıkların]* sesi var veya yok, biraz kısa etek giyip, kolunu açıp zıplayarak, hareketli olarak okuduğu parçalar bunlar. Ama bir başkasına göre kanto "cantare"den, İtalyanca'dan gelmedir. Bana göre öyle değil. Böyle de yorumlayan var, ama ben o kadar ciddi bir şey olarak düşünmüyorum kantoyu. Çok güzel sesler okumadı kantoları. Çok ufacık sesler kanto okurlardı.

Sizden çok önceki dönemde, cumhuriyet öncesi kantolarında nefesliler herhalde daha ağırlıklı.

Tabii. Bir trompet, bir trombon, bir keman, bir davul. Yani otantiğinde bu enstrümanlar muhakkak var. "Da da darit da"... nefeslileri duymak

isterdim ilk zamanlar. Eee, sonra baktım ki otantiği uzun süre seyredip dinlemek insanlara ilginç gelmiyor; yavaş yavaş bunu modernize etmek zorunda kaldım. Yoksa aslı, orijinali bu değil.

Neleri değiştirdiniz modernize ederken?

Arkamda çalan zengin bir orkestradan gelen ses, insanlara daha sempatik gelmeye başladı. Bir tane otantik okuyabilirsiniz ama fazlası sıkar. Zaten ben ilk Kulüp 12'ye başladığım zaman bir ihtiyarlar orkestrası vardı. Piyanoda çok yaşli bir adam, davulda da öyle; üç tane yaşlı insan çalardı. Kantonun nasıl çalınacağını onlarla beraber, "nay na na nay" bulmaya çalışırdık. Onlarda da nota yoktu herhalde. Böyle bir yaşlı grubuyla çalışırdım. Sonra, şimdiki Topkapı orkestrasının elemanları gelip de şöyle koca bir orkestra girince işin içine; eee tabii ses de canlandı, her şey daha canlı oldu. Ama başlangıçta o ihtiyarlar orkestrası ile çalışırdım ve onları kaybedip de yeni orkestra geldiği zaman önce pek bir üzüldüm. Sonra baktım arkamda gümbür gümbür bir orkestra. Herkese beyaz ceketler giydirirler, gayet intizamlı. On kişi kadarlardı. Tabii daha güzel ses çıkıyordu. Ve profesyonel olduktan sonra sağdan soldan bana kanto vermeye başladılar.

Mürüvvet Sim hangi kantoyu verdi size?

Mürüvvet Sim'in verdiği kantoyu ağızdan öğrendim: Cız Bız... "Yanıyor yüreciğim cız bız, bitiyor yüreciğim cız bız." Bunu ondan öğrendim.

Peki, anlatsanıza nasıl öğretti, nasıl öğrendiniz?

Bir dönem, Öztürk Serengil'in TRT'de yaptığı "Gülünüz Güldürünüz" programına çıkıyorduk beraber. Bir gün o söyledi. Melodi o kadar basit ki, öğrenmemenizin imkânı yok. İki kere söyleseniz aklınızda kalabiliyor. Öğrendim, ona söyledim, "Tamam! Olmuş" dedi. Ondan sonra da plağımda kullandım. Böyle yeni bir kanto öğrenince orkestrayı provaya çağırırdım, pek kızarlardı, "Notan yok, bir bokun yok, provaya çağırıyorsun" deyip. Tabii Ertuğrul Bey'den korktukları için herkes gelirdi provaya. Orada böyle söyleye söyleye; yok orası öyle değil, burası böyle değil; toparlamaya çalıştık bazı şeyleri.

Bir de Habibe Raziye Batıgün bir kanto verdi. Ankara Radyosu'ndan Suna Batıgün'ün annesiydi o. Derleyen de oğlu Nejat Batıgün. İzmir Radyosu'ndan. Bir kantoydu:

Beyim hoş geldin safa geldin
Ha ha hay, ha ha hay, hay beyim

Nerelerden bu geliş
Ha ha hay, ha ha hay, vay beyim
Güzel sana bir göbek
Gözlerimi süzerek
Gerdan kırarak, boyun bükerek
Yan yan bakarım, nameleri dökerim
İhaneti çakınca çok canları yakarım

Yani siz bir bakıma kanto derlemeciliği yaptınız.

Yani, evet..

Bunları bir kitapta toplamayı düşünüyor musunuz?

Yok, yapamam. Öyle kitap hazırlayacak kadar kanto bilmiyorum ben.

Başka kimlerden ne öğrendiniz, hatırlıyor musunuz?

Niko vardı mesela. Hem kadın kılığında, hem erkek kılığında kantolar yapan, düetler yapan eski bir kantocu. Onu ramazan eğlencelerine, Beylerbeyi'ne getirtip bazı şeyleri öğrenirdik... Bizden çok yaşlıydı. Artık son dönemleriydi, sahnede fazla çalıştırılmıyordu. Niko, eski meşhur kantocu Küçük Virjin'in -Verjin deniyordu o zaman- oğluydu. Kız kardeşi Amelia Hanım'la beraber düetlere çıkarmış. Amelia hanımın kızı da Adile Naşit. Yani Niko, Adile Naşit'in dayısı. Bir de Arif Gürman vardı Kulüp 12'de. Madam Renate öldükten sonra sunuculuk işi Arif Gürman'a kaldı. Arif'ten, orkestradaki diğer elemanlardan da öğrenerek bir repertuar yaptım. Tabii orada yedi sene çalıştığım için mecburdum kantoları değiştirmeye, değişik bir şey yapmaya. Daha evvel söylediğim gibi şarkı sözlerini değiştirirdim. Sonraları çiftetelli türleri de orada çıktı....

Kulüp 12 bir okul olmuş sizin için.

Evet, bir okul gibi... Bir şey yaparım; beğenilirse repertuarıma alırım, değilse bırakırım. Böylece bir şov hazırlanmış oldu.

Kulüp 12'ye başladığınızda repertuarınızda kaç kanto vardı?

İlk Belca Yazıcı ile başladığımız zaman iki-üç taneydi en fazla.

Şimdi kaç tane var?

Vallahi, artık şimdi ben kanto ağırlıklı çalışmıyorum. Kanto

yapmıyorum yani. Onu basamak olarak kullanıyorum. Birkaç taneyi kullanıyorum. Aslında değiştirmek lazım ama ne yaparsam yapayım, illa insanlar o Katina'yı istiyorlar. Katina'yı benimle beraber söyleyebiliyorlar. Onun için ben de yalnız Katina parçasını bir şov haline getirdim. İştirak etmedikleri zaman, "Madem iştirak etmiyorsunuz, ben size şimdi gününüzü gösteririm! Şimdi Alaaddin Yavaşça'nın bir parçasını okuyacağım" diyorum. Başlıyorum, "Ooooo" alkışlıyorlar. Pekala, "Söylüyor musunuz, söylemiyor musunuz?"... Böylece ikinci bölüme İngilizce katarım, üçüncüye kaşık filan çaldırırım, oynatırım. Bir şov haline getirdim onu uzata uzata. Yarım saat, kırk beş dakika yalnız Katina sürer.

Şimdilerle hele hiç ağırlıklı kanto yapmıyorum. Kızacak ama eğer kanto çok geçerli bir şey olsaydı Nurhan Damcıoğlu her an talep alırdı! Arka arkaya kanto okumak değil benim işim. Kantoyu bir basamak olarak kullanmak, ondan sonra doğaçlama espri yapmak; yani tuluat tiyatrosu, modernize edilmiş ortaoyunu gibi.

Sahnede kullanmıyorsunuz ama epeyce kanto biliyor olmalısınız.

Yirmiyi geçmez gibi geliyor bana. "Ben Kalendermeşrebim", "Fındıkkurdu", "Süs Saltanat", "Yavaş Oynat Kız Göbeğini", "Pencerenin Perdesini", "O Bir Salon Gelini", "Osman Bey", "Koşa Koşa", "Kanamam", "Katina", "Ağzım Burnum Ufacık", "On iki Koca", "Alavera Dalavera", "Bakışın Şimşek Gibi Çakıyor", ... aaa, onu anlatayım size: Trabzon'dayız. Kaç yaşımda olduğumu bilmiyorum fakat annem anlatırdı. Hastalanmışım, ateşlenmişim, yer yatağı yapmışlar, doktor bekleniyor. Ben bir yandan ateşten çırpınıyor bir yandan şarkı söylüyormuşum: "Bakışın şimşek gibi çakıyor, o güzel gözler beni yakıyor, hele bir bak kalbim atıyor, kirpiklerin gönlüme, batıyor..." Böyle, devamlı... Bir kanto olarak söylemişim bunu. Hatta "kirpiklerin gönlüme," yerine "çirpişlerin cönlüme" dermişim. Bunu çok küçükken, ateşlendiğim zaman söylüyormuşum. Herhalde evde radyo veya gramofondan öğrenmişimdir.

Kantodan vazgeçme ya da azaltma nedeniniz, seyirciyi sıktığını düşünmeniz mi?

Evet, arka arkaya kanto zaten yapılmaz. Bir kanto bittiği zaman nefes nefese kalıyorsunuz. İkincisi, üçüncüsü; yani yapabilmenin imkânı yok. O bakımdan araya bir şeyler koyarak nefes almak, olayı şov haline getirmekte fayda var diye düşündüm. İşte o laf atmalar falan başlayınca rahatladim. Ermeni şivesiyle konuşmalar, o tahrif ettiğim Türkçe'yle diyaloglar... "Bir çiftetelli yapsana" dediler bir gün; "Aaa,

ben çiftetellinin türlerini bilirim" diye kalktım, orada bir çiftetelli türleri olayı çıktı. Tabii ben uydurdum bu türleri. Yer yerinden oynadı. Günay beğeniyorsa "Buna devam et" derdi. Ve her gece o çiftetelli türleri yapılırdı. Bir müddet sonra, sona doğru birisini almaya başladım sahneye. Yani önce deneyip, beğenildiğini görürsem devam ediyorum.

Kaç tür çiftetelli yarattınız?

Vallahi aslında çok var da, bazıları tutmadı. Mesela; namuslu bir kadının çiftetellisi, fingirdek bir kadının çiftetellisi, hamile kadının çiftetellisi, köyden gelen bir kadının çiftetellisi -bu pek tutmadı-, pavyon çiftetellisi çok tuttu, çünkü artık çiftetelli değil, pornografik hareketlere dönüşmüştü. Bacaklar macaklar havalarda, böyle bir şeyler... Üç çeşit yapardım genelde.

Bu arada, geçenlerde TRT'de okudular Katina'yı koro olarak ama Katina olarak okumadılar. Şaziye Maziye diye bir isimle okudular. Hatta bir yazı çıktı; "Senelerin Katina'sının niye adı değişiyor?" diye arkasından. Ve de büyük alkış aldı o şarkı. Senelerce benden dinlemişler çünkü.

TRT'deki söylenişinde Katina dışındaki diğer sözleri aynı mıydı?

Evet, sadece Katina'da değişiklik vardı. "Şaziye'nin elinde makine, dikemez..." diye. Bir de, dört kupleydi onu üçe indirmişler. Yatağında aşığı, sevemez ah sevemez. Veya koynunda âşığı, sevmesini bilmez, yavrum benim Katinam..." Buraları kesmiş TRT...

Eski kantocuları; Peruz Hanım'ı, Şamran Hanım'ı, Küçük Virjin'i orijinal kayıtlarıyla dinlediniz mi hiç?

Hayır, bir tek Niko'yu sahnede dinledim. Niko'nun yanında bir-iki kadın vardı ama kimdi onlar hatırlayamıyorum. Bir tek Niko aklımda kaldı. Ee, zaten halk sıkıldı. Dura dura okuyorlardı, çok yaşlanmışlardı.

Yabancı izleyicileriniz oldu mu hiç?

Tabii, tabii. Mesela, Yunanistan'dan gelmişler bir gece. Yunanistan'da da meşhur bir ikili vardır; "Kaluta Kardeşler". Bir Rum arkadaşım vardı, o bana Rumca bir parça öğretti. "Dimitrulamu, thelopapse naglendiso metasenane..."

Yunanlılar geldi Kulüp 12'ye, bunu söyledim. Bu parçanın sonu "Okunakisu" yani takunyanın sesi, ben onu mahsus "Omunakisu," diye değiştirdim. Bir çığlık koptu Yunanlı kadınlardan; "kadının şeyi" demek çünkü... Bizimkiler, "Ne kadar beğenildin, kadınlar çığlık attı" dediler. Bozuntuya verir miyim, hiç vermedim... Bunu televizyonda da kullandım. Fedon geldi, onunla bunu söyledik. Bunun Türkçesi de, "Entarisi ala benziyor, şeftalisi bala benziyor..." Ben Rumcasını söyledim Fedon Türkçesini söyledi; düet gibi bir şey yaptık.

Siz çıktığınızda sahnelerde kanto yapan bir tek Nurhan Damcıoğlu mu vardı?

Hayır! O yıllarda bütün kanto yapanların toplu röportajı "Hafta Sonu'nda çıktı. En büyük resim benimkiydi, başlıkta da, "Herkese meydan okuyor," yazıyordu... Ayben Erman vardı, Bilge-Bengü Şen kardeşler vardı, hatta onlar benden ders aldılar. Oya Alasya da kanto yapardı. Bir ara çok kantocu vardı piyasada.

Kanto dersi mi verdiniz?

Geldiler, "Bize ders verir misin?" dediler. Yani, kantonun dersi olur mu? Onlara iki kanto hareketi verdim. Onlar da bana para verirlerdi karşılığında.

Ben bir ara Tepebaşı'nda çalışırken, bir dans stüdyosu vardi, oradan da dans dersi vermem için teklif geldi. Dans değil, oryantal öğretiyordum. Adamın biri geldi, "Ben evleneceğim, düğünümde kiro kalmak istemiyorum" dedi. Ona çiftetelli öğrettim. Sonra yine bir gence çiftetelli öğrettiğimi hatırlıyorum. Sonra bir iki kadına da öğrettim. Giderdim, para kazanırdım. Sonra Şen kardeşler geldi, onlara kanto dersi verdim ama lafla peynir gemisi yürümüyor. İçinde varsa oluyor, yoksa yani üç adım at böyle yap, dört adım at böyle yap; olmuyor...

Siz kanto hareketlerini nerden biliyorsunuz?

Kafamdan. Tamamen kendi kendime bulduğum hareketler.

Seyretmişliğiniz yok mu?

Hayır, yok. Ve aslında ben size bir şey söyleyeyim mi; ben de kantoyu çok kanto gibi yapmıyorum. Kantoda hiçbir zaman benim kadar hareketli bir parça söylenemez, söylediğin zaman zaten nefes nefese kalıyorsun. Ama ben bunu şov haline getirdiğim için, o hareket insanlara canlılık veriyor. Yoksa yani; kalçanı oynatmak, iki adım

atmak, gerdan kırmak, iki geri gelmek; bundan ibaret kanto. Ama ben onu aldım; sahnede bacak atarak, zip zip zıplayarak daha hareketli hale getirdim.

Nurhan Damcıoğlu'nun hareketleri de kendi yarattığı hareketler miydi acaba?

O kantoyu ne olarak düşünüyorsa o hareketleri yapıyordu ama ben, ne Nurhan'ın okuduğu kantonun eski kantoya benzediğini söyleyebilirim, ne de hareketlerinin eski hareketler olduğunu söyleyebilirim. O bir tiyatrocuydu, o da kendine göre bir tarz çıkardı. Zeki Müren kadrosunun hepsinde vardır Nurhan Damcıoğlu.

En otantik kantoyu yapan Altan Karındaş'tır. Çünkü annesinden öğrenmiş. Bir televizyon programında yaptı mesela, "İşte" dediler, "Kanto bu!"...

Bizim kuşak Nurhan Damcıoğlu kantolarıyla büyüdü. Kanto diye bildiğimiz oydu.

Hayır, değil. O devirlerde hiçbir kadın önünü tutup da, "Yangın var!" diye kanto yapamaz. Yahut topal topal; apışa apışa bir yürüyüşler yapıyor. Böyle bir hareketin olabileceğini düşünemiyorum, çünkü kantocular devrinde kadının omzunun bir santimi bile görünse, bu bir olay.

Fotoğraflara bakılırsa, eski kantocular hayli tombul insanlar. Öyle hoplayıp zıplamaları pek de mümkün görünmüyor.

Zaten o da kantoyu bitirip içeriye girdiği zaman “hıhı hıhı" ölüyor! Arka arkaya üç-dört kanto söylüyor. Ee, hareketli de olmak istiyor, imkân yok buna.

Beraber çalıştınız mı hiç?

Bir yerde çalıştık. Kanto ağırlıklı değil, daha ziyade şov ağırlıklıydı. Bir gazinoda kısa bir müddet çalıştık beraber.

Onu seyretmeye hiç gittiniz mi?

Onu seyretmeye gidemezdim. Ben memurdum, nasıl gideceğim? Denk gelecek ki, gideyim. Birlikte çalıştığımızda da sahnede pek hatırlamıyorum seyrettiğimi. Aklımda kalan bir şey yok.

Şarkı söylemeyi çok seviyorsunuz, güzel de söylüyorsunuz. Yaşam koşullarınızı iyileştirmek isterken neden şarkıcılığı değil de, danslı bir şovu ve Huysuz Virjin olmayı tercih ettiniz?

Benim şarkıcı olma isteğimin çok had safhada olduğu devrelerde; Adnan Pekak var, Zeki Müren var, Adnan Şenses var. Yani piyasada bir sürü insan var. Yeni başlayıp bir şeyi tutturup bir yere gelebilmem çok zordu. Ve öyle bir tecrübem de oldu. Anlatmıştım, bir pavyonda şarkı söylerken türkü isteyen heriflere maya okumuştum da hamur mayası sanmışlardı. Mayayı bilmeyen insana ne söyleyeceksin? Yani, teşebbüs ettim ama olmadı.

Acaba Zeki Müren'in söyledikleri de hevesinizi kırdı mı? Hani Şile'ye giderken "En fazla Ekrem Kongar kadar olursun" demesi...

Radyoevi kadrosunda memur sanatçıydı ama Ekrem Kongar da bir şarkıcıydı sonuçta. Ben Ekrem Kongar gibi okusaydim; alır onu evirir çevirir, mini etekler giyer, tüyler takar çıkardım. Belki de onları yapacağımdan korktu. Olabilir yani bilemiyorum. Beylerbeyi'nde kanto yapmış olmam bir tesadüf. Gece kulübünden de bunu yapmamı istedikleri için, öyle başlamış oldum.

Beylerbeyi'nden seyircinin tepkisini de biliyorsunuz tabii.

Ha, beğenildiğimi biliyorum tabii. O zamanlar şarkı söylemezdim ama sonra sonra şarkıyı ilave ettim. Şarkıyı da Yeşil'de ilave etmeye başladım. Baktım tutuyor, üzerinde durdum.

Seyircilerle diyaloğa, laf atmaya nasıl başladınız?

Kulüp 12'de ilk başladığım zamanda Belca Yazıcı ile çalışıyorum. Çok fazla bayılmadığım için ona laf atmak istiyorum, "Benim kocam senlen yatmaz, yürü dilber gel badeyi ver!" dedim. Baktım insanlar gülüyor. Günay da bunu görerek insanların ilgisini çektiğimi fark etti. Önce seyirciyi azdırırdı. "Fincanı taştan oyarlar, Huysuz'a böyle koyarlar!" diye bir ağızdan şarkıya başlardı seyirci. Ben de onları susturup, "Efendim pezevenkler korosunu izliyorsunuz" derdim! Böyle kalabalık seyirci ile diyalog kura kura bu iş oturdu. Bu yetenek de varmış bende, çıkmasına Günay vesile oldu.

Benim alaturkam da çok kuvvetlidir. Fal bakıyormuş gibi "Bir harf söyle!" derdim seyirciye; "M" derdi, "M"den bir beyit. "Z" derdi, oradan bir beyit. Başladılar tabii zorlamaya, "J" dediler. İlk gün çuvalladım

sonra aklıma geldi; "Jaleler saçsın, nesim-i gülzare dönsün cûy-i bar..." Sonra da "Ne dediğimi anladın mı hıyar!" diye bağlardım!

Fal bakmak şovunuzun en ilginç bölümlerinden biri. Her harfe uygun şarkınız var mı?

Alfabenin her harfine uygun şarkılarım var.

Ya yumuşak g?

Kendisini uyanık sanan izleyiciler söylerler o harfi. Onun da cevabı var.

Nedir?

Yumuşağı değil sertini kullanıyorum! Ne zaman söylesem salon yıkılır. Bilhassa bu cevabı almak için sorarlar zaten. Bizim alfabeyi bırakıp X diyen de çıkar, onun şarkısı da hazır: İksirindir deli gönül iksirin Bugünlerde kalmamış gençliğindeki tesirin

Ya W?

Tuvaletin kapısında yazıyor.

O zaman fal yeteneğinizi test edelim bakalım; A...

Ayrı düştüm sevdiğimden
Dünya bana dar oldu...
Canım yalnız o değil, bazen inat ederler aynı harfi sorarlar. Herkes ayrı harf sormak mecburiyetinde değil ki.

Evet, beş kez aynı harf gelebilir.

Tabii gelebilir, geldiği de çok olmuştur.

Hiç zorda kaldınız mı?

Hayır, bulurum.

B diye devam edelim o zaman.

Bekledim de gelmedin
Sevdiğimi bilmedin
Gözyaşımı silmedin

Hiç mi beni sevmedin?

C

Cevrin yeter artık bu kadar olma sitemkâr,
Sen olmasan âlemde benim söyle neyim var?

Ç

Çektim elimi gayrı bu dünya hevesinden
Azad edeyim mürg-i dili, ten kafesinden

D

Demedim hicranımı ellere yarar diye,
Gönlümü veremedim sevgili arar diye

E

Esti nesîm-i nev bahâr
Açıldı güller subh-u dem
Açsın bizim de gönlümüz
Sâkî medet sun câm-ı cem

F

Firkatin aldı bütün neşve-i tâbım bu gece
Ağlamaktan yine zehr oldu şarâbım bu gece

G

Geçti sevdalarla ömrüm, ihtiyar oldum bugün
Ak pak olmuş saçlarımla, bî-karar oldum bugün

H

Her zahmı ciğer sûze devakâr aranılmaz
Açsan da ciğergâhını yâre yaranılmaz

I

Issız gecede ben yine hicranı düşündüm
Sensiz geçecek ömrü perişanımı düşündüm

İ

İltimas etmeye yâre varınız
Kula kul oldum aman kurtarınız

J

Jaleler saçsın, nesim-i
Gülzare dönsün cûy-i bâr

K

Kaldı yollarda bu şeb aşıkının dideleri
Anlaşıldı yokmuş sende sadâkat eseri

L

Leylakların hayâli salkımların emeli
Görmek ister gönülde hâkim bir hanımeli

M

Mânâda güzel ruhta güzel tende güzelsin
Ey sevgili sen elde değil bende güzelsin

N

Niçin a sevdiğim niçin, seni sevdim budur suçum
Tuğralanmış sırma saçın, çözen benden beter olsun

O

O güzel gözlerle bakmasını bil
Sade kendin yanma yakmasını bil

Ö

Ömrümce o saf aşkını kalbimde yaşatsam
Kirletmem onu kendimi hicrana da atsam

P

Pek revâdır sevdiğim ettiklerin
Aşıkı günlerce beklettiklerin

R

Ruhumda ölen nâmede sevda sesi var mı
Anlat bana ey sevgili aşkın bu kadar mi

S

Söyle neden ağladın, neler geldi başına
Değmez emin ol hayat, bir damla gözyaşına

Ş

Şimdi hâtırda mıdır âşık-ı nâlân acaba
Kim onun artık o gül rûyine hayran acaba

T

Titrer yüreğim her ne zaman yâdıma gelsen
Kan ağlar içim hatır-ı nâşadıma gelsen

U

Unutturamaz seni hiçbir şey
Unutulsam da ben
Her yerde sen her şeyde sen
Bilmem ki nasıl söylesem

Ü

Ümmidini kirpiklerine bağladı gönlüm
Yıllarca o bir çift göz için ağladı gönlüm

V

Ver sâkî tazelendi derdim bu gece
Bir yerden hasretinle geldim bu gece

Y

Yok mu câna âşıka hiç şefkatin
Vaad-i vuslattı hisarda sohbetin

Z

Zehretme hayatı bana cânânım
Elemlerle doldu benim her anım

Bir Z daha...

Zannım bu ki câna beni kurban edeceksin
Verdim sana cân işte ne ferman edeceksin

Bir Z daha....

Zulmetle ayrılık bestesi yapan
Beni düşünceye salan geceler

Vallahi bravo!

Bir adam televizyonda her vilayetin köyünü, kasabasını ezbere biliyordu. Oturmuş onları ezberlemiş. Gayet gereksiz. Benimki de başkalarına gereksiz gelebilir. Bu söylediklerimi yalnız iki mısra ezberlemekten ibaret sanmayın çocuklar. Bu şarkıların hepsini gençliğimden beri bilirim ben.

Belli ki alaturka repertuarınızla başa çıkabilmek zor. Peki, yapacağınız esprileri düşünür, planlar mısınız önceden?

Espri düşünmüyorum da, formata ne ilave edebilirim diye düşünüyorum tabii. Fal bakmayı ilave ettim, çiftetelli türlerini ilave ettim; onlar hep sahnede spontane olarak yapıldı. Sahnede yapıp da güzel reaksiyon aldıklarımı dağarcığıma ilave ettim. Bir de Türkçesi kıt bir Ermeni kadın rolünde bozarak söylediğim şarkı sözleri var. Onları tabii önceden düşünüp ayarladım.

Birkaç örnek verebilir misiniz?

Artık bu solan bahçede dümbüklere yer yok
(Artık bu solan bahçede bülbüllere yer yok)

Şeyimi bağlasalar tutsalar ellerimi
(Dilimi bağlasalar tutsalar ellerimi)

Derdimi umumhaneye döktüm Asuman'ı dinledim
(Derdimi ummana döktüm asumana inledim)

Bu aşkın ıstırabı bilmem ne zaman biter

Daha mı vereceğim yeter Allahım yeter
(Bu aşkın ıstırabı bilmem ne zaman biter
Daha mı çekeceğim yeter Allahım yeter)

Yemin ettim bir kere dönmem gerimi bunu bil
(Yemin ettim bir kere dönmem geri bunu bil)

Nereden sevdim o zalim kadını
Bana zehretti yatağın tadını
(Nereden sevdim o zalim kadını
Bana zehretti hayatın tadını)

Zehretme hayatı bana cananım
Erkeklerle doldu benim her anım
(Zehretme hayatı bana cananım
Elemlerle doldu benim her anım)

Siz yapı olarak son derece kibar, beyefendi bir insansınız ama sahnede seyirciyle birlikteyken çok başkasınız. Arada ciddi bir fark var.

Onun için alkol alarak çıkıyorum sahneye. Çünkü yapamam, müstehcen olamam.

GAZİNO DÜNYASI, FAHRETTİN ASLAN

Dönemin en ünlü mekânı Kulüp 12'desiniz ve çok başarılısınız. Başka gazinolarda da çıkıyorsunuz. Bu popülerliğiniz aldığınız paraya da yansıdı mı?

Yok canım! Kulüp 12'de hâlâ öteki mekânların yarı fiyatına çalışıyorum. Bir türlü paramı artırmıyorlar. "Bizim sayemizde Huysuz Virjin oldun!" diye mi düşünüyorlar nedir. Haksız da değiller ama artık iş düpedüz sömürüye dönüşmüş; neredeyse silah zoruyla çıkartıyorlar sahneye beni. Silah zoru işin şakası ama başımdan silahlı bir olay da geçmedi değil hani Kulüp 12'de. Hem de arkadaşım Günay tarafından...

Kulüp 12 çok disiplinli bir yerdir. Mesela ailelerin oturacağı yer vardır, sanatçı geldiği zaman oturacağı yer vardır, flörtlerin oturacağı yer vardır, bekârların oturacağı yer vardır. Hepsi dekoratif kafeslerle ayrılır. Ne idüğü belirsiz birileri asla giremez. İşte ben de öteki gazinolardaki işlerimi bitirip on ikide geliyorum, makyajım yapılmış vaziyette üçe kadar odamda sıramı bekliyorum. Oda da küçücük. Bir divan, divanin ucunda da bir masa var. Otur, otur, otur sıkılıyordum. Bir şey oldu... Neydi tam hatırlamıyorum. Günay'ın odama geldiğini hatırlıyorum ama kızarak geldi. "Çalışmayacağım!" mi dedim, başka bir şeyle mi kızdırdım bilmiyorum. Ben de bornozumu yuvarlamış yastık yapmış, yatıyorum. Sen tabancayı çıkart; tak, tak, tak, ateş et... Hakiki mermi. Bornozumu bir açtim ki, kevgir gibi olmuş, delik deşik. "Ulan manyak mısın sen, bu kadar ufak odada silah atılır mı?" diye avaz avaz bağırdım... "Ben ayarlarım onu, sen merak etme!" dedi.

Başınız bornozdayken mi ateş etti Günay?

Hayır, kalktım! Ama aramızda 75 santim var...

Kulüplerden sonra büyük gazinolara geçtiniz ve bu meslek yaşamınızda bir dönüm noktası oldu. Nasıl geçtiniz gazinolara?

Çok zor geçtim. Bir yığın küçük gazinoda, tavernada çalışıyorum ama aklım büyük bir gazinoya geçmekte. Günay'a yalvarıyorum, "Beni

buradan bir bahane ile kovdur, her çalıştığım yerden yüzde 10 vereyim sana" diyorum; "Hayır, olmaz öyle şey! Buradan çıkamazsın. Ben ekmek yediğim yere ihanet edemem" diyor... Nuh diyor, peygamber demiyor. "Görürsün bak bir gün dayak yiyerek atılacaksın buradan" dedim. Bu kadar iyilik yaramaz insanlara!

Sonra kötü olaylar oldu, sıkıyönetim ilan edildi, gece ikiden sonra sokağı çıkma yasağı konuldu *[12 Eylül 1980 öncesi olayları nedeniyle]*. Kötü oldu ama benim kurtulmamı sağladı. Kulüp 12'de gece ikiden sonra iş en hızlı haline ulaşıyordu, sokağa çıkmak yasaklanınca kulüp mecburen kapatıldı. Bu yüzden kulübün sahibi Ertuğrul Bey, Nişantaşı'nda "Taverna 73" diye gece ikiye kadar çalışacak bir yer açtı; ısrar ediyor orada da çıkayım diye. Öyle bir baskı kurdu ki üstüme, hiç istemiyordum ama mecburen kabul ettim. Tabii benim ismim artık tanındığı için iyi de iş yapılıyor. Bu arada da Fahrettin Aslan'la görüşmelerim var. Beni işe alacak. Gazinoya geçiş çok büyük bir adım. O zamanki Maksim ulaşılması çok güç bir yer. Orada çalıştın mı büyük sanatçı oluyorsun. Bu tarafta da Kulüp 12'nin sahibi Ertuğrul Bey var.

Taverna 73'de bir ay falan çalıştım, herhangi bir ücret ödemedi bana Ertuğrul Bey.

"Bir ay daha çalış, o ödemediğimiz yevmiyeyi de katıp çift yevmiye verelim sana" dedi. Ben itiraz ettim, "Bakın, Fahrettin Aslan'la başlayacağım. Benim için büyük fırsat. Burada devam edersem gazinoya geçemem..." İkna oldu 30nunda. Benim çalıştığım sırada aynı yerde Uğur Yücel ve Necati Bilgiç düet yapıyorlardı. Ertuğrul Bey, "Ayrılmadan önce onları biraz yönlendir" dedi bana. Bir gün oturduk onlarla konuştuk. "Birisinin taklidi olursanız hiç kıymetiniz olmaz" dedim. O zaman onların biri Nükhet Duru, biri Ajda Pekkan oluyor, bir şeyler yapmaya uğraşıyorlardı. "Kendi kafanızla bir şey bulup yapın" dedim. Bazı önerilerim oldu. Zaten ne önerilebilir ki daha fazla? Şova çıkıyorlar; kendileri düşünecekler, kendileri bulacaklar ve oynayacaklar. Reklam olsun diye bir de fotoğraf çektirdik. Ben Zeki Müren oldum, Uğur Yücel de Bülent Ersoy...

Fahrettin Aslan'la konuşmaya gittim, Taksim'deki yazıhanesine. Bana bir para teklif ediyor; onun verdiği ile benim istediğim çok farklı. O zamanın parasıyla mesela 5 bin lira istedim. "Sen" dedi, "Maksim'de çalışacağının farkında mısın?", "Siz Huysuz Virjin'le çalışacağınızın farkında mısınız?" dedim. Ve 5 bin lira verdi bana. Paranın yarısını gazinodan aldım, yarısını yazıhaneden aldım. Etraf benim 5 bin lira aldığımı duymasın diye. Bu da bir gazinoculuk; iki buçuk oradan, iki buçuk buradan. Assolist Yüksel Uzel, Selma Güneri var kadroda,

assolist altı olarak da ben çıkıyorum. Gazinodaki müdür dahi, benim yazıhaneden ayrıca para aldığımı bilmiyor. Amaç kadroda sorun çıkmasın, Fahrettin Aslan fazla para vererek sanatçı çalıştırıyor denmesin. Böyle bir başlangıcımız oldu Fahrettin Aslan'la.

Fahrettin Aslan'la ikinci çalışmam, Caddebostan Maksim'in yanındaki Living Room adlı gece kulübünde oldu. Sibel Can oryantal, Serpil Benay star, arada da ben varım. Bir gece; gazino ağzına kadar dolu değil, ancak altı-yedi masa viski açtırmış. Viski açtırıldı mı, viski açtırmayan dört masanın parasına bedeldir o. Müşteri az ama iyi para harcayan bir müşteri. Ben de oradan önce Beylerbeyi'ndeki Doğanay'da çalışıyorum. Doğanay'daki programımı bitirdim geldim, makyajım hazır, oturdum sıramı bekliyorum. Belki müşteri gelir diye program biraz sarktı. Sonra yanıma birisi geldi, kim olduğunu bilmiyorum; "Sibel Can'dan sonra Serpil Benay çıkıyor, Huysuz Virjin siz çıkmıyorsunuz!" dedi. Öyle mi, peki! Makyajımı silindim eve geldim, bir daha gazinoya adım atmadım. Bir daha Fahrettin Aslan'ın hiçbir teklifine evet demedim. Bir sürü işini kabul etmeyince, Türker İnanoğlu ile evime geldi. Gümüş kabı içinde çikolatalarıyla, hediyeleriyle; "Bu yaz beraber çalışırız" diyerek... Kırgınlığımı biliyordu. Sonra bir şeyler oldu, program mı yapılmadı bilmiyorum; olmadı, çalışamadık.

Hoş göremiyorum bazı olayları. Oraya benim için gelen insan olabilir. Ufak hesaplara düşmemek lazım. Düşerlerse, gururum incinirse, ben de bir daha çalışmamışımdır. Hiçbir geçerli neden yok, özelliği olan bir insanı istemiyorsunuz. Dolu dolu çalışmışsın da, bir gece müşteri az diye kadro azaltılır mı? Yevmiye vermemek için beni evime gönderiyor...

Peki, başlangıçta Fahrettin Aslan'la pazarlık yaparken içinizde neler yaşadınız?

Tabii, yani ürkerek gittim. O Maksim'in sahibi, ben de çiçeği burnunda bir sanatçıyım. Yani her istediğimi kabul ettirebilecek bir yerde değilim daha. Ne çok genç ve güzel bir kız, ne çok genç ve güzel bir delikanlı, ne de çok genç ve güzel bir eşcinselim yani... Zamanı geçmiş ama bir ismi olan; ismi de çok yayılmış bir sanatçı değilim. Bu pozisyonlarda otomatikman ezik oluyorsunuz.

Ve ayağınıza gelen büyük bir şans...

Ve ayağıma da bir şans geliyor. Hem o şansı kaçırmak istemiyorum, hem de o dönemlerde para biriktirmek zorunda olduğum için iyi para

almak istiyorum. Neticede oldu. Çalıştık.

Daha fazla ücret isterken, ya reddederse diye korku yaşadınız mı?

Korktum ama yani ben biraz Karadenizli'yim. Neticede öbür tarafta bir işim var. Olmazsa döneceğim. Taverna 73'te üstelik çift yevmiye alarak çalışacağım. Yani sorun yok. Ama tabii, yükselebilmem için Maksim'de çalışmam gerekliydi. Nitekim de epey çalıştım.

Şovunuzda bir farklılık oldu mu Maksim'de? Kulüp 12'de karşılaştığınız seyirciyle Maksim'in seyircisi arasında bir fark vardı, zorlandınız mı orada?

Tabii, zorlandım. İşi fazla diyalog kurarak götürme yoluna gitmedim. Zaten de o dönemlerde çok diyalog kurmazdım. Bir de zaman belli; 20 dakikanız var, o 20 dakika içinde ne yaparsanız yapacaksınız. Daha sonra Yeşil'de çalışırken bütün gece bana aitti, bütün geceyi yürütüyorum. Veya şimdiki Günay çalışmalarında, gece yarısını geçince çıkıyorsunuz, kaça kadar isterseniz götürürsünüz olayı. Gazinolarda böyle değildir. Gazinolarda belli bir zaman vardır, o zamanı aşmamak gerek. O dönem için, 20 dakikayı bile doldurmak zordu. Çünkü şovum daha istediğim gibi gelişmemişti. Bugünkü hale gelmemişti. Daha kanto ağırlıklıydı. Sonra da çiftetelli türleri yapar, bitirirdim. Çok fazla diyalog yoktu.

Sonunda Maksim'e girerek o günlerdeki amacınıza ulaştınız ama aslında daha önce de irili ufaklı pek çok yerde çalışmıştınız. Çok meşakkatli bir yaşam mı bu?

Meşakkatli ama ulaşmak istediğiniz bir hedefiniz var. Katlanacaksınız ki, kazanasınız. Ben SSK'daki işimi de biraktığım için çaresizdim. Kazanmaya mecburdum. Zorluklar tabii ki vardı. Mesela Ertuğrul Bey ilk patronumdu. Disiplini çok seven, işinde çok dikkatli olan bir patrondu. Her akşam muhakkak Kulüp 12'de bulunur, geç saatlere kadar olayı izlerdi. Eksikleri, hataları görerek anında müdahale yoluna giderdi. Benim ölçülerime göre çok iyi bir patrondu. Ancak, alkollü olduğu zamanlarda biraz agresifleşirdi ve dayak, şakır şukur tokat atma olayı vardı. Şimdiki Günay'ın sahibi Günay, orada müdür olduğu için en çok o muhatap olurdu tabii Ertuğrul Bey'le. Biz talimatları Günay'dan alırdık.

Tokatları kim yerdi; Günay Bey mi, çalışanlar mı?

Ben hiç yemedim. Ama hep duyardım. Bir de, ne zaman zam için Günay'a gitsem, "Ertuğrul Ağabeye söyle bana biraz zam yapsın" desem; "Ertuğrul çok alkollü, çıkma ortaya sakın" derdi. Ortaya çıkamazdım, zam da kalırdı. Yani beni öyle tehdit ederdi. Bir gün gazetede bilmediğim bir gece kulübünün ilanı çıktı. Nükhet Duru, Barış Manço, Huysuz Virjin. Hiç haberim yok... Ben bir gecede yedi tavernada çalışıyorum ama Kulüp 12'nin dışında bir kulüpte çalışamazdım. Böyle bir şey olduğu zaman mutlaka patronu haberdar etmen lazım. Ertuğrul Bey beni çağırdı, "Nedir bu?" dedi. "Vallahi Ertuğrul Bey, hiç haberim yok bundan" dedim. Ondan evvel de yine bir sanatçı başka yerde çalıyor diye olaylar falan olmuştu, o olaylardan sonra herhangi bir teklifi kabul edemem yani. Başımı derde mi sokacağım... "Nasıl haberin yok, nasıl ilan verilir?" dedi. "Tahmin ettiğim kadarıyla sizi içeriden çökertmek için böyle bir ilan verilmiş, benim bu ilandan hiç haberim yok" dedim.

O arada Suadiye'de Kulüp Reşat'ta da çalışıyorum. Adı kulüp ama gece kulübü değil. Ertuğrul Bey her akşam beni aldı götürdü Reşat'a, program yaptırdı, aldı geri getirdi Kulüp 12'ye. Kendisi bizzat götürdü getirdi, üşenmedi. .

Gazino patronları, filmlerdeki gibi çekinilen, korkulan insanlar mıdır hakikaten?

Tabii ki, normal olarak öyle olması lazım. Sanatçıyla yüz göz olan bir patron işinde ne dereceye kadar muvaffak olur bilmiyorum. Ve de o zamanlar televizyon yok. Bir sanatçı bir yerde çalışıyorsa, "Oh, köşeyi döndü" denirdi. Şimdi öyle değil, şimdi televizyonda bir iş kaptığın zaman köşeyi dönmüş oluyorsun. Onun için gazino olayı bitti.

Kentli bir tip miydi Ertuğrul Bey, yoksa daha kırsal kökenli mi?

Ha, yok. Gayet muntazam konuşan, çok şık giyinen, çok yakışıklı, boylu poslu bir adamdı.

Yani mafyoza bir tip değildi.

Bu işlerde biraz mafya olmanız lazım, işi yürütebilmek için. Ama tip olarak mafya tipi değildi. Kumral, hatırladığım kadarıyla kumral birisiydi.

Maksim öncesi hiç büyük gazino deneyiminiz olmadı mı?

O zamanlar bir Maksim vardı, bir Çakıl vardı, bir de Gar vardı. Büyük olarak bu üç gazino vardı. Yeni başlayan bir insanın öyle bir yerde çalışması mümkün değildi. Nitekim Turgut Akyüz diye bir organizatör vardı, böyle bir hata yaptı. Benim tavernalarda çalıştığım devrede beni tuttular "Virjin Hanım" diye Gar Gazinosu'nun kadrosuna aldılar. Ağır bir kadro var. Kamuran Akkor çıkıyor, Kamuran Akkor'dan sonra ben çıkıyorum. Yani kadro epey ilerlemiş. Halk beni tanımıyor. O saatten sonra müşteri bilinen insanları görmek istiyor; ben çıkıyorum. Neonum da yazılmadı bir türlü. "Ay niye yazılmadı neonum?" demeye kalmadan; dört-beş gün sonra "Kadro çok kalabalık kusura bakmayın" dediler, paramı verip gönderdiler. O dönemde ben daha gazinoda çıkacak durumda değilim, bu yüzden bir şey diyemedim. Alacağım beş günlük yevmiye bile benim için bir değerdi. Böylece ilk gazino çalışmam beş günde bitti.

Mesela ondan bir müddet sonra, 1973'de iyi kötü ismim artık duyulmuşken, yine bu Turgut Akyüz, Neşe Karaböcek'in Bebek Belediye'de bir programına, alt kadroya alıyor beni. Provaya gidiyorum. Tabii notam yok, hiçbir şeyim yok o zaman... Orkestraya işte; "nan nara nan nara na" diyorum onlar da melodiyi çıkarmaya çalışıyorlar. Neşe Karaböcek'in ilk kocası Atilla Alpsakarya, "Ben bunu istemem, bundan bir şey olmaz" demiş. Bana da bir şey söylemiyorlar. Ben geldim, hazırlandım, süslendim, boyandım, bekliyorum. Aaaa, sıra assoliste gelinceye kadar bekledim sonra, "Beni çıkarmadınız!" dedim. "Sizi kadrodan çıkardılar" dedi şef garson. Eee, Allah'ın belaları bir haber verin de böyle boyalı oturmayayım. Hüsranla eve döndüm.

Nasıl bu kadar kolay "Çık git!" diyorlar, sözleşme falan yok mu?

Hayır, sözleşme yapacak durumda değilim ki ben. Çalışsam ne olur, çalışmasam ne olur; kimin umurunda... İş verirlerse çalışırsın, yoksa gidersin. Pek bir ağrıma gitmiştir o benim ama ne yapayım ki organizatörün hatası; zamansız beni oralara soktular. Daha tanınmış değilim, bir gazinoda olmam gereken yerde değilim.

Hep böyle olmadı ama. Mesela, seneler sonra Çakıl Gazinosu'nda Samime Sanay program yapacak, illa beni istiyor. Ben de inat ediyorum, "Hayır, ben o gazinodan kovuldum, çalışmam o gazinoda" diye. Patron yalvarıyor, o yalvarıyor... "Hayır! Şu kadar para verirseniz gelirim" diyorum, yüksek para istiyorum. Patron "Veremem o parayı" diyor; "Assolist versin o zaman sen veremiyorsan" diyorum... Böyle çekişe çekişe, neticede istediğim parayı aldım ama bir kısmını assolist vermiş olabilir. Kapıdan içeriye de, "Beni buradan kovduğunuz günleri hatırlıyor musunuz?" diye girdim. Orada bir sürü programda

çok uzun süre çalıştım. Yani önceleri kovulduğum, sonraları kapris yaparak girdiğim yerler olmuştur.

Bebek Belediye Gazinosu'yla da benzer şey yaşadım. Oradan kovulduktan ya bir sene, ya iki sene sonra, Gönül Akkor'un kadrosuna alındım bu sefer. Çalışmaya başladım. Büyük reaksiyon alıyorum. Çok iyi gidiyor iş. Ancak Gönül Akkor da, "Tanımıyorum, bilmiyorum. Ne verir bu bana ki, alt kadroma getirdiniz" gibi laflar etmiş. Organizatör Turgut Akyüz bastırmış, Ülkü Erakalın ısrar etmiş, "Çok iyi!" demiş. Onu da Ülkü'den yeni öğreniyorum, Gönül Akkor'un iyi arkadaşıydı. Ve böylece o kadroda kaldım. Yani, öyle kolay olmadi ama o Bebek Belediye'den sonra olay patladı. Gazino aşamalarında zor günlerim oldu tabii ki. Ama çok uzun değildi.

Bunca yıllık meslek yaşamınızda en rahat çalıştığınız yer neresiydi?

Seyirci çok değişti. Hak etmeden çok para kazanan bir sürü insan, gazino seyircisi haline geldi. Bunun için de, rahat çalışabileceğim yerleri tercih ediyorum. Artık, Günay'ın dışında hiçbir yerde çalışmam sanırım. Orası benim evim gibi olduğu için çok rahatım. Her akşam müdür bana masa mizanpajını getirir, kimlerin nerelerde oturduğunu ismen yazar, böylece şaka yapıp yapamayacağım insanları tespit ederim, daha rahat program yaparım.

Televizyon programlarınızda gelecek konuklarla ilgili ön çalışma yapar mıydınız?

Hayır yapmam. Gazetelerden okuduklarım yeterli. Hele espriyi kendim sahnede bulursam, daha keyifli olurum. O zaman kendimi seviyorum.

Gazinolar meslek yaşamınızda önemli bir adım ama işin bir de TRT cephesi var. Siz o arada TRT'de bir programa çıktınız ve şöhretiniz bir anda yayıldı...

Öztürk Serengil televizyona bir program yapıyor. "Gülünüz Güldürünüz" diye bir yarışma programı. Jüriyi seçerken beni de düşünüyor. Telefon açtı, "Ben Öztürk Serengil, seni televizyona çıkaracağım" dedi. "Beni TRT kabul etmez!" dedim, "Hayır edecek. Normal Seyfi Dursunoğlu olarak çıkacaksın" dedi. Kabul ettim. Jüride herkes oturuyor, ben de oturuyorum. Ancak benim televizyona çıkma şansım çok az. Bu yüzden dikkat çekip, akılda kalabilmek için ne yapmam lazım diye düşündüm. Terslik yapmaya karar verdim.

Yarışmacıları herkes çok iyi, iyi, orta diye değerlendirirken, ben çok zayıf, çok kötü, kötü diye kategorize ettim. Zor beğenen, hatta beğenmeyen bir kişilik sergiledim. Aralarda da Huysuz olup kantolar filan yaptım.

TRT'ye rağmen Huysuz Virjin olarak kendinizi göstermeyi başardınız yani.

Evet. Öyle de bir imkân verdiler bana. Bir iki kanto yapıyordum; zaten yalnızca birkaç program yapabildim çünkü jüri birkaç haftada bir değişiyordu. Öztürk Serengil'in beni televizyona çıkarmasıyla hayatımda önemli bir değişiklik olmuştur.

Sonra TRT benimle çekim yapmak istedi, ikinci kanalda yayınlanacak diye geldiler; epey bir çalıştık ettik, dört dakika falan gösterdiler. "Kantoyu denetleyecek mercimiz yok, onun için" dediler. "Kantonun denetlenecek nesi var ki?" dedim. Her müzik türünü denetleyecek bir makam olsa yandık. Oradan kırgınım TRT'ye. Şimdi Sayısal Gece'ye çağırıyorlar, İzmir televizyonundan çağırıyorlar... "Önce siz beni kara listeye almıştınız, şimdi ben sizi kara listeye aldım, kusura bakmayın" dedim. Öyle kindarımdır, intikamımı alırım. Çünkü hakları yoktu beni üzmeye. Ben yaptığım işin ne olduğunu biliyorum. Bir sürü insan gelip geçecek, ama benim yaptığımı kimse yapamayacak.

Ve sonra İzmir Fuarı çalışmalarınız oldu. Orada çalışmak bütün sanatçılar için çok önemliydi ve siz uzun zaman çalıştınız...

Oooo... Ah beni Fuar'a çağırsalar diye ölürdüm. Ah bir çağırsalar... Bu Öztürk Serengil'in "Gülünüz Güldürünüz" programından sonra Turgut Akyüz, -sonra öldürüldü- Akasyalar Gazinosu'nun sahibi Atalay Noyaner'e "Sana Huysuz'u vereyim" diyor. Atalay önce "Güvenemem!" diyor, sonra "Ne istersin?" diye soruyor. Turgut "350 lira ver" deyince, Atalay da "350 veririm ama bir hafta sonra geri gönderirsem kızma" diyor. Turgut Akyüz, "Tamam. Bir hafta çalıştır ama işine gelir uzatırsan 750 lira isterim" diye bağlıyor işi. Ve ben bir haftalığına gittim, 90 gün çalıştım.

İlk gece baktım; Barış Manço var, İbrahim Tatlıses var, Semiha Yankı var kadroda. Böyle bir kadro. İbrahim çıkıyor yer yerinden oynuyor, Barış çıkıyor yer yerinden oynuyor, Semiha çıkıyor yer yerinden oynuyor. Dedim bu halk herhalde herkesi alkışlıyor. Sıra bana geldi, çıktım. İlk defa böyle bir halk karşısına sahneye çıkıyorum. Acemiyim, yeniyim... Ne yaptığımı bilmiyorum. Orkestrayla uyum sağladım mı sağlamadım mı; hiçbir şey bilmiyorum. Allahım, şu şov bitse de içeri

girsem. Neticede bitirdim, peruğumu çıkardim. Aaaa, tis yok. Az önce kıyamet koparan insanların ellerinde dolama çıktı sanki. Tıs yok. Ben selam veriyorum onlar bana bakıyor, ben selam veriyorum onlar bana bakıyor... Eee, ne yapayım girdim içeriye. Müdür Bey geldi, "Patron sizi istiyor" dedi, eyvah! Bırak yedi günü, ilk günden gidiyorum ben dedim.

Gittim, Atalay "Buyurun Seyfi Bey" dedi. Ve ben böyle süt dökmüş kedi gibi oturuyorum... "Bu gazino çok sanatçı gördü, çok yer yerinden oynadı, çok alkış aldı, iskemlelerin üzerinde tepinerek alkışladılar ama bu gazinoda sükunet hiçbir zaman olmadı. İlk defa sizde oluyor. İnsanlar o kadar şaşırdılar ki, ellerini kaldırıp alkışlayamadılar dahi sizi" dedi. Ben böyle süt dökmüş gibi oturuyordum ya, hemen dikleştim, "Eveet!"... Ve bir hafta sonra 750 lira oldu yevmiyem. 90 gün çalıştım. Atalay, Fuar öncesi program da yapardı. Haziranda başlardı, temmuz, ağustos, eylül ve bitirirdi. Dörtbeş sene böyle, 90'ar gün çalıştım orada.

Atalay'la çok iyi ahbap olduk. Alsancak Kordon'da bir evi vardı. Otellerde, sağda solda para harcamayayım diye bana oda vermişti. Çok da kötü bir odaydı, koridorun üzerinde. Bir yatak; yanına sehpa koyamıyorsun, o kadar dar ve aydınlığa bakıyor. Böyle bir odada kalıyordum. Ben sahneye çıkarim, o saat tutarak beni seyreder. 20 dakikadan evvel inersem kıyamet kopuyor. İyi de, "Atalay, bunun yazısı çizisi yok. Bir 25 olur, bir 18 olur." "Hayır, 20 dakikadan az olmayacak!"... O kadar seviyor ki... "Şarkı söyleyen çok. Bir tek komediyi sen yapıyorsun kardeşim, uzatacaksın bunu..." Vıır vıiır, böyle konuşan bir adam.

Bir kadınla evliydi. Yugoslav bir kadın. Balerin olarak gelmiş buraya bir ekiple beraber, kadını ayartmış, iki de çocuğu olmuş. Üç sene sonra gittim ki; genç, güzel, hoş bir kızla flört ediyor. Olay duyuldu, kıyameti kopardı karısı. Genç kıza ayrı ev açtı. Kadın ayrı eve geçti, çocuklarını aldı yanına. Ondan sonra bu kadından da bir çocuğu oldu.

Kadifekale diye bir yer var İzmir'de. Bir gün; Atalay, ben, sevgilisi oraya program seyretmeye gittik. Programı bitirdik, dönüyoruz, ağaçların arasından bıçaklı herifin biri fırladı; art arda sapladı bıçağı Atalay'ın bacağına... Ben bir tarafa, kız bir tarafa... Kaçtı herif. Haydi, palas pandıras alındı hastaneye götürüldü. Bir de koruması vardı Atalay'ın. "Sen neredeydin?" dedi korumasına. Koruma, "Bıçak almak için gazinoya çıktım!" dedi. "Niye" dedim, "Elma mı soyacaktın?" Öyle de müşterek bir olay yaşamıştık Atalay'la.

Olayın nedeni anlaşıldı mı sonra?

Afiş asma yüzünden bir şeyler vardı. Tehdit ediliyordu o aralar. Sonra İzmir'e "Popstar"la gittiğimde istedim ama ziyaret edemedim. Çünkü bütün telefonları iptal, Akasyalar yok, Maksim yok. Bulamadım daha doğrusu.

Paranızı alamadığınız çok iş var mı?

Aman efendim! Bir iş hanı yapardım alabilseydim alacaklarımı. Onun için yemin ettim, kimseye borç para vermiyorum. Paraya ihtiyacı olan birisi varsa, "Al! Bu benim cebimden çıktı kardeşim. Bunu al, bir daha da bana ödeme..." Hiç olmazsa bileyim ki, geri almayacağım. Onu yaparım ama borç para vermem.

Kişisel borçlar değil, çalışıp emeğinizin karşılığını alamadığınız oldu mu?

Olmaz mı? Mesela, çok sevdiğim gazinocu Atalay Noyaner'le çalışırken İzmir'de, bir kadro geldi: Nesli Özsoy, Seda Sayan. İkisi de güzel kadın. Muhakkak bir olay olur dedim. "Olmaz bir şey çalış!" dedi. Bir hafta çalıştım, baktım gelen müşterinin yüzü değişti. Şekli şemaili değişti. Bir cumartesi akşamı -haftalıklarımızı pazar günleri alırız- topladım eşyamı, kalktım İstanbul'a geldim. Bu adam Müslüman adamdır, benim paramı öder dedim. "Dön gel!" dedi, "Gelmem!" dedim. O da bir haftalık paramı ödemedi. Pek bir üzülmüştüm ona. Öyle çok param kalmıştır.

Ben ayrıldıktan bir hafta sonra gazinoda tabancalar patlamış, Atalay üzüntüden kalp krizi geçirmiş, hastanelere kaldırılmış. Geçmiş olsun telefonu açtım, "Sen akıllı adammışsın" dedi.

Ama genelde sahneye çıkmadan alıyorsunuz paranızı. Normali odur tabii. Sahneye çıkmadan önce. Bir miktarını kaparo olarak verirler, diğeri de sahneye çıkmadan evvel ödenecek, ondan sonra sahneye çıkacağım.

Ancak bazen kaparo almak da çözüm olmuyor. Bir gün mesleğine çok saygı duyduğum, kıymetli organizatörlerden Liza *[Liza Tuna]* telefon ediyor, "Koçlar'ın bir gecesi var iki ay sonra. Hülya Avşar'la seni istiyorlar, müsait misin?" diyor. Koç adını duyunca, hemen "Müsaitim!" dedim. Tabii işin içinde Koçlar olunca, nasıl olsa zenginler, bonkördürler diye fiyatı biraz yüksek tuttum. Verdiğim fiyat kabul edildi, çok kısa süre sonra da avansım geldi. Avans, esas

yevmiyenin çok ufak bir parçasıdır. Ekstra gününe bir hafta kala, rahmetli Vehbi Koç'un kemikleri çalındı. Liza telefon açtı, "Seyfi, bu olaydan ötürü Koçlar gecenin eğlence bölümünü iptal ediyorlar. Sadece Hülya Avşar şarkı söyleyecek" dedi. Ben de Liza'ya, "iki ay evvelden benim bu gecemi kapattınız, gelen bütün ekstra tekliflerine meşgul olduğumu söyledim. Şimdi bana gecenin iptal edildiğini söylüyorsunuz. Normalde bu paranın ödenmesi lazım. Geceyi ben iptal etmedim" dediysem de, Liza avansın ilerideki bir toplantıda kullanılmak üzere bende kalmasına müsaade ettiklerini, ancak yevmiyenin tamamının verilmesini uygun görmediklerini söyledi. Ben de, "Bonkörlüğün zenginlik ve fakirlikle ilgisi yokmuş meğer" dedim. Ne yapayım...

Para konusunda kendinizi kandırılmış hissettiğiniz başka bir olay oldu mu?

İstanbul Hilton'da Erkan Özerman, Güngör Bayrak'la bir program ayarladı, "Ne olur benden çok para isteme. Günay'dan ne alıyorsan onu al benden" dedi. Peki dedim. 25 milyon alıyordum, "İyi, ben de 25 veriyorum" dedi. Gittik; koca bir salon, ağzına kadar dolu, hep ağır müşteri... Güngör Bayrak odasında. Yemekler, çiçekler, viskiler bilmem neler; bir hava, bir hava... Giren, çıkan, kalabalık. Bana da uğrayan yok. Gazeteciler falan herkes onun odasında... Derken sahneye çıktı; okudu, okudu, okudu, okudu... Erkan Özerman geldi, "Sen o sahnedeyken, bas sahneyi!" dedi... Çünkü Güngör Bayrak bitirip içeri girse hiç reaksiyon alamayacak, onu anladi. Ee, benim giriş alkışımla onun gidişi denk düşecek... Öyle de oldu. Zaten daralmış vaziyetteydi; o alkışta o da çekti gitti. Seneler sonra İzmir'de bir yerde çalışıyorum, oranın kumarhane müdürü Erdal Bey, o dönemde Hilton'un müdürüymüş. Ve bu işi Erkan onunla bağlamış, anlaşmayı onunla yapmış. "Ay, merak ettim" dedim, "Kaça anlaştı benim için?"... "125 milyon" dedi. Benim için 125 milyona anlaşıp, bana 25 milyon vermiş.

Sizin için aldığı paranın beşte birini...

Evet, beşte birini vermiş.

Sormadınız mı hesabını?

Aradan o kadar zaman geçmiş ki, sorsan ne olur? Hayır diyecek, karıştırıyordur o diyecek.

Güngör Bayrak'la başka çalışmanız oldu mu?

Güngör Bayrak'la aynı kadroda çalıştım, ilk sahneye çıktığı zaman. Gar Gazinosu'nda. Vallahi hoştu. Tek omuzu hep kapalıdır böyle, tek omuzu hep açıktır. Niye hep bu sol omuz kapalı, sağ omuz açık; bir merak bende. Bir gün çıplak gördüm, yanık. Bütün kol... Yani Erkan iyi kullandı onu, iyi para kazandı. Onu da iyi bir yere getirdi, ama dürtüyle bir yere kadar yürür.

Sizin dev sanatçılarla sahne paylaşmışlığınız da var. Hamiyet Yüceses, Safiye Ayla, Müzeyyen Senar ve Perihan Altındağ Sözeri'yle aynı anda mesela...

Ah evet... Hilton'da bir şirketin gecesi vardı. 1980 yılının Aralık ayı. 12 Eylül yeni olmuş, onun arkasından.

Yer yerinden oynadı... Daha sonra menajerimliğimi de yapan dostum Şakir'le *[Şakir Eroğlu]* o zaman tanıştık işte. Onun çalıştığı şirketti. Şirket "Enteresan bir şey yapalım" demiş, Şakir de, zaten Hamiyet Yüceses onun yengesiydi; yengesini ve Müzeyyen Senar, Safiye Ayla, Perihan Altındağ Sözeri'yi o gece bir araya getirmeye karar vermiş. Sonra düşünmüş, bu dört kadin arka arkaya sıkıcı olabilir, Huysuz Virjin'i de alalım. Huysuz Virjin aralarda; bir Huysuz Virjin olarak çıkar, bir Zeki Müren taklidi yapar, bir Bülent Ersoy taklidi yapar, renkli olur. Şakir'le böyle tanıştık. Ben 15 bin lira istedim, o 10 bin lira teklif etti ve 12 bin 500 liraya anlaştık.

Herkese otelde oda ayırtıldı. Ben oda istemedim. Aralarda çıkacaksam; çık yukarı değiş, in... "Bana sahneye en yakın yeri ayarlayın. Ufacık, üçe üç bir yer bile bana kâfi" dedim.

İlk Safiye Ayla'yı çıkardılar sahneye. Ben de hazırlanıyorum. Pat kapı açıldı. İkinci çıkacak Perihan Altındağ Sözeri'ydi, "Ah, sahneye çıkmadan biraz burada oturayım" dedi. "Aman rica ederim!" dedim. Hazırlanmaya devam ediyorum, pat kapı açıldı, Hamiyet geldi. Az sonra kapı yine açıldi, Müzeyyen geldi. Ömür boyu çekememişler birbirlerini, yaşları ilerlemiş ama rekabet duygusunu hâlâ kaybetmemişler. Kim ne yapacak, ne diyor, merak içindeler. İyi de, benim halim perişan. Ayol dokuz metre kare oda, ortada masa var, ben boyanacağım, giyineceğim, değişeceğim; sırf iş olsun diye otelde oda tutturdular, geldiler benim odamda oturuyorlar. Ben sahneye gidiyorum geliyorum; arkalarını dönüyorlar, soyunuyorum, "Ayol kalkın gidin, rahat edeyim!" diyemiyorum. Şimdi olsa söylerim tabii. Öyle birbirlerini kontrol ede ede çıktılar, şarkılarını söylediler, yanıma döndüler. Ama benim de orada çok beğendiğim bir esprim olmuştur;

"Hayatımda ilk defa bir kadroda en genç benim" demiştim. Güzel bir geceydi.

Birbirleriyle ilişkileri nasıldı, o rekabet duygusu yansıyor muydu davranışlarına?

Yansımaz mı? Son derece naziktiler tabii ama geçmişten gelen kıskançlıklar aralarındaki elektrikten anlaşılıyordu. Kim ne reaksiyon alıyor; bakıyorlar, dinliyorlar, birbirlerinin kostümlerini kontrol ediyorlar... Beni de seviyorlar ya da seviyor gibi davranıyorlardı. Aynı devrin sanatçıları, dolayısıyla birbirlerini hiç methetmezlerdi. Mesela Hamiyet sesine güvenirdi. Hamiyet'in sesi oktav olarak hepsinden yüksekti. Ancak Perihan Altındağ da notasına güvenir, nota bilmemekle suçlardı Hamiyet'i. Hamiyet de Perihan'ı sesi az diye suçlardı. Safiye Ayla hiç kendine toz kondurmazdı. Hakikaten de öyle, benim için başka türlü bir sestir o, buğulu bir sestir. Müzeyyen desen, zaten yırtmış geçmiş olayı. Herkes en iyisi benim diye düşünürdü.

Aralarında en eski sanatçı Safiye'dir. Arkasından Hamiyet geliyor, sonra Müzeyyen geliyor ve uzun bir aradan sonra Perihan Altındağ Sözeri. Perihan 1947'de Ankara Radyosu'ndan İstanbul'a geliyor sahneye çıkmak için. En gençleri o, ama üçünün popülaritesini eşdeğerde yakalıyor. O yüzden bunlar dörtlü olarak anılırlar; Perihan düzeltir, "Ben en gençleriyim, arada bir köprüyüm" derdi. Tabii bir süre sonra Zeki Müren çıktı ve dördünü de ekarte etti. O devir kapandı, Zeki Müren devri başladı.

Bülent Ersoy'la en abartılı düzeye ulaşan gazino tarzının ya da "gazino ağzıyla" şarkı okumanın Müzeyyen Senar'la başladığı söylenir hep. Daha sonrakiler ondan etkilenmiş. Siz bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Evet olabilir. Şarkıyı şovla birlikte okuyan, gırtlak kullanmada da kendisine özgü tarzı olan bir sanatçıdır. Ekol olmuş kadındır. Ekol olması, okuyuş tarzının taklit edilebilir olmasından mıdır, düşünmek lazım. Niye Hamiyet ekol olamamıştır? Çok tiz okuyabilen bir sese sahipti. Kolay taklit edilemezdi. Aslında Müzeyyen de demiştir, "Herkes beni taklit etti, kimse Hamiyet'i taklit edemedi" diye. Şimdi "Amannnn!" deyince, "Offff!" deyince Müzeyyen tarzı oluyor. Çok zor değil yani. Müzeyyen çok candan bir kadındı. Mesela ben o zaman daha onların yanında yepyeni bir sanatçıyım, konserden sonra dört dev bir arada resim çekiliyor, "Gelsene çocuk, sen de gelsene," diye beni çağırmıştı. Diğer hiç kimse akıl etmedi. O çağırmıştır beni. Böyle ince tarafları vardır.

O gece dışında bu muhteşem dörtlü hiçbir araya geldi mi?

Hayır. Bir daha hiçbir araya gelemediler. Ama ben senelerce menajerliğimi yapan Şakir Eroğlu'yla bu vesileyle tanışmış oldum. Onun bu büyük organizasyonu düzenlemekteki becerisinden ben de istifade etmeyi düşündüm. Menajerlik teklif ettim, kabul etti. O aralar para toplama devrem olduğu için, her gelen ekstra teklifine "Evet" diyorduk. Böylece Şakir'le bir dönem çok yoğun bir çalışmamız oldu.

Beğendiğim bir çok yönü var Şakir'in. Mesela, prezantabl bir insandır. Konuşmasını bilir, her işi büyük bir saygı çerçevesinde halleder. Program gecelerinde, her zaman ceket, kravat, takım elbise giyer; olaya neredeyse gerektiğinden fazla değer verir. Ayrıca beraber çalışmamızın hoşuma giden bir başka yönü de, işten evvel veya sonra karşılıklı oturup sohbet etmek ve kâğıt oynamaktı. Çoğu ahvalde de ona verdiğim parayı böylece geri alırdım!

Menajer işveren ilişkisinden ziyade, iki arkadaş, iki dost gibi çalışırdık. O iyi para kazandığı için, ben de güvenilir bir arkadaşla beraber olduğum için mutluyduk. Ancak bu kadar methiyeden sonra, şimdi de sevmediğim taraflarını söyleyeyim: Her gittiğimiz işte, ben Şakir'i beklemişimdir. Ağır kanlıdır, benim titizliğimden ürktüğü için yapması gereken bazı işlerin benim tarafımdan yapılmasını bekler. Mesela, program yapacağımız salondaki masa mizanpajı *[Kimin nerede oturacağını gösteren masa yerleşim düzeni],* sahne ışıklarının gözüme girmeyecek şekilde ayarlanması gibi. Yine de çok kaypak olan menajerlik mesleğini en güvenilir şekilde yürütebilen bir menajerdir. Profesyonel beraberliğimiz ben çalışmamı rölantiye alıncaya kadar devam etti. Şimdilerde çok iyi dost, sırdaş, ağabey kardeş gibi devam ediyoruz.

Devlerin herhangi biriyle çalıştınız mı daha sonra?

Müzeyyen'le çalıştım tabii. Hamiyet'le çalışmadım, çünkü ben başladığım zaman özel yaşamından ötürü sahne çalışmasını bitirmişti.

Safiye Ayla, Perihan Altındağ'la?

Hayır, çalışmadım. Sadece Pera Palas'ta bir gecede, Safiye Ayla önümde oturuyor. "Ben her gece sizden bahsediyorum. Sizin hayranınızım" dedim, "Nasıl bahsediyorsunuz?" diye sordu; "Sahnede namusuyla para kazanan iki kadın var; biri Safiye Ayla, biri ben diyorum" dedim... "Çok teşekkür ediyorum" dedi. O tabii, "İkimiz de

çirkin olduğumuz için namusumuzla çalışmak zorunda kalıyoruz" demek istediğimi düşünemedi herhalde!

Sarı Kurdelem'i söyler misiniz?

Para verirsen söylerim!

Müzeyyen Senar'la nerelerde çalıştınız birlikte?

Adana'ya işe gitmiştik. Assolist Ayşe Tunalı olacaktı. Kemancısı mı gelmemiş, ne olmuş; Ayşe Tunalı yerine kısa boylu bir alaturkacı kadın getirdiler! Yani masalardan zor görünüyor, kısacık boylu bir kadın ve iş kötü gidiyor. İsyan ettim, "Bununla olmaz! Bana bununla çalışacaksın dememiştiniz" diye, sonra aklıma geldi "Müzeyyen Ablayı çağıralım" dedim. "Ay, biz nasıl çağırırız Müzeyyen Hanım'ı" diye onlar ürkünce, "Ben çağırırım!" dedim, açtım Müzeyyen Ablaya anlattım... "Assolistsizim!"... "Hemen geliyorum" dedi; hiç itiraz etmedi, atladı geldi. Afişler mafişler... Oh, dükkân doldu doldu boşaldı, gayet güzel.

Baktı işler gayet güzel gidiyor, Müzeyyen Abla bana "Bak bir lafınla senin sözünü kırmadım geldim. Bana altın taksınlar" dedi. Hay Allah! Gittim patrona "Bak bir lafımızla kalkti geldi, altın takın Müzeyyen Ablaya" dedim. Gittiler iki-üç altın kolye aldılar. Bir tanesinin ucu incecik plaka gibi ama geniş, kocaman görünüyor. Bir tanesi daha kalın oval, bir tane daha vardı, hatırlamıyorum şimdi. "Al bunları götür, hangisini beğeniyorsa onu takalım" dediler. Baktım o büyük görünen ama incecik olanı beğendi. "Müzeyyen Abla bu daha güzel, daha kalın..." Hayır! "Karışma sen!" dedi.

Son gecemiz; Suna Yıldızoğlu ve rahmetli Çetin Alp de var. Önden de başka birileri var. Ben çıktım, "Bu gece son gecemiz. Teşekkür ederiz bizi izlediğiniz için" derken... Aaa, baktım patron kalktı geldi. "Sana takıyoruz bunu" dedi. Hani daha ağır, değerli ve oval olanı var ya, onu bana taktılar. Öbürünü de Müzeyyen Senar'a taktılar. Sonra ne oldu o altin? Benim öyle şeyim vardır, veririm. İçerim, Rolex çakmağımı garsona veririm! Eskiden öyleydi. Şimdi Allah'tan bu plastik çakmakları almıyorlar!

Yer neresiydi?

Orada Onbaşılar diye bir yer vardı. Sahibi de kısa boylu, enine bir adamdı. O da hayatından çok memnun.

Kebapçı diye bilirdik onu.

Karşıda kebapçısı var, bu tarafta da gazinosu var.

Müzeyyen Senar'la başka çalışmanız da var mı?

Var var. Sonra bir-iki yerde daha Müzeyyen Abla, "Bak senin bir lafınla kalktım geldim" diye hatırlatmıştır. Bir gün, Müzeyyen Abla kızı Feraye ile bana geldi: "Senden bir ricamız var. Feraye'nin Bodrum'da bir yeri var. Orada üç-dört günlük bir program yap. Ama çok para isteme bizden" dedi. Yerimiz ufak, şudur budur. Ve bunları ağlayarak söyledi bana. Ben de, "Müzeyyen Abla, tabii ki emrin başımın üzerine. Ben bu çalışmayı hediye yaparım, hiç para almam. Sen benim evime kadar gelmiş benden bir şey istiyorsun. Hiç para almadan ben bu işi yaparım" dedim. Tabii çok daha mutlu oldular. O sıra İzmir, Çeşme, Kuşadası, Antalya böyle seri bir iş vardı arka arkaya. Zamanları müsait. Ona denk getirerek Bodrum'a geldim. Gelmeden telefon ettim, "Geliyorum" dedim. "Tamam" dediler.

Geldik, indim otobüsten, bakın bakın hiç kimse yok. Kimse karşılamıyor bizi. Arkasından bir bez afiş gördük, başka da hiçbir şey görmedik. Gazete ilanı hiç yok. Ayol, bedava gelmişiz size. Bir gün de değil yani, üç-dört günlüğüne kalkmış gelmişim, artık sen yık ortalığı. Hiçbir şey yok. Zaten uykulu gözlerle yarım saat sonra geldi Feraye, öyle bir çalışma yaptık. Gayet güzel bir çalışma oldu. Sonra da teşekkür ettiler bana. Orkestrama para verdiler mi, vermediler mi onu da hatırlamıyorum; galiba verdiler orkestranın parasını. Müzeyyen Ablaya olan borcumu da böyle ödemiş oldum. Fakat, sonra bir laf duyuyorum; "Haziranda geldi. Ağustosta gelseydi çok daha iyi olurdu..."

Müzeyyen Senar'la ilk kez o meşhur dörtlü konser sırasında mı tanışmıştınız?

O hatırlamıyor ama ben onu ilk SSK'da memurken tanıdım. Aynı sahneye bile çıktım.

Huysuz Virjin olarak mı?

Hayır, ben o zamanlar profesyonel olarak sahneye çıkmıyorum, SSK'da memurum. Seyfi olarak çıktım...

SSK'nın avukatları gazinoya gidecekler, -tabii SSK avukatları gazinolarda hesap ödemezdi- bana illa sen de gel dediler. Maksim'e

gittik. Maksim'in podyumu var, podyumun kenarında bizim masamız. Çok itibar ediliyoruz. Ben de sahneye dönük oturdum; Zeki Müren'in arkadaşım olduğunu biliyorlar. Gayet şık giyindim, çok yakışıklıyım, kendimi çok beğeniyorum. Zeki Müren çıktı, bir müddet okuduktan sonra, başladı podyumda yürümeye. Bizim tarafa doğru geldi, geldi, bizden bir masa öncesinden karşıya geçti. Bizim masaya gelmedi. Dönüşte yine bizim taraftan geldi geldi, bize bir masa kala karşı tarafa geçti, bizim masaya uğramadı... Tesadüf müydü, onu bilmiyorum. Ben de kafayı buldum, on dakikada bir tuvalete kalkıyorum, geri geliyorum. O söylerken izleyicilerin dolaşmasından hiç hoşlanmaz. Sahneden bakıyor, sinirleniyor. Ben yine tuvalete kalkıyorum, yine geliyorum...

Müzeyyen Ablaya da yine böyle bir gecede gittik. Yirmi SSK memuru birden. Ama bu defa avukatlar değil, sıradan memurlar. Gazino parasını taksit taksit biriktirdik. Ben tutturdum Müzeyyen Senar'a gideceğiz diye, gittik. Müzeyyen'den evvel kim çıkıyordu bilmiyorum. Bizim masa kafayı bulunca alkış, alkış, alkış; beni attılar sahneye. Ben de kalktim orada şarkı mı söyledim, dans mi ettim, ne yaptıysam bilmiyorum; büyük alkış aldım, oturdum yerime. Derken Müzeyyen çıktı.

Hangi gazinoda oluyor bu?

Kazablanka'da. Öbür tarafta da Zeki Müren çalışıyor. Ben oturdum ama "Seyfi, Seyfi!" diye seyirci bağırıyor, alkışlıyor... Müzeyyen Abla "Gel bakalım!" dedi; kalktım gittim. Artık oyun mu oynadım ne yaptım hatırlamıyorum. Bitirdim. Müzeyyen Senar, "Senin şöminen yanmıyor mu?" dedi bana. "Şöminem yanıyor ama odun atan yok!" dedim. O da, "Bende çok odun var, istiyorsan atayım!" deyince, "Kelin merhemi olsa, kendi başına sürer!" diye cevap verdim ve eğildim mikrofona bir şarkı söyleyeceğim, "Tamam çekil!" dedi. Çekildim, oturdum yerime.

Müzeyyen Ablayla ilk tanışmamız öyle olmuştu. Sonra anlattım, hatırlamıyor o sahneyi.

Tabii bu olayı Zeki Müren duymuş, "İsteseydi, o yirmi kişiyi bana getirebilirdi. İşte arkadaşlar böyle düşmanlıklar yapıyor" diyerek sinirlenmiş bana.

Müzeyyen Senar için, lafını hiç sakınmaz hatta biraz müstehcen konuşur denir.

Çok hoşsohbettir. Güleryüzlüdür. Müstehcenliğe gelince, ona yakışır.

Ama beni rahatsız eden bir müstehcenliği olmadı. Ha, bazen sevimli bir aksiliği vardır.

Sevim Tuna'nın kotra gibi bir şeyi vardı. Müzeyyen Hanım'ın da vardı ama onunki daha büyük, daha güzeldi. Bir yaz Sevim'in kotradayız, biraz da kalabalığız. Bir ara Müzeyyen'inkiyle yan yana geldik. "Haydi bana gelin!" dedi. Müzeyyen'in teknesine geçtik, oturuyoruz. Biraz kalabalık mı oldu ne, sıkıldı herhalde. Yağmur da yağmaya başladı. Hemen kalktı, "Benim tentem deliktir, hadi bakalım siz Sevim'in motoruna geçin" dedi, hepimizi kovdu. Baktık ne delik var, ne bir şey.

ÜNLÜLERARASI AYAK OYUNLARI

Gönül Yazar'la da çok sahne çalışmanız oldu...

Gönül Yazar'la çok çalıştım, evet. Ancak ilk çalışmamız, İzmir'de Kübana diye çok şık bir gazino vardır; yuvarlak bir gazinodur. Orada İzmir'in tanınmış balık lokantalarından birinin patronunun oğlunun düğünü...

Erol'un Yeri vardır.

Hah! Evet, o Erol'un oğlunun düğünü var. Erol Bey sanatçıları tanıyan ve seven bir insandır. Ben de oraya parayla program olarak çağrıldım. İzmir'de ilk senem. Düğünü kaldırdım, indirdim. Öyle güzel bir program yaptım. İki gün sonra Gönül Yazar gelecek, Fuar programı başlayacak. "Kimler var kadroda?" demiş Gönül Yazar. İşte şu, şu, şu, Huysuz... "Ben öyle gece kulübünde çalışan sanatçıları istemem" demiş. "Aman, etmeyin eylemeyin! Burayı dün indirdi, kaldırdı. Bunu nasıl dersiniz? Herkes onunla çalışmak ister", "Hayır, istemem!"... O sırada ben Akasyalar'da çalışıyorum. Bu gizliden gizliye kalkıp geliyor, Akasyalar'da beni izliyor, "Ha, olur" diyor. Deyiş o deyiş, ondan sonra Gönül Yazar'ın çalışıp da beni kadrosuna istemediği hiçbir program olmadı. Çok zeki bir kadındı, ben de onunla çalışmaktan hep memnun oldum.

Birlikte başka nerelerde çalıştınız?

Çook. Ama en ilginci Ankara'daydı. İstanbul'da Osman Kavran'ın Lunapark gazinosunda çalışıyorum. Gönül Yazar Ankara'da çalışacak, Osman Kavran'dan rica etmiş; "Lütfen Huysuz Virjin'i bana gönder." Osman Kavran, "Kadrolu çalışıyor ama" demiş, Gönül, "Olsun, döner yine çalışır" deyince Osman Kavran kıramadı tabii. Ben diyelim ki 600 lira alıyorum Lunapark'tan, Ankara için 1200 lira istedim. Kabul edildi, avansım verildi, Ankara'ya gittik, otellere yerleştik.

Bizim çalışacağımız içkili gazinonun *[Gar Gazinosu]* önünden geçerken, neonlarda Gönül Yazar, Huysuz Virjin, altta da başkaları, tüm kadro yazılı. Yakında da aynı patrona ait duhuliye girişli bir

gazino daha var; Lunapark *[Parayla girilen içkisiz gazino]*. Assolist Zeki Müren, altında komedyen Sadri Alışık, diğer kadro bizimkiyle tamamen aynı. Yani Zeki Müren'in gazinosunda şovmen Sadri Alışık, Gönül Yazar'ın içkili gazinosunda şovmen olarak ben varım. Gerisi sazlar dahil aynı. Aynı patronun gazinoları zaten; İlhan Gerim.

Otelde oturuyorum, Kamuran Ulucak -o zaman Zeki Müren'in menajeri- telefon açtı. "Buyur Kamuran Bey" dedim. Seyfi mi dedi Seyfi Bey mi, tam hatırlamıyorum, "Derhal!" dedi, "Hava kararmadan Ankara hudutlarını terket!"... "Ayol, niye terk edeyim?" dedim. "Esrar mı yakalattım, eroin mi yakalattım, niye terk edeyim?"... "Derhal terk edeceksin!" dedi. "Ayol Osman Kavran, Gönül Yazar'ın ricasıyla programı yarım kestirdi gönderdi, niye terk edeyim, nedeni ne olabilir?", "Neden söylemeye lüzum yok, terk edeceksin!" dedi. On dakika geçmedi, Gönül Yazar telefon açtı, "Sakın otelden ayrılma! Ben seni almaya geliyorum..." Geldi beni aldi, beraber kalktık bizim gazinoya gittik. Neonum duruyor, fakat yanmıyor. Girdik içeriye, "Patronu çağırın!" dedi Gönül Yazar, patron geldi. Gönül Yazar çantasını göstererek, "Bu çantam açılmayacak!" dedi. "Huysuz Virjin'i sahnede görmeden bu çantayı açmam!"...

Sahneye çıkmayacak yani...

Çıkmayacak. Ben çıkmazsam çıkmayacak sahneye. "Pekala" dediler, beni bir odaya götürdüler. Süründüm, giyindim çıktım programımı yaptım. Sazlar bir türlü gelmiyor ki Gönül Yazar programına başlasın. Aynı sazlar Zeki Müren'e de çalıyor, onun programı daha önce bittiği için buraya gelmeleri gerekiyor. Ama sazlar bir türlü gelmiyor. Gönül Yazar, "Biraz uzat programı" dedi bana, "Sazları görünce inersin." Uzattım uzatabildiğim kadar, neyse ki sonunda sazlar geldi de inebildim sahneden. Ertesi gece aynı şey. Allah'tan Ankara'ya ilk gelişim ve insanlar beni görmek için akın akin...

Neden sonra öğreniyoruz ki, Zeki Müren programından sonra sazları odasına çağırıyor; işte üçüncü parçaya fa majörden girdin, oradan girmeyip si majörden gireceksin, sen dördüncü parçayı erken bitirdin, sen bilmem ne yaptın... Öbür tarafta bekliyor insanlar. O da herhalde işini daha iyi yürütmek için onlarla her gece toplantı yapmak mecburiyetini hissetmiş...

Seneler sonra Zeki Müren artık çalışmıyor, Bodrum'da ve rahatsız. Kamuran yine menajerlik yapıyor ama Zeki Müren'in çalışma ihtimali hiç yok. "Neydi o Ankara olayı, benim Ankara'yı terk etmemi isteyen kimdi?" diye sordum, "Zeki Müren" dedi. "Benden istediği neydi?" diye

sorunca anlattı: Aslında bana bir düşmanlığı yokmuş; ama gazinonun ancak benim sayemde dolacağını düşündüğü için benim çalışmamı engellemek istemiş. Kendisi ve Gönül Yazar dışında iki gazinonun da kadrosu aynı olduğu için, orada ilginç olan bir tek ben varım. Benim rakip kadroda olmamı istemiyor ama kendi kadrosuna da istemiyor. Benimle değil de Gönül Yazar'la bir problemi vardı herhalde... Bir de tabii, bizim gazino pahalı. Pahalı bir yerin dolması, duhuliye girişli bir yerin dolmasından çok daha önemli. Bu tip çatışmalar, çekişmeler her sanatçıda olur. Her sanatçı, yerini muhafaza için bir sürü komplolar yapar.

Siz de yaptınız mı?

Hiç ihtiyacım olmadı. Benim yaptığım işi başkası yapmadığı için... Yani, beni isteyen bana gelecektir bir alternatifi olmayınca. Nitekim ben Yeşil'de çalışırken etrafta bir sürü kabare açıldı mantar gibi; burası iş yapıyor diye. Hiçbirisi dolmazdı. Hatta Maksim'in altında Elma Kabare açıldı. Koca bir kadro... Müjdat Gezen, Cenk Koray, Cem Özer, Hayko, oryantaller, bilmem neler; dolduramıyorlar... Burada bir tek ben. Bir tek ben ama sizler de şahitsiniz, gelmiş görmüşsünüz. Öyle bir ömür geçirdim.

Zeki Müren'le aranızda hep bir gerilim var, yakınlaşamıyorsunuz. Gençliğinizden beri sanki bir rekabet var. Siz de alaturkaya yönelip piyasaya çıkarsınız diye mi acaba?

Doğan diye *[Doğan Avman]*, sonra bankada çalışan bir çocuk vardı. Çok hoştu, boylu posluydu, Allah rahmet eylesin yeni öldü, şeker komasına girdi öldü; onun çok güzel bir sesi vardı. Onu kuliste görevlendirdi, dekorunda görevlendirdi; sanatçı olmasın diye. Adnan Pekak'ı mesela... Ki, Zeki Müren'le ne ses olarak, ne sahne olarak mukayese bile edilemez. Onun bile sivrilmesine tahammülü yoktu.

Bir zamanlar Zeki Müren'in kafasına taktığı çok iddialı, rengarenk tüyler vardı. Egemen Bostancı'dan istemiş, "Avrupa'dan getirt bana" diye. Egemen'in anası ağlamıştı onları bulup da Türkiye'ye getirtinceye kadar. Sonuçta getirdi, o da taktı kafasına sahneye çıktı. Seneler geçti üstünden, ben Egemen'in müzikalinde Zeki Müren taklidi yapacağım. Egemen gitmiş istemiş; "Benim sana getirdiğim o tüyleri verir misin, Huysuz kullanacak..." Zeki Müren, "Onlar bitlendi. Attım hepsini!" demiş.

Ve şöyle bir lafı vardı Zeki Müren'in: "Geçtiğin köprüyü yıkacaksın. Aksi halde arkadan gelip köprüyü geçen, seni de geçebilir..." Bu bir

çalışma prensibi.

Siz de uyguluyor musunuz bu prensibi?

Ben de taklidimin yapılacağını biliyordum ama öyle köprü yıkacak kadar kuvvetim yoktu. Onun için taklitlerim de gelip beni geçmiştir. Mesela, Mehmet Ali Erbil'i görmüyor musunuz?.. Mehmet Ali nedir zannediyorsunuz? Yani, parasal olarak da beni gelmiş geçmiştir, şöhret olarak da...

Aynı kulvarda değilsiniz ama...

Evet, aynı kulvardaymışız gibi gelmiyor insanlara. Kadın kılığına girmediği için gelmiyor. Yoksa seyircinin içine girmesi, seyircilerin kucağına oturması, saçsızlarla ilgilenmesi, onlara laf atması... Hatta bir ara Erdoğan Sevgin yazdı; "Sen şovmensin, niye Huysuz'u taklit ediyorsun?" diye. "Seni Allah kahretsin!" deyişinden mikrofonla vurmaya kadar her sözü ve davranışı benim taklidim.

Taklit tamam da, sizi geçtiğini neden düşünüyorsunuz?

Parasal olarak geçti diyorum. Sanatsal olarak geçemez tabii ki beni.

Öyle bakarsanız, Rahmi Koç da parasal olarak geçti sizi...

Ama sanatçı olarak değil, sanatçı olarak geçmedi. Yani hem benim taklidimi yapıp, hem de benden çok daha fazla para kazanmasından söz ediyorum.

Biliyoruz ki, her teklifi kabul etmiyorsunuz. Oysa Mehmet Ali Erbil neredeyse 24 saat çalışıyor.

Ee, ben kendimi korumak zorundayım. Bazen menajerim ya da yardımcım da şaşıp kalıyor. Yakınlarda Almanya'dan bir teklif geldi, anlaştık. Bütün paralar, uçak biletlerim geldi; ertesi gün uçacağız... O gece iptal ettim, hepsini iade ettim. Çünkü bilmem ne bar diye bir yerde çalışacağıma dair haber aldım Almanya'dan. "Ben bar sanatçısı değilim, kusura bakmayın!" dedim, iade ettim. Yani çok zengin olduğum için mi; hayır!

Mesela, Kıbrıs'ta Mehmet Ali'nin çalıştığı bir otel vardı. Menajeri, bir hafta sonu beni oraya istedi. "Paranın tamamını peşin istersin değil mi?" dedi, "Evet" dedim. Gele gele bir miktar para geldi. "Kendisi nerede?" dedim. "Avrupa'da" dedi. "Avrupa'daysa telefon edin o gelsin,

ben gelmiyorum!" Uçak biletlerini, parayı olduğu gibi geri gönderdim. Ama Sibel Can tabii, çantası hazırlardan... Onu alıp götürdüler.

Böyle ittiğim, kabul etmediğim, para kaybettiğim çok olmuştur. Para kazanmak her şey demek değil. Bu işte klas kalabilmen için, çıktığın yerde kalabilmen için bazı şeylerde kesin olacaksın.

Bir de şu var: Gelirler sizden rica ederler; "Siz şöyle iyisiniz, böyle iyisiniz" derler, çok rica ederler ve daha ucuz fiyata işi kabul edersiniz. Eğer işi ucuz kabul ederseniz, size olan ilgileri azalır. Afişiniz küçük olur. Değer vermezler. En iyi odayı vermezler. Siz jest yaparsınız, onlar sizi ucuza getirdikleri için değeriniz azalır. Bunları zamanla, yaşadıkça öğrendim tabii ki.

Zeki Müren sizi izlemeye gelir miydi sık sık?

Tabii. Çakıl'da çalışırken "Hadi toparlanın Huysuz'a gidiyoruz" diye kalabalık bir grup toplar, kalkar gelirlerdi. O zaman ben Ermeni şivesiyle konuşurdum ve şarkı sözlerini güya Ermeni olduğum için tam bilmezdim, karıştırırdım. Formatım bu benim.

O zaman Zeki Müren'le sıcak bir ilişkiniz de var, böyle bir şey yaptığına göre.

Vallahi sanatçı olmadan evvel, anlatmıştım size bir bodrum katında yaşıyordum. Ama bodrum katında bir as olarak yaşıyordum; yani hayatımı yaşıyordum. Orada bodrum katında olmak veya ne bileyim iki tane yemek takımımın olmaması beni rahatsız etmiyordu. Eğer bir tabakta yemek yiyebiliyorsam, şükür Allah'a dediğim günlerdi. Zeki Müren'in de hep "Niye gelmez, niye iştirak etmez" gibi sitemlerini duyardim. Bu ilgisizliğim, bu gitmememden ötürü bana bir kızgınlığı olmuştur. İkincisi; ona ben bir sır vermiştim, o sırrı anlatmıştı ondan ötürü de bir uzaklığımız olmuştur. Yani beni çok seviyordu diyemem. Beni sevdiğini gösteren bir şey yapmadı daha doğrusu. Hani insan sevgisini bir şekilde bir jestle bir hareketle gösterir. Böyle bir şey görmedim beni sevdiğine dair.

Kulüp 12, herkesin eğlendiği bir yerdi. Bir sürü sanatçı çıkar şarkılar söylerdi, en sonunda ben çıkardım. Yani beni görmeye mi gelinirdi o gece bilmiyorum, eğlenmeyi pek severdi. Beni hayatta işim bittikten sonra götüremezsiniz bir yere. İşim bitti mi, eğer istediğim çorbayı yapmışlarsa içerim, değilse evime gelirim çorbamı yapar, banyomu yapar yatarim. Hayır, götüremezsiniz beni hiçbir yere.

Bir gece, "Şimdi size Zeki Müren'in 'Gerdanımıye' makamında bir şarkısını okuyacağım" dedim: "Zehretme hayatı bana cananım, erkeklerle doldu benim her anım..." diye başladım. Zeki Müren de salonda. Geldi, mikrofonu aldı, "Arada kadınlar da oldu a canım!" dedi, gitti oturdu. Ben mikrofonu aldım, "İstisnalar kaideyi bozmaz hayatım!" dedim. O günden sonra bir daha gelmedi Kulüp 12'ye. Evet, kızdı bana.

Komedide "üçleme" çok mühimdir. Tak, tak, tak'dır geçerli olan. Üçleme denir buna. Yani sen bir şey söyledin, karşındaki bir cevap verdi, son lafı mutlaka sen söyleyeceksin. Tak, tak olmaz. Üçleme esastır. Ha, karşısı yine cevap verirse bu defa "beşleme" olacak, son sözü yine sen söyleyeceksin yani. Sahnedeki insanın becerisi, yeteneği bu; laf atınca gelen cevaba tekrar bir cevap verebilmek.

Kibar insandı Zeki Müren. Açarmış Kulüp 12'ye telefonu; "Nasılsınız, iyi misiniz?", "İyiyim" falan, "Program yine aynı mı, değişti mi?", "Hayır değişmedi", "Değişince bana haber verin..." Bu da bir kibarlık yani. Değişirse geleceğim, oradaysa gelmiyorum!.. Ben de orada yedi sene çalıştım, yedi sene gelemedi... Hem çok ucuz, hem çok tutulan bir sanatçıyım. Niye değiştirsinler ki?

Dediniz ki, sevgisini gösterecek bir şey yapmadı. Siz sevginizi nasıl gösteriyorsunuz?

Sözler değil davranışlar mühimdir. Bunu ben üslup edinmişimdir. Eğer davranışımla sevgimi gösterebiliyorsam; o da sevgimi alır, benim onu sevdiğimi anlar. Davranışlarımdan anlar. En basit misali, Avrupa'ya gidiyorum; gitmeden evvel oturmuş konuşmuşuz, bir lafın arasında "Ben sigara ağızlığı çok severim" demiş. Benim Avrupa'dan gelirken yeğenlerime, şuna buna hediye almak gibi bir adetim yoktur. Eğer ben Avrupa'da görmüşsem o ağızlığı, çok makbule geçecek der, kendi boğazımdan keser onu alır getiririm, çünkü onun çok makbule geçeceğini biliyorum. Yoksa doğum günü hediyesi almak beni çıldırtabilir, alamam. Hiç kimsenin de doğum gününe gitmem.

Bir çiçek, bir şeker; insan tanımadıklarına götürür. Çünkü çiçek her halükârda sevilir, çikolata da her halükârda yenilir; onun için hediye almak çok mühim. Çok zor bir şey. Düşüneceksin, taşınacaksın, keseni hesaba katacaksın. Yani doğum günü dendiği zaman tüylerim diken diken oluyor. Ne benim doğum günümü kimse bilsin, bir şey getirsin; ne ben kalkayım gideyim doğum günü için sokağa çıkayım. Yani sevgimi öyle gösterebilirim. Onun sevdiği bir şeyi bulmuşumdur Avrupa'da, getirip vermişimdir. Ama büyük, ama küçük. Mühim olan

memnun edebilmek. Yani karşımdakini memnun edecek şeyler yapıyorsam, onu seviyorum demektir. Sevgimi böyle gösterebiliyorum. Örneğin size devamlı sebze pişirmek de bir sevgidir zannediyorum. (Diyet yapıyorduk da.)

Sizin tarafınızdan sevilmek bizim için onurdur. Zeki Müren'le aynı mekânda çalıştığınız oldu mu?

Önceleri benim acemilik dönemlerinde, Zeki Müren'in "Alt kadromda yalnızca en klas sanatçıların bulunması gerekir" diye bir düşüncesi vardı herhalde. Sonra da, ben şöhret olduğum zaman, tutulur devrelerimde de belki lüzum hissetmedi. Bilmiyorum yani. Ona sormak lazımdı düşüncesini. Niye kabul etmediğini bilemiyorum. Ama benimle çalışmak istemediğini biliyorum. Menajerlerden duyduğum kadarıyla biliyorum.

Zeki Müren'in Huysuz Virjin'le aynı gazinoyu paylaşmayı neden istemediğine dair hiçbir tahmininiz yok mu?

Zannettiğim kadarıyla, yüz olarak aynı makyajı yapıyoruz. Zeki Müren de dudağını boyardı, fondöten sürerdi, kaşını gözünü boyardı. Ben de böyle bir makyaj yapıyorum. Acaba bu mu, bilemiyorum.

Arkadaşıma da bir el atayım, faydalı olayım gibi düşünmedi. O başka bir yönden düşünmüştür ama onun yönünü tayin edemiyorum, bilemiyorum. İlginçtir, gazino değeri fazla olmayanları, mesela Neriman Köksal'ı sahneye çıkardı. Kadın ne gazino bilir, ne bir şey bilir. Yani isim var ama star işi götürüyor. Alt kadrosu var; fakat alt kadroda büyük paralar isteyen, büyük sahne şöhretlerini değil, başka dalda şöhret olmuş insanları barındırıyor. Neriman Köksal'ın sesi ne dereceye kadar iyi olabilir? Gelenlerin amacı onu görmektir, o kadar. O tip şeylere başvurdu, bir müddet de öyle götürdü. Bilemiyorum yani. Sormadım da. Gurur meselesi, niye sorayım... Ayrıca ben iş bulamıyor değilim ki, ben de iş buluyorum.

Aşiyan Gazinosu'nda, Nükhet Duru'nun ilk defa alaturka okumak üzere sahneye çıktığı bir programda, bir akşam Zeki Müren geldi. Ben sahnedeyim. "Aah! Ben böyle her tipten hoşlanmıyorum. Kamyon şoförü tipinde insanlardan hoşlaniyorum; boylu poslu, iri yarı, bıyıklı, kıllı kılçıklı erkek seviyorum" dedim. Zeki Müren oradan atıldı, "Ben de, ben de!" dedi. "Tevekkeli değil, son zamanlarda bana gelen tiplerin hepsinde hastalık var" dedim. Bastı kahkahayı, güldü geçti. Ne ben o tipte bir insanla beraber olduğum için bunu söyledim, ne o "Ben de" dediği zaman bu gerçekti. Bunu sırf gülünsün, espri olsun diye söyledi.

O bana bir yardımdı tabii ki.

Orient diye bir gazino vardı. Orada da Nesrin Topkapı ile çalışıyoruz. Bir o bir ben çıkıyoruz, bir o bir ben. Böyle parça parça. O ilk çıktığında alafranga söylüyor, ikinci bölümde dans ediyor, üçüncü bölümde alaturka okuyor. Benim üçüncü bölümümde de Zeki Müren taklidi var. Bir gece Zeki Müren de gelmiş seyrediyor, taklidimi seyrediyor. Hiçbir şey yapmadı, söylemedi. Gayet güzel seyretti. Basın da, "Yakınına git beraber resim çekeceğiz" diyor. Yakınına gidiyorum, burnunun dibine gidiyorum, şakır şakır resimler çekiliyor. Ertesi gün gazetelerde neler çıkacak merak içindeyim. Hiçbir gazetede ufacık bir fotoğraf karesi bile çıkmadı... Üşenmemiş, bütün gazetelere bir tek resim istemiyorum haberiniz olsun demiş herhalde. Ama yine kibar. Resim çekilirken mani olmuyor. Arkadan kendi yoluyla mani oluyor. Bu da bir kibarlık.

O sizi zaman zaman seyretmeye geliyordu, siz gidiyor muydunuz Zeki Müren'i dinlemeye?

Ben de çalışıyordum artık. Gidemezdim. Aaa, gittim canım! Gitmez olur muyum? Anlattım ya, SSK'da avukat arkadaşlarla beraber kalktık gittik, seyrettik. Ama meşhur olduktan sonra gidemedim, çünkü ben de çalışıyordum. Yoksa hem sahnede görmekten keyif alırım, hem sesinden keyif alırım; esprilerinden keyif alırım. Ama vaktim yoktu.

Evde müzik dinler misiniz, Zeki Müren plaklarınız var mı mesela?

Dinlerim keyif alırım. Tabii hele şimdi şimdi daha çok keyif alıyorum. Daha etki ediyor. Kendi istikbalimi düşündüğümde daha çok etki ediyor. Uğraş, didin, bir sürü komplo yap, bir sürü eziyet çek, bir sürü güçlüğü yen, ama sonuç sıfır. Bir de bunu zorluk çekmeden, stresli yaşamadan bitirmek var ama sanatçıysanız bunu yaşıyorsunuz.

En son ne zaman görüştünüz Zeki Müren'le?

Zeki Müren iç çamaşırlarını, benim Garbo *[Garbis Baltaoğlu]* diye bir arkadaşım var ona özel olarak diktirirdi. Atölyesine sık sık giderdim. Bir gün oradayken Zeki Müren telefon etti, bir şeyler ısmarlamak için. Benim orada olduğumu duyunca konuşmak istedi. Telefonda yarım saatten fazla konuştuk. Evine kimseyi kabul etmediği devrelerdeydi. Okul yıllarından bahsettik, "Hayat ne kadar değişiyor, çok çabuk geldi geçti" gibi. "Seni seyrediyorum, bayılıyorum gülmekten, çok hoşuma gidiyorsun" dedi. Öylesine dertleştik. Bu son konuşmamız oldu. Ondan

sonra da bir daha hiç konuşamadık.

Ben öyle Bodrum'a gidip, evini ziyaret falan etmedim. O aralar Bodrum'a hiç gitmedim, gitsem belki ziyaret ederdim. Sonra bir gece Koço'da Şakir'le içerken telefon çaldı. Ölüm haberini öyle aldım. Cenaze töreni Bursa'daydı katılamadım, çalışıyordum çünkü. Tabii çok üzüldüm. Ama hayat bu, istediğiniz kadar üzülün. Şimdi de Sakıp Sabancı'ya üzülüyorum...

Allah dünyayı çok güzel yaratmış, üzüntü zamanla azalıyor ve bitiyor. Aksi halde üst üste eklenecek olsa ne yapardık bilmiyorum. Benim yaşımda artık hep üzüntü olurdu. Çünkü gençken insanın bir üzüntüsü oluyor, annesini kaybediyor, bir müddet sonra onu unutuyor. Babasını kaybediyor, bir süre sonra unutuyor. Ben şimdi anamı kaybettim, babamı kaybettim, ablalarımı kaybettim, herkesi kaybetmiş vaziyetteyim. Eğer bu üzüntüler üst üste birikse...

Ben şey isterdim; yanlış mı acaba bilmiyorum. Mesela bir yaşa kadar gelinsin; sonra yavaş yavaş, gerisin geriye tekrar sıfır yaşına dönülsün. Ama tekrar ana rahmine geri dönülmesin. Orada bitsin.

Gönül Yazar'dan konuşurken, nerelere geldik. Onun için "Çok zeki bir kadın" demiştiniz. Nasıl oluştu bu kanaat sizde?

Bana göre çok zeki bir kadındır. En basiti, mesela tam ben sahneye çıkacağım, "Bak geçen akşam benim için bazı şeyler söylemiştin, dün akşam söylemedin. Bari bu akşam söyle" diyor. Çünkü kadın benim ona takılarak söylediğim laflar üzerine ilaveler, espriler yapıyor. Arka arkaya şarkı söylemeyip esprili bir konuşma da ekliyor programına. Bunu yapan çok az insan var. Mesela, "Ayrıldığı kocalarla en büyük kolektif şirket kurulurdu" demiştim, pek hoşuna gitmişti. Hepsi zengin, hepsi paralı... Akıllı kadın olduğu şuradan belli; o kadar adam girdi hayatına, bir tek Erol Simavi'den çocuk yaptı.

Kişiliği nasıldır?

Gönül Yazar bir yerden avans almış olabilir; öbür taraftan daha fazla yevmiye teklifi almışsa, birinciyi rahatlıkla ekarte edip, öbür tarafa geçebilir. İnşallah bu kitabı fark edip okumaz!

Yok; arkadaşlığı çok iyidir, çok cana yakındır. Yani ben severim Gönül'ü. O da çok iyi ahbabımdır, o da çok sever beni. İyidir, dostluğunu severim.

Siz onunla çalışırken Erol Simavi ile ilişkisi sürüyor muydu?

Yok, bitmişti. Erol Bey'in Nükhet Duru'yla ilişkisi başlamıştı.

Birlikte çok çalıştığınıza göre anılarınız da çoktur Gönül Yazar'la...

Çok... Gönül Yazar'la İzmir'de çalışıyoruz. Seyyal Taner'in de en parlak olduğu devir. Hem açık saçık giyiniyor, hem dans ederek şarkı söylüyor, yani bayılıyor seyirci ona. Kadroda o da var ama Gönül'le hiç geçinemiyorlar. Seyyal geç iniyor sahneden, "Dı, dı, dı" Gönül söyleniyor. Çünkü Seyyal inecek, daha ben çıkacağım, sonra Gönül çıkacak... Bir gün tam Seyyal sahneden inip odasına girerken, Gönül sinir içinde kapıyı yakaladı, "Sahneden zamanında insene!" dedi sert bir sesle. Seyyal, "Senin suratını değil, benim popomu görmeye geliyorlar" dedi, çekti kapıyı gitti.

Programın son günü Gönül beni çağırdı. "Huysuz sen hemen hazırlan, sıra kızlarından sonra Seyyal'i bekleme, atla sahneye çık" dedi. "Peki" dedim, sıra kızları bitince sahneye ben çıktım. Benim 20-25 dakika programım var, arkadan Gönül çıkacak bir-bir buçuk saat program yapacak. O kadar saatten sonra Seyyal sahnedeyken seyirci gitmeye başlayacak. İşin aslı, Gönül patrona gidip mazeret beyan ediyor, "Benim çok acele bu akşam dönmem lazım İstanbul'a" diye. Tabii star o olduğu için, onun dediği yapılıyor. Önünde de bir komedyen olması lazım, beni de önüne koyuyorlar. Gönül işini bitirdi, yanıma geldi: "Şimdi görsün; seyirci poposuna mi geldi, bana mı?" dedi....

Bir dönem Nesrin Topkapı'yla da sıkça çalışmışsınız.

Epey çalıştık. Nesrin çok tutuluyordu. Hem Batı müziği söylüyordu, hem alaturka söylüyordu ve hepsini de çok güzel yapıyordu. Dansı zaten olağanüstüydü. Hiç unutmam, kuliste makyaj yapıyorduk. "Ay sevilen bir sanatçı oldum ama yaşım geçti. Suratim bak ne hale geldi" gibi bir laf etti. "Aman deli, ne var suratında" dedim.

Bir keresinde Ankara'da çalışıyoruz Nesrin'le, Stad Oteli'nde kalıyoruz. "Seni yemeğe davet ediyorum" dedi. "Nereye?", "Odaya..." Aaaa, ne demek odaya... "Gel" dedi. Gittim, kardeşim; bir çorba, bir etli yemek, bir pilav, bir tatlı... "Ayol, nasıl yaptın bunları?", "Balkona aygaz tüpü koydum; balkonda yapıyorum" dedi. "Ay, vallahi bravo sana" dedim. Pek güzel yedim. Ertesi gün otel müdürüyle sohbet ediyoruz; müdürle de iyi görüşüyoruz. Müdür, "İşte sanatçılar şöyle, böyle..." diye sanatçıları eleştirince, "Aaa!" dedim, "Böyle söyleme. Bak Nesrin

Topkapı yemeğe çağırdı beni.

Balkonda yemek pişirmiş, harika..." Ertesi gün otelden atıldı; yemek pişiriyor, yangın çıkaracak diye. Hiç istemeden kıza bir kötülük yaptım.

Orhan Boran'ın karısı Güler de çok beceriklidir. O da yemek yapar. Fakat o daha ziyade tuvalette yapıyor, o beni rahatsız ederdi. Öyle de bir şey olmuştu, otelde ona da yemeğe gitmiştim.

Siz de güzel yemek yapıyorsunuz. Otellerde yapmadınız mi?

Hayır hayır, ben yapmam. Ben klasım, yapar mıyım öyle şeyler. Hiç öyle tencere, tava, nasıl götürürüm? Yok canım! Zaten yemek düşkünü bir insan değilim. Dışarıda yerdim herhalde.

Yapanlar damak zevkine uygun yemek için mi, ekonomi için mi yaparlardı?

Ekonomi zannediyorum.

Nesrin Topkapı ile görüşür müsünüz hâlâ?

Daha geçenlerde telefon etti, "Ne yapıyorsun, iyi misin?" diye. Ben Nesrin'i çok severim, çok derli topludur. Oryantaldir ama çok namuslu bir kızdır. Konuşmak için evine gittim; tertemiz, derli toplu bir evi var. Bir dans stüdyosu açmış, orada dans dersi veriyor etrafa. Bilgi Üniversitesi'nde de veriyor sanırım. Çok uzun seneler beraber olduğu birisi vardı. Pek severdi onu. Yaşı ilerlediği için, adam "Artık bitti bu olay, ben gidiyorum, kusura bakma" demiş ve gitmiş. Bu çok olağan bir şey, herkesin başına gelen bir şey. Tabii o olaydan çok yıkılmış. Zaten öyle gezmeyi tozmayı seven bir kız değildi.

Evli bilirdik onu.

Hayır, evli değildi. İnsanlar kadar çabuk sevip, insanlar kadar çabuk soğuyan başka hiçbir mahluk, başka hiçbir canlı yok. Bu benim atasözüm değil ama doğruluğunu tasdik ettiğim için aklımda. Bu öyle bir şey ki, yani şaşırıp kalıyorsun. Birine aşık oluveriyorsun, öbürünü bırakıyorsun. Bırakırken de mazeretin "Ee, yani bitti!" Bir şey biterse biter, yani manasız yere devam ettirmenin ne alemi var? Böyle de bir savunma şekli var.

Dansını nasıl bulurdunuz?

Çok iyi bulurdum. Çok kapalı giyerdi. Yani vücudunu göstermek değildi onun amacı.

Londra Senfoni Orkestrası'nı dinlemek gibi bir şeydi onu sahnede izlemek.

Evet ama o tarz değişti zaten. Kostümü de değişti, her şeyi değişti. Asena mesela, aerobik gibi bir şeyler yapıyor o.

İstanbul, Ankara, İzmir... Kulis kulis, otel otel geziyorsunuz. Yanınızda beraber sahne aldığınız arkadaşlarınız. Bazen aylarca bir aradasınız otel odalarında. Muzırlık yapar mıydınız böyle ortamlarda, yoksa hep ağırbaşlı Seyfi gibi mi davranırdınız?

Ay, yapmam mı? Allah kahretsin! Ankara'dayız. "Müzikal Kahkaha" diye bir müzikal yapıyoruz, benim rolüm de çok fazla; bensiz yürümez o iş. Selma Güneri, ben, Orhan Boran, İsmet Ay, Hadi Çaman falan filan... Hatta erkekler bir odada kalıyorlar dört kişi, "Ben tek oda isterim" dedim. "Peki" dediler, tek oda verdiler. Benim yanımdaki odada da Selma Güneri var.

Akşam hep beraber yedik içtik, kalkma zamanı, "Çocuklar size bir sürprizim var" dedim; "Ben önden çıkacağım, siz beş dakika sonra toplu vaziyette gelin." Bir kişiyi de ayarladim. Dört tane asansör var, "Aynı anda doldurun, hepsini beraber çıkarın" dedim. Asansörler üst katta kocaman bir hole açılıyor. Oradan sıra sıra odalara gidiliyor. Odama gidip soyundum. Tam asansörlerin karşısında yere bir havlu koyup çırılçıplak uzandım. Bacağımı da usturuplu bir şekilde kıvırdım, hiçbir yerim görünmüyor. Öyle yatıyorum... İşte gelecekler, çığlıklar atılacak falan... Asansörün biri geldi, kapı açıldı yabancı birileri. Biri daha geldi, yine yabancılar... Ay rezil oldum! Ben onları beklerken ne kadar sık kapılar açıldı, asansörler açıldı kapandı... En sonunda geldiler. Tabii sonra kıyamet, kahkahalar falan....

Yine aynı müzikalde dekorla ilgili bir sorun yaşadık; "Dekor fazla önde kuruldu, ben bu halde çıkmam!" dedim diye. Biliyorum, çaresiz benim istediğim gibi yapılacak. Yaptılar da zaten. Ama ben haber gönderdim kızlarla; gidin Selma Güneri'ye "Otelden ayrılıp gitmiş" deyin... Sabahleyin Selma Güneri'nin kapısını çalıp, "Huysuz gitmiş!" dediler. Ben de kapının yanındayım ama. Aaaaa! Saniyede bütün vücudu kaşınmaya başladı. "O zaman iptal edeceğiz müzikali" dedi.

Kaşıntı neden?

Bir hastalığı vardı onun. Artık alerji mi, sedef mi neyse. "Huysuz olmadan imkânı yok yapamayız müzikali. Toparlanıp döneceğiz" dedi. Kapıyı açtım, içeri girdim; gülsün mü, kızsın mı, ne yapacağını bilemedi.

Başka muzırlıklarınız da var mı böyle?

Akrep Nalan'a çok takılırdım. Birlikte gittiğimiz yerlerde çok gülerdim. Şarkı söylüyor, söylüyor; "E, tamam. Yeter artik! Şarkını dinledik, pek güzel. Hadi soyun!" derdim. Akrep Nalan niye soyunsun?

Bir de özellikle ekstralarda benden önce çıkan assolist çok uzatırsa; onun programı bitmeden ben giyinir, peruğumu takar fırlarım sahneye.

Gelelim Sevim Tuna'ya. Onunla da çok çalışmışsınız?

Sevim Tuna, benimle çalışmayı çok isterdi, bir türlü zamanım olmazdı. Her seferinde ben çalışıyor olurum, bir türlü denk gelmez. İlk kez "Bigben" de aynı kadroda yer aldık. O da çok sıcakkanlıdır, çok cana yakındır. Bu ilk çalışmanın ardından çok beraber çalıştık. Almanya'ya, İsrail'e, Amerika'ya beraber gittik. Ama gittiğimiz yerler çok birinci sınıf yerler değildi. Hiçbir zaman olmadı. Almanya'da bir pasajda çalıştık. Halk gelip geçiyordu. O devrelerde para kazanmak, para toplamak mecburiyetinde olduğum için hiç hayır diyemedim. Mesela, İsrail'de köfteci dükkânı gibi bir yerde çalıştık. Adam duvardaki elektrik düğmelerini açıp kapardı sahneye işık olsun diye. Bu kadar iptidai bir yer olabilir.

Hayret! Sevim Tuna'nın da Sevim Tuna olduğu dönemler halbuki.

Sevim Tuna olduğu dönemlerdi ama onun için yer mühim değildi herhalde. Para kazanmak mühimdi. Beni de arkasından sürüklüyordu, para kazanayım diye. "İyi olsa ne olur, kötü olsa ne olur" der giderdim.

Sevim Tuna'yı, sevdiğim ablama benzetirdim hep. Ve o şefkati de görmüşümdür Sevim Tuna'dan zaman zaman. Pazar günleri, bir yere çıkacağı zaman beni illa yanında görmek isterdi. Beraber olalım, yiyelim, gülelim; o yakınlığı çok göstermiştir bana. Evine yemeklere gitmişimdir; yatıya kalmadım ama. Davet verdiği zaman beni illa yanında görmek isterdi. Böyle bir sıcaklığı vardı, Allah rahmet eylesin.

Sevim Tuna hep şuh kadın edaları içinde oldu sahnede.

Gerçekten şuh bir kadın mıydı? Yoksa rol mü yapıyordu?

Vallahi, benimle beraber olduğu zamanlarda şuh kadın değildi. Boyasız, makyajsız, üstünde bir sabahlık, bir pijama; herkes gibi normal bir insandı. Yani evinde de, normal zamanda da şuh kadın olması gerekmiyordu. Değildi de. Ama bir misafir geldiği zaman, bir hava yapılacağı zaman şuhlaşırdı. Sahneye yakışan bir kadındı. Çok güzel, çok büyük bir ses değildi. Fakat o sarı saçı, hiç değişmeyen yırtmacı ve oynamasıyla sahneye yakışan bir kadındı.

Çok cilveliydi...

Sahnede öyleydi tabii. Yoksa evinde oturur örgü örer, resim yapardı. Bir gün bir kedi yapmış, "Nereden buldun bu sakat kediyi" dedim. "Niye sakat?", "E, bunun ayağı kocaman, görmüyor musun?" dedim. "O perspektif..." dedi bozularak. Sonra yaptığı resmin orijinalini gördüm, boyayı biraz fazla kaçırmıştı galiba...

Sevim Tuna'nın cenaze törenine katıldınız mı?

Öyle çok büyük bir kalabalık yoktu. Bana mikrofon uzattılar, "Ne düşünüyorsunuz?" dediler. "Sevim Tuna çok büyük sesi olan bir sanatçı değildi ama sahneye çok yakışan bir sanatçıydı" dedim. Sonra Ajda'dan duydum, kızları kızmışlar bana. E, büyük bir sanatçı değildi, onlar da kabul ederler.

Bizde ölenin arkasından konuşulmaz ya...

Yaa... Çok büyük bir sanatçıydı, yeri doldurulamayacak bir sanatçıyı kaybettik falan denir, sonra da bir daha hatırlanmaz...

Sanatçı dostlarınızın veya üstatların cenazelerine gider misiniz hep?

Hamiyet Yüceses'in cenazesine gittim, Sevim Tuna'nın gittim; sayılıdır galiba. Hamiyet Yüceses'in cenazesinde Bülent Ersoy da vardı, illa "Gel yanıma beraber olalım" dedi. Gittim, şöyle bir baktım, ne kadar mücevheri varsa hepsini takmış. Ayol, cenazeye geliyorsun... Yine de hakkını yemeyeyim, Marmaris'ten kalkıp gelmişti cenaze için.

Yıllardır Huysuz Virjin olarak vamp bir kadın görünümündesiniz. Yakın dostlarınız Feri Cansel ve Sevim Tuna da vamp olarak bilinen iki isimdi. Sahne şovunuza katmak için onlar üzerinde gözlem yapar mıydınız?

Hayır hayır! Makyaj yaptığım zaman, sarı perukla Sevim Tuna'ya benzediğimi biliyorum ama onların zaten böyle özel hareketleri yoktur. Hayır, hiç esinlenmedim.

Kimleri gözlemlediniz?

Yok yok, bana ait. Yaptığım kantoya, espriye; mimiklerimi, jestlerimi nasıl uydururum diye düşündüğüm içindir. Yoksa birinden bir şey alarak değil. Zannediyorum hiç kimseden hiçbir şey almadım.

Giysilerinize isim koyar mıydınız?

Bir aralar, Zeki Müren gayet romantik isimler koyardı. Ben de onu tiye alma açısından; mesela üzerinde çok çiçekler olan bir elbise giydiğim zaman, "Bahçıvanın orgazmı" gibi acayip isimler takarak, komedi unsuru yaratırdım.

Şovunuzun sonunda makyajınızı silip, peruğunuzu çıkararak selam veriyorsunuz. İzleyiciyi çok duygulandıran bir sahne bu. Sanat hayatınızın başından beri yapıyor musunuz bunu?

Evet. Onu kesin yapardım. Ancak zamanla bunu istemeyen seyirciler de oldu. "Muhayyilemi bozuyorsun bunu yaparak" diyenler oldu. Fakat ben hiçbir zaman peruğumu çıkarmadan içeri girmem.

Çok etkili bir sahne o. Bir çok insan tüylerinin diken diken olduğunu söyler. Olayın bir gösteri olduğunun da altını çiziyorsunuz herhalde...

Tabii. Ayy, başıma bir şey geldi onu anlatayım. İzmir'de Efes Oteli'nde çalışıyorum, Efes Oteli'nde de kalıyorum. Odama biri telefon etti. "Bu gece sizi izledim. Sizi çok takdir ediyorum, çok beğeniyorum, arabam var; şöyle bir iki tur atabilir miyiz" dedi. Ben hiçbir mahsur görmedim. Otele gelen, otelde seyreden derli toplu insanlar; sokaktaki kopil değil bu. "Aa, rica ederim, tabii!" dedim. İndim yarım saat sonra, selamlaştık, bindim arabaya. Arabayı hareket ettirdi, "Ayy, niye Huysuz Virjin kılığında gelmediniz?" dedi. "Tur atalım, otelin önüne gelelim, gideyim giyineyim" dedim. Çok kısa bir tur attık geldik otelin kapısına, "İyi geceler" dedim, çıktım odama ve inmedim tabii.

Hep kadın assolistlerle mi çalıştınız?

Zeki Çetin'ler, Yaşar Özel'ler, Adnan Şenses'ler, ... onlarla da çalıştım.

Hayır, kadın erkek diye seçmezdim. Ama kadınlarla biraz daha ağırlıklı çalıştım. Şimdi konuştuğumuz; Gönül Yazar, Müzeyyen Senar, Sevim Tuna gibi isimler benim artık gazinoya geçiş dönemlerimin assolistleri. Bu saydığım erkek assolistlerle ise daha küçük, taverna gibi yerlerde çalıştım.

Behiye Aksoy'la da çeşitli dönemlerde çalıştınız....

Behiye Aksoy, Zeki'den birkaç sene sonra piyasaya çıkmıştı. Çok iyi hatırlıyorum, Behiye diye delirenler vardı. Yani, Zeki'yle mukayese olmaz belki; fakat o da çok kuvvetli sahne alan, çok sevilen, sahnede çok seksi hareketler yapan, bıcır bıcır bir kadındı.

Behiye Aksoy'la çok ilginç bir anım da vardır. Beraber çalışıyoruz. Elinde bir kadeh viski, içinde gül yaprakları; ben makyajımı yaparken bana onu getirir, ikram ederdi. Bir assolist tarafından yapılmış çok güzel bir jesttir bu.

Gece gazinoda çalışırdık, sonra ben yukarı çıkar gece kulübünde de çalışırdım. Gece kulübüne çıktım, programa başladım. Bir masa kurulmuş; Behiye Hanım, yanında da birileri oturuyorlar. Masanın ortasında da bir tabanca duruyor. Ay ben tabancayı gördüm; hemen toparladım: "Ben kalender meşrebim, güzel çirkin aramam. İyi geceler!", içeri girdim. Yani o kadar güzel jest yapan bir hanım masada oturuyor ve ortaya bir tabanca konuluyor. Sonradan o tabancayı masanın üzerine koyanla ahbap olduk. Kuru sıkıymış meğerse. Bana espri olsun diye konmuş. Kuru sıkı tabancayla normal tabancanın hiç farkı yok. Çok benziyor.

Deniz Türkali, Uğur Yücel, Cem Özer de Yeşil'de çalıştılar zaman zaman. Birlikte çalıştınız mı hiç?

Hayır, hiç beraber çalışmadım. Onlar bitirir ben başlardım. Daha doğrusu şöyle; sezonu ben açarım, üç-dört ay çalışır, "Yoruldum artık" derim. Ali *[Ali Poyrazoğlu]* bana "Git bir ay bir yerlerde dinlen" der; o bir ayın içinde bazen Cem Özer, bazen Deniz Türkali, bazen Uğur Yücel program yapardı. Sonra ben tekrar başlar ve sezonu bitirirdim.

SAHNE ADABI, UYANIK TÜRKÜCÜLER...

Siz müzik ve eğlence dünyasının üstatlarını, ağır toplarını tanıdınız. Şimdi genç kuşağı da tanıyorsunuz. Bir fark var mı aralarında?

Asla mukayese edemeyeceğim kadar büyük farklar var. Yani, ben daha sanatçı olmadan evvel, bir sanatçıyı ne sokakta gördüm, ne dükkânda, ne de lokantada. Sahne dışında hiçbir yerde göremezdiniz. Bugünkü gibi değildi. Halkın arasına inip de onlarla haşır neşir olmazlardı. Onları çok büyük insanlar olarak görürdük. Şimdi kamera nerede, hepsi orada. Mesafe kalmadı. Ayrıca eskilerin sesi gibi, yorumu gibi ne bir ses ne de yorum görebiliyorum bugünlerde. Şimdikilerin özel yaşantıları tabak gibi ortalarda. Her birininki öbüründen daha ucuz yaşantılar. Sanatçı saygınlığını bence yitirmiş vaziyetteyiz. Allah'tan ki, ben unumu eledim, eleğimi asmak üzereydim, siz geldiniz! Yani, sanatçı o olmamalı bence.

Sahne adabı nasıldı eskilerde?

Tabii daha saygılıydık. Bir sahne müdürümüz vardı, "15 dakika mühletiniz var!" derdi, o mühleti aşmamaya çalışırdık. Yalnız şöyle bir şey vardı; ben hep as altı çıkıyordum, yani assolistin altı. Benden öncekiler sekiz-on kişilik kadro. Her biri; sazlar değişti, çıktım, indim diye üçer-beşer dakika sarkıtırlar, sıra bana gelir, "Size çok az zaman kaldı, kısa kesin..." Eğer Gönül Yazar'ın assolist olduğu bir ekipteysem, hemen fırlar, "Hayır sen uzat, onlar kısa kessinler. Zamanında kısa kestireydin!" diye karşı çıkardı. Çünkü Gönül Yazar kafası çok çalışan bir kadındır. Ondan evvel, müzik ağırlıklı olmayan bir şovun yer alması onun programı için avantajdi. Yani ne alaturka saz var ne başka bir şey; bir şov var, konuşma var, gülme var. Ondan sonra kendi sazları çıkıp da gümbür gümbür bir peşrev çaldığında daha bir "Ayy!" oluyor seyirci. Onu bildiği için o arayı hep açmaya çalışırdı. Yani daha saygılı çalışırdık, seyirci daha saygılıydı, hakikaten bir şeyler dinlemeye gelirdi, keyif almak için gelirdi, hiç taşkın hareket görmezdik seyirciden.

Neden değişti sizce?

Televizyonun çok etkisi oldu efendim. Arabeskin çok etkisi oldu seyircinin kalitesinin değişmesinde. Yani eskiden keyif alıp da alaturkada, tabanca atılmazdı. Şimdi atılıyor galiba.

Sadece havaya değil, bazen sahnedekilere de atılıyor.

Maalesef... Sahnedekine de atılıyor. Yani her şey çok çok değişti.

Dünya değişti galiba.

Dünyaya ayak uyduruyoruz. Bana göre menfi yönde ayak uyduruyoruz. Bunlar çok nezih, çok olağan şeyler değil. İşte görüyorum; ayağında lastik ayakkabı, lalettayin bir gömlek, sokakta yürüdüğü blue jean'le çıkıyor sahneye. Üstünü başını açıyor. İmkânı var mı? Bırakın sanatçının şık olmasını, seyirci şıklaşır da dinlemeye gelirdi sanatçıyı. Çok şey değişti. Ama zannediyorum ki, bizim zamanımız iyiydi.

Bugüne kadar çalıştığınız en iyi kadro hangisiydi?

Sanatçısı en az olan kadro herhalde. Çünkü çok oldukça problem çıkıyor.

Sahne sıralaması yüzünden mi?

Herkes zamana dikkat etmiyor, yani benim zamanımı çalarsa güzel olmaz. Buna dikkat etmeyen çok sanatçı vardır. Hülya Süer mesela; kostümünü giymiştir, sazlar çıkmıştır çaliyordur, o böyle durur. Çıkmaz bekler. Uzatır, uzatır, uzatır; assolist falan gibi oluyor demek daha geç çıkarsa. E, ne oluyor? Sonrakinden zaman çalmış oluyor. Ben de tam aksine, biri içeri girer girmez hemen orkestramla çıkıp, müşteriler kendi aralarında sohbete dalmadan beni seyretmeye başlasınlar isterim.

Garip bir huy daha vardır birçok türkücüde. Kendi ahbaplarını çağırıp, önlere oturturlar: "Bak ölümü öp! Ben sahneden iner inmez gideceksiniz gazinodan" diye söz alırlar. Sonra bir çıkarsınız ki, ön masalar boşalmış...

Herkes benim için geliyor havası vermek için mi? Hem neden türkücüler?

Basit oldukları için!

Kızacaklar ama.

Yapmayanlara lafım yok ama yapanları basit!

Gazino dünyasında önce assolist, sonra solist altı diye giden çok ciddi, ağır, sarsılmaz bir hiyerarşi var galiba. Yaş, deneyim gibi kavramlar pek hesaba katılmıyor. Nasıl bir dünya burası, kuralları neler?

İlk önce zavallı sıra kızları vardır, herkes yemek yerken çıkarlar. İstediğin kadar şık, güzel ol; ancak iş verebileceksen, kart alıp verebileceksen bakan ilgilenen olur. Yemek saatinde şov değil, yalnızca müzik olması gerekir ama bizde öyle değildir. Saat sekizde fasıl başlar, 45 dakikada biter. Bilemedin dokuzda sıra kızları çıkmaya başlar. Onlar ikişer üçer şarkı söyleyip iner. Sonra, biraz daha ağırlığı olan sanatçılar çıkmaya başlar. Onlar da insanlar yemeklerini bitirsin diye biraz ağırdan alır. İşte hazırlanıyorum da, geliyorum da, çorabım da, rujum da; yavaş yavaş assoliste doğru gecikmeler başlar. İşi götüren hep assolisttir. Yani Zeki Müren iş yaptı, Zeki Müren iş yapmadı. Assolist kimse onun adı konuşulur, fatura ona kesilir. O da faturayı geç kestirmek için elinden gelen çabayı sarf eder; herkes zamanında insin çıksın ister. Öndekiler yemek yiyen insana çıkıyor, rahatsız oluyor diye düşünmez. Böylece bu iş gelip assolist altına dayanır. Yani bana... Ondan sonra Seyfi Bey programını kısa kes, kesme...

Bu hiyerarşi sahne dışında kulise de yansıyor mu, ilişkilere, konuşmalara?.. Siz bile Behiye Aksoy'un size gül yapraklı viski getirdiğini anlatırken, "Bir assolist tarafından yapılmış çok güzel bir jest" demiştiniz. Demek ki assolistler böyle şeyler yapmıyorlar normalde.

E, tabii bu bir sıcaklık ama bunu herkes herkese yapmaz.

Çok katı bir hiyerarşi var herhalde.

Tabii, assolist burnundan kıl aldırmaz. Odasından dışarıya çıkmaz, elbisesini göstermez. Kapısının önünde gürültülü konuşamazsın; bir saygı ister, o saygıyı göstermek lazım. Çünkü senelerini vermiş ve onun sayesinde ekmek parası kazanıyorsun. O da o düşüncede, gazino patronu da o düşüncede, sazlar da o düşüncede. Onun için onun alt kadrosundaki insanlar henüz kendilerini tam kabul ettirmiş insanlar değilse; yerini bilecek, susmasını bilecek, gösterilmesi gereken saygıyı

gösterecek. Münasebetlerini böyle devam ettirecek.

Bu askeri bir sırayla mı gider? Assolist en tepede, solist altı ikinci önemli kişi, sonra türkücü veya popçu, ... orgeneralden onbaşıya giden bir sıralama gibi mi bu?

Normali budur. Ama öbür tarafta bir türkücü vardır ki, ne bileyim assolistten daha çok seyircisi vardır. O da bunu bilir; ona göre tafra, hava yapabilir. Ama normali, bu dediğim silsileyi takip eder.

Sizi rahatsız etmiyor mu bu? Her zaman hak etmiş assolistlerle çalışma şansı olmayabilir insanın. O bildiğimiz; sansasyonla, ilişkilerle bir anda assolist oluverenler mesela, ki bunlardan pek çok var.

Tabii olmuştur. Yani o problem de olmuştur ama ekseri severek çalıştığım insanlarla beraberdim. Bir de ben, bana verilen zamanı kullanırım. Program sarkması da sahne müdürünün, assolistin menajerinin meselesi; benim değil. Zaten böyle sorunlar yüzünden Günay'da çalışmak çok işime geldi. Orada zaman mefhumu yok. İki sanatçı var. Gece on birde assolist çıkıyor; bir-bir buçuk saat sonra iniyor. Fazlasını o da uzatmak istemiyor. Takatı bitiyor, sesi bitiyor veya repertuarı bitiyor. Ondan sonra da sahne benim. Gazino türü çalışmada ise; iki tane alaturka, iki tane aranjman, komedyen, iki tane türkücü, oryantal; sekiz-on kişilik kadro.

Kulislerde neler yaşanır?

Kapıdan içeri girersin, kapıcı "Hoşgeldiniz!" der, koşar kulisin kapısını açar. Oradan kulis görevlisi seni alır, odana getirir. Önce odanı kontrol eder. Suyudur, meyvesidir, bilmem nesidir; "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" der... Programını yapar inersin, "Bir şey yemek, içmek ister misiniz?" diye sorulur. Ondan sonra haftalığını aldığın zaman herkese ödenmesi gereken şeyleri öder; alnın ak, cebinde para yok, dönersin.

Bahşiş mi?

Bahşiş. Ama neredeyse aldığın haftalığı bahşiş olarak verirsin. Eskiden ilk başladığım zamanlarda herkes ne istiyorsa onu verirdim. Sonra baktım; "Siz şu kadar, siz şu kadar, siz şu kadar para vereceksiniz"e girdi olay. Ondan müthiş rahatsız oldum.

Bahşişi onlar saptamaya başladı yani.

Evet. Bir sahne müdürü vardı Lunapark'ta. Şişman bir adam. Aldık paranızı, bilmem ne yaptık ananızı, diye girerdi içeriye. Nuri miydi, neydi adı... Hiçbir iş yapmaz, oturduğu yerde böyle uyur. Haftalık günü geldiği zaman gözleri açılırdı. O daha çok para alır, komiler daha az alır. Liste geldi, siz şu kadar buraya... "Bakar mısınız siz!" dedim, "Bana liste getiremezsiniz. Ne istersem onu veririm, hiç de vermeyebilirim!" Günay'da o adet yoktur.

Sahne müdürü, komiler ve diğerleri gazinodan maaş almıyorlar mı?

Bilmiyorum, alıyorlardır herhalde ama bizden de alırlardi yani. Yalnız onlara değil; sesçiye, ışıkçıya da gazinoda para ödenir, sizi ihmal etmesinler diye. Çok önemli. Çünkü ışıkçı ışığı biraz biçimsiz yapsa sizi çirkin gösterebilir, şovunuzu bozabilir...

Işıkçıya ışığı bozmasın, sesçiye sesi bozmasın diye para vermek; sokaklardaki adamlara, arabayı çizmesin diye para vermeye benziyor. Her sokağa mafya dikiliyor ya...

Olmadık şey değildir; sanatçı sahnede söylerken mikrofon birden gidiverir. Kablo çıktı denir, biri bastı denir, ... coğu zaman ya bahşiş eksiktir, ya da bir şarkıcı ötekini ekarte etmeye çalışıyordur.

Siz hiç yaptırdınız mı böyle bir şey Seyfi Bey?

Asla! Bunu hem ahlaksız, hem de kendini kabul ettirememiş insanlar yaptırabilir ancak.

Size yapıldı mı?

Hayır, yapılmadı.

Peki kriz anlarında ne yaparsınız çalışma dönemlerinizde?

Mesela bir gazinoda çalışıyordum, işler kötü gidiyor ve toplantı yapılacak dediler. Toplantıda ben, "İş kötü gittiği için ücretimi yarıya indirmenizi talep ediyorum" dedim. "Biz de zaten toplantıyı bunun için yapmıştık" dediler.

Diğer sanatçılar kızmadı mı size?

Herkes okey dedi; İzzet Altınmeşe, "Hayır, ben böyle bir şeyi kabul edemem. Ben seyircimi görüyorum orada, kabul edemem" dedi. Yani,

vicdanlı çalışan bir insanımdır. Bir iş kötü gidiyorsa; boşver, ben işime bakayım deyip müdüriyetten emir gelmesini beklemem. Giderim, böyle böyle, kesin; yani daha az ziyan edin. Mesela şimdiki Garden 74'ün sahibi İdris Bey *[İdris Pehlivan]* var. O zaman Taşlık'ı işletiyor. Bir telefon geldi eve; "Ben İdris, gelin görüşelim," dedi. Ben Kürt İdris zannettim; "Geleyim efendim," kalktım gittim.

Ne umuyorsunuz, Kürt İdris'le görüşmeden?

Çalış diyecek. Belki gazino açtı... "Taşlık'a gel!" dedi, kalktım gittim. Ne diyorlarsa peki diyorum, hiçbir şeye hayır demiyorum. Sevim Tunalı bir program. Geçenlerde kendisi söyledi; "Dikkat ettim, gelen tamamen senin müşterindi. O gün de farkındaydım, bugün de itiraf edebilirim" dedi. Neyse, ben onu Kürt İdris zannederek bir müddet öyle gittim. Çok tatlı bir adamdı, hoşsohbet. Bir gün, "Gel bir dakika!" dedi, "Sen beni Kürt İdris zannettin değil mi?" Anlamış öyle düşündüğümü hareketlerimden.

Ve o sıralarda Bülent Ersoy yüzünden sahne yasağı çıkıyor. Benim de bir ilanım var gazetede, böyle boylu boyunca yatmışım, ortaya da koymuşlar, kocaman. Emniyetten demişler ki, "Tamam, Huysuz Virjin çalışsın. Çünkü o bir tiyatro, bir rol yapıyor. Ama yani öyle götünü devirip yatmasın, biraz toparlayın onu..." Ben de fotoğrafı kaldırın, Huysuz Virjin diye bant koyarsınız dedim. Yani, öyle çalıştık İdris'le... Şimdi de Garden 74'ün sahibidir. Onunla, Mehmet Ali Ilıcak'ın yerinden sonra bir çalışmamız daha oldu.

Sait Halim Paşa Yalısı'nda.

Sait Halim Paşa Yalısı... Mehmet Ali'de epey çalıştım. Ama çok dolu dolu çalıştım. Huysuz Virjin Şov yapılıyordu. Tam çalışmayı bitirmeye niyetlenmiştik, Garden 74'ten telefon etti İdris. "Ne olur bu hafta beraber çalışalım" dedi. "İyi ama, ben burada uzun müddettir çalışıyorum ve çok dolu çalıştım. Seyirci beni yeni gördü. Ara vermeden senin oraya başlamam doğru değil" dedim. "Yok, sen karışma!" dedi.

Sait Halim Paşa Yalısı'ndaki programı bitirdim, İdris iki gün ilan ya verdi ya vermedi, cuma günü işe başladım. Gittik, çok zayıf. Çıktım programımı yaptım. Cumartesi günü gittim, biraz daha iyi. Ama yani 400 kişilik yerde, 100 kişi var. Onu da bitirdim, iki günün yevmiyesini getirdi. O zaman herhalde paralar ufaktı, şöyle büyük bir paketi önüme koydu. "Bir dakika dur!" dedim. Elimi soktum para destesinin ortasına, "Yarısını alıyorum, yarısı sende kalsın" dedim: "Bir daha da

beni zamansız işe çağırma..." Ve hâlâ onu söyler karşılaştığımızda. Böyle bir vicdanlı çalışmam vardır. Ben oradan biraz eksik alsam çok büyük bir şey kaybetmem. Ama onun zararını azaltırsam, bir gazino kazanmış olurum diye düşünürüm.

Bugüne kadar çalıştığınız her yer tıklım tıklım doldu mu hep?

Bunu çok iddialı olarak söyleyemem. Hep tıklım tıklım diyemem. Ancak şu vardır; bir assolist benimle çalışıyorsa daha gönül rahatlığı ile çalışır; çünkü ben de seyirci potansiyeli olan bir sanatçıyım. Benim için de rezerve yapılır, benim için de insanlar gelir. Onun için mesela; Adnan Şenses, Sevim Tuna, Gönül Yazar, Gönül Akkor; bunların hepsi beni seyirci potansiyelim olduğu için daha rahat kabul etmişlerdir.

Gazinolarda yeriniz solist altı. Rakibiniz diğer solist altları kimlerdi?

Mesela, Müjdat Gezen-Perran Kutman bir tarafta olabilirdi. Öbür tarafta Metin Akpınar-Zeki Alasya, Ateş Böcekleri'nin son zamanları, Uğur Böcekleri... Var tabii alternatifler, olmaz olur mu... Alaturkadan evvel bir güldürü konur, hava dağılır, arkasından müzik gelir.

Bir dönem popçular solist altı olurdu. Ajda Pekkan falan.

Daha önceydi o.

70'li yıllar.

Ajda olduğu zaman; Ajda, Ateş Böcekleri, Zeki Müren... Öyle çıkılırdı. Veya dansöz koyarlardı.

Demin kısaca değinmiştiniz, 12 Eylül Darbesi'nin ardından Bülent Ersoy'un yasaklandığı dönem size nasıl yansıdı? Biraz daha açar mısınız?

Bana öyle yasak falan gelmedi tabii. Sadece dediğim gibi, böyle vere uzanmış bir afişim vardı, öyle ortaya da koyarlar benim: fotoğrafımı. Onu dediler. Hayır, bana yasak gelmedi ve bundan ötürü de hep iftihar ederim. Hatta, İzmir'de bir olay olmuştur o dönemde. Tüm sanatçılara izin kâğıdı imzalatıyorlar. Bir seferinde ben İzmir Fuarı'nda değilim, çalışmıyorum o sıra. Rahmetli Feri Cansel gitmiş, Nurhan Damcıoğlu ile kâğıdı imzalayacaklar orada. Nurhan Damcıoğlu demiş ki, "Bülent Ersoy çıkmıyor, Huysuz Virjin niye çıkıyor? Ona da yasak çıkarmanız lazım!"...

Bunu duydum; açtım telefonu, kocası çıktı; o zamanki kocası. Dedim, "Yani bu yapılan şey o kadar ayıp bir şey ki...

Bir sanatçının çıkmamasını istemek. Ben çıkmadığım zaman o revaçta mi olacak? Hayır, olmayacak!"... Benim çıkmamla Nurhan Damcıoğlu bitti. Nedeni şu: Ben hem kanto yapıyorum, hem komedi yapıyorum. Gazino sahipleri hem kantocu alıyor hem komedyen alıyor. Ben olunca, bir kişiyle bu iki işi birden yapabiliyorlar. Fiyat düşüyor her şeyden evvel. Ve ayrıca da, arka arkaya beş kanto dinlemek istemiyor insanlar. Hep aynı hareketlerle ciyak ciyak, bu geçerli değildi. Yani benim çıkmamla Nurhan Damcıoğlu'nun bitmesi bu nedendendir. Yenilemediği için kendini, sadece kanto yaptığı için. Ama ben şov yapıyorum. Ben çalışmazsam, o çalışabilecek gibi düşündü herhalde. Kocası, "Hayır, böyle bir şey yapmamıştır" dedi. "Peki o zaman, pardon!" dedim kapadim, ne yapayım...

Hâlâ devam ediyor bu tutumu. Geçenlerde Esra Ceyhan'a telefon açmış, "Huysuz benim çalışmamı istemediği için kanallara giremiyorum" demiş. Ben ne otoriteymişim ki, kanallara etki ediyorum, bunu çıkarmayın diyorum; yani olacak şey değil.

Bir çok ünlü sanatçıyla aynı sahneyi paylaştınız. En çok hangilerinden keyif aldınız?

En rahat çalıştığım Sezen'dir. Emel'le, Abacı'yla, Nükhet'le, Ajda'yla; bunlarla da çok rahat çalışırım. Bunlar zaman programına uyarlar. Kaçta sahneye çıkıp kaçta inecekleri bellidir. Kim gelirse gelsin değişmez bu. Disiplinleri var, bu benim için çok gerekli. Çünkü makyajımı yapıp, sanatçı indikten sonra en kısa zamanda sahneye çıkmak isterim. Sahnedeki iner, sazları gider, iskemleler toplanır, bir de onlarin kolonları vardır, onları da attırırım; boş sahne isterim. Seyirciyle aramda hiçbir şey istemem. O sahne düzelir düzelmez çıkar programımı yaparım. Onun için solistin final şarkısını bilmem lazım. Final şarkısında peruğumu geçiririm, son rötuşlarımı yaparım, artık hazırımdır.

Birlikte çalışmaktan mutsuz olduklarınız da var mı?

Allahım Allahım! Ben hep sevdiğim insanlarla çalışmayı tercih ettim. Seçtim... Bir teklif geldiğinde önce sorarım, "Assolist kim?"; "Filanca," "Aaa olabilir, gelirim..." Assolisti tanıdığım, daha önce çalıştığım, ne olduğunu bildiğim için problem olmaz. Zaten son dönemlerde çalıştığım yerlerde gazino havası yok. Mesela Günay. Başta birileri

çıkar yemek müziği yapar, sonra solist çıkar şarkısını bitirir, sonra da ben çıkarım. Yani üç kişilik bir kadroda zaman sorunu olmaz pek.

Sezen Aksu'yla nerelerde çalıştınız?

Müzikal olarak çalışmadık. Aynı yerde program yaptık. O, Uğur Yücel'i tercih etti mesela. Uğur Yücel'le birkaç yerde beraber çalıştı. Bunun bir tanesinde ben de olabilirdim ama ne düşündüyse, bilmiyorum.

Ben İzmir Fuarı'nda çalışırken, dediğim gibi iki ay evvel gider programa başlardım. Sonra fuar kadrosu yapılırdı. O iki ay çalışanlar giderdi, yeni bir kadro kurulurdu. Ben yine devam ederdim. O fuar çalışmasının bir tanesine Melike Demirağ ile Sezen Aksu geldi. İkisi de böyle boru gibi incecik, zayıf... Ikisine bir oda verdiler. Kapıya şöyle yazdım. "Su Borusu Kadınlar Derneği."

O devirde ben onlardan daha meşhurdum. Sezen Aksu yeni çıkmış, bir parçası ya tutmuş ya tutmamış. Melike Demirağ, o sağcılık solculuk olaylarından ötürü bilinen bir sanatçıydı. Yani, Sezen çok alkış bile almıyordu diyebilirim. O devrelerdeydi. Sonra İstanbul'a dönüşte birden şarkıları patladı. Ve çok sevilen bir sanatçı haline geldi.

Daha Sezen, Sezen olmadan evveldi; hep bana "Ne olursun, beraber bir müzikal yapalım, beraber çalışalım, beraber bir şey yapalım" derdi. Ben de düşünürdüm ki, "Benim ismimden istifade edecek..." Yani, çok fark var aramızda şöhret olarak diye düşünürdüm ve mazeretler uydururdum. Derken, geldi geçti, Türkiye çapında bir sanatçı oldu.

Ancak hiçbir zaman benimle beraber çalışma isteği göstermedi.

Belki, daha önceki mazeretlerinize kırılmıştır.

Hayır, zannetmiyorum mazeretlerime kırıldığını. Sezen Aksu ile Günay'da başladığımız gece, tam sahneye çıkıyordum kapımı çaldı, bir kâğıt ve bir kaset verdi bana. "Ne bunlar?" dedim. "Sana bir kanto yazdım" dedi, "Melodisi de bu kasette." "Ay, çok teşekkür ederim" dedim. Millet kapılarına halılar seriyor bir parça diye, o bana parça yazmış getirmiş. Tabii çok hoşuma gitti. Neyse sıram geldi programa çıktım, program yaptım, döndüm geldim. Eve giderken alayım da kaseti bakayım nedir dedim, kaset yok. O da kızmış haklı olarak, ben buna şarkı yazdım verdim, bir türlü şarkımı söylemedi diye. Kızdı. Ama çalındı, yok oldu.

72 yaşındasınız. Dolu dolu bir 72 yıl yaşadınız. Çok insan tanıdınız.

Dolu dolu derken; özel yaşam olarak dolu dolu değil de, sanat yaşamı olarak...

Çok insan tanıdınız ama...

Hayır, çok insan tanımadım. Çok insan tanımadım derken, mesela sıra kızı deriz biz ilk çıkanlara. Onlar böyle bakarlar perdenin arasından; ay şimdi bilmem kim gelmiş, o gelmiş, bu gelmiş, piyasada meşhur bir sürü insan sayarlar. Ben bu insanların hiçbirisini tanımam. Hiçbirisini bilmem. Bunun için ne gözümü yorarım, ne kafamı meşgul ederim. Seyircidir, çıkar seyirciye göre program yapar girerim.

Nükhet Duru'yla da çok sahne aldınız.

Nükhet Duru'yu ben ilk "Bigben"de izledim. Büyük bir hayranlık duydum. O güne kadar sahnede böyle dans ederek şarkı söyleyen bir insan yoktu. Hem oynuyor, hem şarkı söylüyor... Hayran oldum. O hayranlığım bugün dahi devam eder. Nükhet'e karşı başka türlü bir sevgim vardır. Çok sıcaktır, çok uysaldır, çok iyidir. Bir müzikal yaptık beraber: "Merhaba Müzik." Orada benim rolüm epey iyiydi. Ve birdenbire, ben ne oldum delisi oldum herhalde... Şimdi artık mütalaasını yapabiliyorum. İstanbul çok iyi geçti, ben çok güzel alkışlar alıyorum, büyük reaksiyon alıyorum. İzmir'e çalışmaya gittik. Urla'da çok güzel bungalovlu bir sayfiye yerinde kalıyoruz. Çok güzel geçiyor günlerimiz gecelerimiz, salon ağzına kadar dolu.

Pazar, çarşamba matine var. Matinede sanatçılara para verilmez; bir de akşam yorulmuşsun anan ağlamış, tam denize gireceksin haydi toparlanın matineye gidiyoruz denirdi, delirirdim. Otobüsü görürdüm zaten, "Geldi gene bizim cenaze arabası!" diye söylenirdim... Kalktım gittim gene bir seferinde. Otobüs sıcak. Orkestra geldi oturdu, kalkmıyor otobüs bir türlü. Nükhet Hanım'ı bekliyoruz. Onu da yoldan çevirmişler, konuşuyorlar. Şöyle iyisiniz böyle iyisiniz; ne diyorlarsa... Ben yarım saat mi bekledim bilemiyorum, Nükhet daha otobüse adımını attı, "Bu ne terbiyesizliktir, ben seni beklemek zorunda mıyım, konuşmalarını ona göre ayarla" dedim. Bir azdım, bir azdım, bir azdım... "N'apayım mecbur kaldım" falan gibi gayet uysal cevap verdi, oturdu.

Onun oturmasını ben şuna bağlıyorum; tabii ben o kadar fonksiyonelim ki, ben olmazsam müzikal yürümez, onun için bana iyi

davranıyor falan. Ne oldum delisi olmak bu! İzah edemiyorum başka hiçbir şekilde. Kızcağız hiçbir şey demedi, sessiz sedasız durdu. Sonra benim kızgınlığım geçti. Çeşme'de program yapacağız. Programı Erol Simavi de izleyecek. Bunun arası da iyi Erol Simavi'yle; "Ulan bunun bana bir kazığı olur mu?" diye düşündüm. Kapıyı açtım, "Nükhet nasılsın, iyi misin?" dedim. "İyiyim sağ ol Seyfi'ciğim, sen nasılsın?" dedi. "Ay!" dedim "Ben özür dilemeye geldim. O gün çok kızgındım..." "Aaa, deli! Ben unuttum bile onu" dedi. Yani bu kadar da kindar olmayan bir kadındır. Büyük keyif alırım, büyük zevk alırım. Televizyon programlarıma gelir, en güzel programlarımı Nükhet'le yaparım, çünkü ağzı laf eder. Zekidir, karşısındakini zor durumda bırakmaz.

Nükhet'le çok beraber çalıştık, müzikaller yaptık. Çok eskiden tanırım ama ne dostum, ne arkadaşım; ne gelir, ne giderim. Böyle bir kendi dünyası var. Belki de çok zor, benimle arkadaşlık etmek çok zor. Benim bazı kaidelerim, kurallarım vardır. En basiti bana saat ikide randevu verdiyseniz iki buçukta geldiyseniz, benim suratım asılır. Yalan söyleyen benim için bitmiştir. Yalan söylemek kadar büyük küçüklük kabul edemiyorum. Tükürüklü yemek yiyen insanla arkadaşlık edemem. Aklınıza ne geliyorsa...

Bir de ben memurdum, sanatçı oldum. Benim o zamanki arkadaşlarımın beklentileri değişti. Her ahbaplık ettiğim insan benden borç istemeye kalktı. Verdim ve geri alamadım, ahbaplığımı da kaybettim. Bir şey kazanmışım, onunla hayatimi idame ettirmeye çalışıyorum. Yeni bir gazeteciyle tanıştim Popstar'da, dört-beş kere ya karşılaştım ya karşılaşmadim. Bana telefon açtı, "Dişimi ameliyat ettireceğim bana 500 milyon lira verir misiniz?" dedi. "Tabii" dedim, "Ertesi gün beni ara..." Böyle bir adetim yok, vermem. Geri almamak kaydıyla bir miktarını veririm, o da istiyorsam. Ayrıca benden bir şey istenmez, ben veriyorsam veririm. Birdenbire soğudum, bakamıyorum yüzüne. Yani bu değer vermemektir karşınızdakine.

Başka anlaşmazlıklar da yaşadınız mı dostlarınızla?

Olmaz mı? Bir defa da Nükhet Duru'nun assolist olarak ilk çıktığı programda, Aşiyan'da tatsızlık yaşadık. Orada önce ben çıkıyorum, programımı yapıp iniyorum. Sonra sazlar çıkıyor, herkes Nükhet çıkacak diye beklerken ben hemen içeride Zeki Müren kıyafetine bürünüp çıkıyorum. İlk gece Erol Simavi de varmış. Kalabalık saz ekibiyle birlikte Zeki Müren gayet güzel oldu. Büyük reaksiyon aldım. Ben giriyorum, Nükhet çıkıyor ve şarkılarını okuyor. Erol Simavi, "Niye bu imkânı veriyorsun? Kendi sazlarını oturtup Zeki Müren takliti

yaptırıyorsun? Bu yaptığın yanlış!" demiş Nükhet'e.

Ondan sonra yine Zeki Müren olarak çıkacağım, hazırlanıyorum; sazlar çıkmıyor. Muzaffer Özpınar sazlar istemiyor diyor, mazeretler yaratıyor. Üç-dört uyduruk sazla yaptım Zeki Müren'i, inince "İşi bırakıyorum!" dedim. Bir sonraki akşam bu sefer altı saz oldu. Böyle zar zor götürmeye çalışırken, sonunda Nükhet, "Bu şovu yapma! Niye Zeki Müren olarak çıkıyorsun ki?" dedi. "Ne demek yapma!' yahu. Bu bir beceriyse, sergilenebilecek bir şey ise tabii ki yapılacaktır..." İşte böyle tatsız bir şey de yaşadık. Yıl 1982'ydi sanırım. Şunu da ilave edeyim ki, Nükhet Duru'nun menajeri de Erkan Özerman'dı o sıralar...

Maalesef sanatçıların ilişkileri hep böyle ip üstünde oluyor. Yoksa Nükhet'le çok hoş, çok sıcak, çok samimi, çok iyi pek çok anımız var; ama böyle bir anımız da var.

EROL SİMAVİ DESTEĞİ

Erol Simavi ile tanışıyor musunuz peki?

Tabii tanışıyorum. "Merhaba Müzik" müzikali, Nükhet'le barıştığımız Çeşme konserinden sonra Bodrum'da da sahnelenecekti. Erol Simavi'nin, Bodrum'a girmeden birkaç kilometre evvel bir misafirhanesi vardı. Bizi oraya kahvaltıya davet etti. Nükhet bahçeden çiçek koparıyor vazoya koymak için; Erol Bey, "Bahçeden çiçek koparıp vazoya koyma! Onlar bahçede kalsın" diye uyardı. Elinde bir "Hürriyet" gazetesi, Nükhet Duru'nun kocaman bir resmi, altında da bir şeyler yazıyor. "Ben onları değil, seni çok merak ediyorum. Onun için görmeye geldim" dedi. "Ama" dedim, "Gazeteniz aynı düşüncede değil. Buyurun koca bir Nükhet Duru fotoğrafi!"... "Bakma bunlara, önemli değil" dedi. Sonra "Neyin var bakayım senin?" diye sordu, "Katın var mı?"... Ben "Var" dedim, masanın altından bir tekme yedim Nükhet'ten. "Yok de. Hiçbir şeyim yok de!" demeye çalışıyor. Erol Bey meğerse ihtiyacı olanlara kat hediye edermiş. Onu yapamadım. Yok diyemedim. Onun için de bana bir çakmak verdi, gönderdi.

Erol Bey, her zaman bana yakın davranmıştır. "Ben hayatımda, normal yaşantısıyla sahnesi böyle 180 derece farklı olan bir insan daha görmedim, bir tek seni biliyorum" derdi.

O gün ilk kez mi tanıştınız Erol Simavi'yle?

Yok tanışıyoruz da, nasıl tanışıyoruz; gazinolardan tanışıyoruz. Hatta Semiramis'te çalışıyorum, oraya geldi. "Programdan sonra masama gelsin" demiş. Benim programım bitti ama benden sonraki devam ediyor. Ben haber gönderdim, "Sahnede sanatçı varken masanıza gelemiyorum, kusura bakmayın. Eğer gelirsem herkes benimle ilgilenir, sahnedeki sanatçıyla ilgilenmez" dedim. Bu onu çok etkilemiş. Öyle bir-iki barda falan karşılaştık, otel barlarında. Ben içki içerken, ben mi onun yanına gittim o mu geldi, böyle bir şey. Birer kadeh içtiğimizi hatırlıyorum müşterek. Ondan sonra gazino hayatım başlıyor. Zaman zaman çalıştığım yerlere geldiğinde haber gönderirdi, "Bana laf at. At ki, insanlar alışsın" diye...

Erol Simavi gibi başka kimler sanat yaşamınızda size destek oldu? Ya da köstek olanlar var mı?

Mesela Egemen Bostancı destek olmuştur, almış beni matineye götürmüştür, patron Osman Kavran bizi tanısın diye. O zaman Orhan'la beraber kanto yapıyoruz. Bir matine, çıktık program yapıyoruz. Ödeyecek paramız olmadığı için sesçi, ışıkçı falan çekip gitmiş. Neyse ki, Ajda Pekkan müdahale etti: "İki kişi çıkmış gösteri yapıyor, yardımcı olsanıza, sesini açsanıza, ışığı versenize..." Bizi hiç tanımıyordu oysa. Osman Kavran bizi izlemiş ve "Ben köçekleri istemem!" demiş. Dedi ama, sonra benimle beş senelik kontrat yapmaya kalktı. "Kusura bakmayın beş senelik kontrat yapmam, gelir çalışır giderim; üç program sonra tekrar gelirim, tekrar giderim," dedim. Kontratı yapacak, bana 600 lira verecek sonra her yıl artıracak: 601, 602, 603... O kadar aptal mıyım? Sonra mecbur oldu çalıştırmaya. "Senden başka da komik tanımam" demiştir Fuar'da...

Sibel Can'la da çalıştınız...

Nükhet'e bir açmaz ver, benim vereceğim cevabı hesaba katarak açmaz verir; böyle zeki kadındır. Onun için Nükhet'i çok severim ben. Televizyon programında Sibel Can'la çalışıyoruz. Ben buna laf atacağım, o cevap verecek. Beceremiyor... Ay bunu nasıl açacağım? "Ben size çaya geldim, sen bana bir şey ikram etmedin" dedim. "Sen bize hiç gelmedin ki" dedi. Yani sabote etse bu kadarını söyleyebilir. Ay, ay, ay! Hayatımın en zor günleriydi. En zor, en kötü günleri. Ve bıraktım zaten.

Ne oldu, neler yaşadınız?

Yok yani, kadına bir rol veriyoruz; ben bilmem kim değilim, ben şarkı söylerim diyor kadın.

Niye kabul ediyor böyle bir programı o zaman?

E, para. Para alacak. Ben Sibel Can'la Living Room'da tanıştım. 17 yaşında, gayet güzel vücutlu; oryantal mi yapıyor, ne yaptığı belli değil; çıkardı sahneye. Böyle bir kızcağızdı tanıdığım zaman. Sonra Fahrettin Aslan bunu alıyor, assolist yapıyor, e kulak iyi tabii, azmediyor öğreniyor ve gayet de güzel götürdü işi. Oryantallikten gelip bu kadar güzel götüren çok azdır.

Televizyon şovları öncesinde Ali Poyrazoğlu'nun işlettiği, bir dönemin ünlü kulübü Yeşil'de uzun yıllar çalıştınız. Kulüp 12, Gülünüz Güldürünüz programı ve gazino çalışmalarını meslek hayatınızın dönüm noktaları olarak kabul edersek, Yeşil de bir

dönüm noktası olarak değerlendirilebilir mi?

Benim kafamdaki düşüncelerimde bir sıçrama noktası olabilir Yeşil. Sanat hayatımda sıçrama değil ama. "Eyvah, bu iş tavsıyor!" diye düşünürken Ali'den bu teklifin gelmesi, hayatımı idame ettirebilme imkânı sağlamıştır bana.

Ali'yle çok eski tanışırız. Nerede tanışmıştık hatırlamıyorum... Ama o zamanlar partiler verilir, toplantılar yapılır eğlenirdik. Birer içki alır götürürdük, giderdik danslar edilirdi. Belki öyle bir toplantıda tanışmış olabiliriz. Ama ben SSK'dan istifa etme aşamasına geldiğimde Ali'nin bir sözü vardır ki, bugün gibi hatırlıyorum: "Üzülme. Eğer herhangi bir şey gelir de başına iş bulamazsan, gel benimle çalış!"...

Yıllar sonra, bir ara iş teklifleri kesildi. İşler yavaş yavaş tavsamaya başladı. Dedim, "Herhalde benim sanat hayatım bitiyor..." Hep aynı şovu yapıyorum ve bu iş bitmek üzere diye komplekse girdim, Altunizade'deki evi aldığım sıralarda. Evin tadilatını yaptırdım, 15 milyon mu, milyar mı -milyar olmamalı- bir param kaldı bankada. Ürküyorum; iş gelmezse ne yapacağım, nasıl devam ettireceğim. Artık yaşım ilerledi, memur da olamam. Tabii kimseye belli etmiyorum. Benim bu düşüncelerde olduğum dönemlerde Ali Poyrazoğlu geldi, Yeşil teklifini yaptı. Teklifi, Atilla Arcan'la beraber bir çalışmaydı. Ve onun istediği fiyatı kabul etmek zorunda kaldım. Çünkü ona hayır dersem, başka iş yok. Teklif yok. Onun istediği fiyatla işe başladım ancak işi çok iyi tutturduğum için ertesi sene dört misli fazla istedim.

Veremem, edemem... "Eh, sen bilirsin, pekala!" dedim. Ve ondan, ilk senenin acısını çıkardım. Ama o da fazla itiraz edemedi, çünkü kazanıyordu. Bir de Ali çok iyi bir şovmendir. Sırf tembelliği yüzünden çıkmıyordu, başkalarını çalıştırıyordu. E, o zaman sen bu lüksü yaşıyorsan vereceksin o parayı, başka çaren yok. Param verildiği için ben de hayatımdan memnundum. Oradan da çok muntazam almışımdır paramı, hiç kesinti olmadan. Onun için herhalde iyi patrondur diyorum!

Atilla Arcan'la aynı anda mı sahne alıyordunuz, arka arkaya mı?

Bir o bir ben, bir o bir ben; böyle sahne alıyoruz. Ben çıkıyorum 20 dakika, Atilla Arcan çıkıyor altı dakika... Yani ben içeride nefeslenemeden, nefes almadan, kostümümü bile değiştiremeden gerisin geriye giriyor içeriye. Bir müddet böyle devam ettik fakat çok yorulduğumu hissediyorum. Ali dikkatlidir, bunu görmüş olmalı; bir müddet sonra Atilla Arcan'ın programına son verildi, başka birisi

alındı. O Ajlan mıydı, Suna Yıldızoğlu muydu, Füsun Önal mıydı hatırlamıyorum. Onlarla çalıştığım için, reaksiyon farkını hissediyorum. Kendi aldığım reaksiyonu duyuyorum, fark ediyorum olayı. Yani işi benim götürdüğümü hissettim.

Kaç yıl çalıştınız Yeşil'de?

Ali Poyrazoğlu ile Yeşil'de yedi sene çalıştım ve hayatımda bu kadar iyi bir patron görmedim bugüne kadar diyebilirim. Bu yedi sene zarfında, bir tek gün gergin bir hava dahi olmamıştır aramızda. O sinirli olabilir, ben sinirli olabilirim ama hayır!.. Bu kadar güzel idare ederdi. Ve şartım vardı, Ali Poyrazoğlu'nu göreceğim seyircinin arasında derdim ve her gün gelmiştir. Gelmediyse bile büyük mazeretlerle; dalağımı aldırdım, böbreğimi aldırdım falan diye gelmemiştir! Sanatına, zekasına, bilgisine hayranım. Keşke öyle olabilseydim. Onun kadar rahat konuşabilen bir insan olabilseydim keşke. Ben de çok kekelemem ama onunla mukayese ettiğim zaman çok usta çırak gibi kalıyorum.

Bir kusuru vardır Ali'nin, herhalde işinin yoğunluğunun neticesi, verdiği sözleri kolay kolay yerine getiremez. Mesela Yeşil'de çalışırken bir ara hastalandım. "Ben seni Ermeni Hastanesi'ne götüreceğim, orada benim doktorlarım var" dedi. "Tamam ben giderim" diyorum, kabul etmiyor. "Hayır! Yarın sabah dokuzda Ermeni Hastanesi'nde buluşalım." İyi, tamam. Dokuzda geldim, on ikiye kadar bekledim, gelmedi. Sonra, "Aaa geldim, sen yoktun orada" dedi. Yani söylediğini unutuyor. Bazen verdiği vaatleri böyle yerine getirmeyebilir; ama bu verdiği sözü unuttuğu için mi, işinin çokluğundan mı onu bilemiyorum.

Ali Poyrazoğlu da yaşamını anlatan bir kitap yazdı biliyorsunuz. Orada siz de varsınız..

Şimdi şöyle bir şey oldu. Yeşil'de çalışıyorum. İşe gitmek için ben evden çıkarken bakkallar çakkallar kapalı. Alabileceğim şeyleri alamıyorum. Devamlı da çalışıyorum. Haftanın her günü çalışıyorum, pazar dahil. Evde tuvalet kâğıdı ve kâğıt havlu bitiyor; alamıyorum, unutuyorum. Makyajımı yaptığım yerde de bu kâğıtlardan duruyordu, ondan iki tane aldım, iki tane de tuvalet kâğıdı aldım. Yani, banyoya girdiğin zaman fark ediyorsun yokluğunu, bir liste yapsana! Onu da akıl etmedim. Oradan aldım, bir naylon poşete attim, tam kapıdan çıkıyordum, "Ne o elindekiler!" dedi Ali. Dedim "Şey, tuvalet kâğıdı..." "Ay, tuvalet kâğıdı çalıyor, hırsız!" diye bağırdı. Öldük gülmekten. Ayol tuvalet kâğıdının hırsızlığı mı olur; yapma, etme, eyleme. Bunu

yazmış kitapta. Kitabı okuyamadım da, bir gazete kitaptan bahsediyor, Huysuz Virjin hırsız diye yazmış, altına da bu olayı anlatmış.

Ali Poyrazoğlu herhalde komiklik olsun diye yazmıştır bunu. Alıntı yapanlar biraz tahrif etmiş olabilir.

Herhalde, herhalde. Evet yani, tuvalet kâğıdını hırsızlık olarak kabul ediyorsa okuyucu, o zaman hırsızım ne yapayım...

Biliyoruz ki doğaçlama çok zor. Elbette siz bunun ustasısınız ama yine de soralım. Sahne gaflarınız var mı?

Olmaz mı?.. Sahnede program yapıyorum, birisi "Hişt, hişt Ali Poyrazoğlu geldi!" dedi. "Aman, kim s...r Ali'yi!" dedim, oradan herifin biri kalktı "Ben!" dedi. Çok gülündü ama Ali de güldü geçti.

Türkiye'de bir ilksiniz. Yaptığınız işin önemini ne zaman fark ettiniz?

Yaptığım işin çok önemli olduğunu Ali Poyrazoğlu'ndan öğrendim ben. Daha ben Kulüp 12'de çalışırken Ali bir gün dedi ki, "Ne kadar mühim bir şey yaptığını biliyor musun?"...

O söylemeden önce siz farkında değil miydiniz?

Hayır değilim, çünkü o zaman doğaçlama yok. Ben çıkıyorum kanto yapıyorum giriyorum, sonra beceremediğim çarlistonu yapıyorum giriyorum içeriye. Başka bir şey yaptığım yok. O dönemde bile bunu söyledi. Herhalde geleceğini anladı bu işin.

Sonra "Yarın tiyatroya gel, sana bir elbise vereyim" dedi. Daha ilk yıllarım, çok az elbisem var. Gittim; üstü dökük, altında çok güzel saçağı olan bir elbise seçti verdi bana. Hemen eve gidildi, onun üstüne kumaş alındı, saçağa uysun diye sallanan boncuklar konuldu; çok şık, çok güzel bir elbise oldu. Yani Ali'nin oradaki ikazı ve o elbisesi çok önemlidir benim için...

Hiç iyilik unutmam. Onun için de, daha sonra yedi sene hiç pürüz çıkarmadan Ali'nin Yeşil'inde çalıştım. Orası benimle açıldı, benimle kapandı. Ben bırakınca Ali de devam etmedi. Yedi yıl, her gece...

Sahnedeyken bir gün ışıklar gitti, "Mumlar gelsin!" dedim. Bütün masalara mumlar konuldu. Hadi benim kantolarımdır, fasıllardır; ufacık bir yer zaten. Ertesi gün bana kocaman bir çiçek gönderdi.

Benden evvel biri, spot sönünce sahneyi terk etmiş. Onun beni ilk onore eden insan olması, arkasından bana bir elbise vermesi... Ben de geçenlerde Levent Kırca'ya 150 tane elbise gönderdim mesela... O borcumu yedi sene çalışarak ödedim. Para da aldım. Yorulduğumu hissederdim, bir ay ara verilirdi. Ya Cem Özer ya Uğur Yücel çıkardı. Onlar ancak bir ay götürebilirlerdi işi, müşteri potansiyeli olarak. Hadi ben tekrar devreye girerdim; dolar dolar boşalırdı. Böyle bir şey işte.

Benden sonra Cem Özer program yapıyor, müşteri az. "Huysuz Virjin burayı randevuevine çevirmiş" gibi bir laf etmiş. Ertesi gün saçlarını atarsın kulağının arkasına, gidersin Cem Özer'in şovuna... Bir programın sonuna kadar ona kan kusturdum. "Ne zaman program başlayacak, başlasana şova" diyorum. Herif şov yapıyor. Ondan sonra "Böyle böyle" dedim, "Ben söylemedim" dedi. Durup dururken insanlar uydurmazlar bunu.

Günay'a başlamanız nasıl oldu? Yeşil'den oraya mı geçtiniz?

Günay açılalı epeyi olmuştu. Neco ile Leman *[Leman Sam]* iki sene çalışmışlar orada. İş yavaş yavaş inmeye başlamış. Leman devamlı olarak "Huysuz'u alalım" diyor, Günay "Olmaz, Huysuz buraya gelirse buranın ciddiyeti kaçar' diye kabul etmiyor. Bir sene mücadele etmişler, sonunda kabul ettirmiş Günay'a.

Siz Yeşil'desiniz o sırada.

Ben Yeşil'deyim, evet. Ve bana teklif geliyor; 5 bin alıyorsam Yeşil'den, Günay da 5 bin veriyor bana, "Uzun program yapma" diyor. "İkisinin arasında, onların boşluğunda çık, öyle uzun bir şey yapma" diyor. Ama ben iki bölüm yapıyorum programımı. Buna da karşı Günay, "İki bölüme de lüzum yok, alaturkaları filan okuma..." "Peki Günay" dedim ben de. Tam işe başlayacağım, "Yok biz caydık, Neco ile Leman Sam'ın arasına girme, olay bozulur. Onların alıştıkları bir şekil var. Sen onlardan sonra çık. Yarım saatlik bir program yeter" dedi Günay. "Pekâlâ" dedim, çıktım fakat Yeşil'den çok farklı bir seyirci... Herkes kravatlı, kadınlar tuvaletli. "Ay, ben ne yapacağım..." Hiç müstehcen olmayan -çok az müstehcen olan -bunu gazeteler de yazdı, "Huysuz korkuyor Günay'dan" diye bir program yaptım. İçeri girdim, alkış devam etti, çıktım makyajimi sildim; alaturka şarkılar söyledim, yer yerinden oynadı. İçeri girdim. Günay, "Yok yok, sen alaturkaları söyle. Bir de programı kısa yapıyorsun, biraz daha uzat" dedi. Ve anlaşmamız neydi bilmiyorum; o zaman çarşamba, perşembe, cuma, cumartesi çalışırdık. Dört gün için bana bin veriyorsa onu 1200 yaptı. Kendi kendine, ben söylemeden.

Aptal! Orada iki istesem iki de yapacak, dört istesem dört de yapacak!

Günay yakın dostunuz. Daha fazla istiyorum, bunu hak ediyorum diyemiyor muydunuz?

Derdim de, "Ya biliyorsun borcum harcım var benim. Yani yapma bunu bana, biz arkadaşız!" derdi, sustururdu beni. Eğer dört ay çalıştıysam iki ay para alırım, iki ayı borç alır benden. Öyle uzun müddet çalıştım.

Günay bana o teklifi yapmadan önce iki perşembe davet etti, gittim. Perdeyle ayrılmış olan küçük salonda program yapılıyor. Küçük salonda 150 kişi orayı doldurmuş gibi görünürdü ama perdeyi açtığınız zaman boş kalır salon. O kadar büyük fark vardır. Perdelerle kapanır, sahne öne çekilir, küçük bir yer kalır. Sonraki perşembe gittiğimde, yine küçük salonda program vardı. Kabul ettim; daha doğrusu yakama yapıştı, aldı odaya götürdü, zorla kabul ettirdi. Tabii zorla derken, bir arkadaşlık kisvesi altında. Yani "Sana ihtiyacım var, çalış!" Leman'ın senelerce israr ettiğinden haberim yok tabii.

Gazetede ilanım çıktı, gittim çalışmaya, perde açılmış salon büyümüş ve ağzına kadar dolu. Yani benim dükkânın oturmasında büyük dahlim vardır, dükkânla bütünleşmişimdir. Benim çıkış saatimde gelen insanlar oluyor; yemek yemiyorlar ama bar müşterisi. Bar müşterisinden çok para kazanılır, içki satışıdır çünkü. Öyle de bir avantajım oldu. 1989'da başladım Günay'a. Güzel çalıştık. Günay iyi patrondur, iyi arkadaşımdır.

Yeşil'den ayrılıp Günay'a geçtiğinizde Ali Poyrazoğlu'nun tepkisi ne oldu?

Artık Yeşil'de çalışmamaya karar verdim ve bunu da Ali'ye söyledim. "Ali artık çalışmayacağım, bu benim son senem" dedim. Yedi sene çalışmışım, dile kolay. Benim bu kararımdan sonra Ali, Yeşil'i Uğur Yücel'e devretti. Birilerini daha tecrübe etmedi. O sezon ben, "Ali çalışmayacağım" dedikten sonra bıraktı dükkânı...

Günay'da başladığınızdan bugüne her yıl muntazam çalışıyor musunuz?

Vallahi Günay beni her yıl ister, her zaman ister; ama ben artık yorulduğumdan bazı mazeretler oluyor... Bir de başka yerden dört alıyorsam, Günay'dan iki almak zorundayım. Bu jesti yapmak

zorundayım ben Günay'a. Arkadaşım olduğu için. İkincisi, biraz daha fazla para kazanması lazım Günay'ın. Borcu var, harcı var, işi büyüttü, evlendi barklandı, çocuğu var; eski karısına da bakıyor. Onun için masrafı çok!

Kazancı fazla değil. Bana da hep takılır; evimi kastederek, "Bu kâşaneyi sayemde yaptın" der.

'89'dan beri bana yarım para ödediğine göre, demek 15 yıldır bunun bana borcu var. Girer girmez başladı kesmeye. Gerçi yarısını ödedi borcunun ama daha epey var.

Ayol, ilk evlendiğinde, bundan evvelki karısına koca bir bilezik aldım. "Buna ne alacaksın?" diyor... İyi, sen habire boşan evlen, ben senin karına hediye alayım! Altın götüreceğim, bir tane var incecik çeyrek; altın bekliyor benden ya, onu götüreceğim!

Zaman zaman Günay'ın dışında başka mekânlarda da çalıştığınız oldu mu?

1990'ların ortalarında Nazlı Ilıcak'ın oğlu Mehmet Ali Ilıcak, Sait Halim Paşa Yalısı'nın bahçesinde bir gazino açıyor. Birkaç kişiyi koyuyor, muvaffak olamıyor. Bu arada, beni de kendi gazinosuna gelmem için ikna etmeye çalışıyor. Geliyor, gidiyor... En sonunda, o dönemde beşe çalışıyorsam, ondan 35 istiyorum, "Tamam kabul!" diyor. En yüksek yevmiyeyi Mehmet Ali Ilıcak'tan almışımdır. Ama o da çok iyi kazandı. Yalının önü dört sıra araba olurdu. O kadar güzel, dolu dolu çalıştık. Hatta devamlı çalıştığım Günay müthiş sinirlendi o'fazla para veriyor diye; onun yevmiyesi de çoğalacak diye korkuyordu. O zamanların eğlence dünyasında 300 alıyorsanız, seneye 325 olurdu. Öyle 300'den birdenbire iki bine çıkamazsınız. Revaçtaysanız, yavaş yavaş arttırırsınız. Öyle oldu benimki de. Mehmet Ali'ninki anormal oldu. Ama daha sonra da hep o parayı aldım diyemem. O orada kaldı, tekrar aslına dönüş yapıldı.

Günay'la iş dışında da yakın ahbaplığınız var. Çalışma hayatı dışında neler paylaştınız onunla?

Çok şey... Komik bir anım da var. Ben, Ajda Pekkan, Emel Sayın, Günay, eski karısı Sevil ve Uğur Güneri *[Hafta Sonu dergisinin o zamanlardaki yazı işleri müdürü]* Kumburgaz'a giderken bir balık lokantası var, oraya içmeye gidiyoruz. Kalabalığız diye iki arabaya bölündük. Ben, Emel, Sevil; Uğur'un arabasına bindik. Ajda da Günay'ın arabasına bindi. Hem kestirme hem de fazla trafiği olmayan

bir eski yol var; Günay önde, biz arkada önlü arkalı gidiyoruz ama yol felaket yamrı yumru. Bir ara durduk. Uğur Güneri "Lastik patladı!" dedi. İndik, Uğur'da hiç hareket yok. "Hadi!"... "Ben lastik değiştirmeyi bilmem. Hayatımda hiç lastik değiştirmedim" dedi. Ayol normal bir erkek adam, nasıl değiştiremez arabasının patlak lastiğini? Gecenin karanlığında ortada kaldık. Tali yol olduğu için araba falan da geçmiyor.

Ajda ile Günay neredeler bu arada?

Onlar önden gidiyorlardı, farkında değiller. Uğur söylenip duruyor. Benim de siyah bir pelerinim var, gecenin karanlığında iyice görünmez olmuşum, bagajda bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Dağın başı. Şimdi olmayacak birileri gelse, yanımızda iki güzel kadın; Uğur ufacık bir şey, bir yumruk atsalar devrilir. Erkek görünümünde bir tek ben varım! Sonunda uzaktan bir çift far göründü, ben hemen arka koltuğa Emel'le, Sevil'in yanına oturdum, pelerinimi de başıma örtüp anaları pozisyonuna girdim. Kızları muhafaza ediyormuş gibi davranıyorum, gülüyoruz, konuşuyoruz.

Bir araba geldi durdu. Baktılar; "Yok, biz lastik değiştiremeyiz" deyip gittiler. Sonra bir minibüs geldi, birtakım adamlar indi, Uğur'la konuştular; "Biz değiştiririz" dediler. Eğilip arabanın içine baktılar, "Ondan sonra da bir yerlere eğlenmeye gideriz..." Ben hâlâ kocakarı pozundayım ama yanımda Emel Sayın'ı, Sevil'i -Günay'ın karısı da hoş kadındı- gördüler tabii. "Hayır, balık yemeye gideceğiz" dedik. "O zaman hanımları bekletmeyelim, minibüse alıp götürelim -o balıkçıyı herkes biliyor tabii- sonra döner lastiği değiştiririz..." Ben yine kocakarı pozunda, minibüse bindik hareket ettik.

Az sonra Günay'ın arabasına yetiştik. Yavaş yavaş gidiyorlar ama bir gariplik var: Günay bagaja oturmuş, bel kemerini çıkarmış, egzoza bağlamış; egzozu tutuyor. Arabayı da Ajda sürüyor. Bize işaret ettiler siz devam edin diye, geçtik lokantaya gittik. Uğur minibüstekilerle lastiği değiştirmek için geri döndü, bu sırada Günay'la Ajda da geldi. Bizim önümüzde bir çukura girmişler; egzoz kopmuş, çareyi bağlayıp tutmakta bulmuşlar. Az sonra Uğur da "Allah kahretsin! Bu işin içine sıçarım ben, bu nasıl gezmedir" diyerek döndü. Eller kollar yıkandı, yemek yiyoruz...

Minibüsteki adamlar ne oldu?

Onlar lastiği değiştirip gitmişler. Boşuna günahlarını almışım. Bir müddet içtik, rahatladık, olay artık komediye döndü; gülüp

eğleniyoruz. Karşımızda da bir masa var, iki herif iki de kadın oturuyor. Ama kadınlar sokaktan bulma orospular besbelli! Yani bir karı koca, iki-üç kadın bile olsa yanlarında, onlar ahbaplarıyla gelmiş olur. Bunlar belli hallerinden, sokaktan bulmalar.

Ajda'yla ben yan yana oturuyoruz, bir garson geldi elinde şampanya, "Sayın Huysuz Virjin, size karşı masadan gönderdiler" dedi. Hemen ayağa kalktım, "Alakanıza çok teşekkür ederim, sağolun! -Ajda'yı göstererek- ama bu da sanatçı. Buna da bira falan bir şey gönderin bari" dedim! Ajda snop olduğu için şampanyayı ona göndermeye cesaret edemeyip bana göndermişler anlaşılan; ben müsaitim, halk tipi bir sanatçıyım diye.

O gecemizi hiç unutamam. Çok eğlenmiştik.

Sık sık gezer misiniz böyle sanatçı dostlarınızla?

Sık değil. Bazen, denk gelirse.

Yaylı tambur üstadı rahmetli Ercüment Batanay'ın karısı Seyhan bir ara beni ve Muazzez Abacı'yı sürekli Bahçeşehir'de bir kebapçıya davet ediyor. Israr, israr, ısrar... Yahu, ortalık kebapçı dolu, kalkıp da Allah'ın unuttuğu yere gitmeye ne lüzum var. Yok illa gideceğiz. Kalktık, gittik. Lüks bir kebapçı ve hayret, ağzına kadar dolu. En baş masaya bizi oturttular. Kebapçı ama rahmetli Ercüment Batanay fasıl yapıyor, Galip Sokullu da söylüyor. Yenildi, içildi, sonunda beklenen an; Muazzez Hanım sahneye çıktı şarkılar söyledi. Sonra ben çıktım, şarkılar söyledim, "Allah'a şükür, Muazzez Abacı'nın üstüne assolist olarak çıkıyorum" diye espriler yaptım. E, bizden hesap almadılar tabii. Sonradan öğrendik ki, biz gelmeden önce herkese duyurulmuş, "Bu akşam Muazzez Abacı ve Huysuz Virjin program yapacak" diye... Bütün kalabalık da o yüzden toplanmış meğer...

Bedavadan konser verdirdiler size yani...

Bedavadan konser verdik.

Sanat dünyasından başka meslektaşlarınızla sıcak ilişkileriniz var mıdır?

A yok yani. Mesela, Muazzez Abacı ile bugünlerde buluşacağız Günay'ın söylediği kadarıyla. Gideriz, güleriz, eğleniriz, içeriz. Bir araya geldiğimiz zaman bu demek değildir ki çok koyu dostuz, arkadaşız, ahbabız. Ayrılırken; "Hadi ara beni", "Ararım seni",

"Hoşçakal" denir ama aranır mı sonra, onu da bilmiyorum. Aranmıyor çoğu zaman.

Günay'la ilişkiniz sürüyor ama...

Alacağım var ya, onu tahsil edeyim diye dost gibi görünüyorum!

Laf paradan açılmışken, hem memurluk hem sanat hayatınızın başlangıcında zorluk çektiğinizi, bodrum katlarında oturduğunuzu anlattınız. İlk sahip olduğunuz ev nasıl bir yerdi?

Cihangir'de Feri Cansel'in evini bilir misiniz? Bilmezsiniz. Müjdat Gezen'in oturduğu evi? Onu da bilmezsiniz.... Akyol vardır, büyük bir cadde. Yukardan doğru bir viraj yapıp gelirsen bir yol Kabataş'a iner. O inen yola inmeyip, sağa dönüyorsunuz. Ve apartmanın girişi filan kötü, iki apartmanın arasında. O aradan girdiniz mi deniz tarafında bir apartmandı. İlk dairemi oradan aldım. Bir süre oturdum, sonra kiraya verdim.

Feri Cansel ve Müjdat Gezen... Ünlü komşularınız varmış.

İlk önce kiralık bir ev aradım Cihangir'de. Deniz gören, yeni bitmiş bir apartman buldum. İçinde hiç kimse oturmuyor. Kapısında bir adam duruyordu, “Buranın sahibini nasıl bulabilirim?" dedim. "Benim sahibi" dedi adam. "Merhaba efendim, adım Seyfi Dursunoğlu", "Benim adım da Seyfi. Buyurun gezelim!" dedi. En üst dubleksti -o pahalı olur diye onu tutmadım- onun altı, çok güzel deniz gören bir daire, tertemiz. Onu tuttum, 1250 liraya. O kadar temiz ki apartman, bir su silindi ve taşındım. Eski evimde bir tane pencerem vardı, onun perdesini bir pencereye taktım, ötekiler perdesiz. Gittim tül aldım, oturdum dikiyorum.

Geceleri Kulüp 12'de çalışıyorum, gündüzleri perde dikiyorum. Karşıdan bir yaşlı kadının baktığını hissettim. İskemlemi geri çektim ama yine de görünüyorum, perdem yok. Karşı penceredeki kadın Feri Cansel'in annesiymiş. Gidip Feri'ye "Karşıya bir terzi geldi" demiş. Daha sonra AIDS olduğu açıklanan -sonra da öldü- ilk biri vardı ya, Murteza Elgin... Murteza, Feri Cansel'in çok iyi ahbabıydı, bazen onun evinde kalırdı. Beni görüyor, "Ayol" diyor, "Kim karşıdaki biliyor musunuz?", "Kim?" diyor ana kız; "Huysuz Virjin ayol!" "Aaaaa" diyor Feri Cansel. Sonra yari beline kadar pencereden sarkıp "Virjin, Virjin" diye seslendi, "Gel, gel, gel!" Bir daha hiç ayrılmadık; ölene kadar. Çok iyi arkadaş olduk. Deli dolu bir kızdır, dürüsttür. Birisiyle flört ederken bir ikincisiyle flört etmezdi. Böyle bir prensibi vardı.

Ben kirada bir sene oturduktan sonra Cihangir'de, demin bahsettiğim kendi dairemi aldım, oraya geçtim. Birkaç sene sonraydı, Feri Cansel sevgilisi Yusuf Tereyağoğlu'yla bir işyeri açtı. Sandviçler, tostlar mostlar yapılan bir yer. Ondan sonra geçimsizlikler başladı, o iş iyi gitmemeye başladı, biraz münakaşalar başladı. Bu arada da Feri, Bursalı birisiyle tanışıyor. Telefon konuşmalarından Yusuf fark mı ediyor ne oluyor; bir kavga anında kovuyor evden Feri onu. Bunlar ayrılınca, Feri beni aradı bir akşam, "Seyfi, Yusuf'un elbiselerini Yeşilköy'de bir yere götüreceğim, bana yardımcı olur musun?" dedi. "Olurum" dedim, kalktım gittim. 30-40 takım elbise. Bu kadar elbise nasıl gider... Beşer-altışar birleştirip bağladım askılarla. Gittik, Yeşilköy'de bir yere bıraktık, döndük geldik. "Gel bir çay içelim" dedi Feri. "Yok" dedim, "Fericiğim bir banyo yapıp yatacağım." Ben eve geldim, uzandim uyuyorum. Aradan az bir zaman geçti, telefon çaldı. Bir de ısrarlı. Feri'yle müşterek bir arkadaşımız vardı, o arıyor. "Feri Cansel'i kaybettik!" dedi. "Ayol deli misin?" dedim, "Kaybettik ne demek. Parkta marktadır, bir yerdedir..." Öldü diye düşünmüyorum. Az evvel beraberdik, niye ölsün? Cinayet hiç aklıma gelmiyor. Hasta değil ki ölsün... O eve girdikten beş dakika sonra Yusuf gelmiş, öldürmüş Feri'yi... 1983'ün Eylül ayıydı.

O adamın böyle bir şey yapabileceğine inanmak zordu. Köpekleri vardı. Tüylü, ufak köpeklerdi. Bazen böyle çok üstüme üstüme geldiklerinde elimin tersiyle iterdim gelmesinler diye. Adam, "Nasıl kıyabiliyorsun, yani onlar da canlı, nasıl itebiliyorsun elinle..." diye eleştirirdi beni. Yani bir köpeğin itilmesine tahammülü olmayacak kadar duygusal bir adamdı. Ama böyle bir iş yaptı. Yalnız galiba bir şeyler kullanan cinsten birisiydi, bir de alkol. Ne yaptığını bilmiyordu herhalde.

Orada kızı da yaralanmıştı Feri'nin. Demek ki ben de orada olsaydım... Olabilirdi yani. Belki ben mâni olurdum; tutar mıydım, bilmiyorum...

Yıllar sonra Zümrüt'le biz bir film çevirdik. Zümrüt annesi varken çok şımarıktı. Coca Cola açar, bir bardak içer, tekrar bir Coca Cola açar, yine bir bardak içer; gazı gitti diye atardı. Şımarıklık herhalde. İşte Zümrüt'le filmde oynuyoruz, çekim uzadı. Sabahın üçü falan, "Bir sahne daha var onu yapacağız" dediler. Ama artık bitmişiz hepimiz. Berbat vaziyetteyiz. Mekân parası vermemek için o gün sabaha kadar çalıştırdılar bizi. Zümrüt'le aynı odadayız, makyajını tazelerken "Annemin ne kadar eziyet çekerek para kazandığını şimdi anladım" dedi. "Aç bir Coca Cola!" dedim...

Müjdat Gezen'le de komşuluk yapmışsınız.

Evet, Cihangir'de.

Ama o çok gürültü yapıyormuş, siz bu yüzden taşınmışsınız o evden.

O da taşındı, ben de taşındım. İkimize de yar olmadı.

Siz gerçekten onun gürültüsünden mi kaçtınız?

Evet, çok rahatsız oldum. Yalnız şunu da itiraf edeyim, Müjdat çok iyi bir arkadaştır. Mesela bana bir şey lazım oldu; kardeşim, kütüphanesinin altını üstüne getirdi, lazım olan şeyleri buldu, fotokopi çektirdi, getirdi verdi. Hakikaten çok iyi arkadaştır. Gürültüye gelince; birilerini rahatsız etsin diye değil, onun yaşam tarzı o. Gece saat ikide, beş-altı arkadaş kalkar gelirler; yerler, gülerler, eğlenirler ama apartman bu. Haa dedim, bana demek ki apartman olmuyor. Ben Altunizade'deki evi buldum ayrıldım. O da bir yerlerde bir ev buldu, oraya çıktı.

Kaç yıl komşuluk yaptınız?

Yıl olarak hatırlamıyorum. Ben o eve yeni geldiğim zaman Gün'le evliydiler. Sonra ayrıldılar, Gün evi terk etti. Müjdat bir müddet öyle kaldı, sonra orasını "Güldürü Üretim Merkezi" yaptı. Gelenin gidenin haddi hesabı yok. Eline kâğıt alıp bir şey yazan apartmana geliyor. Patir patir iniyor, çıkıyorlar. Rahatsız oldum. Apartmanın en üst katında iş yeri yapılmaz ki... Müjdat'la münasebetimiz yürür ama; severim, iyi dosttur, iyi arkadaştır. Yani başınız sıkıştığı zaman gidin, elinden gelen her şeyi yapacaktır bundan eminim.

Yakın zamanda ben bir tip canlandırdım Esra Ceyhan'ın programında. Konuşmasını bilmeyen bir kadını oynuyorum. Evde kalmış, sinirli bir kadın. Eve geldim, Müjdat aradı "Seyfi yerlere yattım gülmekten" dedi. Tiyatrocu olduğu için teatral bir tip canlandırmam hoşuna gidiyor... "Bu tip konuşan bir kadın vardı bizim mahallede, onu hatırladım hep" dedi. Yani samimidir, iyi dosttur ama altlı üstlü oturmayacaksınız.

Müjdat Gezen'den kaçıp Altunizade'deki evi aldınız. O evden neden vazgeçtiniz de burayı yaptırdınız?

Bahçe içinde, iki katlı bir evdi orası. Altunizade'den mi neden vazgeçtim, yoksa Nejat Yavaşoğulları'ndan mı?

İkisini de anlatın o zaman.

Altunizade'den vazgeçme nedenim şu: Ben orayı tuttuğum zaman evin önünde top sahası kadar bir boşluk vardı. O boşluğa at yemi ekerlerdi. Yemyeşil tarla düşünün, gelincikler içinde. Pek insan yok. Sağ tarafım tamamen çam ormanıydı. Ve dört beş tane ahşap ev vardı. Nejat Yavaşoğulları da *[Bulutsuzluk Özlemi'nin solisti]* mimarım. "Seyfi Bey, sizin ev bittikten sonra göreceksiniz burası dolacak" dedi. Benim evim bittikten sonra mı doldu bilmiyorum ama hakikaten kötü doldu. Ve bir de dört kat müsaadesi çıktı. Bütün sağım solum dört katlı bina doldu, ben ortada iki kat kaldım. Tabii sanatçı olduğum için bir meraktır başladı. Ben perdesi kapalı olan evden daima şüphe etmişimdir. Perdesi kapalıysa o ev benim için geçerli değildir. Bakacak olan insan, perde arkasından bakıyordur. Yoksa insan normal zamanda perdeyi açık tutar, soyunuyorsa kapar ama gene açar. O yüzden ben bahçeye çıktığım zaman arenaya çıkmış bir boğa gibi hissederdim kendimi. Böyle bütün perdeler kapalı, aradan bakılır; misafirim gelir, rahat edemem. Yani etraftan da rahatsız oldum. Yanımdaki evde öğretmen olduğu halde pencereden halı silken birileri vardı. Halılar da makine halısı. O sırada ben bahçemde, kahvaltı ediyor da olabilirdim. Benim bahçem. Elektrikli süpürge diye bir şey var. Sonra bunlar nasıl insan yönetirler, çocuk büyütürler, eğitirler, onu anlamam.

Ya Nejat Yavaşoğulları?

Nejat Yavaşoğulları ile bir vesileyle tanıştık. Mimar olarak evin tadilatını ona verdim. Mimar ama aynı zamanda da müzisyen. Tabii gidiyor, bir yerlerde konserler veriyor. Ben inşaata ne zaman gitsem; ameleler çalışıyor, mimar yok. Mimarim turnede, konserde... Müthiş rahatsız oluyorum, kızıyorum, söyleniyorum. Sonra ev bitti ve teslimata sıra geldi. Bahçe içinde bir ev. Dört tarafı açık bir ev. Mutfakta pencere var, bir aspiratör koymuş ama ben fırınımı ancak pencere ile aspiratörün arasına koyabiliyorum. Yani ya pencereyi çek götür öbür tarafa, ya aspiratörün altına ocağı getir. "Bu nedir?" dedim, "Olur o kadar!" dedi. "Pekâlâ" dedim. Salonun dört bir köşeden yüksekliğini ölçtüm. Arada yedi-sekiz santim yükseklik farkı vardı, "Olur o kadar!" dedi. En alt kata inen merdivenin basamakları 27'şer santim yüksekliğinde. "Ayol buradan nasıl iner insan?" dedim, "Olur o kadar!" dedi. Ben de çıkardım kendisine eksik para verdim, "Nedir bu?" dedi, "Olur o kadar!" dedim.

Bunlar hakikaten böyle mi yaşandı, anlatırken mizah mı yapıyorsunuz yoksa?

Hayır, böyle yaşandı. Olduğu gibi yaşandı. Tamamen yaşanmış şeyleri söylüyorum, mizah yapmıyorum. Espri değil, tamamen kızgınlık. Daha neler neler oldu. Ev çok güzel görünüyor ama iki ay sonra salonun duvarlarından sular akmaya başladı. Eski, çatlak bir su borusu kullanılmış. E, bunu kontrol edecek birisi olacak. Sen yoksan birini getirip koyacaksın, o kontrol edecek. Ben o eziyeti niye çekeyim?

EGEMEN BOSTANCI MÜZİKALLERİ, HALDUN DORMEN'LE ZITLAŞMA

Türkiye'de 1980'lerde, müzikallerin yeniden moda olduğu dönemde pek çok müzikalde rol aldınız. Siz hep Huysuz'u mu oynadınız, yoksa farklı karakterler mi canlandırdınız?

Muhtelif rollerdi. Mesela birisinde Madam Butterfly oldum. İçimde oryantal elbisesi var. Madam Butterfly'ı atıyorum, içinden o çıkıyor. Böyle bir şeydi hatırladığım kadarıyla. Egemen Bostancı zamanında birçok müzikal yaptım.

Şan Tiyatrosu'nda.

Şan Tiyatrosu'nda, tabii. "Merhaba Müzik." Nükhet Duru'yla beraber oynadık. Egemen'in yaptığı ilk müzikaldir bu. Ben Çeşme'de ve İzmir Fuarı'nda çalışıyorum, Urla'da bir yerde kalıyoruz. Telefon geldi; beni oradan buldu Egemen Bostancı. "Bir müzikal yapıyorum, sana da rol veririm" dedi, "Yalnız ilk başta sen çıkacaksın sahneye, haberin olsun. Kabul ediyorsan..." Haldun Dormen adı var; 000 yaşadım ben şimdi! Beni ne hallere sokarlar gibi geldi bana, bayıldım kabul ettim. Geldim, çalışmaya başladım. Bir şey oluyor; Haldun Dormen, "Sen bunu becerirsin!" diyor gidiyor, "Sen onu becerirsin!" diyor gidiyor. Bana bir şey veren yok. Benden alıyor herkes bir şeyler. Bir bölümde de Marlene Dietrich oluyorum.

Çok hoş.

Hoş değil. Niye hoş değil? Marlene Dietrich'i herkes unutmuş. Onun şarkısını playback, lay lay la la lay lay, ... söyleyerek sekiz tane oğlanın elleri üzerinde sahneye geliyorum. Sonra indiriyorlar beni. Manası yok bunun, bir yere bağlanmıyor. "Aaa ben bunu bağlarım!" dedim. Marlene Dietrich gibi giyindim indim, "Ben bu müziğe alışık değilim. Ben beşiğimde duyduğum müziğe alışığım. Bu ne Marlene Dietrich'i?" Fırlattım peruğu attım. Hemen bir Zeki Müren taklidi ama çok kısa; "Tadı yok sensiz geçen ne baharın ne yazın, kalmadı tesellisi ne şarkının ne sazın..." Seyirci çılgın gibi alkışlıyor. Sönük giden bir

müzikalde yer yerinden oynuyor.

İçeri girdim, Haldun zaten iri olan burnunu iyice sarkıtmiş. "Benim müzikalimde isteğimin dışına çıkamazsınız!" dedi. "İsteğinizin içinde de kalamam çünkü bana bir şey vermiyor. Marlene Dietrich olarak çıkıp, bunu bir yere bağlamam lazım" dedim. O zaman playback'leri koysunlar, Silvia Vartan olayım. Playback'leri koysunlar kimi isterlerse olayım. "Havada kalan parodiyi niye yapayım ki?" dedim. "Seyirci karşısında siz yoksunuz. Yalnızca, Allah ve ben varım. Kendimi kurtarmak mecburiyetindeydim" dedim. Bir güzel de saçımı silkeledim -daha uzundu- yürüdüm gittim odama.

Sonra devam ettiniz mi?

Aynı şekilde tabii. O parodi öyle devam etti.

Zeki Müren taklidiyle...

Evet. Alaturka ve Zeki Müren. Ama bir şarkının iki satırı. Tamamı bile değil, iki satırını söylüyorum. Orada mühim olan onu vurmaktır, şarkıyı tamamen okuduktan sonra değeri kalmaz.

Haldun Dormen buna izin verdi yani.

Vermezlik edemezdi ki. Edemezdi çünkü orada yer yerinden oynuyor, nasıl hayır desin? O düşünemediği için üzülmüştür belki de.

Huysuz Virjin dışında başka kimleri canlandırdınız sahnede? Marlene Dietrich var, Madam Butterfly var, başka?

Bunlar var denecek kadar mühim şeyler değildi. Yönetmenin çok büyük bir buluş olarak gördüğü şeylerdi. Marlene Dietrich neye benziyor? Bana göre hiçbir şeye benzemiyor. Kafana bir saç koyuyorsun, bir etek, tayyör giyiyorsun, götürüyorlar seni; Marlene Dietrich... Bir şeyi canlandırmak o değil. Levent Kırca gibi bir plastik makyaj yapıp da onun parodisini yapmıyorum, böyle bir şey yok. Bana göre çok uyduruk işler bunlar. Hiç tatmin olmadım. Müzikal bittiği zaman, "Huysuz, Marlene Dietrich oldu!" dedirtmedi. Bir iz bırakmayan rollerdi bunlar. Ama böyle bir işi de yaptım.

Oynadığınız müzikallerde Huysuz Virjin dışında hoşunuza giden bir tip, rol olmadı mı hiç?

Ha, canım mesela Zeki Müren oldu, Bülent Ersoy oldu. Zeki Müren çok

ilgi topluyordu, çünkü onun şarkılarını playback yapıyorum zannederlerdi. Yani güzel okurum ben alaturkayı, bilerek okurum. İçine eko meko girince playback zannederlerdi Zeki Müren taklitini. Oysa, talebelikten gelen bir beraberliğim olduğu için çok iyi etüt edebilmiştim onu. Alaturka sevgim ve bilgimle de birleşince başarılı oluyordu. Bülent Ersoy taklidini Müjdat Gezen'le oynadığım bir müzikalde yaptım. Stardust'ta oynadık. Orada Bülent oluyordum, bir de bir dönme şarkıcı vardı Fransız, Amanda Lear oluyordum. O müzikalde de olayı ben götürüyordum hemen hemen. Ama bir problem çıkardılar. Bu Stardust'ta pazar akşamları çalışanlara para vermiyorlardı. Benim anlaşmamda bu yoktu. Ben her sahneye çıktığımda paramı alırım. Ve bir ay sonra ben kadrodan çıkarıldım. Önceden haber vermeden "Bu gece son," dediler. Ben bütün kadro son zannediyorum; hayır, bir tek ben sonmuşum. Ben çıkarıldım, yerime aranjman okuyan bir kız alındı, Gülistan Okan. Üç gün sonra da müzikal bitti.

Sonra başka müzikallerde de rol aldınız...

Evet. Egemen Bostancı'nın "Merhaba Müzik"inde seyirci beni ilk defa görüyor ve seviyor. Reaksiyondan anlaşılıyor sevdiği, büyük reaksiyonlar alıyorum. Bunun üzerine, Egemen Bostancı bana bir müzikal yazılması için Haldun Dormen'i görevlendirdi. Haldun Dormen, "Hisseli Harikalar Kumpanyası" diye bir müzikal yazdı. Bu müzikal bana geldi, okudum. Ben seyirciyi çok güldüren bir şovmenim. Burada öyle gülünecek bir şey göremedim. Belki de o güne kadar bir müzikal teksti okumadığım içindir. Müzikalde de şov gibi devamlı gülmenin gerekli olduğunu düşünüyordum.

"Bu bana çok yavan geldi. Ben bunu oynamam!" dedim. Bir de Erol Evgin var; Çiğdem Talu ve Melih Kibar'la çalışıyor. Belli ki star o. Kumpanyanın da starı. Ben kahveciyim. Bir kız kaçırdığım için kadın kılığında dolaşıyorum, ... böyle bir şey. İkinci dereceden bir rol yani. Bana yazılmışsa bir olay, star ben olmalıyım; Erol Evgin değil... "Kusura bakmayın, ben bunu oynamam!" dedim. Olayı Egemen Bostancı'ya "Huysuz Virjin bu rol için yaşlı," diye nakletmişler galiba, Mehmet Ali Erbil aldı rolü. Ve o benim beğenmediğim "Hisseli Harikalar Kumpanyası"na seyirciler bayıldı. Yüzlerce kez sahnelendi. Yine de isabet olmuş. Aylarca turne yapıp Anadolu'yu dolaşmak istemezdim!

Başka reddedip de pişman olduğunuz müzikal var mı?

Reddettiğim var ama pişman olduğum, hayır! Egemen, benim

yeteneğimi keşfeden insanlardan biriydi. "Hello Dolly" müzikalini Nisa Serezli'ye tercüme ettirdi. Dolly'yi ben oynayacağım. Yazılıyor, çiziliyor. Tekst daha bana gelmedi ama adapte edilerek, Huysuz Virjin'e göre yazılıyor. O sıralarda yine İzmir Fuarı'ndayım. Bana söylenmiyor ama öğreniyorum ki, rol benden alınmış Ayfer Feray'a verilmiş. Bana başka bir rol koymuşlar. Egemen Bostancı, müzikalin afişlerini bastırıyor ve tanıtım için bir gece düzenliyor. Ben, kızgınlığımdan o geceye iştirak etmedim. Egemen Bostancı, beni telefonla Efes Oteli'nde buldu, "Eşşekoğlu eşşek! Sen benim afişini bastırdığım geceye nasıl gelmezsin?" dedi. Ben de, "Egemen Bostancı Beyefendi, ben size aynı şekilde hitap etmiyorum. Rolü benden aldıysanız niye söylemiyorsunuz? Bu nezaketi gösterseydiniz ben de gecenize iştirak ederdim!" dedim. O sırada, bizim eski müzikal de Fuar'da sahneye konuluyor. Ben varım diye gidiyorum, kostümlerim İstanbul'dan getirilmemiş. O geceye iştirak etmedim diye beni müzikalden atmışlar...

Broadway'de onlarca yıl oynayan çok önemli bir müzikal Hello Dolly. Başarılı oldu mu bari?

Oldu. Yalnızca ilk günü... Şan Tiyatrosu'nda gala. Yer yerinden oynuyor! İkinci gün sekiz sıra, üçüncü gün yedi, dördüncü gün beş, altıncı gün üç sıra...

Egemen'den bir telefon; "Eski dost düşman olmaz!"... -Allah rahmet eylesin- "Seni tiyatroya bekliyoruz bu gece" dedi. "Pekâlâ" dedim, gittim. Yedinci sırada oturuyoruz, zaten arkası yok. Haldun Dormen, Egemen Bostancı, aralarında da ben. Seyrettik... Ayfer Feray oynarken beni gördü. Antraktta demiş ki, "Bu rol hakikaten Seyfi'ninmiş. Rolü benden alın. Yapamıyorum, olmuyor!" Olmamasının nedeni şu: Kadına şapkalar giydirmişler, uzun elbiseler, saçlar arkada toplanmış; hani Fransız şansonlarından, müzikallerinden fırlamış gibi. Ayol, adapte edilen tekste göre, Kumkapı'da pezevenklik gibi bir iş yapan bir kadın bu. O kıyafeti sen Kumkapı'ya getiremezsin. Olmaz! İnandırıcı değil. İnsanlar tutmaz...

Bittikten sonra Egemen Bostancı, "Bu rolü ondan alıyorum, sana veriyorum. On gün içinde hazırlan!" dedi. "On günde duvar bile boyanmaz Egemen Bey!" dedim. "Ben oynayacaksam, fonda Kumkapı'yı gösterebilirsiniz ama sahnede bir evin içi olmalı. Ben de, ne bileyim ağda yapıyorumdur, dolma yapıyorumdur... Beni de öyle giydirip çıkarırsanız, ne yapsam olmaz. Her şey bize adapte edilecek, ben ondan sonra oynayabilirim" dedim. Tabii, Haldun Dormen'de yine surat gitti, bozuldu, bir şey diyemedi. Neticede ben oynamamaya

karar verdim ve oynamadım.

Çılgınlıklar'da oynadınız ama.

Ha, ondan sonra "Çılgınlıklar" hazırlanıyor... Haldun Dormen benim müzikallerdeki becerimi biliyor. "Bunu bir şartla kabul ederim, eğer Huysuz Virjin kadroda olursa!" demiş. Önceleri beni ikna edemediler ama sonra zar zor kabul ettim. Müzikalde ben Huysuz Virjin'im. Uğur Yücel ve Necati Bilgiç dünyaya gelmiş iki uzaylıyı oynuyorlar ve bana âşık oluyorlar. "Tutmaz bu uzaylı olayı. İnandırıcı olmaz" dedim. Sonra yine onların bir parodisi; tam üç tane parodi için "Tutmaz bunlar!" dedim. Parodilerin birinde Asuman Arsan vardı. Otobüste arkasına bir adam geçiyor ve bunu kertiyor, "Bir kadın bundan zevk aldığını söylerse o seyirci mutlu olmaz. Bu çok çirkin bir parodi" dedim. Haldun Dormen, "Ben Amerika'da müzikal tahsili yaptım, siz anlamazsınız!" dedi. İkinci gün kaldırıldı söylediğim parodi.

Bir şeyin tutup tutmayacağını önceden tespit edebilmek çok mühim. Niye Haldun Dormen Tiyatrosu lağvoldu? 10 oyun koydu; ikisi tuttu, sekizi tutmadı. Niye Ali Poyrazoğlu hâlâ var? Çünkü ne yaptığını, ne koyduğunu bilen bir adam. "Çılgınlıklar" da Nilüfer, Mine Koldaş, Coşkun Demir, Engin Evin falan vardı; üçer şarkı okuyorlardı. Şarkılar çok uzun. Saat gece yarısını çoktan geçmiş, biz antrakt veriyoruz. "Şarkıların sayısını indirin!" dedim. Şarkılar indi, derlendi toparlandı bir müddet oynadık.

Bir müzikaliniz daha olacak.

Egemen Bostancı'yla bir müzikal daha yaptım. Ağırlığın tamamen bende olduğu bir müzikal. Orhan Boran, Selma Güneri, Hadi Çaman, İsmet Ay falan vardı. Ama ağırlık bende.

Adı neydi?

"Müzikal Kahkaha."

Müzikal Kahkaha'nın konusu Zeki Müren'in hayatı mıydı, ağırlıklı olarak?

Parodiler vardı. Bir yerinde Bülent Ersoy geliyor, sonra Zeki Müren kalkıyor şarkı söylüyor. Sonra Bülent Ersoy'a dönüp, "Seni ben 100 yaşında bile yerim!" diyor ve çıkıyor. Şarkı olsun, bu sözler olsun, hepsi playback. Canlı değil. Bir gece ben şovumu yapıyorum, playback kasetini başından değil yanlış yerinden başlatmışlar. Sadece şurası

kalmış: "Ben 100 yaşında bile yerim!" Ben farkında değildim, aniden bir kahkaha koptu. Niye bu kadar güldüler anlamadım. İçeride söylediler, "Başını koymayı unuttuk" diye. Son kalan cümle de çok sempatik bir cümle değil tabii... Zeki Müren duymuş olayı, telefonu açıp sormuş: "Müzikale geleceğim, aleyhimde bir şey var mı?"... Yanlışlık olduğunu anlatmışlar, "O zaman gelmiyorum!" demiş. Gelmedi.

Taklitlere nasıl hazırlanıyorsunuz, kasetlerini izleyip hareketlerini çalışıyor musunuz?

Hayır, onları zamanında almış, kafama yerleştirmişim. Yeni bir şey yapacaksam çalışırım. Mesela, bir Shakira taklidini çalışarak yaptım. Çünkü bir kere gördüm, tam kafama yerleşmedi. Ama Füsun Önal'ı, Zehra Bilir'i senelerdir gördüğüm için, bildiğim için, çalışmadan yaparım. Ama kendi kendime provasını yaparım.

Ve benim Huysuz Virjin'i kimse canlandıramıyor, biliyor musunuz? Ben böyleyken Huysuz Virjin oluyorum. Ben bir karakter oluyorum. Levent Kırca iki-üç çekim yaptı Huysuz Virjin olabilmek için; hayır! Seyfi Dursunoğlu olabiliyor ama Huysuz Virjin olamıyor. "Olamadım" dedi, olamıyor yani. Sen bir tip canlandırmışsın, esas o değil ki, karakter... Nitekim bir tane çekti, sonunda oynattılar, hiç benimle alakası yok. Biliyorsunuz ne tiplere büründü, neler yaptı, tıpatıp. Şaşıp kalıyorsunuz ama beni; hayır...

"Müzikal Kahkaha"yı yapıyoruz. Ben her şeyi eleştirdiğim için, buradaki rolüm de müzikalleri eleştirmek. Yazısı çizisi yok, "Eleştirin!" dediler o kadar. Nasıl eleştiririm ben müzikalleri... Düşün, düşün, düşün... Buldum. Dört elbise giydim üst üste. En üste hepsini kapasın diye; kolları dantelli, kabarık bir eski zaman elbisesi giyiyorum, "Avrupa'da müzikaller nasıldı? Eskiyi canlandırırlardı. Bizde böyle bir şey yapsalar ağızlarına gözlerine bulaştırırlar" diyorum. Ardından, "Ben sizi yerli müzikallerden birine götüreyim mi?" diyorum, şak ışıklar sönüyor. Üstteki elbiseyi atıyorum, aşağıda bir yardımcı çocuk var, o ayakkabılarımı değiştiriyor. Benim seyirciye arkam dönük, peruğu çıkarıyorum öbür peruğu başıma takıyorum ve döndüğüm zaman ışıklar yanıyor.

"Tanrım!" diye giriyorum "Yedi Kocalı Hürmüz"e *[Sadık Şendil'in yazdığı, yedi erkekle birden evlenen uyanık Hürmüz'ün öyküsünü anlatan ünlü müzikli oyun]* ve arkasından diyorum ki, "Ne kadar manasız. Kadının yedi tane kocası var, hiçbirisi el sürmüyor, süremiyor ama bütün geçimini onlarla sağlıyor. Beni otele götürüyorlar çay bile

içirmiyorlar." Ondan sonra yine ışık sönüyor, o elbiseyi çıkarıyorum, Füsun Önal oluyorum. En alta da bir bale elbisesi giydim -hani "Hisseli Harikalar Kumpanyası"nda Adile Naşit, Belkıs Dilligil, Ayten Erman, Asuman Arsan, yan yana gelip komik bir şekilde Kuğu Gölü balesini yaparlar ya, o fikri de benden almıştır Haldun Dormen-. En son bale elbisesiyle kaldığımda, "Bale öyle yapılmaz böyle yapılır!" diyorum ve bale yapmaya başlıyorum.

Seyirci karşısında kıyafet değiştiriyorum. Bütün bunlar benim kafamdan çıkan şeyler ve büyük bir alkışla içeri girerim. Ondan sonra da müzikal gayet güzel devam eder.

Bale dersi aldınız mı?

Hayır almadım. Yalnız koreograf, rahmetli Oytun Turfanda'ya biraz bale bilirim dedim, bir-iki hareket yaptım. "Ben sana ne öğreteyim, zaten biliyorsun" dedi. Müzikal hazırlanırken, benim bölümlerimin müziğiyle birlikte danslarını da istedim ama ne müziğini verdiler ne koreografisini. Her şey tam alaturka. Müziği buldum. Çünkü kısa bir müzik olması lazım. Başlayacak ve bitecek bir müzik. Dans figürlerimi de ayarladım.

O gece başlayacağız oyuna; ışık provası yapamadım, ses provası yapamadım, "Ben çıkamam sahneye bugün!" dedim Egemen Bostancı'ya. Playback yapılacak çünkü. "Bu kaset gelecek, ben çalışacağım ancak öyle çıkarım sahneye!"... Şan Sineması'ndayız. Egemen yine "Eşşekoğlu eşşek!" dedi bana, kapıyı vurdu suratıma, gitti. Kaset Şişli'de bir yerlerdeymiş. Aldı getirdi; "Al provanı yap!" dedi. Hiç gocunmadım. Koydum kasetimi, ışıkçıyı çağırdım.

O kadar milimetrik bir şey ki bu... Ben döndüğüm zaman Işık yanacak ve müzik girecek. Hem hareket, hem dans, hem konuşma hepsi bir arada ve çok zor bir parodi bu. Güzel yaparsan çok güzel olur, aksi takdirde düşer. Bir, iki, üç... Prova uzadıkça ışıkçı sinirlendi, sesçi sinirlendi; aldırmadım devam ettim: "Son bir defa daha. Dikkatli açın ışığı, dikkatli ver müziği!" Sonra girdim içeriye.

Bu üst üste giyeceğim elbiselere kanca koymuşlar. Ben sahnede o kancaları çıkarana kadar, ohoo... Çıkarsın Beyoğlu'na, cırt cırtlardan alırsın, gelirsin, dikişe otursun. Herkes yemeğe gitti, ben oturdum bütün elbiselerin kancalarını söktüm, cırt cırtları diktim, provamı yaptım, "İçim rahatladı. Şimdi bir sandviç getirin!" dedim. Bu arada Hale Eren kostümlerimizi yapıyordu. Selma Güneri var kadroda, kadına gidip doğru dürüst prova yapmamış. Kadın hep şikâyetçi. "Bir

tek siz zamanında geliyorsunuz, ilgileniyorsunuz" diyor.

Her neyse; perde açıldı, olay başladı ve bitti. Egemen kapıyı çaldı, geldi "Özür dilerim!" dedi; "Sen de olmasaydın bugün dökülürdük. Hiç kimse ne zamanında rolüne girebildi, ne zamanında rolünden çıkabildi. Senin dışında hiçbir şey güzel değildi. Özür dilerim senden..." "Rica ederim. Olur, sinirliyken böyle şeyler söylenir" dedim.

Dikiş dikmesini de bileceksin, dans etmesini de bileceksin, ütü de bileceksin, şarkı da bileceksin, her şeyi bileceksin ve kendin yapacaksın.

Biraz da birlikte çalıştığınız sanatçılarla yaşadıklarınızdan söz eder misiniz?

"Çılgınlıklar Müzikali"nde Nilüfer'le çalıştım mesela. Nilüfer'i sokakta görsen, gündelikten geliyor herhalde, dersin! O kadar sade giyinen bir kızdır. Sadelikten hoşlanır. Hiçbir zaman frapan, hiçbir zaman bir sanatçı gibi giyinmez. Sahnede de çok frapan olmaz Nilüfer. Sade giyinir, güzel giyinir. Herhalde sesine çok güvendiği için. O benim için de çok güzel bir sestir. Nilüfer'le fazla çalışmam olmadı çünkü astımı var Nilüfer'in, astımdan ötürü aspiratörler kapanacak, seyirciler mahvolacak. Rahatsız oluyordu, bir-iki fuarda programını kesmişti; ses gidiyor hemen.

En son Günay'da çalışacaktık beraber. İlanı Nilüfer vermiş, kocaman bir Nilüfer, eteklerinin ucunda da Huysuz Virjin... Günay'ın Anadolu'da işi vardı, İstanbul'da yoktu. İlanı görmüş, Huysuz kesin çalışmaz bu kızla demiş. Nitekim de çalışmadım. Sonra bir yerde yemekte beraberdik Nilüfer'le. "Böyle böyle yaptın" dedim. "A, ben yapmadım" dedi. "Yaptın, ben de gelip çalışmadım. Sonra geldim seni seyretmeye inşallah boştur diye, ağzına kadar doluydun rahatsız oldum çıktım" dedim....

"Çılgınlıklar"da Kuşum Aydın da vardı. Bir fasıl sahnesi vardı, o fasıl sahnesinde arkada durup şarkı söyleyenlerden bir tanesiydi. Sonra Yeşil'e sık sık gelirdi, seyrederdi. Tabii şarkıcılığa da teşebbüs etti ama aslında sesi soluğu yok yani. Çirkin denecek bir ses ama işte o da benim tarzımla sahnede laf atarak, bilmem ne yaparak götürüyor. Önemli olan götürebilmek, ama benim böyle bir sesim olsa ben şarkı söylemezdim şahsen.

Pakize Suda'yla da çalıştınız değil mi?

Aaa, Pakize'yle çok çalıştık. İzmir'de çalıştık, Ankara'da çalıştık, Adana'da çalıştık, Gar Gazinosu'nda çalıştık; çok çalıştık. Pakize çok tatlı, çok deli dolu, hiç kimseye kötülüğü olmayan bir kızdır. Zaten "Deli Pakize" derler ona. Ama kafası attı mı, Allah etmesin! Benimle hiçbir zaman atmadı kafası neyse ki. Altunizade'de ev aldığım zaman "Bahçe içinde ev aldım, dağ evi gibi" dedim. "Ayol" dedi, "Bende bir sürü bakırlar var, onları sana göndereyim..." Bakırlar hâlâ gelmedi, ne zaman telefon açsam "Bakırlar yolda mı yavrum?" diye sorarım, gülüşürüz. Yani çok iyi bir sesi vardı. Çok güzel alaturka söylerdi. Sonra gazeteciliğe başladı, şimdi dizilerde oynuyor, program yapıyor. Botoks mu yaptırmış, ne yaptırmış; alfabesi biraz azalmış veya tahrip olmuş vaziyette. Açtım "Ne oldu?" dedim, "Dişimi çektirdim" dedi ama o diş işi değil, belli. Hâlâ devam ediyor çünkü. Yalnız hanım sanatçılar değil, erkekler de bunu yaptırıyor. Daha genç, daha dinç görünmek için bazı şeylere başvuruyorlar. Ben de gittim, burada bir yer vardı. Gideyim önce tetkik edeyim dedim. İğneleri yapalım dediler, yok ben düşüneyim gelirim sonra dedim. Altı ay olacak, gitmedim. Bir de surat irileşiyor botoks'la.

Siz hiç estetik yaptırdınız mı peki?

Evet, yüzümü gerdirdim. Ama ameliyattan önce, "Yüzümün ifadesi değişmeyecek, buna göre yapın" dedim. Yoksa burun genişliyor, ağız genişliyor. O zaman çalışıyordum, yakın planda çok defolar çıkıyordu. Estetikten sonra dönüp geldiğimde, yönetmen "Artık yakın çalışabilirsiniz" dedi. Yani o kadar iyi olmuştu yüzüm. Göz altlarım alınmıştı, göz üstleri alındı; ama yine ihtiyaç var şimdi.

Ne kadar oldu estetik yaptıralı?

Altunizade'deki evdeydim. Beş sene de buradan koy; altı sene evvel.

Altı senede yeniden mi ihtiyaç oldu?

Altı sene evvel kaç yaşında oluyorum? Şimdi 72 olduğuma göre, 66 falan. 66 yaşında yaptığınız bir olay belki daha çabuk etkisini kaybediyor da 25-30'unuzda yaptırdığınız, daha kalıcı oluyor. Çok deforme olmuş bir şeyi toparlamanız güçtür. Toparlasanız da bazı arızalar kalır. Ameliyattan evvel 72 kiloya falan düşmüştüm. Bir beraberliği bitirmeye karar vermiştim ve ziyadesiyle üzüntülüydüm, iyice kötüydüm. 72 kiloda artık kendime bakamayacak kadar kötü olmuştum. Doktor da, "Estetiği en zayıf halinizde yaptığımız çok iyi oldu" dedi. Şişmanken yapıp zayıflarsanız, o kötü. 80 kiloda yaptırıp da 75'e düşseydim; o zaman çok kötü olurmuş. Oradan da bir

avantajım vardı, bir de bu ilkti. İlk olmanın da bir avantajı var.

Nasıl karar verdiniz estetik ameliyat olmaya? Sonuçta bıçak altı ve siz de bu kadar titizsiniz...

Ameliyat olma nedenim şöyle; çok değer verdiğim bir insanın bir kavga anında, "Artık suratına rahat bakamıyorum" gibi bir laf etmesi neticesi böyle bir karar aldım. Mesanemde polip vardı benim. Polip alınacak... O ameliyata girdiğim zaman "Hazır bayılmışken ikisini birden yapın" dedim. Hatta, "Prostatım var, onu da alın" dedim. Doktor da döndü bana, "Manavda değilsiniz Seyfi Bey. Domates ver, salatalık ver, yeşil biber ver; olmaz" dedi. Narkozitör de Ahmet Kandemir. Yeğenim Filiz'in kocası, yani mirasçılarımdan biri. Ameliyathaneye giderken, Ahmet'e hiç kimseye yapmadığım kadar iltifatlar yaptım. "Gençsin, güzelsin, havalısın" dedim. "En çok seni seviyorum" dedim. Hepsi yalandı ama narkozun dozunu kaçırdı mi, ne olacağını tahmin edebilirsiniz.

Başka ameliyatınız da var mı?

Başka ameliyatım yok. Bir tek o ameliyatım var, sonra bir de balon yaptırdım. Prof. Dr. Vedat Aytekin. Hayatımda bu kadar hafif el görmedim, Allah onu "kirkel" yapsın inşallah. Balon yapıldı bitti, "Ayol ne zaman geleceksiniz? Yapacaksanız yapın" diyorum. Hiçbir şey hissetmedim. Hep konuşarak geçti. Ama o arada demek gitmiş gelmişim. Tabii, estetiği önce yeğenim yaptırdı, ondan sonra ben yaptırdım. O bir de lazer yaptırdı. Feci bir şey, ikisi beraber. Kocaman oldu suratı, ağzını açamıyor, kapayamıyor. Ben lazer yaptırmadım.

Doktorunuz kimdi?

Nazım Durak. Çok mutlu oldu beni ameliyat etmekten. "Bakın," dedim, "Ben sanatçıyım ona göre itina gösterin." Çünkü şöyle bir şey var; kulağın arkasından kesiyorlar dikerken kulak memesini de beraber dikiyorlar. Kulak memesi yapışık oluyor; "Olmayacak" dedim. Bu bir, ikincisi gözler birbirinden farklı oluyor. Bunu kesiyor, bunu yukarıya götürüyor tekrar dikiyor, dikerken biri küçük kalıyor, biri büyük.

Usta terzilik lazım...

Resmen terzilik... Yeğenimde neticeye baktım, iyi olmuş. Onu deney tahtası olarak kullandım! Adam da çok mutlu oldu beni ameliyat etmekten. Çünkü bir reklam vasıtası. "Yalnız," dedim, "Hiç kimse duymayacak bu olayı, bu şartla rica ediyorum." "Tamam" dedi ve para

istemedi adam; ama ben de ısrarla yarısını verdim. Niye para almaz ameliyattan? Ben ameliyattayken beyanatını vermiş televizyonda beyefendi. Huysuz'u ameliyat ettim dediğinde, on kişi, yirmi kişi daha gelecek tabii...

Nazım Durak gibi, izniniz dışında reklam vasıtası olarak sizi kullanan başkaları da oldu mu sanat hayatınız boyunca?

Reklam değil, methiye... Mesela Gülben Ergen. Birlikte yaptığımız müzikal zamanında hep beni çok methederdi. "Ben hayatımda seyircinin ayağa kalkarak alkışladığını görmedim, bu kadar konser verdim" derdi. Bunu derken; tabii ikimiz beraber çalıştığımız için, ikimiz beraber alkışlandık manasına mıydı yoksa bana olan bir methiye miydi, onu bilemiyorum. Bir zamanlar devamlı benden bahsederek kendi reklamını mı yapıyordu, beni mi methediyordu bilmiyorum. Bir ikinci müzikalde de oynar mıyız diye belki. Beni methediyor olamaz, methediyor olsaydı şimdilerde de bahsetmesi lazımdı. Şimdilerde hiç bahsetmiyor.

Gülben Ergen'le bu şovunuza, Armağan Çağlayan'ın da katkısı olmuş galiba.

Armağan'ın şöyle katkısı var. Benim şovumda yapacağım işler belli. Gülben'in yapacakları, şarkıları belli. Ama ben dışarı, o sahneye; sırayla dümdüz girip çıkmayalım diye bazı espriler yaptık. Ben şarkı söylerken Gülben seyircinin arasında imzalı resim dağıtıyor ki, ben ona sinirleneyim şarkımı sabote etti diye. Gülben şarkısını söylerken de ben tavşan kız kıyafeti giyip seyircilerin arasına dalıyorum. Elimde bir tepsi kabak çekirdeği veya patlamış mısır, onları atıp onun şarkısını sabote ediyorum. Armağan böyle ufak bağlantılarda yardımcı oldu. Esas iş, benim gazino şovumun parçalara bölünerek halka, yani beni sahnede izleyemeyen insanlara sunulmasıydı. Benim bu müzikali hazırlarken düşüncem buydu.

Sinema filmleriniz de var.

Evet, bazı filmlerde oynadım ama hiçbir zaman başrol oynayamadım.

Hangilerinde oynadınız?

Beni filmciler hiç uygun görmediler. Nokta ve Virgül olarak bir zamanlar tanınmış bir ikili *[Abdullah Şahin ve Enver Demirkan]* vardı. Onların meşhur olduğu devrede bir rol verdiler bana; uyduruk, kötü bir rol. Filmin adı da, "Nokta ile Virgül Paldır Küldür".

Bir de Cüneyt Arkın'la çektiğiniz vardı, etti iki film. Hepsi bu kadar mı?

Toplam beş filmde oynadım. Nil Burak ve Hakan Balamir'le bir filmim var; "Doğru Yoldan Ayrılanlar." Öztürk Serengil'in "Gülünüz Güldürünüz" filminde de oynadım, konuşmadan öyle durdum... Biri de Bülent Ersoy'laydı.

Bu hangi film, rolünüz ne?

Aynı kadroda çalışan ve Bülent Ersoy'un arkadaşı olan birisini oynuyorum. Türker İnanoğlu telefon etti, "Sana bir film yapacağım, ister misin?" dedi. "İsterim tabii" dedim. Gittim, "Ne filmi?", "Bülent Ersoy..." "O zaman istemiyorum" dedim. Çıkarmadı kapıdan dışarı beni. Hatta, Müjde'nin *[Müjde Ar]* kocası rahmetli Samim'de *[Samim Değer]* odada ve boncuk boncuk terledi, Türker İnanoğlu bana bunu kabul ettirebilsin diye. En sonunda "Bakın, afişte aynı büyüklükte yazarsanız adları kabul ederim" dedim, "Peki" dedi. Sonra olmadı. Ya Bülent Ersoy engelledi ya da Türker Bey zaten aynı büyüklükte yazmayı düşünmüyordu. Yani böyle bir filmde oynadım.

Orada Huysuz Virjin tipiyle mi oynadınız?

Seyfi Dursunoğlu ve Huysuz Virjin. Şovumu yapıyorum, çıkıyorum Zeki Müren taklidi yapıyorum. Öyle sahnelerim var. Aaa, filmi seyretmeye kalkıyorum hepsi kesik kesik. Montajda hepsini kestirmiş. Hepsi kısa kısa...

Kim kestirmiş, Bülent Ersoy mu?

Evet, herhalde. Öyle bir beraber çalışmamız oldu. Ama onunla çalışmak, yani çekim yapmak çok zor. Hepimizin anası ağlamıştı. Çekim yapılırken ikide bir "Durun! Durun! Ayynaa! Ayynaa!" Hadiii, ayna geliyor bakıyor kendisine, o kâküller iniyor; beşi bu tarafa, altısı bu tarafa ayrılıyor. Sardırıyor; bekle, bekle, bekle, bekle... İnsanlara eziyet etmekten keyif alıyor. Biz öyle bekliyoruz. Ondan sonra kâküller açılıyor ve devam ediyoruz.

Yine böyle bir çekim sırasında bu defa ben, "Ayynaa!" dedim. Aynı sesi yapmışım, hemen çocuğun biri Bülent'e ayna koşturdu. Öyle alışmışlar ki ayna getirmeye... Yani kan kustuk diyebilirim.

En son onun elbisesini giydim, taklidini yapacağım; Caddebostan'da

gazinomsu bir yerde çekim yapıyoruz. Hesapta ben bir yerde çalışıyorum, onun taklidini yapıyorum, o da seyirci olarak geliyor. Ay beni ona benzetecekler diye paralandılar. Corci plastik makyaj yaptı. Elmacık kemiklerimi kabarttılar, elbiseyi giydim, peruğunu taktım; ona benzer bir şey oldum. Bekle Allah, bekle... Artık fenalık geldi, duramıyorum. Odasından çıkmıyor bir türlü. "Samim, bayılacağım! Akıyor bunlar" dedim, "Ben gidemem oraya" dedi. Gidip kapısını açtım. Ayol oje sürmüş, ellerini kaldırmış, bekliyor ki kurusun... "Ellerini çekmeyecekler senin!" dedim, "Sen arkadan görüneceksin; benim şovum. Senin taklidini yaptığım görülecek. Bak duramıyorum şu vaziyette, bu kadar eziyet etme insanlara!" dedim. Kalktı geldi, çektik.

Yani, çok zorluk çektim bitirinceye kadar filmi.

Adı neydi filmin?

"İstiyorum..." Fikret Hakan da vardı. Çekim sırasında -senaryoda öyle bir şey yok- ona böyle "Bülent Hanım, Bülent Hanım" diyor, bana da virt zirt yapıyor. Ulan yani bir sanatçıya hanım deyip, bir sanatçıya virt zırt yapamazsın. Yani bu rol yapmak değil. Bir de benim kolumdan tuttu itti. İtince ben şöyle geri döndüm, celallendim. Bunlar o kadar natürel sahnelerdi ki oynattılar hepsini.

Fikret Hakan, "O pezevenk, o pezevenk!" diye konuşuyor ikide birde. Dublaj sırasında, "Bu laflar çıkmazsa dublaj yapmiyorum" dedim. Çünkü ben kendi sesimi konuşmak mecburiyetindeydim. Ve bütün teksti değiştirttim. Orada değiştirttim. "Bu pezevenk, bu ibne..." "Ne biçim konuşmak bunlar ya?" dedim. "Ne ayıp şey bunları konuşmak."

"ATİLLA SARAL BÜLENT ERSOY'U ÖPEMEDİ"

Bülent Ersoy o tarihte "jöndam" mı oynuyordu filmde?

Evet.

Jön kimdi?

Jön, Atilla Saral. "Öp!" diyorlar, bayılacak, öpemiyor bir türlü. Gidiyor, geliyor; Bülent Ersoy kızıyor, "Beceremiyorsun, sarıl!"... Ay!

Filmin bir sahnesinde Bülent Ersoy'un elbisesini giyip taklidini yapmam gerekiyordu ya; evine elbise almaya gideceğim. Neyse gittim, yemek vaktine denk geldi gidişim. O da film çekimi esnasında hangi yemeği sevdiğimi söylediysem onlardan yaptırmış: Her biri kayık tabaklara tepeleme doldurulmuş kalkan balığı, köfte, börek... Ben elimi yıkamaya gittim; dönüp geldim ki herkes masaya yerleşmiş, hatta yemek yemeye başlamış. Bana da televizyonun önündeki iskemle kalmış. Ben televizyona arkamı dönük oturdum, onlar bütün yemek boyunca televizyon seyrettiler.

Bir sevgi gösterisi yapmayı denemiş en azından.

Evet, kendine göre. Bir şeye şaşıyorum. Bülent Ersoy kontrat yaparken, "Beni Dalaman havaalanından limuzin alacak, kral dairesi açılacak, bilmem ne olacak" şart koşar. İnsan bunları istemez, bunlar verilirse güzeldir. İstedikten sonra değeri kalmaz. Nitekim yirmi sanatçı var uçakta, bir tek onu limuzinle alıp gidiyorlar. Kendi kendini büyütmeye çalışıyor. Merdivenden inerken ağır iniyor, onu ağır sanatçılık olarak kabul ediyor; konuşurken ağır konuşuyor, starlar böyle konuşur diye.

Ameliyat olmaya gittiğinde bana sordular, "Ne diyorsunuz?" dediler. Söyledim: "Reklam uğruna gitti kadın oldu. Herkes geldi, kadın halini gördü, bıktı. Sonra ne yapacak? Kuyruk mu yaptıracak kendine?"... Böyle demiştim ama şimdi düşünüyorum da o reklam için değil, kendisini kadın hissettiği için ameliyat olmuştu. Yani haksızlık etmişim diyebilirim.

Diğer tenkitlerimde haklıyım ama. Sanatçıysan, sanatınla ağırlığını koy, yarattığın olaylarla değil... Ben komedi yapıyorum, ondan çok daha sempatik bir kadın oluyorum, ondan çok daha kadına benziyorum. Ani kararlar alıp, bu ani kararları tatbik ettiği için bence kontrolsüz oluyor.

İlk long play'i çıktı, aldım dinledim; bana ters geldi. Çünkü ben Zeki Müren'e alışmışım. Gerçi sonra sonra dinledikçe alıştım. Ve şimdi o plaklarındaki şarkılarını arıyorum. Kimseyi taklit etmeden, kendine has gırtlak nağmeleriyle okuyarak şarkılara ayrı bir lezzet katıyordu. Ama şimdilerde artık iyice arabesk oldu. Bir gün kendisinden rica ettim, "Ne olur, alaturka ağırlıklı ama ağır alaturka bir kaset çıkar da dinleyip keyifleneyim" dedim. Böyle bir kasetin satışının çok düşük olacağını o üzülerek söyledi, ben de üzülerek dinledim. Canım alaturkamızın zaman geçtikçe körelme ihtimali beni çok rahatsız ediyor.

Şimdi bakın, Bülent'in beğenmediğim bir yönü daha var. Güzel, ağır bir peşrevle çıkar ve ondan sonra klasik değeri olan ağır bir şarkıyı gayet güzel icra eder; kendine çok yakıştırdığı Arabi, Farisi cümlelerle ağır ağır konuşur, hatta "Fevkaladenin fevkinde" demesini pek sever. "Zatı devletlileri, zatı şahaneleri, akşam şerifler hayırlı olsun" gibi kelimelerle bezeli bir ön girişten sonra yine klasik parçalar devam eder, ancak elindeki kadehi fırlattıktan sonra iş değişmeye başlar. Gerdana vurmalar, yere oturmalar; artık ne makyajına, ne kirpiğine dikkat eder. Ayol zengin bir sanatçısın. Parmağındaki yüzükte bir uçak parası taşıdığını söylüyorsun, kirpiğini taşımak için de bir adam tut! Ve artık sonuna doğru, "Helal olsun! Ablan kurban olsun sana!" gibi programın başıyla çok tezat olan konuşmalarla bitirir.

Bir yılbaşı gecesi için program çekiyoruz. Ben, Bülent Ersoy, Hülya Avşar, Serdar Ortaç, aynı programdayız. Pardon! Yanlış söyledim, onu başa getirmedim, kızar şimdi: Kadro şöyle; Bülent Ersoy, Hülya Avşar, Serdar Ortaç ve ben... Gecenin takdimi bana ait, ayrıca başta konuşması, kantosu, stand-up'ıyla kendi programımı yapıyorum; seyirciye takılıyorum, sonra da her sanatçıda tekrar mikrofon karşısına çıkıp takdim ediyorum. Sıra Bülent Ersoy'un takdimine geldi, çekim başladı, tam ağzımı açıp takdim yapacağım, "Gir içeri!" dedi Bülent. Bir an tereddüt ettim, sonra gittim kulise.

Neden "Gir içeri!" dedi Bülent Ersoy?

Efendim nedeni şu! O her basamakta durup selam verip alkış alacak.

E, dokuz basamak var. Yalnız selamı on dakika tuttu. Ondan sonra sazın önüne geçti, sazdakilerle tek tek tokalaştı, bazılarını öptü, on dakika da öyle geçti. Şarkıya başladığı zaman seyircinin bir kısmı gitmişti! Beni içeriye göndermekle akıllılık etmiş, ben bu seremoniye daha fazla tahammül edemeyip, "Hadi sadede gel ağır vasıta!" diyebilirdim. Çekimin çok uzun süreceğini akıl eden yönetmenimiz "Bülent Hanım, herkes gitsin sizin çekiminizi özel olarak rahat rahat yapalım" dedi de bizi bu dertten kurtardı.

Ancak şunu da ilave edeyim, benden daha şişman olduğunu biliyordum. Parodi olsun diye yanıma mezura aldım, bellerimizi ölçeceğiz dedim. Önce onunkini ölçtüm, benimkini ölçmemle mezurayı yere atmam bir oldu. Beli benden 12 santim daha inceydi. Nasıl becerdi, nasıl bu işi yaptı, hâlâ aklım ermez!

Yapılan program akışında Bülent Ersoy'un daha önce klibinde süt banyosu yaptığı bir şarkısı var. O şarkıyı söyleyecek; benim için de sahneye bir küvet gelecek, küvette süt banyosu yapacağım. "İlla gerçek süt koyacağız" dediler, ben "Vallahi girmem!" dedim, "Yani milyar vereceğinizi bilsem, girmem..." O ufak, plastik köpükleri alıp, döker gibi yaptık, öyle hallettik. Ancak şarkının ortasında "Canım şarkımın içine etti Huysuz Virjin!" dedi yayında. Yine bir an duraladım, "Ya sabır!" dedim ve çıktım odama gittim.

Bu bir değerdir. Söylediği şarkıya bir katkı olsun diye, klibindeki banyo sahnesini televizyon çekimine getiriyoruz. Bu parodi akış olarak yazılmış, herkese de dağıtılmış. Bu durumda teşekkür edilir. Ama oradaki reaksiyonu işte böyle farklı oldu. Bu benim son sahnemdi, soyunurken yönetmenimiz Fatih Aksoy'la Armağan *[Armağan Çağlayan]* odama geldiler, "Sabrınızdan ötürü teşekkür ederiz Seyfi Bey" dediler. Yapılan olaylara karşılık verseydim, çekim iptal olabilirdi.

Bir daha Bülent Ersoy'la aynı kadroda olmama kararı aldim. Nitekim, Muazzez Abacı'yla Fuar kadrosunda beni istiyorlar aralarına. "Hayatta gelmem!" dedim, "Kusura bakmayın. Değil aynı kadroda çalışmak, aynı çatı altına bile girmem..." Nitekim huzursuzluk çıktı, Muazzez Hanım döndü, o kaldı galiba.

Ancak şunu da rahatlıkla söyleyebilirim, iş dışındaki Bülent; dünya tatlısı, esprili, sohbeti dinlenir ve her olaya uyum sağlar. Yani arkadaş olacaksın ama beraber çalışmayacaksın...

Aslında iyi sesti, kötü değildi...

Yani, derli toplu okursa, alaturkayı güzel okuyor, evet.

Diğer filmlerden ilginç çekim anılarınız var mı?

İlk filmim. Nil Burak ve Hakan Balamir'le... Hep aynı! Yine gidiyorum, boyanıyorum, hazırlanıyorum; yine bekletiyorlar... Bu defa da Hakan Balamir gelmiyor. "Niye?", yüzünde sivilce çıkmış. "Ayol yüzünde muntazam yer yok, sivilce çıksa ne olur?" dedim.

Bir de patronu vardı filmin, Savaş Eşici. Yönetmen de o. Durmadan, "Senden daha iyi sanatçı yok, seninle daha çok işler yapacağız," diyor; ben de pek memnun oluyorum. Ama para yok.

O sıralar daha Cihangir'de oturuyorum. Bir gün baktım sırtında bir halı, iki tane büyük naylon torba, bizim yönetmen geliyor. Açtım kapıyı. "Ben para ödeyemiyorum, karşılığında bunları getirdim" dedi.

Namuslu adammış.

Yaa. Yeşil halıyı pek güzel kullandım, makineydi ama! Makine değildi, hayır şaka. Torbaların içinden de kristal bir şeyler çıktı -onlar evimde hâlâ- öylece ödeştik. Birkaç sene evvel Kadıköy meydanında gördüm. Sarıldık, öpüştük, pek de seviştik. Yani bana bir kötülük yapmadı. Namusluymuş. Film de oynatılmadı sonra.

Rolünüzü hatırlıyor musunuz?

Ben bir gazinoda çalışıyorum ama normal sahnelerim de var. Birisiyle beraber yaşıyorum bir evde. Nasıl kabul ettim o rolü bilmiyorum; bir erkekle beraber yaşıyorum. Onun niyeti beni öldürmek. Benim niyetim de ona bir şeyler yapmak. Bir sahne var, o sahnede öldüm!.. Bir türlü beceremiyorum. Ben onun saçını tarıyorum da o beni öldürmek mi istiyor ne, böyle bir şey. Çok zorlandım o sahnede. Fakat yaptım. Sonunda Oscar aldım!

Madem başladık, anlatayım. Cüneyt Arkın ve Zümrüt Cansel'le çektiğim "Melek Yüzlü Cani" filmi için önce bir yabancı film getirip gösterdiler, çok hoşuma gitti. "Oynar mısın?", "Oynarım..."

Size gösterdikleri yabancı filmin aynısını mı çekecekler?

Evet. Çok beğendiğim sahneler var... Böyle bir kanepe var, hırsızdan kaçmak için kanepeye atlıyorum, devriliyor. Herif de benim üstüme

devriliyor. Ben şovmenim ama isteriğim. Hırsızla bile yatıp kalkmak istiyorum. Çekim başladı, o sahne bir türlü gelmiyor. Sordum, "Yoo, onu biz yapamayız!" dediler. Güzel bir sahne daha var, "Onu biz yapamayız!"... Madem yapamayacaktınız, bana orijinalini niye gösterdiniz. Başlamışım artık, bitirmek zorundayım. Bitirdim.

Bu filmlerden en çok keyif aldığınız, iyi ki bunda oynamışım dediğiniz hangisi?

Hiçbiri...

Nasıl bir filmde oynamak isterdiniz?

Bir pornoda oynamak isterdim! Ben mesela Elmacı Kadın gibi *[Bette Davis ile Glenn Ford'un başrolü paylaştığı, orijinal adı Pocketful of Miracles olan 1961 yapımı Hollywood filmi]*, yani alıp götüren bir rolde; tamamen benim olan, üçüncü değil, birinci derece rol aldığım bir film istiyorum. Ona da beni istemiyorlar, "Gişen düşük olur!" diyorlar. E, belki tuvalet kalabalık olur!

Şaka bir yana, sinemada yeni bir karakteri canlandırmak isterim. Ben Huysuz Virjin olarak tanındığım için kadın rolü olabilir. Ama dediğim gibi bu bir Elmacı Kadın da olabilir. Shirley MacLaine'in oynadığı bir film vardır; hangi erkekle evlense, adam zengin oluyor ama bir süre sonra ölüyor... Öyle bir rol de olabilir. Yani oyunu ben sürüklersem olur. Başrolde benim olduğum bir sinema filmini; severek, bir ücret düşünmeden yaparım. Yeter ki senaryoyu seveyim. Çocuklar, böyle bir ücretsizlik geldi bana da bu sıralarda....

Hatta üste para mı verirsiniz?

Bazı olaylar için evet, tabii. Ama para almıyorum ya, herhalde bir tek taş alırlar artık bana!

O kadar da değil artık.

Seneler evvel Atilla diye bir terzi arkadaşım vardı, komşusu da Kadir Savun. Beni görmüş. 25 yaşlarındayım. "Yahu bu çocuk çok yakışıklı, buna film yapalım" demiş. Beni bir yerlere götürdüler, deneme çekimi yaptılar; "Fiziği çok iyi" dediler. Orada bir şarkı da okumuştum, "Romantik rollere çok güzel gider, sesi de güzel" dediler. Sonra beni tekrar görüşmek üzere davet ettiler. O sıralar daha babamın evindeyim. Babam müsaade etmedi. Nelerime mâni olmuş papaz benim. Papaz değil, hafız!

Nelerinize mâni olmuş?

Her şeye mâni olmuş işte. Piyano dersi alacağım, piyanoya mâni olmuş; film çevireceğim, filme mâni olmuş; tiyatro yapayım dedim, tiyatroya mâni olmuş. Her şeyime mâni olmuş. Geçen bayram mezarına gitmedim. Ben de böyle intikam aldim!

Hisseli Harikalar Kumpanyası dışında reddettiğiniz başka roller oldu mu?

TV'deki "Tatlı Hayat" dizisi; Haluk Bilginer ve Türkan Şoray'ın oynadığı.

Başarılı bir dizi. Hâlâ oynuyor. Keşke kabul etseymişsiniz...

Şimdi Neco'nun oynadığı rolü teklif ettiler, onu kabul etmedim. Kabul etmem ben kolay kolay. Ben kendimi biliyorum.

Niye kabul etmediniz?

İkinci derecede bir roldü. Yani, komşu karı-koca. Niye kabul edeyim ki, ben starım.

Zayıf bir rol değil sanki. Daha çok dörtlü bir ekip olarak götürüyorlar diziyi.

Hayır dörtlü ekip değil. Onlar ikinci derecede. Arada giriyorlar... İşi götürenler Haluk Bilginer'le Türkan Şoray. Bu belli yani.

Başka hangi önemli rolleri reddettiniz Seyfi Bey?

Aaa çok var canım! Bütün dizi tekliflerine hayır dedim. "Dadı" dan da teklif aldım mesela; sonra bir baktım, iyi ki de kabul etmemişim.

Hangi roldü?

Haldun Dormen'in uşak rolüydü. Yine ikinci dereceden bir roldü, başrol değildi; o yüzden kabul etmedim. Sonra seyrettim, iyi ki de kabul etmemişim. Yakın bir zamanda Nurseli İdiz'le karşılaştık, "Ne olur beraber bir sitkom yapalım" dedi, "Vallahi çok zor!" dedim sitkom yapmak.

Neden zor?

Bir, o gücü bulamıyorum kendimde. İkincisi, ben artık müşterek çalışamıyorum hiç kimseyle. Hayır, benim titizliğimde değil insanlar. Benim gösterdiğim saygıyı, sevgiyi işlerine göstermiyorlar; neticede ben rahatsız, huzursuz oluyorum; geçimsiz, tahammülsüz hale geliyorum. Onun için tek başıma çalışmalıyım.

Mutlaka başka ilginç teklifler de gelmiştir. Sahne şovlarınız o kadar yaratıcı ve dişi ki, anlattıklarınızla sınırlı kalmamıştır herhalde...

"Çılgınlar Kulübü"nü bilirsiniz. O da bana geldi ilk.

Müthiş bir oyundu o. Ali Poyrazoğlu Tiyatrosu yıllarca kapalı gişe oynadı. Mutlu bir aile hayatı süren biseksüel bir kulüp sahibinin ve kulübün primadonnası travesti sevgilisinin serüvenleri. Şu anda yeniden ele alınsa müthiş bir televizyon dizisi, sitkom olur.

Türk halkı onu çok zor kabul eder.

Artık eder herhalde.

Etmez etmez, hayır!.. Hâlâ etmeyebilir. Bakın, ben Almanya'ya gittim, bir yerde çalışıyorum. İşim bitti, kar kıyamet otele döneceğim. "Patron ben nereden taksi bulurum bu saatten sonra?" diye sordum. Patron da, Mercedes arabası olan bir Laz arkadaşına, "Seyfi Bey'i otele kadar bırakıver" dedi. Bindik gidiyoruz. "Sen nerelisin?" dedi, "Karadenizliyim", "Neresinden?", "Trabzon..." Şaşırdı, "Sen kadın kılığında sahneye çıkıyorsun; nasıl oldu Lazlar seni temizlemedi de Almanya'ya gönderdi?" diye sordu. Çok kızdım, "İşleri vardı. Gelip önce seni temizleyecekler, sonra bana dönecekler" dedim. Otelin önüne de gelmişiz, mesafe kısaydı. Ayı, kalkmış Almanya'ya gelmiş, Mercedes almış altına. Almanya'da Mercedes çok ucuz.

Neler çektim...

Ali Poyrazoğlu travesti şarkıcıyı, Bülent Kayabaş patronu ve Korhan Abay da oğlunu oynamıştı oysa.

Onu bana Erkan Özerman önerdi... Paris'ten telefon etti, "Seyfi, çalışmalarını biraz azalt" dedi; "Sana müthiş bir olay getiriyorum. Türkiye yerinden oynayacak. Senin için yazılmış gibi bir oyun..." "Çılgınlar Kulübü"nü getirdi. Anlattı. Bana da çok ilginç geldi. O

zamanlar anlattığım gibi Müjdat Gezen iki kat üstümde oturuyordu, "Bir rolü de Müjdat'a önereceğim" dedi; sonradan Bülent Kayabaş'ın oynayacağı rolü. Müjdat demiş ki, "Ben Türkiye'de bu oyunu oynamaya korkarım..." Onun üzerine Metin Akpınar'a gitmişler, "Ben Huysuz Virjin'i bir tiyatrocu olarak görmediğim için oynamak istemem" demiş. Ve bu arada Ali, oyunu pat dedi sahneye koydu. Erkan Özerman hakları kendisinde olduğu için gitti oyunu durdurdu. Hatta, gece gece Erkan'a ödeme yaptılar da Ali öyle devam edebildi...

Gelelim Ali bunu iyi oynadı mı, oynamadı mı? Oyunun başında Ali, kulüpte şovdan inen bir sanatçı olarak geliyor sahneye. Sadece ses geliyor arkadan şov yapıldığına dair. Ali orada tapon kaldı. Sahneden, şovdan inen bir sanatçının; bakışı, duruşu, hareketleri, yürüyüşü, kıyafeti,... hiçbiri olmadı. Bir "show-girl" gibi olmalıydı. Ben oynasaydım eğer, şovla açtırırdım olayı: Işıl ışıl, şakır şakır... Ama diğer sahneleri, ağlamaları falan vardı, onlar güzeldi. Belki ben de onları beceremezdim, onu da bilmiyorum.

İlk kez sahneye koyduğunda güzeldi yine de. İkincisi kötüydü. Korhan da, Bülent de yaşlanmışlar. Bir de ilaveler yapılmış manasız manasız. Bülent'in hareketleri ilkinde çok kontrollüydü, ikincisinde çok dişi olmuş. Çok dişi olunca, bozulmuş. İkinciyi sevemedim.

Yani "Çılgınlar Kulübü" de ilk defa bana geldi teklif olarak.

Yine de bugün televizyona uyarlansa çok iş yapar. Tam sizlik...

Benlik olabilir fakat iş yapmaz. Bakın bunu çocuklarıyla seyretmek istemeyen bir sürü aile olacaktır. Bu yönden bir sürü tenkit alacaktır. Biraz evvel söyledim ben... Hayır, yürümez, kesin. İmkânı yok yürümez. Türkiye daha orada değil, o seviyede değil. Ha, Türkiye eşcinselleri seviyor; gidip seyretmeyi, dalga geçmeyi seviyor. Bunu seviyor fakat çoluğuna çocuğuna seyrettirmez. Televizyonda olmaz.

"Türkiye bunu kabul etmez" diyorsunuz. Huysuz Virjin'i nasıl kabul ettiler evlerine? Her zaman çoluk çocuk izlenen bir program oldu sizin şovunuz.

Benim yaptığım iş başka bir şey. Ben orada geleneksel Türk tiyatrosuna has bir özelliği, zenneliği sahneye çıkarıyorum. Zennelik yapıyorum, kantomu yapıyorum, sonra da ünlü bir konuk geliyor. O konuğa ben halkın düşünüp de söyleyemediği öyle sualler soruyor, öyle şakalar yapıyorum ki, "Oh! İyi ki söyledin bunu!" diye mutlu oluyorlar. Artık benim kadın kılığına girmişliğim falan unutuluyor.

Oradaki diyalog mühim. Ardından seyircileri çıkarıyorum, oyunlar yapıyorum. Orada sadece üzerimde bir kadın kıyafeti var. Yoksa ne sesim kadın sesi, ne hareketlerim kadın hareketleri; kanto hariç. Kanto hareketlerim tamam...

Hep halkın hoşlanacağı tür şeyler yapıyorum. Yani insanlar beni kadın kılığına girmiş bir erkekten ziyade, yaptığım ve konuştuğum şeyler ilginç olduğu için kabul ettiler. Yoksa bir dizide travestiyi, eşcinseli oynamak çok farklı.

Bana bir sitkom geldi. İki erkek beraber yaşıyorlar. Çok dağınık bir eşcinselle aynı evde yaşayan çok titiz bir eşcinseli oynayacağım. Sürekli evi toparlamaya, dağınıklığı gidermeye çalışacağım. Böyle başlıyor konu. "Siz aptal mısınız, deli misiniz?" dedim; "Böyle bir şey Türkiye'de nasıl oynanır? Siz bunu bana nasıl teklif edersiniz?"...

Bir dizi teklifinde de; evli, çoluk çocuk sahibi, zengin bir adamım. Fakat gece kadın kılığına girip barları, pavyonları dolaşıyorum. Çünkü küçükken adamın biri bana tecavüz etmiş, onu bulup intikam alacağım. Ulan! Küçükken bana tecavüz etmiş adamın, benden nereden baksan on yaş büyük olması lazım. E ben gelmişim 70 yaşıma, 80 yaşındaki herifi bulsam ne olur, bulmasam ne olur?

Biraz zorlanmış bir durum.

Bu kadar aptalca bir şey. Ayrıca neden barda, pavyonda arıyorum adamı? 80'lik bir tecavüzcü bar, pavyon mu gezer? Şimdi kimin yazdığını söylersem şaşırıp kalacaksınız, onun için hiç söylemeyeyim. Ama bu rolü birisi kabul etmiş ve oynayacak. Yayınlayacak televizyon bulurlarsa çekilecek. Böyle aptal aptal şeyler yani...

Başka var mı reddettiğiniz ya da kaçırdığınız rol?

Sinan Çetin, "Komser Şekspir"i çekecek. Açtı bana, "Komser Şekspir rolünü oynar mısın?" dedi, senaryoyu verdi. Okudum, "Oynarım" dedim. Senaryoyu okurken de ağladım. O kadar beğendim ki, ağladım. Sonra ne oldu, ne etti, kimden nasihat aldı; bana telefon ettiler, "Komser Şekspir"in babasını Gazanfer Özcan oynayacak, aranızda da üç yaş var, onun için de olamayacak kusura bakmayın" dediler.

Üzüldünüz mü rolü alamadığınıza?

Üzülmedim. Sadece mazereti o kadar çocukça ve komik buldum ki... O zaman Müşfik Kenter'i oynatın babam rolünde, eğer beni oynatmak

istiyorsanız. Herhalde oradan birisi "Ya, Huysuz'la olmaz bu iş!" demiştir...

Kadir İnanır'la yolunuzun çakıştığı oldu mu hiç?

Hayır, hiç olmadı.

Tanışır mısınız?

Yani, merhaba merhaba o kadar. Seyretmeye gelmiştir beni.

Laf atmış mısınızdır?

Atmışımdır. Hatırlıyorum, Gülben Erben'le Günay'da çalışırken üç günde bir 30-40 kişiyle gelip büyük masalar kurduruyordu. Ben de, "Gülben Ergen'i Kalkındırma Derneği başkanıdır Beyefendi" dedim. Çünkü Gülben de üç günde bir seyredilecek kadar değil. Çok sık gelmezdi Günay'a, sonra sık gelmeye başlayınca o zaman dikkatimi çekti.

Kendinizi cesur buluyor musunuz?

Vallahi, cesaret daha ziyade cahil insanlarda olur. Onlar en manasız yerde bile cesur olabilirler. Bence kendini bilen bir insan cesur olmamalı, temkinli olmalı. Temkinli olmak güzel. Cesur olup da buradan karşıya yüzerim deyip, aptalca yarı yolda boğulacağımı bile bile suya atlarsam, bu cesaret değildir. Yani cesareti bir şeye bağlamak lazım. Bence makulü bu.

Çılgınlar Kulübü oyunundan söz ederken Ali Poyrazoğlu cesur demiştiniz.

Ama Ali Poyrazoğlu tiyatroda işine güvenen ve mücadele edebilecek kapasitede bir insan. Ali Poyrazoğlu'nun Anadolu'da dayak yediğini de bilirim ben, bu oyunu sergilediği için. Veya buna benzer bir oyunu. Yani insanlara ters gelen bir oyunu sergilediği için dayak yediğini de bilirim.

Türk toplumunu nasıl buluyorsunuz, nasıl değerlendiriyorsunuz; tutucu bir toplum muyuz?

Türk toplumu; diğer toplumlar da herhalde böyledir, iltifat edilmekten hoşlanıyor, tenkit edilmeye tahammülü yok. Eğer alkış almak istiyorsanız "Türk halkı zekidir" deyin. Aziz Nesin niye bu kadar

antipatik oldu, doğru konuştuğu için. Onun için doğru konuşmamak lazım, çok doğru konuşmamak lazım. Çünkü "Türk halkı çok kültürlüdür" dersem yalan söylemiş olurum ama "kültürsüz" dersem başıma bir dert gelebilir.

Ayarı iyi tutturmak mı lazım?

Hayır, ayarlamak değil bu; körü körüne hep iltifat edeceksin. Ayar bile olamayacak durumdayız belki. Onun için her zaman derim; "Ben Türkiye'de çok zor bir olayı kabul ettirdim, başardım; çok zor bir olayı..."

Yeniden sahnelere dönelim isterseniz. Gazinoların eğlence dünyasının zirvesinde olduğu dönemlerin sanatçıları; Müzeyyen Senar'lar, Behiye Aksoy'lar, Zeki Müren'ler, Sevim Tuna'lar, ... kolay şöhret olmadılar herhalde... Yıllarca dişleriyle, tırnaklarıyla uğraşarak; basamak basamak yükselmiş insanlardı kuşkusuz.

Elbette. Televizyondan önceki dönemde yükselmek ancak böyle olabilirdi. O zaman bir gazinoda çalışmak demek, "Tamam köşeyi döndük!" demekti. Gazinodan her hafta veya her gün ücret alınıyor. Gazinonun bir avantajı da gazetelere sık sık ilan verilmesi. Adın, resmin çıkıyor ilan sayfasında. Yani vitrinimiz gazinoydu. Artık gazinolar televizyondan az ücret ödediği için, televizyonda iş almak mühim. Şimdi köşeyi dönmek için televizyondan iş alacaksınız. Kolay şöhret olabilmenin en büyük aracı televizyon.

Sahneye ilk çıktığınız yıllarda televizyon olsaydı belki daha kolay tanınırdınız.

O zaman bir tek TRT vardı. TRT'ye çıkmak da kolay değildi. Büyük olaydı. O Hülya Süer, "Ayol televizyon çekimim var, programımı kısa kesip gideceğim" diyerek hava yapardı. Türkücüler çok revaçtaydı televizyonda. Bir gün yine böyle televizyona çıkacağım diye hava yaptı, delirdim: "Ne diyorsun sen? 'Köyden Köye' programında eşeklerin götünü gösteriyorlar. Bu kadar mühim bir şey değil televizyona çıkmak!"... Yalan, kahroluyorum! Kahroluyorum ama çağırmıyorlar.

Bir denemem olmuştu aslında daha önce anlattığım gibi. Öztürk Serengil'in TRT'deki "Gülünüz Güldürünüz" programındaki jüri üyeliğim. Bir para kazanmadım ama biraz tanınmamda dahli oldu. "Gülünüz Güldürünüz"den sonra, Türker İnanoğlu o çok uzun şov

programına beni istedi. "Bir Başka Gece" ye... "Beni TRT'de kesmeden oynatmazlar" dedim, "Hiçbir kesinti yaptırmayacağım!" dedi. Hakikaten programım aynen yayınlandı. Ama hepsi o kadar. Bir daha TRT'ye hiç çıkamadım.

Yedi yıl ekrana çıkamadınız, özel kanallar öncesinde...

Orhan Gencebay ve Nesrin Topkapı da dahil.

Ne zaman bitti bu hasret; nasıl bir gelişme sizi televizyonun vazgeçilmez karakterlerinden biri haline getirdi?

Aykut Işıklar bir gece beni Günay'da seyrediyor, "Bu programın tamamının televizyonda yayınlanması lazım" diyor, beni ATV'ye götürüyor. ATV'den istediğim para çok geliyor, Cem Şaşmaz kabul etmiyor. Tekrar geri dönüyorum. Mehmet Ali Ilıcak devreye giriyor, "Ben yapacağım bu programı" diyor. Onu sevdiğim için kabul ettim. İlk bölümü çektik, montajı bittikten sonra geldim, seyrettim. "Bak Mehmet Ali!" dedim, "Bunu eğer yayınlarsan, ben bunun ikincisini çekmem. Çünkü dekor kötü, seyirci kötü, orkestra kötü. Sana her şey güzel gibi geliyor ama bence her şey çok kötü..." Bunu duyan ATV kendisi devreye girdi, benimle anlaştı ve hep birinci olan programlarımın yayını başladı. Gazino şovlarımı bölerek, altı bölüm yaptım. Devam etmemi istediler, yapacak bir şeyim kalmamıştı. Gazino programımı bitirmiştim. "Bu sene bu kadarı kafi, seneye düşünürüz" dedim. Sonraki sene Türker İnanoğlu devreye girdi, onunla da ATV için yedi-sekiz program yaptım, sezon bitti.

Bu ATV döneminin ardından Show TV geldi...

Evet. Show TV'nin o zamanki umum müdürü Faruk Bey'den *[Faruk Bayhan]* bir ara, "Ne zaman istiyorsan kapım sana açıktır" diye bir teklif almıştım. Bunu değerlendirdim. Faruk Bey'e "Bu sene çalışabilir miyiz?" dedim, "Hay hay!" dedi. Akşam yemekleri konusunda zevkine pek düşkündür Faruk Bey; oturulsun, yemekler yensin, sohbet edilsin ve iş konuşulsun ister. Güzel, şık bir restorana gittik. "Sana açık çek veriyorum. Ne kadar istersen yazabilirsin fiyatını" diye sıcak bir yaklaşımda da bulundu. Masada Fatih Bey diye bir bey de vardı, "Anlaştığımız taktirde çalışacağınız arkadaş bu" diye tanıştırdı bizi. MED Yapım'ın patronu Fatih Aksoy'la böyle tanıştık. Onlar da hayatlarından pek memnun oldular. Yeni kurulmuş, daha pek duyulmamış bir müesseseydiler. "Laf Lafı Açıyor" ve "Teke Tek"i yapıyorlardı galiba.

Anlaşma yaptık ve başladık. Fatih Bey olaya çok önem verdi, İngiltere'den ses ve ışık düzeni getirtti. Ancak bu yeni çalışma devresine girmeden evvel ne yapacağımız hususunda bir hayli tereddüte düştük. Ben ondan evvel ATV'de çalışırken 30 senelik sahne şovumu bölüp altı program yapmıştım. Ama sahne şovum bitince, yapabileceğim ne var diye düşünüyordum. Araştırmaya başladık, hatta yazar olarak Necef Uğurlu'ya gittik. Ondan tatmin olmadık. Sitkom gibi bir şeyler yazmıştı, oysa benimkinin şov programı olması gerekiyordu. Muzaffer Bayhan diye bir yazarla anlaştık. Ondan da bir netice alamadık. Benim istediğim şey, akışı olan bir şov programı. Her bölüm beş-on dakikalik bir stand up'la başlasın, arkasından Huysuz Virjin kanto yapsın veya bir şarkı söylesin, sonra da bir yarışma; seyirciler veya konuklarla... Böyle bir akış istiyordum. Bunu kimle yapabiliriz diye düşünüyoruz, bulamıyoruz. Yani, herkes sitkom yazıyor da benim istediğim başlıklar altında yazamıyor.

Yiğit Şardan'ın hanımı Çiğdem orada çalışıyordu; "Bizde Armağan diye bir arkadaş var. Getirelim bir bakın, beraber çalışılıp bir şeyler üretebilecek cinsten bir arkadaş" dedi. Ve bugünkü Armağan Çağlayan'la tanıştım. Hakikaten kafası işleyen, yeni şeyler bulabileceğini tahmin ettiğim, fikir beraberliği yapabileceğimi tahmin ettiğim bir insanla tanışmış oldum. O önerilerde bulunuyor, ben onun üzerine bir şeyler katıyorum. Bazen ben öneride bulunuyorum o bir şeyler katıyor. Sonuçta gayet güzel programlar yaptık. 150 program falan beraber çalıştık. 150 şov programı çok mühim bir şey, her hafta bir program olmak kaydıyla... Bu arada Avrupa'dan bazı formatlar getirttiler, onları benim şovuma monte ettik, neticede güzel çalıştık.

Fatih Aksoy; çok kafası çalışan, dostluğuna güvenebileceğim, çalışmasak dahi görüşebileceğim kadar dürüst, iyi, aklına, fikrine hürmet ettiğim bir arkadaştı. Her ne kadar kirpikleri, kaşları yoksa da, ben onun fikrine saygı duyduğum için onun kirpiksiz, kaşsız olduğunu hesaba katmazdım! Nükteli, dalga geçmeye, takılmaya açık, her şeye çok gülen, ancak iş yürümediği takdirde fazla sinirlenip, ortalığı birbirine katan bir mizacı vardı. Ama o da işini ancak öyle yürütebileceğini bildiği için, ani kızmalar yapardı. Ben kendisinden rica etmiştim, "Benim şovumu çekeceğimiz gün bağırma. Bağırırsan benim moralim bozulur; ben doğaçlama çalışan bir insanım, rahat çalışamam..." Bu ricamı dahi kabul etmiştir. En sinirli anında bile bağırması gereken insana gitmiş uzaklarda bağırmıştır; bu bir saygıdır. Bu kapris değil, hakikaten böyleyim. Kulis neşeli olursa çekim de, sahnem de neşeli geçer.

Epey çalıştık, onlar da benim becerimden istifade edip para

kazandılar. Ben de onların dikkatli çalışmalarından istifade ederek güzel şovlar yaptım. İlk haftalardan birinde, bir gece saat bir buçukta telefon çaldı. Açtım, Fatih Aksoy... "Biz montaj yapıyoruz, çok duygulandık, bu duygumuza iştirak eder misin?", "Ederim" dedim, kalktım arabama bindim, Levent'te bir yerde montaj yapılıyordu, oraya gittim.

İşte Huysuz Virjin'im, bilmem neyim derken, bir merdivenden aşağıya ceketiyle, pantolonuyla, kravatıyla gayet ciddi bir adam iniyor; arkasında bir saz heyeti ve bir Klasik Türk Musikisi eseri okuyor. Bu aradaki fark onları duygulandırmış. Yani o azgın, isterik kadın gidiyor; yerine İstanbul beyefendisi bir adam geliyor ve bir şarkı söylüyor. Tabii mutlu oldum onları böyle duygulandırabildiğim için. Bu duygum aynı zamanda seyirciye de geçti. Benim alaturka yönüm, ikinci bir yönüm ortaya çıktı. Bunlara müşterek karar veriyoruz, tatbik ediyoruz ve neticesi iyi oluyorsa, bu insanlar iyi çalışabileceğin insanlardır.

Ondan sonra, bu benim kaprisim değildi ancak beraber çalışınca üreteceğimiz şeylerin adedinin azaldığını düşünerek, Fatih Aksoy'a "Başka bir müessese ile çalışıp sizden daha iyi bir yapım şirketinin olup olmadığını öğrenmek istiyorum" dedim. Bu pek ağrına gitti. "Siz bilirsiniz Seyfi Bey" dedi. Hatta ben daha önce bir iki sefer bu lafı söylemiştim, "Giderseniz dönüşünüzü kabul etmem" gibi tehdit etmiştir ve ben de gitmemişimdir. Ama o sene gitmek istedim ne hikmetse. Başka firmalarla çalıştım. Sonra 2004 Mart'ında telefon ettim, "Sizden ayrıldım başka müesseselerle çalıştım, sizin en iyi olduğunuzu ancak böyle tespit edebildim. Yine de benim isteklerime tam cevap verebilecek kadar iyi değilsiniz, ama Türkiye'nin en iyisisiniz" dedim. Fatih Aksoy bundan pek mutlu oldu, pek memnun oldu. Birkaç kere evine davet etti. Toplantı vardı, şu vardı, bu vardı; olmadı gidemedim. Ama çok sevdiğim, saygı duyduğum, fikrine hürmet ettiğim ve dostluğunun hâlâ devam etmesinden mutlu olduğum bir arkadaş kazandım. Bunun için, hayatımı anlatırken bunu da özellikle anlatmak istedim.

Kimlerle çalıştınız onlardan sonra?

Onlardan sonra çalıştığım müesseselerin adlarını verip de şimdi onları yermek istemiyorum. Ben çok zor memnun olan bir insanım. Ancak bunun nedeni işime olan bağlılığım. Kapris yapmam. MED Yapım'la çalışırken de kavga ettim. Bir yılbaşı gecesi özel bir şey istedim: Yirmi santim eninde ve boyunda rengarenk kumaş parçaları. Kumaşı fark etmez. Sarı, kırmızı, mavi, yeşil, mor renklerde, otuzar-kırkar tane. Ortaya bir düğüm atılacak. Böyle fiyonk gibi. Düşünebiliyor musunuz?

Ve tam gece yarısında bunlar havaya atılacak. Herkes kar yağdırırken bizim stüdyoya kelebek gibi, kuş gibi rengarenk fiyonklar yağacak... "Aaa, çok ilginç!" dediler.

O zaman da Feraye diye bir kızla çalışıyorum; Fatih Bey de, her şeyin en ucuzunu yaptığı için Feraye'yi çok sever... Sen git, kâğıt al!.. Kâğıt, bildiğimiz kâğıt. Kâğıdın ortasını düğümle, at havaya... E, ben sizden kâğıt istemedim ki. Bunu yapamayacaksanız söyleyin, ben bu bezleri alırım, keserim, makinede dikerim etrafını. Bir yılbaşı gecesi. Ve üstelik de çalıştığım kanala hediye yapılıyor, para da almıyorum. Neticede o kâğıtları attırmadım ben. Attırmadım, niye attırayim ki... Kâğıt o işi görmüyor. Vay siz misiniz benim istediğimi yapmayan... Burada haklıyım ama.

Ne yaptınız?

Ne yapılabilir? Çok teşekkür ederim alakanıza demedim herhalde. Ben bunu oturuyorum, düşünüyorum, buluyorum; yani alacağınız üçer metre patiska veya Amerikan... Bana vizon alın getirin de demiyorum. Bilmiyorum bunu anormal mi karşılıyorsunuz, yoksa haklısınız bunu istemekte mi diyeceksiniz... Bana göre çok normal. Bir şey bulmuşum. Bulduğum şey bir güzellik. Tam gece yarısında bunları atmak maddi olarak ne kaybettirir size? Derhal protesto ettim...

Kanal D'de de program yaptınız.

Show TV'deki programların sonuna yaklaşılıyordu, Faruk Bayhan Kanal D'ye umum müdür olarak geçti. Ve henüz Show'daki programlarım bitmemişti ki, Faruk Bayhan bana Kanal D'de çalışma teklifinde bulundu. Erol Aksoy gitmemem için ricalarda bulunuyor, Faruk Bey de beni almak için kontrat yapmak istiyor. Erol Bey bana arabalar yolluyor, evine davet ediyor; "Sen benim kanalımın süsüsün" diye iltifatlarda bulunuyor. Ancak, Faruk Bayhan'ın hem insan hem sanatçı olarak beni sevdiğini bildiğim için, bana gösterdiği samimi ve yakın ilgiden ötürü isteğini yerine getirmek mecburiyeti hissettim. Sezon da bitmişti zaten. Fatih Aksoy'un maharetiyle, hiç kimsenin gönlünü kırmadan olay tatlıya bağlandı ve Kanal D'ye geçtim. Fatih'le yaptığımız 150 programın bir kısmı Kanal D'de yayınlandı.

OKAN BAYÜLGEN HUYSUZ VIRJİN'İ ÖPÜNCE...

Televizyon programlarınız bir dönem çok "bip"leniyordu.

Yani ben rahim deyince bile bipleniyordum, ayıplanıyordum. Halbuki Rahim diye bir futbolcu var. "Rahim'i tuttular, Rahim'i sıktılar, Rahim'e vurdular, Rahim'i sıkıştırdılar, Rahim'e arkadan vurdular" diye bütün spikerler söylüyor, ben söyleyince niye bipleniyorum gibi bir espriye vurmuştum işi.

Kaç kere kanal kapattırdınız?

Tabii. En çok kanal kapattıran benim. Kanal D'yi üç kere kapattırdım. Ve programı yaparken de, "Vallahi ben kanal kapatmak istemiyorum, ama Kanal D'de çalışan arkadaşlar rica ediyorlar. 'Dinlenmemiz lazım, ne olur bir kere kapar mısınız?' diyorlar. Onlar dinlensin diye kapatıyorum" derdim. Kanal D'yi üç kere kapattırdığım halde, ertesi sene benimle yine kontrat yapmak istediler.

Peki kanal kapattıran söz ya da hareketleriniz nelerdi?

Bir seferinde Okan Bayülgen dudağımdan öptü, onun için kapandı. A serseri, öpecek yer mi yok... ATV dönemimde RTÜK yoktu... Şimdi videoda seyrediyorum ATV'de yaptıklarımı; epey rahat konuşmuşum yani. Ayrıca bendekiler bipsizler. Yayından önce bana gelirdi, ben söylerdim şurayı burayı bipleyin diye. Bendeki kayıtlar biraz daha müstehcen. Bazen arkadaşlarım hadi bir tane izleyelim derler, koyarım "Aa bu lafı nasıl söyledin?" derler.

Montajda onlar atıyor, sonra bana geliyor, ben bakıyorum biraz daha temizliyorum, sonra avukata gidiyor, avukat seyrediyor biraz daha temizliyor, ondan sonra seyirciye kuş kalıyor.

Biplerden anlaşılmaz hale gelmişti programınız bir ara...

İşte ben de o yüzden, "Madem bipliyorlar, ben de uzuvlarin adlarını değiştiriyorum" dedim.

Ostrogotlar, vizigotlar...

Evet, seyretmişsiniz epey... Ostrogotlar, vizigotlar... çok severdim. İzleyicilere "Çocuklar ezberleyin!" diye uzuvları işaretle anlatıyorum, söylemiyorum.

Çekimlerde otosansür uygular mıydınız kendinize?

Nasıl olsa montajı var diye rahat davranıyordum. Seyredenler, yönetmen, seyirciler seviyor beni. Onları neşelendirdiğim için seviyor, o sevgi de bana faydalı oluyor tabii ki.

Bir keresinde de, modacılar geldi. Cemil İpekçi'ye sordum ne yapıyorsun, şunu yapıyorum falan filan. Neslihan Yargıcı orada. Sen dedim neyi takip ediyorsun? "Ben" dedi, "Hiç Türkiye'de bulunmuyorum. Bir ay Amerika, bir ay Paris, bir ay İspanya dolaşıyorum." "Ayy... Annemin bir lafı vardır, sen onun gibisin" dedim. "Nedir?" dedi; "Yallahumme fik arar, sokak sokak s.k arar" dedim. Herkes yerlerde...

Yönetmen dedi ki, "Ben bunu atamam, yayınlayacağım." "Nasıl olur?" dedim, "Ayıp şey geçiyor..." O ayıp kelimeyi de biplediler, öyle kullandık.

"Bip"siz program yaptınız mı hiç televizyonda?

Tabii yaptım. Ülkü Erakalın'la ATV'ye ramazan eğlenceleri yaptık!..

Televizyonda program yapmakla kulüpte program yapmak arasında ne fark var sizce?

Televizyon çok farklı. Kulüpte çok edepsiz olabiliyorsun, belli bir kitle var. Yiğit Şardan mesela, gelmesinden çok mutlu olurdum. Çok yakışıklı bir adamdır. Çok takılırdım, laf atardım. Mehmet Ali Birand, Barış Manço hiçbir gece kulübüne kalkıp gitmez, Yeşil'e bana gelirlerdi. Yani öyle çok nadide konuklarım olmuştur.

Televizyon programlarında konuklarınızla her zaman çok uğraşıyor; takılıyor, iğneliyor, "Huysuz"luk neyi gerektiriyorsa onu yapıyorsunuz. Esprilerinizi en hızlı alan, en zekice cevaplar verenler hangileri?

Suna Yıldızoğlu, Nükhet Duru bana konuk gelip de rahat çalıştıklarım. Emel Sayın'ın geldiği gün de çok güzel bir program çıkmıştı. Ama bu

demek değil ki, on kere gelse hepsi aynı güzellikte olabilir. Harika Avcı ile de kolay program yaparım. O da bütün esprileri olanca rahatlığıyla kabul edebilen bir kadın. Kompleksi olmayan, rahat olan herkesle çalışırım.

Zorlayan oldu mu sizi; alınan, gücenen, üste çıkmaya çalişan?

Üste çıkmaya çalışma akılsızlığını yapan olmadı ama ne dersem, manasız bir kibarlık yapıp olayı tatsızlaştıranlar oldu. Mesela Nurdan Torun'la bir tat alamadık, reaksiyon göstermezdi. Müşerref Akay, onunla da bir şey olmaz. Kamuran Akkor'unkini yayınlayamadık bile. Bülent Ersoy gelmedi, hatta haber gönderdi: "O çenebaz, ben çenebaz, gelirsem kıyamet kopar." O kendini hazırcevap kabul ettiği için...

Gülben Ergen ilk geldiğinde "Zülfiyare dokunmadan konuş!" dediler. Çünkü Gülben, Erol Evcil'le evliliğe hazırlanıyordu. "Peki" dedim. Geldi, "Hoşgeldiniz hanımefendi" dedim, sustum. O bana bakıyor, ben ona bakıyorum. Benim bakışıma bile seyirciler gülüyor; fakat o dümdüz baktığı için onun orada durması bile fuzuli olmaya başladı. Ben yine "Buyurun hanımefendi..." Ondan yine ses yok. Tepemin tası attı; "Hem programa gelmeden beni susturuyorsun, hem sen de konuşmuyorsun. İyi de sağır dilsizlere program yapmıyoruz" dedim. Ufaktan ufaktan sohbet köpürmeye başladı, sonuçta güzel bir program çıktı. Sonra çok iyi dost olduk, arkadaş olduk. Sonraki programlarda o da daha rahat etti, ben de. Bostancı'daki müzikalde de beraber çalıştık tabii.

Ben televizyonda çok uzun zaman yalnız çalıştım. Sibel Can'la "Tatlı ve Huysuz Şov", Atilla Saral'la "O Şimdi Hostes" yaptık. O formatta benim esprim büyüdü. Malzeme çok. Hafta arası bütün formatı düşünüyorum, sahnede doğaçlama uyguluyorum ve muvaffak oluyorum. Onun için çok severek çalıştım.

En keyifle çalıştığınız Atilla Saral olmuş galiba...

En rahat ama onda da vardı bazı tutukluklar. Bir bölümde, "Sen de kadın ol" dedim, "Hayır!" dedi. Elimde bir tüy var başına takmak istedim, "Hayır!" dedi. Bir şeye peki diyorsan, gereklerini yerine getirmelisin.

Suna Yıldızoğlu, Nükhet Duru, Ajda Pekkan... Bunlar çok rahat pas alıp verebilecek sanatçılardır. Herkesle olmuyor bu. Sibel Can'la yapamıyorum bunu, o diyaloğu kuramıyorum. Yok, o cevher yok. Ben Ajda ile çok rahat çalışırım, ılımli bulurum. Gülben tahmin edemediği

bir yere geldi, işleri çoğalmıştır herhalde artık aramıyor! İstiyorum ki, gelsinler iki laf edelim konuşalım. Önceleri yapardı. Sonra birdenbire tavsayınca, arıyorsunuz tabii, sonra da unutuyorsunuz; her şeyde olduğu gibi. Vefalı dostluklar kurulamıyor, herkes hayat gailesiyle uğraşıyor. Benim o gailem kalktı, ben şimdi başka şeyler düşündüğüm için!

Ajda Pekkan, beni seven sanatçıların en başında gelir. Saygılı bir sevgisi vardır. Film artisti olarak başlayıp iyi bir şarkıcı olması, hatta çok iyi söyleyebilmesi yani azmi, Ajda'ya daha fazla sevgi ve saygı duymamın nedenidir. Hâlâ ses dersi alır. Beraber çok çalıştık. Kulisinde sevecen, sahnesinde dinamik. Çalıştığı yere faydalı olmak için her öneriyi kabul eder. Mesela bir gün, bana göre çok kötü değil ama ona kötü gelen bir espri yaptım. Günay'la yan yana beni izliyorlarmış kuliste. İşte estetikten falan bahsediyorum. Bazen ben de herhalde dozunu kaçırıyorum veya çok güvendiğim sanatçıysa, beni çok sevdiğini biliyorsam biraz dozu aşıyorum galiba. "Ajda'nın estetiğinden çıkan derilerle uçağa kanat yapmışlar" dedim. Şimdi insan derisinden kanat olur mu? "Hani THK koyun derilerini alıyor ya, onlardan kanat yapılıyor..." Ben cahil bir kadını oynuyorum sahnede, deriden uçak kanadı yapıyorum; "Artanları da köpeklere vermişler, köpekler bile yememiş" dedim. Ajda bunu duyunca elini ısırmış. Günay, "Huysuz bu, yapar" demiş. Aldırış etmedi, başkası olsa kızabilirdi mesela.

Beni sevdiğine güvendiğim sanatçılar dediniz. Kimler onlar?

Çoğu beni sever, bana güvenir. Demek çok nazım geçmiş ki, bunu yapabilmişim. Bir de şöyle müdafaa ediyorum kendimi; doğruluk derecesini tam bilemiyorum ama... Benim her şeyi espri olarak yaptığımı insanlar bildikleri için, buna alınmaması lazım sanatçıların diye düşünüyorum. Huysuz bu, hiçbir şeyi doğru söylemiyor ki...

Safiye Soyman da konuğunuz oldu. O nasıldı espri almak konusunda?

Dünya tatlısı bir kadındır, çok esprilidir. Bana konuk geldiğinde, "Ben 13 yaşında evlendim. İlk gördüğüm zaman havale geçirdim!" dedi. "Aaa, kız nerde oturuyor adam?", "Ankara'da..." "Adresini ver gideyim bakayım. Sana havale geçirten, bakalım bana ne geçirtir!"... Çok uğraştılar atamadılar bu espriyi. Biraz bip koyarak yayınladılar.

Sanat dünyasından çok kişiyi programlarınızda ağırladınız. Hiç

sizden korkan, gelmek istemeyen oldu mu?

Ay nedir o kızın adı? Mesela İzel, gelmek istememiş. "Neden?" dedim. Yüzünden bahsederim diye gelmek istememiş. Bir de Mine Koşan. "Bana çirkin der" diye gelmek istememiş. Gelmek istemeyenler vardır. Uydurma gerekçelerle gelmek istemeyenler vardır. Herhalde olmuştur, hoş ben hiçbir yere gitmeyen bir insanım. Kimse bana gelmemiş olsa ayıplamazdım. Çünkü ben gitmem. Benim gitmemle onların gelmesi arasında çok büyük fark var. Ben gidiyorum Huysuz Virjin oluyorum. Boyanıyorum, korseler; yani eziyetli bir iş. Hem bana kimse hatır için, gel program yap bizde diyemez. Dememesi lazım, çünkü eziyetli bir işim var.

Hiç kızıp da şovunuzu terk edip giden oldu mu? Hayır, hiç olmadı.

Nasıl başardınız bunu?

Ölçülü olmanın faydası bunlar. Yani, rahatsız oluyorsa devam etmenin bir anlamı yok.

Hayatınız hep ölçü üzerine kurulu gibi...

Ama yani ölçüsüz hareket ettiğiniz zaman kazançlı olmuyorsunuz ki. Ben öyle düşünüyorum.

Müthiş bir otokontrol aslında.

Bir süre önce Uğur Dündar'la beraberdik. "Seyfi Bey, bahçenizde çok güzel, çok nadide çiçekler varmış, havuzunuza çok iyi bakıyormuşsunuz, insanlar size çok hayran, bütün komşularınız size saygı duyuyor. Halbuki, bir sanatçı bir mahallede ev tutarsa insanlar huzursuz olur. Ama sizden çok mutlular. Tebrik ederim!" dedi. "Müşterek bir ahbabımız mi var?" diye sordum, "Onu söylemeyeceğim" dedi. Çok güzel bir şeydi.

Ama bunların hepsi kontrollü olduğum için. Şu yandaki evde bir hacı oturur. Konuşmuyordu benimle. Göz göze geliyoruz, başını çeviriyordu. İki kere göz göze geldik, başını çevirdi. Ondan sonra da ben bakmadım hiç. Sonra beş-altı ay evveldi; "Komşum nasılsın, ne yapıyorsun? Çok güzel bahçen..." Adam baktı, kontrol etti; gelen yok giden yok, partiler, delilikler, divanelikler yok. Bir de etraftan duyduysa, benim ailem Beylerbeyi'nden çok derli toplu bir aile. İşte Hafız Mehmet Bey'in oğlu falan... Hafız yani. O da hacı olduğu için,

"Ha," dedi, "Bunun mayasında var." Böyle kendi kendine barıştı. Yani saygılı olmakta fayda var, kontrollü olmakta fayda var. Bu her yerde geçerli. Yalnız komşulukta değil, sanatçılıkta da geçerli.

Hülya Avşar hiç konuğunuz oldu mu?

Hülya Avşar hamile hamile geldi en son, o yüzden kaç kere onun programına gittim. O iyiliğini de unutamam. Yani, çok büyük bir ses değildir. Çok güzel şovlar yapıyor da diyemem. Ben şovuma çok emek verdiğim için onun dışındaki şovlarda; işte Hülya Avşar olsun, Gülben olsun; gelen konuğu evine çağırmış, evde sohbet ediyormuş gibi yürütüyorlar işi ama o değil olay. Şovun sahibinin hazırlıklı olması lazım. Bir yeteneğini sergilemek için çaba sarf etmeli. Beş çayı değil bu. Beş çayı gibi oturup sohbet edemezsin. Arada gülünecek bir şey de çıkar beş çayında. Ama orada belli bir müddet içinde insanlara kendini izletebilmek için, her an ilginç konuşman lazım. Bunu göremiyorum. Mesela bakıyorum Hülya Avşar'da sırada sekiz konuk var. Birini çağırıyor, geliyor. "Hoş geldin!" diyor, "Nasılsın iyi misin?", "Hadi göster yeteneğini!"... Konuğu marifetini gösteriyor, "Al sana bir hediye! Bir zarf veriyorlar, onu alıp gidiyor. Öbürünü çağırıyor... Bu değil.

Birlikte olduğunuzda, espriyi alma yeteneği nasıldır?

O tarafı vardır. Espri alma, karşılık verme; yani sahnede rahat edersin.

Zeki yani...

Hoş bir şey yaptı mesela; aynı elbiseden diktirtti, peruğumu taktı. O Huysuz oldu, ben Hülya oldum.

Seda Sayan'ın programına gittiniz mi?

Hayır gitmedim. O benim programıma birkaç kez gelmiştir. Ağzı laf eden bir kızdır, kolay çalışılan bir kızdır. Ama şimdiki Seda Sayan değildi o zaman. Bana göre daha hanım hanim, daha böyle konuşulur, sohbet edilir cinstendi. Ve, "Ben ne öğrendiysem sizden öğrendim, sizin yaptığınız şeyleri yapmaya çalışıyorum" derdi. Bantı bende duruyor. Sonra aradan zaman geçti, Günay'da çalışacağız; bir cuma cumartesi çalışacağız. Günay dedi ki, "Seda'nın son şarkısına doğru sen çık sahneye." Son şarkısına doğru çıktım; konuşuyorum, laf atıyorum, o da bana söylüyor, ben ona söylüyorum. "Hadi artık gir içeri sen!" dedim. Sazları kalktı, o da kalktı, benim orkestram oturdu. Ben programı yaptım bitirdim.

Odama geçiyorum, baktım Seda'nın odasında Aykut Işıklar. Birileri daha odada. Seda ağlıyor, iki göz iki çeşme. Ondan sonra, ay bana bunu söylememeliydi, ay bana bunu söylememeliydi... "Ne diyorsun sen?" dedim. Benim söylediklerimin espri olduğu belli. Niye alınıyorsun, niye gocunuyorsun ki... Döndüm Günay'a, "Yarın akşam hanımefendi yalnız çalışacak, ben gelmiyorum" dedim. Çünkü benim ihtiyacım yok onlara. Ve artık televizyonlara varıncaya kadar haber oldu bu. Bunlar zaten kaset çıkarırken olay çıkarırlar ki, gündeme gelinsin ve akılda kalınsın. Ondan sonra bir daha ne programıma çağırdım, ne o beni programına çağırdı.

Ben bir gün sahnede esprili, müzikli bir parodi yaptım. "Siz benim kocam olsanız ben size nasıl muamele ederdim biliyor musunuz? Sabah kahvaltısında kahve mi içersin, çay mı içersin, ekmeğini kızarmış mı yersin, kızarmamış mı yersin?"... Ama bu ritimli. Böyle hem oynuyorum hem söylüyorum. Ertesi gün televizyonu açtım, aynı ritim onda. Ritimli olarak program yapıyor... Bunlar böyle büyüyorlar, sonra ben söylediğim zaman kötü oluyorum. Konuşmak istemiyorum. Kimseyi taklit etmek aklımın kenarından geçmedi. Taklidim yapıldığı zaman hoşuma gidiyor ama bir teşekkür bekliyorum. Yani, "Sizden bir şeyler alarak şovumu oturttum, onun üzerine inşa ettim" densin istiyorum, onu hiç kimse kabul etmiyor. Şimdi sorsanız, Huysuz Virjin'den aldığın donelerle şov yapıyorsun deseniz, kıyameti koparır herhalde. Ama bant elimde.

Aramızda bu olay oldu, o beni programına çağırmadı. Çağırsa da gitmem ya zaten. Bir de çok fazla avam buluyorum Seda Sayan'ı.

Günay'da sahne paylaştıklarınız arasında Sertab Erener de var. Onu nasıl hatırlarsınız?

Aynı odada giyinip soyunuyoruz. İçeri giriyorum, Sertab Hint fakiri gibi bağdaş kurmuş ve bir opera talebesi gibi bağırıp duruyor. "Kız ne bağırıyorsun?" dedim. Sesini açıyormuş. Öyle yarım saat önce sesini açar. İşine çok saygısı olan bir arkadaşımızdır. Ondan sonra sahneye çıkar. Hem kendisini severim, hem sanatını severim. Keşke öyle birkaç tane sanatçımız daha olsa.

35 yıl içinde yaşadığınız sanat camiasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Herkesin birbirinin yüzüne güldüğü, birbirini takdir ettiği, arkanı döndüğün an "Allah kahretsin, bu da kendini bir bok zannediyor!"

dediği bir dünya bu. Kuyusunu kazar herkes birbirinin. Aslında iğrenç bir dünya.

Bazı eski, yabancı müzikallerde görürüm. O onun kuyusunu kazar, o onu bilmem ne eder, o onun sevgilisini alır; herhalde onlar da Türkiye'yi örnek alarak müzikal yapmadıklarına göre, demek ki her yerde bu böyle...

Çocuklar, bir özellik geliyor mu size çayımdan benim. Yoksa lalettayin gibi mi geliyor? (Konuşma, nefis kurabiyeler eşliğinde içilen "beş çayı" süresince de devam ediyor)

Çok leziz, ellerinize sağlık. Aromalı bir çay var karışımda galiba.

Var, bir şeyler var. Lezzetli çay yapmaya özeniyorum da muvaffak olup olmadığımı öğrenmek için sordum. Bu, İngiliz Earl Gray. Bir halıcı ahbaplarım var, onların oğlu İngiltere'de okuyor. Onunla getirtip harman yaptım.

Elinize sağlık. Gelelim bir diğer marifetinize. Taklitte de ustasınız. Kimleri taklit ettiniz bugüne kadar?

Kısa kısa Emel Sayın da yaparım, Nükhet Duru da yaparim ama hatırlatma babında. Nüket'in vücut hareketlerini yaparım, Emel'in elini kolunu yaparım, yere diz çökerim Sezen Aksu olurum falan. Zaten bir erkek, ses olarak bir kadının taklidini yapamaz. Erkeklerden çok fazla taklit edilecek yok. Onun için belli kişileri yaparım. Zeki Müren yaptım; ilk taklidini yapanlardan bir tanesi benimdir.

Esprileriniz, stand-up'larınız için metin yazarlarıyla denemeler yaptığınızı söylediniz. Sonuç ne oldu?

Bana Türker İnanoğlu bir yazı grubu gönderdi. Sekiz tane bacağım kadar çocuk... "Aa ne yapayım ben bunlarla ki..." dedim, "Niye geldi ki bunlar benim evime... 20 yaşındaki çocuklar, nereden ne bilebilirler... Allame-i cihan olsalar ben onlardan bir kelime bile alıp kullanamam!" dedim.

Hep siz mi tasarladınız şovlarınızı?

Birkaç denememiz olmuştur televizyon programları sırasında. Yılmaz Erdoğan'a telefon açmıştım, o daha meşhur olmadan evvel. "Vallahi Seyfi Bey büyük bir zevk duyarım size yazmaktan ama size yazılamaz ki" dedi ve yazmadı hiçbir şey. Çok zor tabii ki. Oturdum kendi

kafamdan bulmaya çalıştım. 150 program stand-up bulabilmek zor tabii.

MED Yapım'dayım. Necef Uğurlu'yla konuşuldu. Necef, o zamanın parasıyla, "250 milyon isterim" dedi, parayı aldı. Sonra geldi, Fatih Aksoy'a "Ben daha önce başkası için yazmıştım ama isimleri değiştirerek Huysuz'a tatbik edebiliriz" dedi. Fatih de, "Siz önce Huysuz Virjin'i tanıyın, sevin, ondan sonra bir şey yazın" dedi.

Benim evime gidip gelmeye başladı Necef. "Ben senden şunu istiyorum" dedim: "Bana stand-up'lar yaz. Beş dakikalik, yedi dakikalık. Ben onu kullanayım. Çıkayım hoş geldiniz diyeyim, kantomu yapayım, stand-up'ımı yapayım. Ondan sonra konuğum gelsin, konuğumla konuşayım..." Sonrası kolay benim için. Ama o stand-up çok mühim. Başta seyirciyi ısıtma açısından çok mühim. "Ben stand-up yazamam" dedi. Yani mesela, kadınlar nasıl oturur; kadın oturuşları. Ne bileyim, benim bulduğum şeyler; mesela benim bir başörtü parodim vardır, hâlâ söylenir. "Bu başörtüsü olayı niye bu kadar büyütüldü ki?" diye başlayıp; "Akıllı bir kadın hem başörtülü, hem de çok şık olabilir" diyorum, sonra bir başörtüsünü saniyede envai şekle sokuyorum: "Cenazeye giderken, plaja giderken, gece kulübüne giderken..." Kadın oturuşları... Namuslu kadın böyle oturur, işte orospu böyle oturur, genç kız böyle oturur... "Ben yapamam böyle şey!" dedi. Yani, bunları kendin bulursan olur kardeşim. Bulamazsan olmaz. İşte Armağan Çağlayan'la beraber çalışıyoruz ama bütün buluşlar benden.

Huysuz Virjin'i sizden daha iyi kimse tanıyamaz ki, bu mümkün değil...

Hayır, burada yalnız Huysuz'luk değil, burada bir şov var, bir stand-up var. Ve sonra Hülya Avşar'a, Gülben Ergen'e baktım; onların şovunda müessesenin kattığı hiçbir şey yok. Daha doğrusu bir şeyler katmak istemişler ama olmamiş. Bana önerilen şeyi "Ben bunu yaparım" dersem yaparim. "Yapamam" dersem zorla yaptırılmaz, çünkü yapamam. Yapamayacağım için yapamam derim. Kapris olsun diye değil. Ve baktım Gülben'in programı gayet kötü. En iyi programı 57'nci oldu. Allah göstermesin! Ondan sonra yürümedi. Yani kendinizden bir şey katmazsanız, zamanınızı vermezseniz, aşk meşk seks deyip oralarda uğraşırsanız, bu işleri yürütemezsiniz.

Sizin programlarınız reytingleri nasıldı?

Şimdi bakın, ATV'de yaptığım bütün programlarda birinciydim. Artık

yadırgamazdım listede en üstte Huysuz Virjin'i görünce. Ancak tabii orada, insanların yıllarca merak edip göremediği 30-35 senelik şovumu bölerek sahneye koydum. Yani seyirci karşısında yaptığım ve beğenilen şeyleri koydum. Onun için çok iyiydim. Ondan sonra başladım sıkışmaya tabii. ATV'den Show TV'ye geçtiğim zaman öyle birinci olmadım her seferinde; yani sekizinci, onuncu, altıncı, yedinci...

Saati değişmiş miydi?

Tabii, çok erken değildi. Geç saatler kaçınılmazsa, o zaman share'e *[O saatte açık olan tüm televizyonlardaki izlenme payı]* bakılıyor. Share'de birinci olabiliyor kanal. Onu tercih ediyor, çünkü prime time'da birinci olduğunuz zaman bile share'de çok yüksek olmayabiliyorsunuz. Ama geç saatlerde share'de çok yüksek tutturduğunuz zaman, bütün gün birincisi oluyorsunuz. Bir de şu avantajı vardı programlarımin; AB grubu beni çok izlediği için çok iyi reklam alıyordu.

HUYSUZ, AMİRAL KUCAĞINDA...

Espri ve takılmalarınızın şiddeti, mekâna, zamana, insanlara göre değişiyor mu? Yoksa kim olursa olsun canınızın istediğini söylüyor musunuz?

Mekâna, yere, gelen insanlara göre değişiyor tabii. Mesela Yeşil'in başka bir sıcaklığı vardı. Orada, "Ay bunu söylesem mi? Müstehcen olur mu olmaz mı?" diye düşünmezdim. Yiğit Şardan'ı bilirsiniz. Bir gün gelmiş, çok gösterişli bir çocuk. "Ay bir an evvel işimi bitireyim, bir an evvel içeri gideyim mastürbasyon yapayım!" dedim. Buna baktım fenalık geldi. Yiğit, "Hem onu duymak hoşuma giderdi, hem de yerin dibine girer, kafamı indirirdim" derdi. Bu kadar rahatlıkla program yaparsan güzel oluyor. Yoksa, "Ay onu mu diyeyim?" dersen olmuyor. Bir gece birine laf attım bir ekstrada, kulise geldiler, "O albayın karısıydı, biliyor musun?" dediler. Ayol ne yapayım albayın karısıysa... Kendini albay zannetmiyor herhalde... Ben Özal'a, Denktaş'a laf atmış adamım.

Ne dediniz Özal'a?

Sanat hayatımın önemli gecelerinden biridir Semra Hanım'ın Turgut Özal'la Günay'a geldiği gece. Semra Hanım, Turgut Bey'in elini tutuyor böyle devamlı, genç kız gibi. "Ayol bırak! Adam sakat değil, bir şey değil. Niye devamlı elini tutuyorsun?" dedim. "Biz 35 sene birbirimizin elini birakmadık hiç" dedi. "Arada pudra sürün, pişik olur" dedim. Adam Reisicumhur ancak bu kadarını yapabilirim; halk bekliyor çünkü. Orada bir şey yapılacak, yapmak mecburiyetindeyim. İki gün sonra da Rauf Denktaş geldi. "İki gün önce Özal buradaydı, iki gün sonra siz geldiniz. Ayol, bütün Reisicumhurlar kısa ve kalın mı olur, bunun hiç ince uzunu yok mudur?" dedim.

Bir keresinde de Semra Özal, "Dikili ağacım yok" diye bir beyanat vermişti ama parmağında çok büyük bir tek taş yüzük vardı. "Hanımefendi, dikili ağacım yok dediniz ama elinizde orman taşıyorsunuz" dedim. Birilerine, "Bir daha gitmem Huysuz'a, çok takılıyor" demiş sonra. Bir keresinde de, Fatih Ürek gelmişti. "Niye arkadaşın gelmedi" dedim, onlar hep beraber dolaşırlar çünkü.

Siyasilerden başka laf attıklarınız da var mı?

Dalan'a da attım, "Ne yaptın abi!" dediler... Bedrettin Dalan karısıyla gelmişti, "Kocanızla yatmak istiyorum!" dedim. Karısı da "Helal olsun size, yatın!" dedi. Ben de seyirciye döndüm, "Adamda bir şey kalmamış ki, karısı bu kadar rahat konuşuyor!" dedim: "İyi bir şey değil ki, gönderiyorsun..."

O zamanlar Yeşil'de Deniz Türkali de izleyiciyle diyalog kurmaya, takılmalara başlamıştı.

Şimdi böyle bir işi başkasından görerek yapamazsınız. İçinizden gelecek, onu gözlemleyeceksiniz. Yoksa, yapıştırma olduğu belli oluyor. İşte Mehmet Ali *[Mehmet Ali Erbil]* yapıyor. Tek yaptığı, gidip adamın birinin kucağına oturmak; "Saçın!" demek, "Başın!" demek... Mehmet Ali RTÜK'lük. Birçok şeyi RTÜK'lük. Bayağı çünkü yaptıkları.

Siz en belden aşağı espriyi de yapsanız bayağı olarak algılanmıyor. Bunu neye bağlıyorsunuz?

Çünkü bana baktığın zaman, yani bunu söyleyen kadına baktığın zaman gülüyorsun sen, "Benimle yatar mısın?" deyince. O kadar çirkin ve yaşlı bir kadın ki... Bunu söylediği zaman gülebiliyorsun. Ama bunu Mehmet Ali söylediği zaman olmuyor. Hülya Avşar söylediği zaman da olmuyor.

35 yıl eğlendirdiniz. Siz nasıl eğlendiniz bu arada?

Ben kime gidebilirim, para biriktireceğim; nasıl giderim...

Şimdi?

Şimdi kimseyi görmek istemiyorum, o kadar ucuzladı ki bu işler. "Popstar" da jüri üyesi olmamın bendeki manevi hazzı bu. Tarabya'daki, oradaki buradaki kötü sesle şarkı söyleyenleri atıp yerine bu Popstar'dakileri koyacağım!

Dediğim gibi ben pek evden çıkmam. Türk Müziği olan yerlere giderdim gittiğim zaman. Mesela güzel bir fasila.

Bir akşam da Beşiktaş'ta Coşkun Erdem'in torununun sünnet düğününe gittik, davetli olarak. Gönül Yazar da davetli. Pınar Altınok da program yapıyor. Gönül Yazar kucağında küçük bir köpek, gelmiş masasında oturuyor. Pinar Altınok mikrofonla ona doğru gitti, hoş geldiniz diyecek falan. Gönül Yazar, "Aman köpeğim korkuyor, uzak

durun buradan" dedi... Buna Pınar Altınok çok üzüldü. "Dur ben senin öcünü alırım şimdi" dedim. O sırada Gönül Yazar'ı birisi sahneye davet etti. Yaz günü, bir döpiyes giymiş, çıktı sahneye. "Ne o Gönül, bacağınla asorti olsun diye mi ütülemeden giydin eteği" dedim. Böylece o kızın öcü alındı!

Öç almayı seviyorsunuz galiba.

Hayır, orada bir sanatçı çıkmış; bir sanatçının diğer sanatçıya nezaketsizliğine tahammülüm yok. Çıkmış o okuyor. Sen ortalığı birbirine katmışsın senelerce. Ilımlı davran, yakınlık göster. Bilemiyorum yani haksızlığa mı tahammülüm yok, bilemiyorum...

Şovlarınızda izleyicilere çeşitli espriler yapıyorsunuz. Karyola bacağına benzetiyorsunuz vs. Hangi tür tipler ne çağrıştırıyor size?

Zayıfsa, karyola bacağı dediğim zaman o espri tutar. Çok şişman birine de deniz yatağısın derim. Çok bıyıklı birisi ya gece bekçisi ya kamyon şoförüdür. Öyle bir benzetme olabilir. Yani, iyi kötü benzeyen bir tarafı olacak ki, espri değer kazansın. Saçı başı darmadağın bir kadına, "Asker yatağından mı çıktın?" derim. Çünkü askerin özlemi var, paramparça eder insanı. Orada bir çağrışım var...

Sahne esprileriniz yüzünden başınızın derde girdiği oldu mu hiç?

Tabii ki oldu. Olmaz mı? Ama benden çok başkalarının başı derde girerdi.

Nasıl?

Rahmetli Tanju Okan'la gayet hoş bir dostluğumuz vardı. İzmir Efes Otel'inde beraber çalışıyoruz. Ben her zaman masaların arasında dolaşıyor, espriler yapıyorum. Arada sırf erkeklerin oturduğu "sap" masalarla karşılaştığımda, "Oda numaram 426!" diye bir espri yapardım. Bu numara mikrofondan duyulmuyor ama yakın çevredekiler duyuyor. Saplara denk geldikçe hemen "Oda numaram 426!" diye cilveli cilveli söylüyorum. İş bitti, odalarımıza çekildik. Sabah kalktım, Tanju sinir içinde ağlamaklı bir halde geldi yanima:

"Ne oldu yahu, niye bozuksun?" dedim, "Başlarım ben böyle otele yahu! Sabaha kadar tak, tak, tak habire kapım vuruldu. Sabahın körüne kadar... Ne rezilliktir bu!" dedi... "Eyvah!" dedim içimden, "Kaç numaradasın?", "426..." Ayol kapımı çalacaklarını bilsem kendi

numaramı verirdim. Ondan sonra o numarayı kestim, bir daha yapmadım.

Bir gazete haberinde; Nazan Şoray'a "Türkan Şoray'ın kardeşi geliyor" dediğiniz ve onun da buna pek üzüldüğü yazıyor.

Yok canım, bu üzülecek bir şey değil, iftihar edilecek bir şey bence. Onun için Türkan Şoray pek sever beni, vallahi pek sever... Ne söyleyebilirim Nazan'a... "Vallahi sen ablani herhalde çekemiyorsun. Ablan daha şöhretli, sen onun kadar şöhretli değilsin" falan gibi laflar ederim. O da itiraz eder. Konuşma konusu çıkar. O da benim sevdiğim bir kızdır. Çok zor günlerimde şovuma gelmiştir bana yardımcı olmak için. Konuk sıkıntısı çekeriz bazen. Ayrıca Nazan dostluk edilmesi gereken arkadaşlardan biridir. Severim ben Nazan'ı.

Şov dünyasında sizinkine benzer şov yapan bir sanatçı izlediniz mi hiç?

Kaset izledim. Almanya'da iki kişi yapıyorlar böyle bir şov. Ne kadar tuhaf, hemen hemen aynı şey... Gidiyor saçsız bir adamın kucağına oturuyor, gözlüğünle bir şeyler yapıyor. Almanca olduğu için hiç anlamıyorum. Hatta bunlar bir ikiliymiş; biri ölmüş, öbürü tek devam ediyormuş galiba. Zor yürüyor, komik elbiseler giyiyor... O elbiseyi yaptırmak istedim, yaptıramadım. Ellerini yukarı kaldırdığında elbise yukarı çıkıyor, indirdiği zaman aşağıya iniyor. Elbise daire kloş yapılmış, teller geçirilmiş. Hareket ettiğinde üstteki tel çok dönüyor, alttaki az dönüyor; o da elbiseyi yukarıya çekiyor. Altı büyük, üstü dar; körük gibi böyle... Yaptıramadım ki... Tarif ediyorum ediyorum... Onu benim kendimin oturup prova yapması lazım. O yuvarlak çember teli de bulamadılar. Benim açımdan da öyle bir elbiseyle ekstra yemeklere gitmem çok zor olurdu. Yani çok buruşmaması lazım, çiçekler miçekler koyarsan ezilir...

Hayatınızın en unutulmaz ekstrası hangisi?

Ahh... Soli Tesisleri, Mersin... Paramızı peşin aldık, kalktık gittik. Nerede program yapacağım bir bakayım dedim, bir bahçe. Ev bahçesi gibi bir şey. E, podyum modyum? "Masalardan yaparız" dediler. "Bir ses provası yapalım" dedim, "Yapalım" dediler. Benim bildiğim kocaman kolonlar yerleştirilir. Küçücük dört tane bir şey geldi. Orkestram geldi, "Ağabey" dediler, "Burada yapamayız. Buradan ne ses çıkar, nasıl olabilir?" Tepemizden elektrik telleri geçiyor, birer metre arayla lambalar -kibar olsun diye beyaz lambalar- sarkıyor. Akşamüstü hazırlandım, sahneye çıkacağım. Orkestra demiş ki, "Seyfi Ağabey

imkânı yok çıkmaz..." Bir de etrafı bezlerle kapattılar, brandalarla kapattılar. Ağzına kadar dolu bir bahçe. Bir çıktım; sahne ışığı falan yok, o lambalar işte... Masaları yan yana koymuşlar, bir kare yapmışlar, bir de onu uzatmış podyum yapmışlar. "Seyfi," dedim, "Artık buraya kadar çıkmışsın..." O zamanın parası, hiç unutmuyorum 350 milyon...

İyi bir para mı bu?

İyi para.

Sene kaç?

1996 yazı. Çıktım, programı yapacağım. Yarabbim, Allahim; bu program bitsin... Ve o teller oynuyor oynuyor duruyor, oynuyor oynuyor duruyor; burnumun dibinde esniyor, bir kalkıyor bir iniyor. Neyse, programı bitirdik, gittik yattık. Ama yani ölüm çıktı. Ses düzeni kötü, ışık kötü, her şey kötü. Ertesi gün patron bir karış surat oturuyor. "Ne oldu?" dedim. "Çok zarar ettim" dedi. "Niye? İçerisi doluydu ağzına kadar..." Meğer brandayı kaldıran girmiş, kaldıran girmiş. "Böyle yazlık bir yere branda yaparsan, buradaki insanlar herhalde görmek isteyeceklerdir, müsaitse niye girmesin ki" dedim. "Haklısınız" dedi.

Sizi çok mutlu eden, kendinizi çok ayrıcalıklı hissettiğiniz bir ekstra var mı?

Var, bir ekstra daha var. Bir müessesenin elemanları için yaptığı bir gece. Herhalde çok iyi bir müessese; onların mühendisleri, mimarları falan. Hepsi aynı renk, önlük mü deriz bir şey giymiş. Ben espri yaptıkça, bakıyorum espriyi gayet güzel alıyorlar, gece çok güzel geçiyor. Sol tarafta çok esprili bir adam var, devamlı laf atıyor; ondan istifade ediyorum, ona laf attıkça büyük reaksiyon alıyorum. Çok güzel geçti gece ve peruğumu çıkardım, son şarkımı söyledim, "İyi geceler, çok mutlu oldum size program yaptığıma" dedim, hepsi birden sanki sözleşmiş gibi ayağa kalktılar, alkışladılar. Çok böyle güzel ekstralarım olmuştur.

Şöyle daha gizemli; içinden sultanlar, hanlar, hamamlar geçen bir ekstra anınız yok mu?

Ha, öyle şeyi zaten sevmem ve gitmem. Çok özel bir masaya program yapmak kadar zor bir şey olmaz. Bir yere gittim, neydi; eski otomobiller vardı....

Klasik Otomobil Kulübü...

Öyle bir toplantılarına gittim, gayet soğuk bir seyirci. Zaten olsun olsun da 40-50 kişi var. Onları toparlayıp istediğim hale sokuncaya kadar akla karayı seçtim. Zaten istediğim şekilde ancak on dakika program yapabildim. Peruğumu da çikardım, kıyamet alkış kopuyor, yürüdüm gittim.

Askerlere şov yaptınız mı hiç?

Askerler de bana bir ara dadanmışlardı, bir iki kere gittim. Ondan sonra geldiklerinde "Bakın" dedim, "Albaya yarbaya hıyar deyiveririm ben. Hiç mesuliyet kabul etmem, istiyorsanız götürün beni..." Biz düşünelim sizi ararız dediler, aramadılar.

Bir keresinde, galiba Serpil Örümcer'le Üsküdar'da askeri bir yere gitmiştik.

Orduevi mi?

Onu hatırlamıyorum ama parayla gittiğimi hatırlıyorum. Biraz ucuz gidiyordum ama parayla gidiyordum. Onu duyan diğer orduevleri de para veriyorlardı. Ama tabii çok fazla para isteyemiyorsun.

Sonradan deniz subayı olan Deniz Koleji arkadaşlarınızla karşılaştınız mı şovlarınızda?

Karşılaşmaz mıyım... Hem de nasıl! Ankara'da Başkent Gazinosu vardı, şimdi yıkıldı. Orada program yapıyorum. Müdür geldi, "Aman Seyfi Bey, niyedir bilmiyorum bütün localar bahriyeli doldu!" dedi, "Aman ne olursunuz onlara takılmayın..." Bütün amiraller, paşalar, albaylar, hepsi orada. Çıktım baktım; bizim Ertan *[Ertan Bulman]*, bizim Namık *[Namık Darcan]*... İki laftan sonra kucaklarındaydım hepsinin. Müdür yırtıyor kendini; "Amiralin kucağına oturdun! Mahvolduk!" Dedim, "Onların hepsi arkadaşlarım. Beni onore etmek için gelmişler..."

Gazino sahnelerini artık istemiyorsunuz. Ya şimdi telefon çalar da, Fahrettin Aslan "Seyfi Bey, haydi Maksim'e!" derse...

Hayır diyeceğimi bilir. Onun için de çağırmaz beni. Mehmet Ali Erbil'i, çok bayıldığı için çağırmıyor yani.

Niye hayır?

Niye hayır derim biliyor musunuz, artık seyircinin her şeyi çok değişti. Belki de ben Günay müşterisine alıştım. Müziği dinlemesini bilen, gülmesi gereken yerde gülmesini bilen, kibar bir seyirci karşısında program yapmayı tercih ediyorum. Çünkü benim işim biraz tehlikeli bir iş.

Bunda, gazino izleyicisinin de zaman içinde erozyona uğramasının etkisi var mı?

Tabii, tabii. Artık paranın kimde olduğu belli değil. Eskiden ne bileyim; çok iyi bir operatör, çok iyi bir avukat, çok iyi bir fabrikatör, çok iyi bir işadamı zengin olabilirdi. Şimdi altın kaçırmışı da zengin, kadın satanı da zengin.

Onlara şaka yapmak da eni konu riskli tabii. Demek bundan sonra gazinolarda göremeyeceğiz sizi.

Evet, düşünmüyorum. Zaten gazino yok ki. Bir Maksim var; o da açıyor olmuyor, kapıyor. Devamlılığı mühimdir bir işin. Bir de şu vardır; sanatçıya göre müşteri gelir. Bu kesin böyledir. Ancak, kadronuz çok kalabalıksa, her sanatçının iki masası varsa, o zaman kimin size geldiğini bilemezsiniz. Sizi sevmeyen bir insan da seyredecektir. O da orada reaksiyon gösterir rahatlıkla. Bu bakımdan ağır, uzun, büyük kadrolu programlarda şovu daha kısa keserek, daha az laf atarak bitirmek lazım.

Stand-up, talk-show, seyirciyle atışma gibi sizin tarzınızla benzeşen gösteriler yapan ve artık çok ünlü olan kişiler var. Cem Yılmaz mesela... Onları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bir siyah perdenin önünde, başı saçsız, tek kulağı küpeli, yakışıklı da değil; yanında bir aslan kafası bir de kılıç; siyah şalvar giyip de, ağzına kadar salon dolduran insanın karşısında eğilirim ben. Ancak ne var; çalışıyor ve bir program sunuyor. Benim yaptığım iş bu değil. Bir gece Efes Oteli'nin lobisinde karşılaştık, oturduk konuştuk, beş-altı kişi daha vardı. Vallahi ben konuştuğum zaman insanlar güldü. O ya konuşmadı ya da güldü benim söylediklerime. Yani doğaçlama yeteneği yok. Bu kadar büyük bir kitleyi arkasından koşturabiliyorsa saygı duyarım. Saygı duyarım ama bana göre değil. Böyle bir adamın konuşmasını üç saat dinleyemem gibi geliyor bana. Onun için ben şovumda; kıyafet değiştirmeyi, önce konuşmayı, sonra dans etmeyi, sonra şarkı söylemeyi, sonra fal bakmayı, sonra çiftetelli oynamayı; her an değişen bir şov yapmayı severim. Onunki şov değil stand-up ve

doğaçlama değil. Metin hazırlanıyor, o metni güzel satıyor. Mühim olan da odur. Satıştır mühim olan. Doğaçlama gibi rahatlıkla satabiliyor. Ve bir milli maçın olduğu gece Bostancı Gösteri Merkezi'ni ağzına kadar doldurdu. Saygı duyarım, önünde eğilirim.

Okan Bayülgen?

Okan Bayülgen, Faruk Bayhan'ın Kanal D'de olduğu sene beraber çalışmak istediğini söyledi. Beni pek sever. "Çalışabiliriz" dedim. Birkaç kere geldi, oturduk konuştuk sonra Faruk Bayhan'a olayı açtı. Faruk Bayhan'ı da karısını da çok severim. Son zamanda görüşemiyoruz, ona da üzülüyorum. Benim vefasızlığım tabii, aramam lazım. Ben yaşça büyüğüm ama statü olarak küçüğüm. O bakımdan onu benim aramam lazım, neyse...

Statü olarak küçük olduğunuz düşüncesine katılmıyoruz.

Yani şöyle, iş teklifi yapan bir insan.

Tamam o ayrı ama dostluk tazelemekten söz ediyorsunuz. Birçok insan yönetici olabilir iyi ya da kötü, ama kaç kişi Huysuz Virjin olabilir? Okan Bayülgen'le ne yaptınız sonra?

Geldi oturdu, konuşuldu. Kalkın gelin, kanalda konuşalim bunu dendi. Kalktık kanala gittik. Seyfi ne alıyordun son çalışmandan, dendi. Hatırlamıyorum, fiyatlar değişiyor, benim de aklımda kalmıyor. "Ondan daha fazlasını vereceğiz sana. Bundan emin ol" dedi. "Yapalım, ilginç bu" dedi; hakikaten ilginç bir şeydi. Bir gazinoda ben, biraz zamanı geçkin ve bundan ötürü de problem çıkaran bir sanatçıyım. Okan da oranın patronu. Ben devamlı Okan'a asılıyorum. Okan konuk olarak gelen genç sanatçılarla flört ediyor. İşte komplolar yapıyorum; o sanatçıyı ya yasaklıyorum, ya yaralıyorum, sahneye çıkarmıyorum. Patronla dalaşıyorum, böyle bir şey. Ancak tam o sırada kriz patladı. Patlayınca bizim projemiz de kaldı.

Okan'ın bu yaklaşımı güzel. Hiçbir komedyen diğer bir komedyenle beraber sahne almak istemez. Çünkü orada sahnede bir savaş vardır, otomatikman bir savaş vardır. O savaşta herkes galip gelmek için çaba sarf ederken karşısındakinin rolünü azaltır, elinden gelen her şeyi yapar. Yani başka türlü olamaz, kendini ispat etmek için bunları yapmak mecburiyetindedir. Böyle bir kompleksi yoktu Okan'ın. Bu onun rahatlığını, kendine olan emniyetini gösteren bir olay.

Okan Bayülgen'in programına konuk oldunuz mu?

Evet, oldum. Önce Seyfi idim sonra Huysuz oldum programda. Yani, orada dilsizi oynadı gibi geliyor bana. O kadar iyi bir ev sahibi ki, bütün sahayı bana bıraktı. Ve ben de hiç iyi bir konuk değilim. Gittiğim zaman illa altını üstüne getirmeliyim oranın. Huysuz olarak bunu yapmak mecburiyetindeyim. Bu da konuk gittiğim ev sahibine fazla hak tanımıyor, maalesef böyle oluyor.

Yani Okan'ı doğaçlamaya en yakın şovmen olarak görebiliyorum; her ne kadar onlar televizyon için çalışılmış şeylerse de, arada gerektiği yerde çok güzel doğaçlamaları olabiliyor, seyirciyle diyalog kurarak. Beğenirim yani Okan'ı. Gecenin o saatlerinde program yapabilmek çok zor bir şey.

Genellikle konuklarını eleştirir Okan Bayülgen. Size neler söyledi?

Ona vakti kalmadı, eleştiremedi. Ben onu eleştirdim; "Oturuyor musun, ayakta mısın?" diye. Ben tabii topukluyla. Yani onun vakti kalmadı. Bana göre o, bu programda çok eğlendi. Ayrıca çok memnun oldu, ben her yere gitmeyen biri olarak onun programına gittiğim için. Yani, yaptığı işe sahip çıkan iyi bir sanatçıdır bana göre.

İki cambaz bir ipte oynadınız yani...

Ben yukarıda koyun kestim, o aşağıda para topluyordu! Değil canım, gülelim diye söylüyorum. Yani o hale gelmedi iş. İki cambaz bir ipte oynamaz değil. Ben o kadar azgınım ki; yani bununla oynanmayacak, en iyisi mi bırakayım bu oynasin, ne yapacaksa yapsın, dedi. En sonunda Huysuz Virjin olarak üstüne saldırdım ve seyircinin üzerine düştük. Bunların hiçbiri konuşulmuş şeyler değil. Yani güzel geçti.

Canlı yayın mıydı?

Canlı yayın yapılmasın dedim; canlı yapmadık yayını. "Ben rahat olarak yapayım programımı, sonra istediğiniz yerleri kesersiniz" dedim. Canlı yayın, bir sonra yapacağım espriyi önlüyor falan, yani çok rahatsız oluyorum. Ben onun için program yaptığım kulüplere kamera aldırmam. Kameralar dışarı çıkar, ben ondan sonra sahneye çıkarım. Veyahut ilk üç dakikası çekilir ondan sonra müdürün tembihi vardır, dışarı çıkarlar. Eğer para aldıysa, "Biraz daha kalmış, ne yapayım" diye mazereti olabiliyor ara sıra müdürün!

Beyaz'la bir arada oldunuz mu hiç, onu nasıl bulursunuz?

Beyaz'la bir arada olmadık. Ancak bir şovmenin şekilden şekile girmesi, komedinin en kolay şeklidir. En kolay şekli budur. Eğer bir tiple programını başlayıp bitirebiliyorsa o mühimdir, o zor bir iştir. Daha ziyade o bu yönü tercih ediyor, tiplemeler yapıyor. İnsan olarak seviyorum ama çok iyi bir şovmen mi derseniz; bana göre hayır.

Ayrıca çok saygılıdır. Çeşme'de program yapıyorduk, bir sürü kızlar filan vardı; ben ona takıldım, espri yaptım. Çünkü o kadar rahat ki, ona yapmayayım da kime yapayım? Sonra kalktı, kulise geldi; yani o kadar güzel bir şekilde beni onore etti ki. Bu bir sevgidir. Ama iş ayrı bir şey, sevgi ayrı bir şey. Bana sorduğunuz sualin cevabını doğru vermemi istiyorsanız, kolay iş yapıyor. Ama dizisi de var, ekstraları da var, televizyon programları da var. Ben, bir şovum varsa ikincisini yapmam. Yapmam, yani o onu öldürür. Onu bitireyim, ondan sonra onu yapayım. Benim tercihim bu. Ben böyle çalışmayı seviyorum. Eskiden yaptım. Dedim ya size, yedi sene her gece yedi yerde çalıştım. Ama şimdi yapmam.

Cem Özer'le çalışmanız oldu mu?

Cem Özer bu işlere yeni başlamak üzereydi, bana telefon açtı. Daha doğrusu o telefon açmadı da karısı benim ahbabımdır, o telefon açtı, "Cem'e veriyorum konuşur musunuz" diye. Cem ancak böyle bir vasıtayla benimle konuşabilecek durumdaydı. Yeni başlıyordu işlere. Ve Çeşme'de müşterek bir çalışma yapacağız. İşe başladık. O programda Hayko var, Atilla Arcan var, ben varım, Cem Özer var. Sonra öğrendik ki; bu olayı kotaran Cem Özer olduğu için en yüksek parayı o almış.

Karısı dediğiniz, Esin Maraşlıoğlu mu?

Hayır, ondan evvelki, Selin Dilmen. Benim Cihangir'de oturduğum apartmanın bir alt katında otururlardı, hatta onun karısının saçlarını ilk bigudiyle ben sardım. Daha ilkokul talebesiydi. Sonra büyüdü, nişanlandı, evlendiler. Beni de nikaha çağırdılar, gitmedim. "İleride boşanırsanız Huysuz uğursuz geldi diye yazı yazılmasın" dedim. Çünkü ikisini de çok iyi tanırım. Nitekim gitmeme lüzum kalmadı, boşandılar.

O Çeşme'deki çalışmada bana çok yardımcı oldu Cem Özer. Ben istiyordum ki, Atilla Arcan var, Hayko var; bir o çıksın bir ben çıkayım, bir o çıksın bir ben çıkayım, olayı böyle götürelim. Onlar beni araya sokmak istemiyorlar bir türlü, "Sen ayrı program yap, biz

ayrı" diyorlar. İyi tamam da "Hamlet"i oynamıyoruz yani. Benim kıyafet değiştirebilmem için, rahat edebilmem için aralara girebilmem lazım. Tabii, bu karşı tarafın kendine güvensizliği... Hayır; sen yalnız, biz yalnız... Pekâlâ. Ben yalnız çıkıp da kıyafet değiştirirken, Cem Özer çıkıyordu, seyirciyi bir şekilde meşgul ediyordu, benim hazır olduğumu görünce çekiliyordu. Bu bana büyük yardım oldu tabii ki.

Önce ben çıkıp program yapıyordum, sonra diğer ekip çıkıyordu. Ancak ben olayı o kadar yüksek bir yerde bitiriyordum ki, benden sonra çıkanlar baştan, sıfırdan başlayıp olayi yükseltmek mecburiyetinde kaldıkları için rahatsız oldular. İşte o zaman "Biz önce çıkacağız, sen sonra çıkacaksın" dediler. Ona da "Peki," dedim. Peki dedim ama saat olmuş gecenin iki buçuğu, inmiyorlar bir türlü. Neyse onu da kontrol altına aldık, biraz daha erken yaptılar. Sonra da Cem, "Laf Lafı Açıyor" programıyla çok iyi bir yerlere geldi. Fakat hep ters konuşmaları, yanlış konuşmaları, hakaretamiz konuşmaları neticesi, seyircinin antipatisini kazandı ve bitti ama şimdi şimdi tekrar olayı toparladı. İyi bir sinema oyuncusudur. "Laf Lafı Açıyor"u da iyi götürdü. Onun dışında BRT'de bir ara program yapıyordu; orada da gayet iyiydi; yani iyidir, Cem Özer iyidir.

Sahne yaşamında yardımlaşmaya yer var mı, yoksa sanatçı egosu her şey mi?

Çoğunlukla kimse kimseye yardım etmez. Efes Oteli'nin havuz başında bir gece yapılıyor. Benden önce Fedon çıktı, "Benim arkamdan Huysuz sahne alacak" dedi. Adama bravo dedim içimden. Programını yapı ama çok iyi bir program olmadı. O da farkında. İndi, geldi, oturdu. Ben çıktım programımı yaptım. Ama o jestini karşılıksız bırakamazdim, onu da sahneye aldım beraber şarkılar söyledik. Sanki anlaşmalı bir olaymış gibi oldu. Ben bir Rumca şarkıyı Türkçe'yle karışık söyledim. O da katıldı, çok güzel bir final oldu. Orada anladım ki, benim önümde çıkan sanatçı çok büyük reaksiyon almıyor. Benden sonra çıkansa zaten ayvayı yiyor...

Sizden önce çıkanın zorluğu, insanların sizi bekliyor olması mı?

Evet, bekleniyorum.

Sonraya kalan neden ayvayı yiyor?

Çünkü beni görmek için gelenler benim programım bitince giderler. Bir de sona kalmak zordur; herkes arabasına yetişmek, trafiğe kalmamak için erken hareket eder. Yani, en sona kalanın ne yapacağı

çok mühimdir. Mesela Zeki Müren. Sanatında tenkit edilecek en ufak bir yanı olmayan; gerek ses, gerekse görüntü olarak zirvede bir sanatçıydı. O bile, her an başka bir elbise giyerek ortamı canlı tutmaya çalışırdı. Bakalım şimdi ne giyecek, ne yapacak diye insanların merakını körükler, sonuna kadar oturturdu.

Bir sanatçının kendisinden sonrakini anons etmesi önemli bir jest mi?

Çok önemli. Onu ben çok yaparım. Gazinolarda benden sonra çıkacaklardan mutlaka bahsederim. Yalnız onlardan değil, benden öncekilerden de konuşurum. Onları yererim, beğenmem, en güzel benim derim, böyle çok şey yaparım. Ama en çok assolistimle uğraşırım...

Basında hakkınızda çıkan yazıların neredeyse tamamı olumlu. Olumsuz yazı sayısı bir-ikiyi geçmiyor.

Olumsuz bir şey yoktu ki yazsınlar. O bir iki yazının da mutlaka bir nedeni vardır. Bakın hiç unutamayacağım birini anlatayım. Yeşil'de çalışırken oranın starı bendim. Benim yanima bir kız verdiler, önden çıksın şarkı söylesin diye. "Kabul edin, bu kıza bir imkân verin" dediler, "İyi canım, çıksın söylesin" dedim. Benden önce de bir şeyler yapılması lazım tabii. Bazen Füsun Önal çıktı önümde, bazen Suna Yıldızoğlu. Bu kız da çıkıyor, şarkılar söylüyor. Çok da kalabalık bir gece değildi. Barın önünde böyle bacakları açık oturmuş seyreden bir sürü insan var. Öyle oturana sinirlenirim, terbiyesizlik...

Neyse kız işini bitirdi, indi; gidip böyle bacağını açmış oturan bir oğlanın bacaklarının arasına girdi, beni seyrediyor. Sahnedeyim. "Kızım, sanatçının yeri kulistir. Seyircinin arası ve özellikle bacaklarının arası hiç değildir. Geçin içeriye!" dedim. Meğer bacaklarının arasında durduğu adam sevgilisiymiş ve gazeteciymiş. O da tuttu, kızın parlayacağından korktuğum için onu içeriye gönderdiğimi falan yazdı. Ne yazacaktı ki; hiç durmadım üzerinde.

Detaylar sizin için çok önemli...

Detaycıyımdır. Detayı, bir işin iyi olmasını sağlayan nedenlerden biri olarak düşünürüm. Normal yaşamımda da detaycıyımdır. Mesela, bir olayı çeşitli yönlerden tetkik ederim. Olayın başından başlarım, ileriye doğru giderim.

Bir neticeye varamadıysam tekrar başa gelirim. Başka yoldan giderim.

Neticeye varıncaya kadar olayları arka arkaya ekler, ekler, ekler, ... "Ah! Bu böyle olmaz" der başa gelirim ve sonunda ne olduğunu bulurum. Hep düşünerek ve olayları birbirine ekleyerek neticeye gitmeye çalışırım. Koptu mu bir yer, taş oturmadı mı, bırakır başa dönerim. Epey vakit harcarım ama neticede doğruyu bulurum. Çok detaycıyımdır.

Çalışmayı seven kişiyim diyebilirim rahatlıkla. Çünkü SSK'dayken, memuriyeti sevmediğim halde çok çalışkan bir memurdum. Ondan sonra sanat hayatına geçtim. Sanat hayatımda da çalışkan bir sanatçıyım ben. Şu işi de kaytarayım, şu işi de yapmayayım demem. Hayır!

Detaycı olduğunuz kadar sabırlısınız da. Yaptığınız el işleri bunun en açık örneği...

Çalışkanım, dürüstüm. Verdiğim sözü yapmaya elimden geldiği kadar gayret sarf ederim. Çok zor söz veririm. Bir işe çok zor başlarım. Ama başladıktan sonra hiç sesim çıkmaz artık. Söz verilmiştir, o iş bitinceye kadar devam edilecektir.

Huysuz musunuz?

O biraz kişiden kişiye değişiyor. Çok sevmediğiniz bir insana daha rahat sinirlenirsiniz de çok sevdiğiniz bir insana toleranslı olursunuz. Yani sinirli miyim, değil miyim; mizacim gününe göre bile değişebilir. Mesela, yardımcımla benim bir iletişimsizlik problemimiz var.

O da haklı olabilir. Belki de ben anlayacağını zannederek gereğinden kısa konuşuyorum. Daha detaylı konuşmam lazım.

Leb demeden leblebinin anlaşılmasını istiyorsunuz galiba.

Anlaşılsın istiyorum. Bunu da herkeste bulamazsınız. Bu durum da beni -eğer her olay böyle olursa- rahatsız ediyor.

Hemen anlaşılsın, hemen yapılsın istiyorum ki, bu da zor. Kolay değil yani.

Bunun için sizi çok yakından tanımak, şifrelerinizi çözmüş olmak lazım.

Olması lazım diyorum bu kadar sene sonra ama... Mesela bizim evde gündüzleri açık duran tek kapı, kış bahçesinin kapısıdır. "Kapıyı

kapattın mı?" diye ona sorduğum zaman kış bahçesinin kapısını kastettiğimi anlamalı. "Hangi kapı Seyfi Bey?" diye sorarsa olmaz!

E, biraz zor bir insansınız galiba.

Yalnız bakın; mesela bundan evvel benim yanımda şimdiki bahçıvan ve karısı 17 sene çalıştılar. Çok becerikli bir kadın değildi. Hiçbir kadın benim kadar becerikli olamayacağı gibi o da becerikli değildi. Bir gün bir şey yapıyorum, "Verin ben yapayım Seyfi Bey" dedi. "Hayır sen beceremezsin!" dedim. "İyi, ne halin varsa gör!" dedi gitti. Vay sen misin bunu diyen... Derhal geri çağırdım: "Ne halin varsa gör! denmez kızım, bu terbiyesizliktir. Bunu söyleyemezsin. Bu cevabı vermemen gerekirdi. Benimle konuşurken nasıl cevap vereceğini önce düşün, sonra bana söyle. Terbiyesizliğe hiç tahammülüm yok, hadi güle güle!"... 17 senede bir tek bu lafı söylemişimdir ona. Ancak ne kadar etkili söylemişim ki, ondan sonra buna benzer bir terbiyesizliğe rastlamadım. Bu bakımdan kendimi geçimsiz olarak görmüyorum.

Çok sıkı kurallarınız var...

Elbette var! Eğer ben iyisini biliyorsam bana tabi olacaksin, benim istediğimi yapacaksın; çünkü bu benim işim. Islak bezle yer silinir. Bir eşyayı kaldırırlar altını silerler, hemen yerine koyarlar. Hayır, olmaz! Onu halının üzerine alacaksin, kaldırdığın yeri temizleyeceksin, ancak orası kuruduğu zaman yerine koyacaksın. Yoksa yuvarlak yuvarlak lekeler kalıyor. Bunu ben bir kere söylerim. Temizlik yapıldıktan sonra gelir kaldırır altına bakarım; söylediğim yapılıyor mu, yapılmıyor mu diye. Yapılmıyorsa pek iyi olmaz kendisi için. Bunları eğer geçimsizlik veya geçimi zor insan olmak diye düşünüyorsanız, o zaman geçimim zor.

TEK BEDENDE İKİ KİŞİ

Seyfi Dursunoğlu ve Huysuz Virjin'in aynı vücutta yaşamasının kimi etkilerinden söz edilebilir mi acaba?

Şekil olarak birlikte yaşamıyorlar ama Seyfi Dursunoğlu'nun düşüncesinde var: Bir iş almışsa, bir program yapacaksa, kafasında hep Huysuz Virjin var. Yani günlük yaşamındaki hareketinde, davranışlarında yok. O, onun ekmek parası. O ekmek parası için devamlı onu düşünmek zorunda. "Huysuz ne yapar, nasıl yapar, nasıl yaparsa iyi olur?" gibi...

Huysuz Virjin'in yaptıkları, Seyfi Dursunoğlu'nun da içinde bir yerlerde var olan şeyler olabilir mi? İnsanlara takılmalar, espriler, açık saçık konuşmalar...

Hayır, hayır! Seyfi Dursunoğlu olarak bunları yapmaktan keyif almıyorum. Ancak insanlar bir yere gittiğim zaman benden bunları bekledikleri için; eğer memnunsam hayatımdan, böyle bir iki takılma yapıyorum. Yani bir iki laf atma... Bekliyorlar, istiyorlar çünkü.

Yıllardır iki kişi olarak yaşıyorsunuz.

Hayır!

İki karakter...

Bir karakteri canlandırıyorsunuz demeniz daha uygun değil mi?

Ama izleyicinin gözünde Huysuz Virjin diye, yaşayan bir karakter var. Yıllardır yaşayan üstelik, uzun ömürlü bir karakter bu.

Ölemedi bir türlü!

Çok gerçeklik duygusu yarattığı kesin. Siz anlattınız, İzmir'de arabayla "tur atmaya" sizi değil Huysuz Virjin'i çağırıyorlar. O kadar gerçeklik duygusu var Huysuz Virjin karakterinde. Bazıları yurtdışında bir süre yaşadıktan sonra "Rüyalarımızı İngilizce görmeye başladık" derler ya...

Bu terbiyesizlik, ukalalık bana göre.

Sizde rüyaları Seyfi Bey mi görür, Huysuz Virjin mi?

Vallahi rüya görüyorum ama Seyfi Dursunoğlu muyum, Huysuz Virjin mi?..

Ya da düşünürken kim gibi düşünüyorsunuz; Seyfi Dursunoğlu gibi mi, Huysuz Virjin gibi mi?

Eğer normal yaşamımda bir problemi hallediyorsam, herhalde Seyfi Dursunoğlu gibi düşüneceğim. Huysuz Virjin gibi düşünürsem neticeye varamam. Çünkü normal bir kadın değil ki Huysuz.

Siz Huysuz Virjin'i bu kadar sene yaşatmak için doğal olarak sahnedeyken Huysuz Virjin gibi düşünmek zorundasınız. Zaten otomatik olarak Huysuz Virjin kişiliğini yaratan özelliklere göre davranıyorsunuz. Bazen birbirlerine karışmıyorlar mı?

Ben zaten bazen gazeteci arkadaşlara, "Sorduğunuz suali Seyfi Dursunoğlu olarak mı, Huysuz Virjin olarak mı cevaplandırayım?" demişimdir. Ve onlar da bayılmışlardır. Her sualin hem Seyfi'sini hem Huysuz'unu almışlardır.

Peki, ikisini birbirinden kesin çizgilerle ayırmak mümkün mü, düşünce biçimiyle?

Çok farklı. Biri tamamen güldürüye dayanan bir cevap, öbürü makul bir cevap. Hiç müşterek tarafı yok.

Oyuncular sık sık söylerler rollerinin etkisinde kaldıklarını. Seyfi Dursunoğlu da 35 yıldır yaşattığı Huysuz Virjin rolünün etkisinde kalıyor olmasın?

Bazı ortak noktaları var tabii. O titizlik, o intizam, bunlar var. Seyfi Dursunoğlu'nda var olan bazı şeyleri Huysuz Virjin sahnede kullanıyor. Yani Huysuz'un etkisinde kalarak Seyfi Dursunoğlu bunu yapmıyor.

Mesela, televizyondaki bir parodide iki kişiyi sahneye çağırdım. Bir leğen çamaşır verdim, iki sıra da çamaşır ipi. "Bakin sokak tarafı burası, ev tarafı burası. Haydi asın bakalım bunları!" dedim. Kalktılar, hiç dikkat etmeden donları, sutyenleri sokak tarafına astılar. Huysuz da derslerini verdi tabii. Bu aslında Seyfi Dursunoğlu'nun davranışı.

Ben bir şeyi asarken renk uyumuna bile bakarım. Yan yana atletler olacak, donlar onun arkasında olacak, geç kuruyanlar önde olacak, çabuk kuruyanlar arkada olacak. Asılmış çamaşırda bile bir gusto olmalı diye düşünürüm. Renklileri bir tarafa koyarim. Bir kırmızı, bir beyaz, bir sarı, bir yeşil, bir mor asmam yani.

Huysuz Virjin, Seyfi Dursunoğlu'nun normal yaşamda zapturapt altına aldığı, sahnede ise serbest bıraktığı yanı olabilir mi?

Hayır! Zapturapt altına almıyorum. Bakın ben de bir yere gittiğim zaman beni rahatsız eden bir şey varsa tepkimi gösteririm.

Lokantada karşınızdaki masada torunu yaşında bir kızla evlenmiş yaşlı bir adam olsa... Huysuz Virjin seyirciler arasında böyle birileri varsa onlara mutlaka takılır. Seyfi Dursunoğlu ne yapar?

Normal yaşamımda da baktığım zaman yazık olmuş kıza, derim tabii...

Seyfi Dursunoğlu yüksek sesle söyler mi fikrini?

Hayır söylemem.

Kastettiğimiz bu işte. Seyfi Dursunoğlu'nun zapturapt altına aldığı şeyleri Huysuz Virjin pervasızca söyleyebiliyor.

Kardeşim, siz böyle bir şeyi gördüğünüz zaman içinizden geçmez mi?

Elbette geçer.

İyi o zaman hepiniz mi Huysuz Virjin'siniz?

Geçiyor da dışa vuramıyoruz. Huysuz Virjin karakteri size içimizde kalan şeyleri rahatlıkla dışa vurma özgürlüğü mü sağlıyor acaba?

Onu kabul edebilirim. Çünkü insanlar, seyirciler hep "İçimizden geçip söyleyemediğimiz şeyleri siz söylüyorsunuz" der bana. Kimsenin söyleyemediğini ben Huysuz olarak söyleyebiliyorum.

Rahatlıyorsunuz herhalde, "Oh bunları da söyledim" diye.

Rahatlatıcı aslında bir yanıyla. Çok fazla mesuliyetli bir rahatlama ama...

Dozu iyi ayarlamak gerekiyor.

Çabuk dönüş yapmasını bilmek lazım.

Pratik zeka, kıvraklık, deneyim istiyor.

Artık bilemiyorum ne istediğini ama kendimi ne zeki buluyorum, ne kıvrak. Hiçbir şey bulmuyorum. Orada nasıl idare ediyorum, bunu ben de bilmiyorum.

O zaman belki Huysuz'u koyuveriyorsunuz biraz.

Bilemiyorum ama iyi bir şey yaptığımın farkındayım, insanların hoşuna giden bir şey yaptığımın tespitini yapabiliyordum.

Gerçekçi ve yaşayan bir kimlik Huysuz.

Tabii gerçekçi!

Yani hakikaten, yaşlı bir adamla genç ve hoş bir kadını bir arada gördüğümüzde hepimiz buna bir şey diyoruz aslında. Biz düşünüyoruz, Huysuz onu pat diye söylüyor.

Söylüyor ama öyle de bırakmıyor: "Ay yazık olmuş kadına; yaşlı, çirkin bir adamla beraber!" derken; adama da, "Ee, herhalde paran var ki, methedilir bir tarafın var ki, seninle beraber!" deyip onore etmek lazım. Yoksa öyle pat diye söyleyip bırakırsanız, orada birisini çok kötü duruma düşürmüş olursunuz. Zannediyorum bunu yapıyorum.

Son derece baskıcı, disiplinli bir aile ortamında yetiştiğinizi, çekingen olduğunuzu, kolay ilişkiye giremediğinizi anlattınız. Bir emniyet supabı olarak yaratmış olabilir misiniz Huysuz Virjin'i? Belki aileniz sizi daha gevşek ve özgür bıraksaydı, siz zaten birtakım şeyleri rahat yapacaktınız, o zaman belki bir Huysuz Virjin yaratamayacaktınız. Gösteri dünyası açısından büyük bir kayıp olacaktı bu tabii.

Şöyle zannediyorum: Huysuz Virjin doğruları söyleyen bir insan. Huysuz Virjin hiçbir şeyi beğenmiyor. Bizim zamanımızda flörtümüz olduğu zaman biz saklardık. Ama şimdi birisi bir flört bulursa onu göğsünü gere gere her tarafa götürüyor.

Ailemle yaşarken ayıp sayılan şeyler, şimdi mübah görülüyor, bu da ters geliyor bana. Benim gençliğimde kadınlar elbiselerinin altına

kombinezon giyerdi. Etekten dört parmak yukarıda kombinezon giyerdi; sutyeni, külotu vardı. Ama şimdi hepsinin kumaşı azaldı, miktarı azaldı ve kombinezon da kalktı. Elbiseler bile kombinezondan kısa oldu. Bunlar benim gençliğimde ailemde gördüğüm şeyler. Eğer birisi otururken kombinezonu görünürse büyük ayıptı. Sutyen askısı görünürse büyük ayıptı. Şimdi sutyenle çıkılıyor. Yani bu terslikler zaten jenerasyondan ötürü de var. Ben çok eskiden yaşamışım, bunların hepsi gitmiş ve yepyeni şeyler çıkmış. Bunları kabul etmem zaten güç benim.

Yani sizin söylediğiniz gibi, baskı altında kalmış olan hislerimi Huysuz Virjin dışarı çıkarıyor değil. Onlar baskı altında değil. Gördüğüm, yaşadığım şeyleri bugün göremiyorum, yaşayamıyorum; onun için gördüğüm şey gibi olsun istiyorum. Beni seyreden insanlar da zaten 20 yaşında çocuklar değil. 30-40'ın üzerinde insanlar olduğu için bu düşüncelerimi kabul ediyorlar, doğru diyorlar. Karnı açık geziyorlar şimdi, göbeğin deliği ortalıkta. Çok güzel bir şey midir o göbeğin deliği? Hiç güzel bir şey değil!

Söylediğiniz hiçbir şeyin altı boş değil...

Değil. Detaylı düşünen bir insan, onun altında bir şey bulacaktır. Mesela ben sahnedeyim, böyle flört eden birileri kalkıyor, tuvalete gidecekler. Biraz ilerlerler ben hemen arkalarından söylerim, "Bak şimdi bunlar flört ediyor ya, kıza diyordur ki, en güzel işeyen sensin!"... Tek başına bir kadın gidiyorsa kocası demiştir ki, "Hadi git yap gel!" Ama bu doğru bir şey. Flört ederken her şeyi çok güzel görürsün. Kaşın güzel, gözün güzel, vücudun güzel, endamin güzel, her şeyin güzel. Evlendikten sonra da bıkıyorsun; hadi hadi, git yap! Bunun altında hem espri var, hem mana var.

80'lerin başında yapılan bir röportajda, "Artık kadın kılığında sahneye çıkmaktan bıktım, erkek kılığında çıkmak istiyorum" diyorsunuz.

O şöyle... Dışarıdan geldi o öneri. Mesela, bir gazinoya oturmaya gidiyorum ve davet ediliyorum sahneye. Seyfi Dursunoğlu olarak çıkıyorum. Seyfi Dursunoğlu olarak çıktığım zaman yaptığım esprilere insanlar çok gülüyorlarsa o zaman kadın kılığına girmeme lüzum yok. Aslında o şöyle doğru değil; ben orada içmişim, kafayı bulmuşum, orada sahneye çıktığım zaman Seyfi Dursunoğlu muyum, Huysuz Virjin miyim, fark etmiyor artık. Her şeyi rahatlıkla söyleyebiliyorum. Ama ciddi olarak bir yere Seyfi Dursunoğlu olarak gittiğim vakit, nitekim "Popstar" da öyle oluyordu, istediğim bütün esprileri

yapamıyordum. Çünkü Seyfi Dursunoğlu'ydum.

Beyin aynı beyin ama.

Beyin aynı beyin, ama görüntü farklı olduğu için... Kadın kılığına sırf espri yelpazemi genişletmek için giriyorum. Orada ne yaparsanız mübah. Erkeğe yakışan espri de yapsanız mübah, kadına yakışan espri de yapsanız mübah. Günay'ın bir ikazı vardır; eğer Huysuz Virjin kadın olduğunu unutup da Seyfi Dursunoğlu olduğunu düşünerek hareket ederse, sevimsiz oluyor.

Oldu mu böyle bir şey?

Oldu. Seyircinin biri bir şey söyledi, ben de ona cevap verdim. Dedim ki, "Eve gelenlerin çoğu eniştem olmak için gelip yengem olarak gidiyor!" Yani, sen aktiflik yapmak üzere geliyorsun, pasif olup çıkmak zorunda kalıyorsun. Böyle bir şey... Bu, sevimsiz geldi insanlara.

Orada bir kızgınlığınız var. Birisi "Ben seni döverim!" diyor, siz de "Esas ben seni döverim!" diyorsunuz....

Sen beni dövmeye geleceksin ama dayak yer gidersin. Bu Seyfi Dursunoğlu cevabı oluyor. Huysuz Virjin kisvesi altında Seyfi Dursunoğlu cevabı sevimli olmuyor. Günay ikaz etti beni, zaten reaksiyon da almayınca, bu tarz espriyi yapmama yoluna gittim.

Hursuz Virjin'siniz ve çok ciddi, resmi biriyle tanıştırılıyorsunuz. Ne oluyor böyle durumlarda?

Öyle olduğu zaman orada ciddiyet kalmıyor. Nasılsa Huysuz Virjin'im orada; elimi öptürürüm falan.

Yalnızca Seyfi Dursunoğlu mu gerçek kişi, Huysuz Virjin'in de gerçek kişi olduğu anlar yok mu? Yoksa duruma ve döneme göre ikisinin karışımı mı gördüğümüz; yani Huysuz Virjin sadece bir rol mü?

Roldür! Orada başlayıp orada biten bir rol. Tabii ki Seyfi Dursunoğlu olarak düşündüğüm şeyleri Huysuz Virjin'ken tatbik ediyorum. Çok zor bir sual bu, bir dahaki gelişinizde cevaplarım!

Huysuz Virjin'in kişilik özelliklerini başta anlattınız. Peki Seyfi Dursunoğlu'nun kişilik özellikleri neler?

Seyfi Dursunoğlu, dürüst ama geçimi çok zor bir insan. Bunu söylemiş olmaktan utanmıyorum, bu bir mizaç. Eee, yani kimseyi dolandırmadı, kimsenin kapısını borç için çalmadi, elinden geldiği kadar çalıştı, uğraştı, didindi, çabaladı ve çok güç bir olayı kabul ettirdi. Türkiye'de kabul görmesi en müşkül olan işi, kadın kılığında sahneye çıkıp şov yapmayı ve buna rağmen sevilmeyi ve saygı görmeyi başardı. Mesela, İbrahim Tatlıses'in de çok büyük zorluklar aştığı düşünülür; ama onun hem çok güzel bir sesi vardı, hem de yaptığı müzik halkın en sevdiği müzik tarzıydı. O açıdan bakılınca çok da büyük bir şey yapmadı. Ama Seyfi Dursunoğlu, Türkiye'de kabul edilmesi çok güç bir olayı kabul ettirdi. Onun çabası daha zordu, bu daha zor bir savaştı. Bu savaşı kazanacak akla, zekaya sahipti. Nihayetinde Seyfi Dursunoğlu; dürüstlüğüyle, verdiği sözü yerine getirmesiyle övünen, arkadaşlığı flörtten önde tutan, çok yemek yiyen insanları sevmeyen...

Sahi, kurallarınızı saysanıza...

Telefon etmeden gelenlerden hoşlanmam, çirkin yemek yiyen insanlardan nefret ederim.

Yemek yerken konuşan, ağzından yemek çıkan insandan nefret ederim. Kâğıt peçete varken kolalanmış peçeteyle ağzını silenden nefret ederim. Ondan sonra çirkin olan her şeyden; mesela çirkin oturan bir insan da beni rahatsız eder. Çirkin giyinen birini görmek istemem. Sabahları dudağını çok boyamış bir kadını görmek beni çok rahatsız eder. Yani; yataktan kalkmış, dudağını boyamış, vapura binmiş işe gidiyor. Bu kadın beni rahatsız eder. Sabahleyin çok makyaj beni rahatsız eder. Akşam bir yere giderken yapılır, o ayrı. Ben düşüncelerimi hep açık söyleyen bir insanım.

Ben sizde bu kadar kızıl saçı da yakıştırmıyorum! Hayır, bu kadar kızıl saç güzel değil, bunun üç-dört ton koyusu güzel. Hayır, bu kadar açık renk saç, çok "Görün beni!"... Çok frapan yapıyor sizi. Halbuki sizin işiniz bu frapanlıkla bağdaşmaz kafa olarak, fikir olarak, yaptığınız iş olarak; yaş olarak değil yani. Bu kadar zaman yazdığınız, çalıştığınız yerler, yaptığınız işler, ... bence bu frapan saçı size gerektirmiyor. Ben görüşümü söylüyorum. Daha koyusu, daha böyle kestane olanı; o daha güzel.

Mesela, ben Esra Ceyhan'ı her zaman ikaz ederim. Yaptığın işle giyimin uysun. Senin kombinezonlarla ekrana çıkmaya hakkın yok. Çünkü orada, mesela çocuğu prematüre doğmuş bir kadına nasihat veriyorsun, yani senin yaptığın işin giyimi bu değil. Çok konuşan bir insanın, spiker olan bir insanın dudağını ciğer gibi boyaması bence

kötü. Bunu da Defne'ye *[Defne Samyeli]* söyledim. Defne'ye ayrıca şunu da söyledim: "Bu kâkül sana uymuyor" dedim, "Sen haberleri sunuyorsun, senin için mühim olan mizanpli yapılmış bir saç değil, diksiyonun..." Sonra dikkat ettim, yana taramış. Yani görüşlerimi söylerim; karşı taraf alırsa alır, almazsa almaz. Ama ben çok iyi bir gözlemci olduğum için doğruları söylerim.

Mesela, çok koyu bir oje kadının elini çirkin gösterir, çünkü basar. Parmağın boyunu kısaltır. Halbuki tırnak renginde boyandığı takdirde, el daha uzun görünür. Umut Akyürek'e söylüyorum; "Kızım sarışınsın, mavi gözlüsün, bir de kıpkırmızı dudak çirkin duruyor, yapma!", "Peki Seyfi Bey" diyor, çıkıyor yine ciğer gibi.

Kurallar listesine devam edelim mi?

Pis olan bir insanla arkadaşlık edemem. Tırnağının içinde siyah varsa, yemek yiyemem. Görmemek için ne yapacağım? Bu yüzden kavga ettiğim birkaç kişi de oldu yani. Ne bileyim yani, bir sürü kaidem var. Bilmiyorum hangisini anlatayım. Havuzuma kimseyi sokmam. Bir tek Garbis *[En yakın arkadaşı: Garbis Baltaoğlu]* girmiştir yabancı olarak. Bir de çok kinciyimdir, evet. Yapılan şeyin acısı çıkarılacaktır. Yapılan kötülüğü hiçbir zaman affedemiyorum. Evden ayrılmama neden olan ağabeyimle bir daha hiç konuşmadım mesela.

Hiç görüşmediniz mi o kavgadan sonra?

Hayır, hiç görüşmedik. Zaten o arada Almanya'ya gitti, İsviçre'ye gitti. Oralarda çalıştı.

Kaç yıl dargın kaldınız?

Büyük ablamın ölümünde karşılaştık seneler sonra. Sarıldı bana, ben böyle dümdüz durdum. Meğer beni televizyonda seyreder ağlarmış. Yaptıklarından ötürü herhalde ağlardı. Kötü, çok kötü, en köyü huyum bu benim.

Başka böyle kin duyduğunuz insanlar oldu mu, sonunda intikam aldığınız?

Tabii... Mesela, hani o hafta sonları gittiğim ev var ya, Haseki'deki. Daha önce Zeki Müren'le tanıştırdığımı söylediğim Turan'ın eviydi o. Beylerbeyi'nde oturduğum yıllarda önemli bir yere gidiyormuş gibi fevkalâde şık giyinir ve gide gide Turan'ın evine giderdim. Birlikte yemek yapar, müzik dinler, sohbet eder, hoşça vakit geçirirdik. Bir

defasında diş fırçamı almayı unutmuşum. Kahvaltıdan sonra bu durumu anlattım, "Dur ben sana bir misafir diş fırçası getireyim" dedi, gitti bir fırça getirdi. Aldım, dişlerimi bir güzel fırçaladım. Turan fırçayı benden geri istedi, "Bak öğren, ev sahipliği böyle olur. Bu fırçayı saklıyorum, gelen her misafirime veriyorum. Ben misafirlerim için her şeyi düşünürüm" diye öğündü. Bir kötü oldum, bütün kahvaltıyı öğür öğür... Bu davranışa fena halde bozuldum ve "Ben bunun intikamını senden alırım!" diye kendi kendime karara vardım.

Ben intikamcıyım ama çok da sabırlıyımdır. Yıllar sonra aniden yepyeni bir mesleğim oldu ve bu meslek sayesinde intikamımı aldım Turan'dan.

Ne gibi bir meslek?

Pezevenklik...

Aaa! Şaka yapıyorsunuz...

Gerçek gerçek. Öyle bir pezevenklik yaptım, karşılığında da bana ödemede bulundular...

Nasıl oldu bu Seyfi Bey?

Para biriktirip de aldığım ilk evimde, Cihangir'de oturuyorum. SSK'da muamelat şefim olan, çok sevdiğim Gani Uras diye bir arkadaşım vardı. SSK'dan istifa etmiştim, ama arkadaşlarla hâlâ görüşüyoruz.

Bir gün kapı çaldı, baktım Gani Bey gelmiş. Çok sevindim ama böyle acayip bir havada, yüzünde garip, utangaç bir ifade... Kısa bir merhabadan sonra, "Seyfi, elime çok iyi bir parça düştü, ne olur yarım saatliğine sana gelelim mi?" dedi. Bir an fena bozuldum, adam dostluğumdan istifade evime kadin atacak... Sonra düşündüm ki, her birbirini seven arkadaş böyle bir jest yapabilir. Ancak karısını tanıyorum, çocuklarını tanıyorum, ahbabım... Çok yalvarınca dayanamadım, "Peki!" dedim. Evin giriş kapısını aralık bıraktım, salona geçtim, aradaki kapıyı kapadım. Gelen gideni göremeyeceğim bir pozisyona geçtim. Onlar işlerini bitirip de gidinceye kadar çektiğim heyecanı, eziyeti anlatamam. Ya kadının bir dostu var da kapılara dayanırsa? Ya anası kızını takip ediyorsa? Ya ahlak zabıtası evimi basarsa?...

Allahım bir türlü vakit geçmiyor. Belki müddet çok kısaydi ama bana çok uzun geldi. Neticede kapının kapandığını duydum; derhal

çarşaflar, yataklar, yorganlar değiştirildi, oda havalandırıldı.

Henüz heyecanım geçmemişti ki, kapı tekrar çaldı. Pencereden baktım, hiçbir zaman ahbabım olamayacak tipte bir insan kapımda. Elinde bir paket. Pencereden sordum, "Ne istiyorsunuz?" "Bu paketi size Gani Bey gönderdi." Kapıyı araladım, paketi aldım ve hemen kapattım. Koşar adım salona geldim, pezevenklik mesleğimin ilk semeresiydi bu. Büyük bir hevesle açtım, içinden şamfıstığı çıktı. Önce kızdım fakat sonra dikkat ettim çok özel bir şamfıstığıydı. Son derece büyük ve güzeldi. Oturdum yemeye başladım. Fıstık özeldi de yarısının ağzı kapalıydı. Kapalı olan fıstıkları kapaklı kristal bir kapta biriktirdim.

Birkaç gün sonra, Turan bana yemeğe geldi. Henüz yemek vaktine çok var diye, bir içki servisi yapayım dedim. O da fıstıkla viski içmeyi pek severdi. Güzel bir tepsi içine bir şişe JB, yanında buz ve şamfıstıklarıyla karşısına çıktım. Bu misafirperverliğimden pek memnun oldu. Viskisini doldurdum, buzunu attım, "Ben şimdi geliyorum" deyip mutfağa geçtim. Bir müddet sonra içerden haykırdı, "Bu fıstıkların hepsinin ağzı kapalı!"... Sakin adımlarla yaklaştım, "Yavrum! Bu misafir şamfıstığı" dedim.

Böylece seneler sonra intikamımı aldım. Ama daha alamadığım intikamlar var, duruyor!

Alacak mısınız?

Alacağım. 50 senelik bir arkadaşım var, daha yeni bir şey yaşadık. Başı sıkışır bana gelir. Hastalanır, bir başhekim ahbabımdır ona gönderirim, sıra bekleme derdi olmasın diye. Ev yaptırıyordu borç para verdim, al bir açığın kapansın diye bir iki kere. Rum'dur. Altı ay orada, altı ay burada yaşar. Yunanistan'dan telefon ediyor, aidat yatırılacakmış. "Sen öde", "Ben öderim". Buradan kalkılıyor, Etiler'e gidiliyor para yatırılıyor. Zaman, emek yani. Ondan sonra, evimde eski arkadaşlarıma yemek veriyorum. Yemek verdiğim günün sabahı "Ben gelemiyorum!" diye telefon ediyor. "Apartmanda bir arıza var, duvarın bakımı yapılacak." Yalan... Gelmek istemiyor! Bir apartmanın bütün katlarının bakımı yapılacaksa, içeriden de girilip bakılacaksa, on gün evvel haber verilir. Şu gün evden çıkmayın böyle bir şey olacak, denir. Benim için, "Saray gibi ev yaptırmış" diye mi düşünüp gelmek istemiyor, bilemiyorum. Yani bir tahammülsüzlüğü başladı bana.

Bu sene de geldi, geldiğini de duydum ama aramadım, çünkü giderken

allahaısmarladık dememişti. Çok şüpheci bir insandır. Allahaısmarladık derse, belki ahbaplık ettiği insanlardan bir tanesi polise ihbar eder, çantası açılır, çok didiklenir. Böyle korkuyla... Yani aslında rahat bir insan değildi. Ben de hoşgeldin demem, allahaısmarladık denmezse. Hadi dedim, telefon açtım, "Doğum günümü açıp kutlamadın, ben seninle görüşmek istemiyorum!" dedi. Telefon kapandı, "Aaa" dedim, "Hat kesildi." Bir daha çevirdim; çaldı, çaldı, çaldı açmadı. Suratima telefonu kapatmış. Aradan birkaç saat geçtikten sonra açtım, "Sana sadece teessüf edebiliyorum," dedim. "Senden benim hiçbir beklentim yok. Benim hiçbir üzüntüm ve hiçbir derdime çare olamazsın, ama ben senin olabilirim. Seninle ahbaplık etmemin nedeni, 50 seneyi beraber geçirmişiz, oturup eskiyi konuşmak için. Ama sen bunun kıymetini bilemiyorsan, hayırlı olsun hayat sana, hoşçakal. Artık herhalde papaza adımı yazar verirsin..." Onun adetidir. Papaza adını yazıp verirse öldükten sonra; Ahmet'in, Mehmet'in, Hasan'ın, Seyfi'nin günahlarını affet derse; o en büyük arkadaşlığı bu zannediyor. Yaşarken aran iyi değil, papaza adını yazarsa bütün arkadaşlığı yaptım zannediyor.

Görüşmeyeceğimden ötürü rahatsız değilim. 72 yaşında bir insanın 50 senelik dostuna "Ben sizle görüşmüyorum" demiş olması, bu sözün ağzından çıkması mühim. Aramazsin, sormazsın, gelmezsin, gitmezsin; karşındaki de anlarsa anlar. Bir yılbaşı tebriki yaparsın, bir bayram tebriki yaparsin, orada kalır o.

Bir süre sonra kızgınlığınız geçmiyor mu?

Hayır, kesin geçmiyor.

Aradan yıllar geçtikten sonra da unutmaz mısınız kızgınlıklarınızı?

Babam öldüğü zaman en büyük Selahattin Ağabeyimdi. Ben de yeni yeni sanatçı oluyorum. Babam öldü, cenazede ağabeyim bir masraf yapmış. Zaten babama borcu vardı. Babam istiyordu, o ödemiyordu. Ve kardeşler bu yaptığı masrafı, babama borcunu ödedi diye düşündük. Ben o aralar şehir şehir dolaşıyor, uğraşıyorum ve galiba iki sene falan neredeyse İstanbul'da kalmadım.

İki sene sonra, o sevdiğim ablama telefon etmiş, "Seyfi'ye söyleyin versin paramı" demiş. Kendisi de söylemiyor. "Hay hay!" dedim. Telefon açtım, "Kusura bakma, ödüyorum hemen" dedim. "Ne kadar ödeyeceksin?" dedi. "750 lira değil mi?", "Yook, olur mu öyle şey. Altının değeri üzerinden ödeyeceksin... Bir rakam söyledi, "Peki"

dedim. Çek yazdım, ablama götürdüm; oraya gelecek alacak. Yalnız son telefonda da, "Ben ticaret yapmadım, tüccar olup büyük paralar kazanmadım ki, benden bunun faizini istiyorsun. Sen en büyük kardeşsin, bir baba gibi düşünüp istemeyebilirdin de. Benden fark istediğin için görüşmelerimiz biraz seyrekleşecektir" dedim.

Bir daha da aramadım, sormadım. Ondan sonra karısıyla ayrıldı. Kızı yurtdışına gitti, yapayalnız kaldı. Oturduğu kati sattı, Çınarcık'a gitti. Çınarcık'ta ufacık bir yer aldı ve orada pislik içinde öldü. "Seyfi gelsin, beni buradan alsın, evinde oturtsun, beni buradan kurtarsın..." Hayır! En kötü yönüm kindarlığım, en kötü yönüm... O cenaze parasını kardeşlerimin hiçbiri de ödemedi. Ben çalışıyorum diye benden istendi. Ondan sonra da öldü.

Bir sürü gazeteci ahbabı vardı, onlara bunu anlatıyordu; gazetelerde yazılar çıktı, "Huysuz Virjin bu saygıdeğer ağabeyine niye bakmıyor?" diye. Bunu yazanlardan biri de Ümit Çeliker diye bir gazeteciydi. Günay beni kırk kere yemeğe davet eder, bir kere giderim, o gazeteci de orada. Tanıştık, ona da şunu söyledim: "Eğer gazeteciysen, oradan bir bilgi aldın, gel bir de benden bilgi al. Ondan sonra yazmalıydın" dedim. Bunlar gazeteci değil. Tabii ki her şey yazılsın, ama doğrular yazılsın...

Birçok ailede maalesef böyle oluyor.

Cevap verin lütfen, ben mi hatalıyım? Ben küçük kardeşim. Üstelik onun Altıyol'da iki dükkânı vardı, para kazanıyordu, durumu gayet iyiydi. Sırf flört etsin, sırf kumar oynasin diye karısıyla damadına bıraktı dükkânı, kendisi gezdi. Ee, kumar, kumar, kumar... Bitti. O işten emekli olduğu zaman ben daha yeni yeni Huysuz Virjin olmaya başlamışım. O kumar oynayıp gezerken, ben çalışıyordum. Çalışmamın karşılığını aldım ama sana bakamam.

Aaa, öyle jestler yaparsın ki; ben memurum, geliyorum dükkâna bakıyorum, "Aaa ne güzel bir kumaş, tam pantolonluk..." bir metre on santim kes, ver kardeşine. Hiçbir zaman görmedim; hiçbir ağabeyimden görmedim. Giyerdi yeni elbiselerimi, ben para biriktirmişim gitmişim Tanca'dan ayakkabı almışım -o zaman Tanca en meşhur mağaza- sen onu giy, futbol oyna. E yani... Ben bunları hainlik olarak kabul ediyorum. Ben memurum. Oturmuşum, uğraşmışım, çalışmışım, kendime bir şey almışım. Senin bunları giymeye ne hakkın var?

"EŞCİNSELLERLE ARKADAŞLIK ETMEKTEN HOŞLANMIYORUM"

Hayatınızla ilgili bu kitap dışında çalışma yapıldı mı hiç?

Can Dündar öyle bir çalışma yaptı ama yayınlanmadı. Duruyor o Can'da. Ölümümü mü bekliyorlar acaba? Bir de Nebil Özgentürk'le "Bir Yudum İnsan"ı hazırladık. Orada da "Eşcinsellerle arkadaşlık etmekten hoşlanmıyorum" gibi bir laf ettim. "Çok eşcinsel ahbabınız oldu mu?" dedi. "Vallahi" dedim, "Yani bir insanla ahbaplık edersin ama eşcinsel misin diye soramazsın. Sizinle de ahbaplık ediyorum." dedim. Bu sonra gazetelerde çıktı. Keşke o yazıyı saklasaydım, güzel bir yazıydı. Eğer birisine kibar espri yapacaksanız Huysuz Virjin'den ders alın gibi bir yazıydı. Hoşuma gitti.

Eşcinsellerle arkadaşlık etmekten hakikaten hoşlanmaz mısınız?

Evet, hoşlanmıyorum. Böyle kültürlü olan, bir iş sahibi olan, kendisini kabul ettirmiş olan, cemiyeti rahatsız etmeyen olursa, başımın üstünde yeri var. Ben bunu bir gazeteye söylemiştim, sürmanşet yaptılar. İnternette yediğim küfürün haddi hesabı yokmuş. Benim internetim yok. Girmiyorum, bilmiyorum daha doğrusu, anlatıyorlar. Evet, hakikaten sevmiyorum çünkü vefalı olmuyorlar, dost olmuyorlar, güvenilir olmuyorlar ve çok böyle atan insanlar. Hakikatlerden uzak yaşayan insanlar. Kendilerine saygısı çok az olan insanlar oluyor çoğu. Bütün ahbaplıkları, bütün sohbetleri, bütün arkadaşlıkları o belli, dar bir konu üzerinde. O konu da herkesle konuşulmaması gereken, çok özel bir konu. Ama o böyle temcit pilavı gibi devam ediyor.

Kastettiğiniz eşcinselliğini kullananlar herhalde. Yoksa heteroseksüel ya da eşcinsel; insanların büyük çoğunluğu yaşamlarını hepimiz gibi sürdürüp gidiyor zaten.

O zaten kendinden emindir. Onun işi gücü vardır, bilgisi vardır. Ondan istifade edersiniz. Diğerlerinden istifade edilmez. Sizden götürür, size bir şey vermez.

Saygın tanıdıklarım da var mesela.. Nerede ne yapacağını bilmek lazım. Yoksa o, insanın tamamen çok özelinde olan bir şey. Deşifre

etmek, ortalıklara dökmek, hep bundan bahsetmek kadar çirkin bir şey olamaz.

En büyük kızgınlığınız hangi olaydan ötürüdür?

Haseki'deki evine sık sık gittiğim arkadaşım Turan'la bir olay yaşamıştık. O da öldü ya... Hayatını yazan insanlar anılarında ne kadar çok isim geçirirse kitap o kadar çok satarmış. Ben de çok isim geçirdim ama hepsi ölmüş. Neyse, bir gün bu Zeki Müren'in Ankara çalışması için kalkıp Ankara'ya gidiyor. Haseki'deki evi de bana bırakıyor. Daha doğrusu, bana mı bırakıyor, ben mi "Ben kalayım evde, çiçekleri sularım" falan mı dedim, hatırlamıyorum. SSK'da çalışıyorum, Beylerbeyi'nden gidip gelmek de zor oluyor... Ben de bir arkadaşımı çağırdım, yalnız kalmayayım diye.

Turan, Zeki Müren'in menajeri falan mı?

Hayır, hiçbir iş yapmıyor. Zeki Müren'in arkadaşı olarak, avanesi olarak kalkıp gidiyor. Gezmeyi, tozmayı çok seven bir arkadaşımdı. 15 gün sonra döndü, geldi. İki arkadaş bir evde kalıyorlardı onlar, ikisi beraber gitti, dönüp geldiler. Artık dönüşüne yakın; ben evde kaldım diye evi temizledim, pakladım, yemekler yaptım, dolabı doldurdum ve geldiler. Hoşgeldiniz, beş gittiniz, neyse. Ben tekrar Beylerbeyi'ndeki eve gidip gelmeye başladım. Aradan 15-20 gün geçti, Turan aradı, "Seyfi, haberin var mı, evim soyuldu!" dedi. "Karakola haber verdim. Sonra beni çağırdılar hırsız yakalandı diye. Kalktım gittim, evi soyan senin arkadaşınmış" dedi. Ben tabii, yerin dibine girdim. Hani ben arkadaş diye, iyi bir insan diye, yalnız kalmayayım diye, yanıma arkadaş olarak onu alıyorum; o da evin şeklini şemailini öğreniyor ve sonra gelip evi soyuyor...

Bu beni kahreden bir şey. Bunu Zeki Müren'e de anlatmış, Seyfi'nin arkadaşı evi soydu diye. Aradan kaç zaman geçti hatırlamıyorum ama bütün o zaman zarfında kahroldum üzüntüden, boynum hep bükük kaldı.

Çok sonra, "Sana bir şey söyleyeceğim ama beni affedecek misin?" dedi Turan. İçiyoruz karşılıklı Kazablanka'da. "Nedir, ne oldu?" dedim. "O eve giren hırsız senin arkadaşın değil, benim bir arkadaşımdı. Söyleyemezdim etrafa, benim arkadaşım geldi, beni soydu diye; senin üzerine attım" dedi. Ayağa kalktım, garsonu çağırdım, hesabı ödedim ama hiçbir şey söylemedim. Yani, bir iftiranın bu kadar adisi, bu kadar kötüsü olamaz. Aylarca, belki senelerce mahcup durumda kaldım. E, o zaman etrafa anlatma bari. Bir yalan yaptın beni rezil

etme etrafa.

Sizin arkadaşınızın düştüğü durum daha da beter. Siz de ona kızdınız.

Tabii kızdım. Aramadım bile. Vay, sen bu işi nasıl yaptın dahi demedim. Çünkü, çok eski bir arkadaşım bunu bana söylüyor. Doğru söylüyor, niye yalan söylesin ki... Böyle bir yalan olabilir mi... Oldu işte. Bunu hayat boyu unutmadım ve seneler sonra yine affettim. Gençken daha zor affederdim galiba. Sonra gene ahbaplık yaptık Turan'la. Ancak çok zor, kötü günler geçirmeye başladı ve hatta benim Altunizade'deki evime geldi, benimle oturmak istedi. "Yok," dedim, "Ev ev üstüne olmaz!" Bir de alkolik oldu. Cebinde konyak şişesiyle dolaşan, merdiven inemeyen, merdiven çıkamayan, ayıkken ne kadar güzel evin var deyip, sarhoşken hapishane gibi bir ev diyen, istikrarsız grafik çizen bir insan haline geldi.

Hayatta en çok kızdığınız kişi oldu sonuçta.

Bu olaya kızdım. Sizi en çok rahatsız eden olay dediniz. Kızdığım insan odur demiyorum. Gene de affettim, gittim yardımlarda bulundum falan.

Bu en kızdığınız olay. Peki ya en kızdığınız insan?

Vallahi en kızdığım insan diyemem; çünkü bir zamanlar çok ahbaplık ettik. Belki, Mehmet Ali Erbil. Hatta ben "Hisseli Harikalar Kumpanyası"na çıkmadım, benim yerime o alındı biliyorsunuz, orada şarkı söylüyordu. Gazinocular da birini arıyorlardı, İzmir Fuarı'nda Göl Gazinosu'na şarkı söyleyecek. Assolist değil ama ikinci, üçüncü kişi olarak çağrıldı. Sonra öğrendim ki atılacak kadrodan, program tutmamış.... Ve gittim söyledim, dedim böyle böyle... "Çıkarılacaksın programdan, yevmiyelerini tam almaya bak, yevmiyen kalmasın..." O zamanlar gayet sevecen, gayet sempatik bir arkadaşımdı. Ali Poyrazoğlu Tiyatrosu'nda çalışan bir Mehmet Ali Erbil. Benim çalıştığım yerlere gelir, böyle izler falan.

Kanal 6'da Çiğdem Tunç'la program yapıyor. O zaman Kanal 6, tutulan bir kanal değil fakat ara sıra gözüm kayıyor bakıyorum, hep ben... Hareketler ben, espriler ben; hep beni oynuyor yani. Erkek kılığında beni oynuyor. Sonra bir şey oldu da Çiğdem Tunç telefon açtı, "O kadar senin etkin altında ki, bundan kurtulamıyor bir türlü" dedi. Sonra "Çarkıfelek"ti, bilmem neydi derken, ismi her tarafta duyulan çok şöhretli bir insan haline geldi.

Ben izlemedim ama yeğenim anlattı; Mehmet Ali'yle Arto münakaşa ediyorlar. Mehmet Ali diyor ki Arto'ya, "Huysuz Virjin de, sen de geberemediniz!"... Ben bunu duymadim, izlemedim ama söyleyen yeğenim. Niye yalan söylesin... Bu laftan sonra büyük bir antipati duymaya başladım bu adama. Yani bugünkü şöhreti, kazandığı para, tamamen benim şovum. Ancak ben kadın kılığında hareket ettim, o benim kadın kılığındaki hareketlerimi, esprilerimi, tarzımı alarak, erkek olarak oynadı, para kazandı. O zaman bana bu lafı söylememeliydi yani. Beni el üstünde tutması gerekirdi, değil ki "Geberemediniz!" demek... Yani, ben ölürsem "Huysuz Virjin'in taklidini yapıyor" denmeyecek mi zannediyor; yine denir. Ama bir müddet denir, o müddet zarfında o da gider. Ayrıca "Geberemediniz" diyen adam çocuğum yaşında ama hastane hastane dolaşıyor. Allah'ın gücüne.de gitmiş olabilir. Bu ne espri, ne de hiçbir şey. İnsanın bunu içinden düşünürken dahi utanması lazım. Bu, beni çok rahatsız eden bir olay olmuştur. Geçen gün de beni "Çarkıfelek"e çağırıyorlar; "Gelemem!" dedim. Nedenini söylemedim bile.

Ankara'da benden evvel Sibel Can'la çalışmış. Patron dedi ki, "Ne, ne yaptığını anladım, ne esprisini anladım, ne halk memnun kaldı. Yarım saat falan durdu, 'Ben hastayım!' dedi, gitti." Mehmet Ali'nin esprisi yok. Benim yaptığım şeyleri erkek olarak yapıyor, sevimsiz oluyor. Benim taklidim ama benden çok parası var, benden çok şöhretli.

Erkek kılığıyla yapılamayacak espriler neler sizce?

Ben bir masaya giderim, "Hanımefendi kıskanıyorsanız gelmeyin, oturun evde televizyon seyredin. Adam para verdi, bakacak yani. Ayrıca irtibatımız var, beyefendi ile beraberliğim oldu, bunu kabul et. Salı-perşembe senin, diğer günler benim. Mutfak senin, yatak odası benim" derim. Buna güler insanlar ama erkek kılığındayken, üç kere yattık, beş kere kalktık; bu olmuyor. Bana göre ters. Seda Sayan keza. Onda da olmuyor. Ben orkestrama dönerim "Homosekçuil orkestra" derim, Defne Yalnız duymuş bunu; "homosekçuil orkestra" demiş, davulcu kalkmış bageti fırlatmış, "Manyak karı!" diye. İşte buyurun yani... "Bana ne yakışır"ı bilmiyorlar...

En kızdığınız olayı, en kızdığınız insanı anlattınız. Ya en çok kimi sevdiniz?

Kendimi galiba... Mesela, ölen ablam vardı, küçük ablam; onu çok sevdim. Çok kafamız uyuşurdu, çok iyi anlaşırdık. Ama o bir akraba diyeceksin. Onun dışında arkadaş olarak da bahsettiğim Garbis vardır,

onu çok severim. Çok menfaatsiz, çok düzgün bir insandır.

Kaç yıldır tanışıyorsunuz?

50... Evet, çok eski.

Nasıl biridir Garbis Bey? Ne iş yapar, nasıl yaşar?

Garbis askerlikten evvel bale yapardı. Baletti yani. Çok da iyi bir baletti. Temsil başlar, izlersin ama Garbis çıktığı zaman sahneye başka bir hava gelir. Böyle boylu posludur. Güzel de oynardı, fakat ailesi dedi ki baleden bir şey çıkmaz, para kazanamazsın. Derken askere gitti. Ondan evvel ufacık bir pastaneleri vardı, orada pasta yaparlardı, yok satardı. Her şeyi taze yaparlardı çünkü. O söylemiştir, "Ayçöreğinin içine artan pastaları ezerler, içine biraz ceviz katarlar, biraz da tarçın gibi bir şeyler katıp koyarlar, sakın ayçöreği yeme" diye. Sonra dönüşte enişte sinin bir firması vardı, oraya girdi. Ondan da kazık yedi.

Neyse, başka bir müesseseye girdi, o müesseseyi kalkındırdı, adam etti. İç çamaşırı üzerine şef olarak çalışıyordu. Modellerini beğeniyor, dantelleri boyatıyor, kumaşlarını alıyor, modellerini tespit ediyor. Şimdi de "Ten" firmasına geçti, orada çalışıyor. Bana göre, benim gibi bir insanla eğer 50 sene münakaşa etmediyse, o insan çok iyi bir insandır. En basiti bu eve geçmeden evvel, Moda'da otururdu, her pazar günü gelirdi bana. Biliyorum yani pazar günü gelecek, öğle yemeğine. Üçte geldiği zaman kızabilirim. Çünkü gelecek bekliyorum ve saat üç olmuş. Münakaşa çıkarabilirim yani. Hiç böyle bir şey olmadı. Çok düzgündür, beni rahatsız eden hiçbir şeyi olmadı.

En sevdiğiniz insan o. En nefret ettiğiniz insan kim?

Söyledim işte.

Kızgınlık ve nefret... İkisini birbirinden nasıl ayıralım?

Bu olaydan ötürü Mehmet Ali'ye kızgınım. Bu laf, söylenecek laf değil. Nefret ediyorsam ahbaplığımı keserim, olay biter. Öyle bir şeyim yok, nefret ettiğimle de görüştüğüm yok. Benim zaten yaradılışıma uymaz. Nefret ettiğim bir insanla ne otururum konuşurum, ne ahbaplık ederim. Yani ölümle öç alınmaz. Orada ayrıca ben yokum. Sen birisiyle atışıyorsun, didişiyorsun. Orada benim adımın geçmesi yersiz.

O zaman nefret ettiğiniz biri yok belki de. Kızdıklarınız var.

Siyasilerden olabilir. Fakat dediğim gibi ben siyaset konuşmayı sevmem. Şimdi benim kitabımı okuyan bir insan sevmediğim siyasetçiyi sevmiş olabilir, itici olabilirim. Söylemek istemiyorum. Benim siyasetçilerden sevmediğim vardır.

Peki, hayatta en çok kimi kıskandınız?

Bir zamanlar Zeki Müren'i kıskandım. O sanatçı olduğu için kıskandım, ben o zaman memurdum. Ama sonra ben de sanatçı oldum, o kıskançlığım geçti, bitti. Bir müddet kıskandim onu. Böyle sevilen, revaçta bir insan olması, iyi bir sesinin olması, sahneye çıkabilmiş olması; onları hep kıskandım. Ama sonra dediğim gibi ben de sanatçı olduğum için, kiskançlığım bir yaştan sonra bitti.

Neler yaşadınız o kıskandığınız dönemlerde?

Ramazan eğlencelerini falan yapıyordum o dönemlerde. Belki de diyorum, bilmiyorum; aslında kıskançlık değil de gipta bu. Nasıl kıskanırsın ki... Aynı işi yaparsın da o çok yükselmiş olur sen altta kalırsın, kıskanırsın. Hiç alakası yok, ben memurum. Yani gipta olabilir bu, kıskançlık değil. Çünkü aynı okuldanız, aramızda bir iki sınıf fark var, derken o çok şöhretli bir insan oluyor, sen Beylerbeyi'nde Hafız Mehmet Bey'in oğlu olarak kalıyorsun, SSK memuru olarak kalıyorsun.

Sizi en çok üzen, bir dönem yakın arkadaşınız olan Turan olmuş. Peki siz hayatta en çok kimi üzdünüz?

Beni üzenleri rahatlıkla söyleyebiliyorum, ancak benim üzdüğüm insanları aynı rahatlıkla söyleyemiyorum. Yani o bakımdan kimleri üzdüğümü bilemiyorum ama şu vardır; gençlik dönemlerimde bana âşık olan insanları sevemedim, benim âşık olduğum insanlar da beni sevmedi. Herhalde aşklarına karşılık veremediklerimi üzmüşümdür.

Hayatta en çok kim mutlu etti sizi?

No comment...

Peki, siz en çok kimi mutlu ettiniz?

Birine bir mendil vermişimdir mutlu etmişimdir, birine bir çorap vermişimdir mutlu etmişimdir. Öyle aman aman kimseye mutluluk

yaşatmamışımdır herhalde. Kimse de bana yaşatmadı zaten...

Şimdi olduğunuz gibi gençliğinizde de hep popüler bir kişilik miydiniz?

Okulda çok popüler değildim. SSK'da işi severek yapmadığım için; ama çalışkanım, yapmam gerekenin fazlasını yapıyorum, sevilirdim.

Babamın evindeyken, 250 lira veririm bir kazak alırım ki, 250 liraya bir kazak almak büyük olaydı. Maaşım da 450 lira. Günlerimi güzel geçirmeye bakardım. Ancak yalnız oturmaya başladığım zaman kazın ayağı değişti. O pahalı ayakkabılarla işyerinden evime kadar yürüyerek gider, acaba ne yapmalıyım da yeni ayakkabımı da pahalı bir dükkândan alabileyim diye yol boyunca düşünürdüm. Bir hamle yapmam lazım, ne yapayım? Yarabbim, böyle deliririm. Bir şey bulmam lazım. Terzinin yanında çalışıyordum, boncuk moncuk işliyordum, o da her zaman gelen iş değil. Bir şey yapmam lazım derken işte böyle bir olaya karar verdim ve girdim.

Hiç hayatım böyle sürüp gidecek, SSK emeklisi olarak yaşayacağım diye düşünmediniz yani...

Hiçbir zaman demedim. Asıldım. İlla ki bir şey yapmam lazım diye asıldım olaya. E, tabii talebelik devremde de sanatçı olmak isteğimden, tiyatrocu olmak isteğimden aileme bahsettim. Hayır, hayır, hayır! Cevap hep buydu ama benim de içimde bu var.

30 oldunuz, 35 oldunuz, 40 oldunuz ve pes etmediniz. Bu arayışlarınız sadece maddi açıdan rahatlamak için mi, yoksa ben sanatçı ruhluyum ve bir şey yapmalıyım diye miydi?

Maddi açıdandı. SSK'daki işi de sevmiyorum. Hayır illa bende sanatçı ruhu var diye değil; ama yani bir şey yapayım, rahat yaşayayım. Şimdikiler gibi, ben de sanatçı olursam rahat para kazanabilirim diye düşünüyordum. Yoksa bir fırın falan açmayı düşünmedim hiç.

Terzinin yanında çalıştığınızı söylememiştiniz. Ne yapardınız orada?

Ha, evet. Çıkardım SSK'daki işimden, terzinin yanına giderdim. Bizim ahbabımız olan bir terziydi, Hale ve Hilkat *[Hale ve Hilkat Nemlioğlu]* isimli iki kız kardeşti. Bomonti'de Akbank'ın karşısında otururlardı. Beyoğlu'nda bir işyeri açtılar. Bana da çok yakındı. Ve orada para kazanıyordum.

Dikişle de para kazandınız yani.

Evet, dikişle para kazandım birkaç sene. Onlar biçerler, provaları yaparlar; ben de onların gösterdiği işleri yaparım. Etek baskısı, astar dikmesi. Her eli iğne tutan insanın yapabileceği işleri bana verirler, onlar da el tutan şeyler. Boncuk işini tamamen bana verirlerdi. Hem işi ucuza getirirlerdi, hem de kendileri ayrıca işleme parası alırlardı. Öyle olduğunu biliyorum. Boncuk işlemek çok zor bir şey. Ertesi gün işe gittiğim zaman gözlerim acırdı. Hızlı işlerdim ki, bir an evvel bitireyim paramı alayım.

Cemil İpekçi bir gün bana, "Ben senin gibi gustosu olan bir insan görmedim, senin kadar buluşları olan bir insan görmedim... Ben sana dikiş dikecek olsam, 15-20 elbisede tıkanırım, artık yapacak şey bulamam, ama sen her seferinde başka güzel bir kostüm yaratabiliyorsun. 150 programdır seni izliyorum, bir elbise öbür elbiseye benzemiyor" dedi. Ama ben tabii işimin hastası olduğum için... Hakikaten bakıyorum da, ne kadar şık, ne kadar güzel şeyler giymişim. Eğer fırsatını bulsaydım, böyle bir şeye intisap etseydim, bugün iyi bir isim olabilirdim. Yıldırım Mayruk, Cemil İpekçi gibi olabilirdim belki de.

Huysuz Virjin olmaya tercih eder miydiniz modacı olmayı?

Değil, hayır. Eğer olamasaydım diye söylüyorum. Becerim vardı, yeteneğim vardı veya ne bileyim model çizerim, desen çizerim, bir şeyler yapabilirim. Ben bunları talebeyken, Beylerbeyi'ndeyken de yapardım. Giderdim, mesela bir model var ellerinde, onu büyütüp beze geçerdim, götürürdüm para alırdım. O para kazanma isteği vardı içimde. SSK'daki arkadaşlarima perde diktim, para kazandım.

Bir de Muazzez Ablamla beraber dışarıya dikiş dikmeye başladık, adını da "Semu" konfeksiyon koyduk. Seyfi adı önce olacak, Mu sonra olacak, Mu Se olmaz! Cumartesi günü kalkar ablama gelirdim, o da Fıstıkağacı'nda otururdu. Cumartesi pazar iki gün, gecelik sabahlık dikerdik. Sonra onları müşterimiz olmadığı için ben SSK'daki arkadaşlara dört taksitle satardım. Yine de yüzde 50 alırdım, halbuki benim daha fazla almam lazımdı. Satış bana ait çünkü. Zaten ben makineyi çekiyorum, ama aklım kim bilir nerede? Ablam oturup söküyor. Satış benden olduğu için ses çıkartmıyordu. Ama güzel şeyler yapardık. O zaman Beşiktaş şubesinde kapış kapış aldılar. Bir defterimiz vardı, ablam ne harcadıysa yazıyor. Fazla mı yazıyordu karı

bilmiyorum, günahını almayayım; ben de sattıklarımı yazıyorum. Ondan sonra bölüşüyorduk.

O dönemlerde memur maaşıyla iyi kötü yaşanabiliyordu, şimdiki gibi değildi hayat şartları aslında.

Ay yok, geçinemiyordum onu biliyorum. Yaşar diye bir arkadaşım vardı, ondan borç para alırdım. Üzülerek söylüyorum, demiştim ya; mesela 100 ile başlıyorum, ertesi ay 200 oluyor, ertesi ay 300 oluyor, böyle çoğalan borç alma durumum vardı. Ay başında götürürdüm borç parayı öderdim, ayın üçünde tekrar alırdım. Bir tek kaynağım vardı, Yaşar. O da SSK'da memurdu fakat televizyon işleriyle uğraşırdı. Ne yapardı, montaj mı yapardı, anten mi takardı, ek işler yapardı. Bir gün, banyoya benzin atıyor, yanan kazana... Kapı da içeriye doğru açılıyor, çıkamıyor dışarıya. Feci bir ölüm. İyiler gidiyor demek ki, ben niye uzun yaşadığımı anlıyorum...

Öldüğünün ertesi günü müydü neydi, karısı geldi "Acaba senin Yaşar'a borcun var mıydı hiç?" dedi. "Nimet Hanım, eğer borcum olsaydı ben bunu öderdim, sizin söylemenize hiç lüzum yok, söyletmezdim bile" dedim. O anı da hiç unutmuyorum. Koca yeni ölmüş, karısı o borcun peşinde. Ben öldüğüm zaman Günay'dan o 10 bin doları alın... Ben biliyorum, böyle bir borcunuz var sizin dersiniz. Filiz'e söyleyin, o gider her gün başını ağrıtır.

Filiz kim?

Yeğenim.

Kaç yeğeniniz var?

Dokuz.

Sizin gibi yetenekli olan var mı içlerinde?

Hiç sanatçı olan olmadı. Onlar daha ziyade pavyonu tercih etti!

El işlerindeki becerileri?

Ha, öyle çok kazık gibi değillerdir ama benim kadar becerileri var mı yok mu, onu bilmiyorum.

Peki, sadece yeğenlerinizle bir kardeşiniz var şu an hayatta. İçinizi ısıtan, kendinizi yakın hissettiğiniz, sıcaklık duyduğunuz

hiçbiri yok mu aralarında?

Muazzez Ablamın kızları vardır. Onlarla biraz daha iyiyizdir. Zaten bir kısmıyla hiç görüşmüyorum. Beni hiç aramazlar, sormazlar, gelmezler, gitmezler. Ama öyle içimi ısıtan diyebileceğim yok. Benim içimi ısıtmak biraz zor. Benimle "sen" diye konuşamaz hiçbir yeğenim. Belki ısıtma imkânı vermiyorum onlara. O da olabilir.

Neden vermiyor olabilirsiniz?

Yani, o imkânı verecek kadar yakın bulmuyorum belki kendime, bilemiyorum. Zaten bizim aileden, yani babamdan gelen bir şey. Babamlarda görmedik ki, biz kardeşler birbirimize bağlı olalım. Yani o öyle devam edip geliyor.

Bir tür aile geleneği gibi...

Gelenek gibi devam ediyor. Senede bir kere toplanıyoruz. Toplansak ne olur... Yuvarlak yuvarlak masalar; büyük amcamın çocukları orada oturuyor, öbürünün cücüğü orada, öbürününki orada. "Böyle şey olur mu, koca bir U masa yaparsın" dedim. Zaten onlar gece gündüz beraberler. Böyle kaynaşma olur mu, organizasyon hatası var. İlk ve son defa gittim, bir daha da gitmem zaten.

Yaşadığımız şeyler de var tabii. "Ablamdan bir hatıra istiyorum" dedim, Muazzez Ablam öldüğünde. Onun zikzak da yapan ufacık bir makinesi vardı. "Makineyi istiyorum" dedim. "A tabii" dediler, iki yeğenim de. Aldım makineyi evime getirdim. Hep ablamı hatırlıyorum, bir de dikmeyi falan seviyorum bilirsiniz. O arada bir gün paraya ihtiyacı oldu yeğenimin. O parayı çıkardım verdim. İçimden de dedim ki, ben o makineyi parayla alsam bundan çok daha ucuza alırdım... Sonra aradan zaman geçti, bu yeğenim bana geldi. Kismeti çıktı, evleniyor. "Makineyi rica ediyorum" dedi. "Sen dikiş dikmesini bilmezsin ki...", "Akşam kız sanata gidip dikiş dikmesini öğreneceğim", "Ben de dikiş diyorum kızım, sen dikişlerini bana getirirsin, hem birbirimizi görmüş oluruz", "Yok, ben makineyi istiyorum" dedi ve aldı gitti. Evet, makineyi aldı gitti... Sonra akşam kız sanata falan da gitmedi.

Aradan zaman geçti, ben gittim o makineden aldım, ama öbürü ablamın hediyesiydi bana. O başka bir şeydi yani. Sonra bu yeğenim bir dikiş getirdi bana. Diktim, verirken de söylenmesi gerekeni söyledim. Bende iz bırakan olaylardır bunlar.

SSK memurluğu ile sahne hayatını bir arada ne kadar sürdürdünüz, kaç yıl?

Önce Şişli şubesine sürüldüm, sonra Beşiktaş'a, sonra Unkapanı'na sürüldüm. Ama oralarda ne kadar çalıştım? Yani, tahmini hep benim tarihler. Üç-dört sene falan diyebilirim.

Çok sabırlısınız. Yaptıklarınızdan da belli, yaşam grafiğinizden de belli, müthiş bir sabır, müthiş bir azim var sizde ve tuttuğunu koparan bir insansınız herhalde.

Ama orada tuttuğunu koparan insan olsanız dahi, bu bir takat meselesi. Üçte sahneye çıkıyorum, eve geliyorum altı. Sabah dokuzda işbaşı yapacaksın. İki saat uyuyorum ve kalkarken titriyordum, uykumu alamadığım için.

Sadece daha iyi bir hayat sağlamak için miydi bu çabanız, yoksa sanatçı olma tutkusu mu?

Hayır, hayır! Öncelikle kesinlikle maddi güçle ilgili. Evet, kesinlikle... Çünkü gün geçtikçe SSK'daki arkadaşım Yaşar'dan aldığım borç paranın miktarı büyüyordu. Önce 100 aldım, sonra 200 almaya başladım, sonra 300 almaya başladim; kesinlikle bu parasal bir olay.

Belki de Zeki Müren şöhret oldu, siz de olmak istiyorsunuz. Yani sadece parayla açıklanabilir mi bu kadar çaba?

Şimdi efendim, benim sanatçı olduğum devrelerde kolay kolay sanatçı olunamazdı. Böyle Popstar'lar, Mopstarlar yoktu. Olunamazdı. Nereden tutturacağım, nerede nasıl kendimi kabul ettireceğim de olabileceğim? Böyle bir ihtimal dahi yok. Ama bir şey yapmam lazım. O bir şey ne diye düşünüp duruyorum. Diyorum ya size; Tepebaşı'ndan Şişli'ye kadar, Şişli'de değil orası Mecidiyeköy olur, yürüyerek gider gelirdim ve ne yapayım diye düşünürdüm...

Sadece parayla açıklamak... Her gece yedi yer, iki saat uykuyla işe gidiş...

Ama tamamen parasal.

Demek ki yüksek standartta yaşıyordunuz.

Efendim 500 lira alıyorum, 200 lira ev kirası veriyorum, 300 lira kalıyor. 300 lirayla giyecek misin, içecek misin, gezecek misin? Hayır!

Lüks yaşamadım hiç. Hiç lüks yaşayamadım.

BU YAŞTAN SONRA SEVGİLİ Mİ OLUR?

Kendisine çok yeten bir insan olarak yalnızlık duygusuyla aranız nasıl?

Dostluk arkadaşlık ettiğim insan sayısı çok az. Bakınız telefonum bir kez çaldı, o da bir iş için. İspatı da buradadır; iki telefon var evde, arayan yok, soran yok. Ama istesem on günde çok aranır hale gelebilirim. Yoruldum belki de. Kendi başıma kalmayı, kendimi dinlemeyi tercih ediyorum.

Şimdi aklıma geldi! Henüz Kulüp 12'ye gelmeye devam ettiği bir gece, programım bittikten sonra kulise giderken Zeki Müren kolumdan yakaladı, "Bak, meşhur olmaya başlıyorsun. Çok mutlu olma. Çünkü yalnız kalacaksın" dedi. "Peki, teşekkür ederim" dedim, gittim. Hakikaten doğruymuş söylediği...

Meşhur olmak mutlaka yalnız olmayı mı gerektiriyor?

Yalnız denilebilir. Yalnızım yani... Bir beraberliğim oldu bir müddet. Sonra hırgür; yavaş yavaş olay tavsadı ve şimdi "Merhaba, merhaba"yız... Bu da şöhretin getirdiği bir yalnızlik neticede. İlgilenemiyorsunuz, zaman ayıramıyorsunuz. Bana göre sevginizi eğer ikiye, üçe, dörde bölerseniz, muhakkak ki varolanı dörde bölmek zorundasınız. Bir işi en iyi yaparsanız, ikinci yaptığınız iş birincisi kadar iyi değildir, üçüncüsü ilk ikisi kadar bile iyi değildir. Benim bildiğim kadarıyla, ki öyle olmasında fayda var; iyi, büyük ve üretken bir sanatçı olmak istiyorsanız, evlilik hayatı imkânı yok yürümez. Dostluk, arkadaşlık, ... o da azalacak. Hayır, ona da vakit ayıramazsınız.

Ben yıllardır, o partiye gideyim, şu toplantıyı kaçırmayayım türünde bir insan olmadım hiç. Televizyon çekimim varsa bir gün evvel hiçbir yere çıkmam. Bir gün sonra da bir yere çıkmam. Olayı tetkik ederim, reytinglere bakarım, ne yapmışım kontrol ederim, telefonlar eder fikirler alırım, dostlarıma açar sorarım.

Ama öyle dostluklar vardır ki, yıllarca görüşmeseniz de

dostunuzdur bilirsiniz.

A, öyle vardır tabii. Otomatikman öyle oluyor. Onlar kaliyor bir tek. Altunizade'de çok sevdiğim bir aile vardır. İki yıldır hiç görüşemiyoruz, ama bu birbirimizi sevmiyoruz demek değildir. Zaten evimin alarmı bile onların evine bağlıdır.

Herkesin sizden bir beklentisi olduğu konusunda da kaygılısınız hep...

Öyle oldu. Hele sanatçı olduktan sonra... Ahbaplık ettiğim yüzde 95 insan, başı ilk sıkıştığı zaman bana müracaat ediyor. Fikir olarak değil, maddi olarak...

Fazla ahbap edinmiyorsunuz, gezme tozmadan da pek keyif almıyorsunuz. Peki yapmaktan en çok hoşlandığınız beş şey nedir desek?

Çok keyif aldığım... Beş çok, üçe indirelim. Çok beğendiğim bir bibloyu görmek ve onu alıp evime getirmek. Bu bana çok büyük keyif verir. Bıkmam ondan. Günlerce, saatlerce, aylarca bakarım. Bir eşyayı alıp benim olduğunu hissetmek hoşuma gider. Bana hiçbir kötülüğünün gelmeyeceğini bildiğim, beni çok sevdiğini bildiğim bir dostumla -sevgili olamaz bu yaştan sonra- oturup, günlerce, aylarca dertleşmek isterim.

Sevgilinin yaşı olmaz ki...

Sevgili her yaşta olmuyor, düşünceler değişiyor. Zaten de istemiyorum. İyiyken sevilmedim de, şimdi mi sevileceğim artık? Gençken olmadı, şimdi mi olacak? Düşünmüyorum böyle bir şey. Bunlar yazıldıktan sonra arıyorlar, buluyorlar ve teklifler başlıyor. Art niyetli olmayan, benden özel bir şeyler beklemeyen bir dostumla oturup; günlerce, aylarca, ... yahut benim evimde, beraber yaşamayı çok isterdim... Öyle bir yalnızlık hissediyorum. Öyle bir dosta ihtiyacım var. Ama herkes kendi hayatını yaşıyor, ev ev üstüne kurulmaz. Böyle bir şeyin olma ihtimali de çok zayıf zaten...

Yapmaktan hoşlandığım şeylere dönersek; beğendiğim bir projenin tahakkuku muhakkak ki beni çok mutlu eder. Değer verdiğim sanatçıların bana değer vermeleri, yaptığım işi mühimsemeleri, bunlar hoşuma giden şeyler.

"Değer verdiklerim" dediniz, kim bunlar?

Yıldız Kenter'den tutun da, Ali Poyrazoğlu'na kadar. Liste mi çıkarayım? Zaten sevmiyorum, beğenmiyorum diyen yoktur beni sanatçılar içerisinde. Hepsi severek izlerler. Ben seyirci potansiyeli büyük olan sanatçılardan bir tanesiyim. Onun için benimle çalışmak avantajdır diye düşünür pek çok sanatçı. Yalnız bir yerde, benden evvel sahneye çıkan kızın biri-şimdi adını sanını hatırlamıyorum, belki de artık piyasada yok- önce Klasik Türk Müziği okudu, arkasından türkü okudu, arkasından kanto yaptı, arkasından dans etti, çiftetelli yaptı. "Kızım sen manyak mısın?" dedim, "Kadroda kantocu var, türkü okuyan var, Klasik Türk Müziği okuyan var. Sen kendine bir dal seç, ne yapacaksan onu yap. Başkalarının hakkına niye tecavüz ediyorsun ki?" Ben de hepsini yapıyorum ama alaturka okuyan bir arkadaş da benim alaturka okumamdan rahatsız olmuyor. Bu bir şovdur, Huysuz Virjin şovudur. Bunun içine her şey giriyor.

En nefret ettiğiniz şeyler nedir peki?

Yalancılık, vaat ettiği şeyi yapmamak, manasız yere vaat etmek, rahatsız edecek derecede dedikodu yapmak, benim hakkımda veya başkası hakkında yapılmış bir dedikoduyu duymak. Ondan da mutlu olmuyorum.

Sırlarınız var mı?

Herkesin sırları vardır. Bu sır benden çıktığı an sır olmaktan da çıkmıştır, onun için sırrım yok diyebilirim, çünkü en muhafaza etmek istediğim sırrımı dahi dost bildiğim bir iki insana anlattım.

Evet, anlattıklarınızdan biri Zeki Müren'di... Hiç şarkı sözü, şiir yazdınız mı?

Öksüzlüğümü giderecek bir eş aradım durdum
Nafile, her seferinde boynumu büktüm durdum
Belki bir gün gelir diye her an bekledim durdum
Nafile, her seferinde boynumu büktüm durdum

Ne zaman yazdınız bu şiiri ve kime yazdınız?

Benim yazdığım bir tek bu var. Bu ilk denememdi, ikinciyi de denemedim. Ama bana şiirler yazıldı. Omirosum diye bir şiir yazıldı bana. Atmışım onu, niye attıysam... Ama bir kısmı aklımda:

Omirosum, gül dudaklım

Öpesim gelir ağzını
Bir koku duyarım
Ne gül, ne şeftali, ne yasemin kokusu
Deniz kokusu, köpük kokusu, rüya kokusu dolu Omirosum

Biraz müstehcendi onun için atmışımdır herhalde, bilemiyorum.

Yazarı kim?

Yazarını söylemem. Hayır söylerim, söylerim! Tom Cruise...

Omiros ne demek?

"Sevmesini bilmeyen" demekmiş. Böyle söyledi bana şiiri yazan.

Kendinizi en "oldum" hissettiğiniz zamanı hatırlıyor musunuz?

Çok uzun müddet yalnız kaldığım bir devrenin sonunda tanıştığım bir insanla tartışmalarımız oluyordu, ki alışkanlık haline de gelmişti. Tartışmaları o kadar mühimsemeyebilirdim ama beni çok rahatsız eden bir olay oldu. Bu bir istismardı, bu bir yalancılıktı, bu bir ihanetti diyebilirim.

Ben olayı haber aldıktan sonra o insan Altunizade'deki evime geldi. Bahçe kapısını çaldı. Kapıyı evin içinden açabilecekken açmayıp, bahçeyi boydan boya yürüdüm ve demir kapıya ulaştım. Kapıyı açmadan parmaklıkların arkasından, "Kusura bakma, ben artık seninle arkadaşlık edemeyeceğim. Güle güle!" dedim. Geri döndüğüm an, "Aferin sana Seyfi! Çok olgunsun artık. Çok güzel bir iş yaptın!" diyebildim kendime.

Yani böylesine zor bir işi başardığım zaman kendime "Olmuşsun" diyebiliyorum ve bunu yapabiliyorum artık.

Peki sanat hayatınızda kendinizi zirvede hissettiğiniz nokta neresi?

Hayır, öyle bir şey söylemiyorum. Çünkü her yeni proje insanı bir yere daha taşır ama ondan sonraki projede, daha fazla muvaffak olabilirsiniz. O noktaya geldiğimi söyleyebileceğim dönemler; televizyonda izlenme oranlarımın yükseldiği, taleplerin arttığı, işverenlerin evime gelmeye korkacakları kadar saygın olduğum dönemler. Televizyondan sonra oldu bu. Ondan evvel de ismim duyuluyordu, fakat çok pahalı yerlerde çalıştığım için halk gelip beni

izleyemiyordu; ama methimi duyuyordu. İsmim biliniyor, tipim bilinmiyordu. Televizyona çıktığım zaman beni gördüler. Zaten kafalarında bir Huysuz Virjin vardı. Yaptığım işi de sevdikleri için olay patladı ve şükür Allah'a hâlâ devam ediyor.

Geriye dönüp baktığınızda "Ah keşke!" dediğiniz anlar oluyor mu?

Olmaz mı? Bir gece, bir karı koca en önde oturuyorlar. Adam yakışıklı değil ama kadın çok güzel. "Armudun iyisini ayılar yer!" dedim. Bunu söylediğime binlerce defa pişman oldum. Ama adam o kadar kibardı ki, hiç sesini çıkarmadı. Onun kibarlığı beni iyice ezdi. Bunu hiç unutmam, rahatsız olduğum bir esprimdir bu benim. Bir başkası da şöyle oldu: Emel Sayın'la çalışıyoruz. Erol Evgin, Sezen Aksu, Mustafa Oğuz, böyle bir sürü kalabalık gelmiş. Emel Sayın sevdiği ahbapları geldiyse programı uzatır, sevmediği insanlar varsa kısaltır.

O gün programı uzattı, tabii ben hazırlanmışım, peruğumu takmışım başıma. Ha bu şarkıda indi, ha bu şarkıda inecek; bekliyorum. İnmeyince, iki kadeh daha içtim ve çok sarhoş olarak sahneye çıktım. Program yapıyorum ama nasıl yaptığımı bilmiyorum. Sezen'i gördüm, "Gel bir şarkı söyle!" dedim. Benim de hep şöyle bir omza vuruş tarzım vardır, vurdum. Biraz fazla vurmuşum, "Huysuz koptu kolum!" dedi. "Hadi bir şarkı söyle!", "Söylemeyeceğim!", "Hadi s.ktir git o zaman!" dedim. O da bana "Sen kantarın topuzunu kaçırmışsın" dedi. Sonra aklım başıma geldi. Erol Evgin'i çıkardim, o şarkı söylerken ben bir yandan ağlıyorum... "Kusura bakmayın programı yapamayacağım" dedim, indim sahneden. Sonra Sezen, "Kabahat bendeydi, alkollü olduğunu hesaba katmadım, katamadım. Onun alkollü haline ayak uyduramadım" gibi güzel bir laf söylemiş. Bu da Sezen'in olgunluğu. Bunlar benim üzüldüğüm şeylerdir.

Başka neler üzdü sizi bu hayatta?

İzmir'deki amcam en kültürlü olan amcamdır. Gençtim, ona gittim. Anlatmıştım ya, amcama, "Tiyatroya intisap etmek istiyorum, babamı ikna eder misiniz" dedim. Ne demek!.. "Bizim ailede tiyatrocu mu var, git işine!" dedi. Baka baka arkama, döndüm geldim. Hevesimi kırdı tabii. Bir de ilkokuldaki piyano dersime mani olunması, bunlar hep üzüldüğüm şeyler. Keşke yapabilseydim, keşke tiyatroya intisap edebilseydim. Gençliğim için üzüldüğüm şeyler bunlar.

Çok yakışıklı olduğum için çok dikkat çekerdim. Beylerbeyi'nde bir-iki arkadaşım vardı, onlar dışında kimseyle konuşmazdım. Böyle bir

acayip havalarla, bir esrarengiz havalarla İstanbul'a inerim. Cumartesi, pazar Turan'da kalırım. İki gün varımdır, üç gün yokumdur. Esrarengiz havalara sokardım kendimi ve insanlarla konuşmazdım, sadece selamlaşırdım. Böyle manasız havam vardı. Kendimi merak ettirirdim. Halbuki gittiğim yer de Haseki'de bir ev yani.

Zeki Müren gibi bir şarkıcı olmak ister miydiniz?

Hayır... Çünkü Zeki'den sonra Bülent Ersoy çıktı. Ondan sonra birisi çıkacak, bir sürü sesler çıkıyor ama bir Huysuz Virjin daha çıkmadı. Ben burada Allah'ın bana verdiği yetenekten istifade ettim. Hoş, ses de bir Allah yeteneği, ama ben şarkı söyleyerek de tatmin olabiliyorum. Hepsini yapabiliyorum. Böyle olduğu daha iyi oldu. Fiziğini kaybetmiş bir insanın şarkısı pek severek dinlenmez, ama Huysuz Virjin her yaşta Huysuz Virjin'dir. Zaten hep gençlik iddiasında olan, isterik bir kadın. Cemiyet içinde bu tipler var. Ayol kadın 50'sine gelmiş, at kuyruğu yapmış dolaşıyor sallaya sallaya... Bu arada bana bir kaset teklifi geldi, alaturka kaseti yapayım da öyle gideyim diyorum.

Allah korusun, nereye gidiyorsunuz?

Zeki Müren çağırıyor, "Gel orospu, sıkıldım artık" diyor! Ben bunu sahnede de yaparım, çok gülerler. Kanto söylemeyeceğim, bir kanto kasetim var. Plak yaptım, 1320'lerde! İyi olacağı kanısındayım, gider ayak bir şey geldi bana, para istemiyorum.

Evlenmeyi hiç düşünmediniz mi?

Benim bu temizlik hastalığım... Bazı insanlar sadece seks için yaşarlar, çok ön plandadır bu, onsuz hayatın hiçbir değeri yoktur, anlamı yoktur falan. Bende çok ön planda değil bu, belki çok mutaassıp bir ailede büyüdüğüm için. Tuvalete gitmek bile ayıp sayılırdı. Ve bana "Üç harfli yaptın" dedikleri zaman, "Hayır, ben pamuk yaptım" derdim, ona bile tahammülüm yok. Bu etkiler altında kalmış olabilirim. Çok şık giyineyim, herkes benimle ilgilensin, ben hiç kimseye yüz vermeyeyim; böyle aptalca bir şey...

Bir de bana birisi dedi ki, "Senin güzelliğin kolay kolay bozulacak bir güzellik değil..." Onun çok etkisinde kaldım. Hayvan, yalan söylüyormuş meğer!

Gururumdan fazla fedakârlık yapmadan yaşamayı yeğledim hep. Deniz Koleji'ndeyken bir kız haber gönderdi, "14.30 vapuruna bineceğim Kuzguncuk'tan. Vapurun arkasında oturacağım" dedi. Ben

de Beylerbeyi'nden bindim; beyazlar giymişim, bahriyeliyim. Daha kızın yanına yaklaşırken oje kokusu geldi, ellerini sallayarak kurutmaya çalışıyor.

Çengelköy'de indik, yürümeye başladık. Bütün Çengelköy ayağa kalktı, biz yürüyoruz, yer arayan iki insan imaji uyandırıyoruz. Dar geri döndük, vapura bindik. Ben Beylerbeyi'nde indim, o Kuzguncuk'ta indi. "Lanet olsun!" dedim, yani işte onun orada tırnağını zamanında boyamamış olmasi ve koca bir popo, kütük gibi de bir vücut. Beni beğenmiş; beni beğenenin ille o tip olması gerekmezdi, hayır!

MALKİ CİNAYETİ, ÜNLÜ OLMANIN BEDELİ, AŞKSIZ BİR YAŞAM

Huysuz'un alışverişlerini siz mi yapıyorsunuz? Çoraplar, fularlar?

Tabii, tabii. Ayrıca sebze, meyve, bütün alışverişleri ben yapmak isterim ama buna imkân yok. Yani yapamıyorum. Ancak nasıl alışveriş yapıldığını iyi bilirim. Manavdan domates alırken etrafı seyretmek değil, nasıl domatesler konduğunu kontrol etmek lazım.

Huysuz olunca oje sürüyor musunuz?

Hayır. Hep eldiven giyerim. Zaten güzelliğime bakmaktan kimse elime bakamıyor. Onun için lüzum hissetmiyorum. Yoko kadar detaya girememem. Temizlemesi zor, her seferinde sürmek çıkarmak... Tırnak uzatacağım, falan filan. Küpeye hep hasretimdir, hiçbir zaman takamadım. Salladığımda hepsi düşüyor, onun için takamıyorum. Deldiremem de; hayır, kusura bakmayın. Küpe takan hiçbir erkek bana sempatik gelmemiştir.

Bakım kremleri, manikür, pedikür?

Bunlar çok normal yani. Özellikle cildimi temizletmeye falan gitmem de, temiz tutmaya bakarım. Arap sabunu iyi geliyor benim yüzüme. Fatma Girik hep arap sabunuyla yıkar yüzünü.

Aaa... İyi bir şey mi bu peki?

Vallahi herhalde iyi. Kadın hâlâ pırıl pırıl.

En sevdiğiniz koku ne?

Koku fazla sevmem, normal sabun kokusu severim. Parfüm fazla sevmem.

Huysuz olunca da kullanmıyor musunuz?

Huysuz olduğum zaman, en tahrik edici, ön masaları ayağa kaldırıp bana otel teklifinde bulunduracak kokular kullanırım. Yok, kullanmam koku. Kendi kokuma güvenim var. A, benden evvel çıkanın ayak kokusu varsa, onu bilemem.

Hiç böyle kendi kendinize evde neşelenip dans eder misiniz?

Vallahi hâlâ yapıyorum zaman zaman. Öyle çok güzel bir müzik, bir istasyon buluyorum yaz akşamları, yalnızsam evde. Hiç kimse yoksa ama... Biraz sesini açıp, ışıkları kapayıp, kendi kendime biraz içki içip, böyle bir şeyler yaptım geçen yaz. Sanatçı evi böyle olmaz, biraz dışarıya müzik sesi çıkmalı falan gibi. Sıkıntımdan mı, keyfimden mi onu da bilemiyorum.

Kendi kendinize şarkı mırıldanır mısınız?

Aa, alaturka çok söylerim. Kanto pek değil de alaturka.

En çok hangisini mırıldanırken yakalıyorsunuz kendinizi?

Mesela Şakir *[Şakir Eroğlu]* bazen telefon eder, bir eski parça duydum bunun meyanını biliyor musun der, ben parçayı hemen söylerim. Tuhaf... Bu nasıl şeydir, aklımda nasıl kalabiliyor bilmiyorum. Geçen gün zorlandım yalnız, melodide bocaladım, ki pek nadirdir. Hepsi aklımda. Senelerce dinleye dinleye yerleşmiş her şey.

Kulak ve merak işi bu tabii.

Evet, kulak çok mühim. Bunu orkestram da söyler. Bir gün yarım ton pes girmişler, imkânı yok değiştiremezsiniz. Kulağınız gelen sesi alır, otomatikman oradan girersiniz. Ses geldiği halde, ben yarım ton aşağı inerek söyledim. Ama devamlı söylediğim, senelerdir söylediğim beş parçanın birinde bu oldu. Yani başka parçada olabilir mi, olamaz mı bilmiyorum ama oradaki hatayı hissetmişim. Şaşırdık dediler. Zaten o yarım sesi ben çıkamasaydım da sahnede mahcup olsaydım, yanmışlardı. Okuduğum beş parça var yani. Zaten doğru dürüst çalmıyorsunuz, iyi kötü bir para alıyorsunuz, hakkınız yok beni rezil etmeye. Çünkü orada ciddiyim, şarkı bölümünde ciddiyim. Espri yapmam, laf atana cevap vermem. Orada başka bir bölüm giriyor işin içine.

Siz çalışmadığınız zaman başka işlerde çalışıyorlar mı?

Tabii, çalışıyorlar ama benim işime ne yapar yapar, her şeyi iptal eder

gelirler. Çünkü üç misli fazla alırlar benden...

Kendinizi şımartır mısınız arada?

Geçmişim gitmişim artık, öyle şımartacak bir şey yapmıyorum. Sanırım goblen gibi bir şey alıp, ipliklerimle beraber şuraya oturup onu yapmak; o bana keyif verir. Veya bir şey yapmaya karar veririm, bir malzeme lazımdır, o malzemeyi inip aşağıda bulabilmem -depom var benim, ötemin berimin olduğu- danteller, iplikler, kumaşlar arasından ona çok uyan bir şey bulduğum zaman mutlu olurum. Yani bir şey yaratacağım, bir şey yapacağım zaman.

Dikiş, nakış sizde bir tutku gibi. Hatta sanatsal üretime dönüşmüş duvarlardaki etamin işli tablolara bakılırsa. Üstelik bizimle sohbetlerde de işiniz hep elinizde...

Büyük keyif alırım bir şey dikmekten, işlemekten.

Erkeklerde dikiş nakış alışkanlığı pek yoktur. Öyle yetiştirilmezler genelde, ama siz...

Yetiştirilmez ama terziler genellikle erkektir, kadın değil. Aşçılar da erkektir. Anadolu'da koyun güden çobanların hepsi örgü örer, biliyor musunuz? Hepsi örgü örer haldır haldır...

Zaman başka türlü geçmiyor herhalde.

Hayır, para kazanmak için çorap örerler. O piyasada gördüğümüz yün çoraplar hep çobanların işlediği çoraplardır. Bilmiyorum ama herhalde bu benim yaratıcılık hissimden gelen bir şey. Yaratmayı sevdiğim için bir şeyi kesip başka bir şey yapmaktan hep hoşlandım.

Malzeme olarak boya ve tuval yerine iplik ve kumaş kullanıyorsunuz.

Çocukluğumda evde var olan malzeme onlardı, herhalde o yüzden. Babam ressam olsaydı belki ben de resim yapmaya niyet edebilirdim.

Gerçek bir ev kuşusunuz.

Ama böyle alıştık, böyle gördüm. Ne bileyim bir kotra alıp denize de açılabilirim, ama bana fuzuli geliyor.

Üstelik deniz lisesinde de okumuşsunuz. Denizle bir ilişkiniz

olmalı.

Bayılarak girmedim o okula.

Girmediniz ama denizcilik okudunuz sonuçta.

Denizi çok seviyorum, denize girmeyi çok seviyorum. Beylerbeyi'ndeyken bir de onun yüzünden dayak yerdim. Gelirdim, ablam yalardı beni, "Tuzlu!" derdi.

Denize girmek bile yasak yani?

Evet.

Ev tutkunuz da eski günlere mi dayanıyor?

Eskiden beri böyledir. Cihangir'de otururken, İzmir Fuarı'na gidiyorum. Giderken, yemek servisi yapılan kaşıkların durduğu bir yer vardır ocağın kenarında; mesela onu ben mutfak beziyle bağlamışım, tozlanmasınlar diye. Alttaki kadına anahtarı verdim ki çiçekleri sulasın. Şaşırmış kalmış. Kaşıkların üstü niye bağlanır? İyi de bir ay yokum, onlar açıkta duracak.

Canım çekti, aldım valizimi gittim?...

Hayır hiç yapmadım. Hayatımda yapamadım. Çünkü yola çıkmadan evvel üç tane valiz; artık ne giyilecek, ne yapılacaksa, öyle pat diye hemen karar verip çıkamam. Benim evden çıkmam zordur. Çıkmadan evi de seyahate hazırlayarak çıkarım, yalnız kendimi değil.

Mesela Kapadokya'yı gördünüz mü?

Gördüm. Memurken daha çok geziyordum. Bir arkadaş grubumuz vardı. Birinin arabasıyla Kapadokya'ya, Gaziantep'e, Urfa'ya falan gittik. Böyle bir gezim oldu. Ama mesela Hakkari'yi merak ediyorum. Ne var Hakkari'de merak edilecek... Ediyorum işte ama gidemiyorum. İş çıkarsa, çağırırlarsa gideceğim.

Araba kullanıyor musunuz?

Kullanıyorum. Yardımcım da kullanıyor, ben de kullanıyorum.

Mesela şunu sever misiniz; atlayayım arabaya, gaza basıp gideyim...

20'den yukarı çıkamıyorum, ne gazına basacağım... Yok hayır, şaka tabii. Bir şeye sinirlenmeliyim öyle yapabilmek için.

O zaman 30'a mı çıkıyorsunuz?

Ayol, Ankara'ya gittim 220 ile. Ne diyorsunuz! Ama Ankara yolu da o kadar müsait ki 220'ye. Toplam bir dakika kadar sürdü. Ondan sonra 200'e düştüm tekrar.

Yalnız mı gittiniz Ankara'ya?

Yok, bundan evvelki şoförüm vardı. Ankara'da çalışıyordum; üç hafta gittik, şoförüm kullandı, dördüncü hafta onu işten çıkardım, gidiş gelişte ben kullandım. Yok canım, kullanıyorum arada bir. Ama kullanmamayı tercih ediyorum. Bir-iki saatten sonra sıkıyor beni. Git, git, git... Ankara'ya giderken bile yoruldum ki, BMW arabada yoruldum. Demek bir yerli araba olsa, mahvolacağım.

Sizin BMW otomobilinizle ilgili geçmişte bir haber çıkmıştı, bu BMW mi o?

Hayır, bundan evvelki, gri olanı. Malki cinayetine adı karıştı diye...

Malki cinayeti ile ilgisi ne?

Ayyy! Gülben'i ben kadroya aldım, müzikal yaptık ya. O aralarda da arabamı değiştirdim. Günay'la beraber gittik aldık. Eski arabamı Günay aldı, bana iki milyar verdi, bankalardan marklar, neler varsa topladık götürdük arabayı aldık. Ertesi gün gazetede bir haber çıktı: "Huysuz Virjin Malki cinayetine karıştı!"... İmza Aykut Işıklar... Haberde, "Huysuz Virjin, Gülben Ergen'i kadrosuna alıp çalıştırdığı için sevgilisi Erol Evcil araba hediye etti" deniliyor. Yani parasını kuruş kuruş ödediğim arabayı, bana Gülben'in zeytinci sevgilisi hediye etmiş de, o da parayı Nesim Malki'den aldığı için ben Malki cinayetine karışmış oluyorum... Okuduğum zaman kahroldum. Gözlerim yerinden uğradı. Gazeteci Aykut Işıklar'ın büyük haberciliği değil, büyük yalancılığı... Böyle bir terbiyesizlik olamaz. Derhal tekzip yayınlattım, aksi halde mahkemeye verecektim.

Seyahat eder misiniz iş dışında?

Hayır, seyahat etmeyi sevmem. Ne kadar kötü bir şey. Ailemizden böyle bir şey görmedik biz. Seyahat falan bilmezdik. Seyahat yok, git

bahçede ne istiyorsan onu yap. Çocukken neleri alıyorsan aileden o devam ediyor. Tuhaf bir şey. Mesela, ben soyunup giyinirken kuliste birisinin olmasını hiç istemem.

Yardımcınızı da mı istemezsiniz?

Olmamasını tercih ederim. Öyle herkesin yanında soyunup, donla kalıp da giyinmekten nefret ederim. Bence evlilikte de bu böyle olmalı. Tamam, seks yapılıyor. Yine de herkes ortalıkta böyle çırılçıplak, bana ters geliyor. Mesafe olmali. Evlilikte de mesafe olmalı bence.

Yurtdışı seyahatleriniz var mı?

Yurtdışına seyahat ettim. Ama tatil gayesiyle hiç çıkmadım.

Yalnızca iş için mi?

Hep iş. Almanya'yı, İsrail'i, Amerika'yı gördüm.

Başka bir yere gitmediniz mi?

Hayır. Görüyorum televizyonlarda... Hem kardeşim, uçağa binmek gerek bütün bunlar için.

Uçak korkunuz mu var?

Mesela yakında bir ekstra var. Düşünüyorum doğrusu. Hava kötüyse rapor alacağım, gelemiyorum diye. Kıbrıs havaalanına iniş kötüdür mesela. Uçak, Beşparmak Dağları'na doğru harrr diye iniverir. Kıbrıs işini hayatta kabul etmem.

Uçaktan niye korkuyorsunuz?

Demir yığını havada gidiyor, nasıl korkmazsın!

Uçak dışında başka korkularınız var mı?

Yani herkes gibi ben de hırsızdan korkarım herhalde.

Hiç öyle bir hikâyeniz oldu mu; hırsız hikâyesi?

Çok küçükken kömürlüğe indim kömür almaya. Adamın biri bizim kazanımızı çuvalın içine koyuyordu. Yukarı çıktım, "Bir adam bizim

kazanı çuvalın içine koyuyor" dedim. İndiler, ininceye kadar o da gitmiş. Vefa'da otururken. İlkokula yeni başlamıştım.

Ne yaptınız onu görünce? Çığlık falan...

Hiç korkmadım. Anlamadım ki hırsız olduğunu. Yani kazan çalınacağını düşünememiştim.

Evinizde yaşamayı çok sevmenize karşın, sık sık otellerde kalmak zorundasınız. Nasıl dayanıyorsunuz?

Tabii, oralarda çok rahatsız oluyorum. Çocuk sesleri, kapı vurmaları, konuşmalar falan. Ne hikmetse ben hangi otele gidersem gideyim, yanımda seks yapılıyor. Son defa Mersin'e gittiğimde yanımdaki odada aynı şey oldu. Ay ne bitmez iş, bayılttı beni. Kadın belli ki işe gelmiş, iyi para almış. Haydi git kapısına vur, o da olmaz. Hep bana rastlar!

Kısmet Oteli'ndeyim İzmir'de; yeni evli bir çifti koymuşlar tepeme. Resepsiyona indim, "Ya beni değiştirin, ya onları" dedim, "Bunların hevesleri geçmez kolay kolay!"... Ben gürültüye hassas bir insanım. Uludağ'da boğuyordum çocuğun birini. Dört tane zengin aile veledi; dört dönüyorlar, koşmaca oynuyorlar. Hiç kimse de demiyor ki, "Burası kapalı bir yer..." Zaten oranın otelleri, berbat otellerdir. "Susun çocuğum!" demiyorlar. En sonunda kalktım kıyameti kopardım. Ben başımı dinlemeye geldim, mecbur değilim sizin koşmanızı çekmeye...

Bugün evinize ancak galoşla girilebiliyor. Gençliğinizde de bu kadar titiz miydiniz?

Belki de o zamanlar bu kadar titiz değildim. Yani o günkü imkânlarımla ne yapabiliyorsam... Yok canım! Temizdim, deli misin!

Kafama zeytinyağı sürerdim saçlarım dökülmesin diye. Bir gün evi temizledim, didindim, yoruldum; saçımın yağını unutup biraz uzanayım diye yatağa girdim. Bir kalkarım ki, kuştüyü yastık silme yağ olmuş. Param da yok ki, yenisini alayım. O yastıkları sökersin, kuş tüylerini çıkarıp banyoya koyarsın, tek tek bir güzel yıkarsın, sıkıp kaloriferin üstüne koyarsın ki kurusun... Sonra onları tekrar yastık yaptım.

Mesela ben, Garbis'te rahat yemek yiyemem. Pis olduğu için değil, evde köpek var onun için. Bir kahve içerim gelirim.

Çok sınırlamıyor musunuz kendinizi?

Yapamam, elimde değil, yapamam. Mesela ben bir yere gittim. Kediyi sevdiler, ekmek kestiler. Çok temiz bir kedi belki de, onlar kediyi çocuk gibi görüyorlar ama ben görmüyorum. Ben ekmeğin içini yedim ki, hayatta ekmek içi yemem, dışı kaldı. "Siz ekmek kabuğu sevmez misiniz?" dediler. Evde de ekmeğin iki ucunu yerim, ortayı yemem. Elma soyar verirler. Dilimli elma geldiğinde misafirlikte, ben yemem onu. Hayatta yemem. Onlar ikram olsun diye elmaları, portakalları soyarlar getirirler, hayatta! "Benim midem çok kötü, kusura bakmayın!"

Ankara'da çalışıyorum; ev yemeği, dolma falan seviyorum diye beni evlerine davet ettiler, kalktım gittim, -isim vermeyeceğim- tanıdığım bir insan. Giderken de, o zaman çok büyük yevmiye almıyorum ama ayıptır diye bir kutu çikolata yaptırdım. Ben bu çikolatayla altı ay dolma yerdim diye düşünüyorum kafamda. Kalktım gittim, böyle şey görmedim çocuklar. Pencerelerin ortası temiz, dışarıyı görebilmek için mecburen temizlemişler, geri kalanlar buzlu cam. Tesettür mü acaba dedim! Bir tencere geldi, o zaman anladım. Birden, bir kramp girer benim mideme, ben bir fenalaşırım güya... Öldüm dolma için ama yiyemeyeceğim, çok kötüyüm. Ay sen paket et akşam kulise getir; yiyemedim diye kulise getir!

Halbuki yeseniz ne olacak, ölür müsünüz?

Hayır, öğürürüm. Yani yiyemem ki, öğğğ çıkarırım. Ben temizim, Ümit *[Seyfi Dursunoğlu'nun yardımcısı Ümit Yazıcı]* benden iki misli temiz. Zaten temiz olmasa Ümit'le çalışamazdım ben. Anlatamam temizliğini, ben Ümit'in tırnağının rengini bilmiyorum. O kadar dipten keser ki, rengini dahi görmedim. Bu halimi anormal de bulmuyorum. Ama biraz daha iyi olabilirim, biraz daha görmezden gelebilirim. Bir akşam bir yere davetliyiz, Şakir'le kalktık gittik, bir meyhane... Mum ışığında yemek yiyorum, çıldıracağım. Yediğimi görmüyorum. Ve tabağın dışına bakarım ben, kayıyor mu kaymıyor mu? Kaymıyorsa eğer o bulaşıkta iş yok!

Dışının ne zararı var?

Bana zararlı... Yani onun dışı kirliyse, içi de çok temiz değil diye düşünürüm. Sokaktan gelirim, muhakkak elimi yıkarım. Ay bir gün bir şey oldu, Fatih Aksoy'u öbür evde yemeğe davet ettim. "Hadi çocuklar ellerinizi yıkayın, yemek yiyoruz!" dedim. "Ben elimi yıkamam" dedi. "Bu evde son yemek yiyişindir, bir daha gelemezsin" dedim.

Mesela her gün merdiven sildiriyorum. Her gün ama... Kardeşim iki günde bir sildir; hayır, her gün silinecek. Bakın, mutfakta bir el yıkama lavabosu vardır. El orada yıkanır, öbür lavabo tamamen sebzeye aittir, orada el falan yıkanamaz. Onun yanında bir havlu vardır. Elini yıkadığın zaman o havluya silersin. Ben yemekten sonra elimi yıkarım, havluya ağzımı da silerim. Ümit silmez ağzını... Çünkü ona el sürülüyor. Bu daha anormal bir durum. Gazete ilanıyla, bundan daha iyisinin bulunabileceğini tahmin edemiyorum. Ama onun için yani, beş sene bitiyor Ümit'le...

Ümit'i işe almanız da bir serüven olmuştur herhalde...

Evet, gazeteye ilan verdim. Yapılı, yatılı, koruma ve şoför aranıyor. Bu demiş ki, acaba bu bir kadın olabilir mi, ben bir gideyim. Kalkıp geliyor, beni görüyor, sûkutuhayale uğruyor. Fakat paraya da ihtiyacı var. 240 kişi başvurdu. Herhalde 50 kişiyle falan görüştüm. Ama evime insan alıyorum çocuklar, bu çok mühim. Onların ikinci görüşmeleri oldu da yine elendiler. Tam Popstar...

Oturuyorum, konuşuyorum; konuşunca defolar çıkıyor meydana. En son dörde düştü. İşte o dört kişiden biri Ümit'ti. Ama dişlere bakıldı, cep astarlarına bakıldı, topuklara bakıldı... Cep astarı kirliyse, o pis insandır. Cep astarını da nasıl göreceğim; yarabbim, bir türlü göremiyorum. Orada bir küllük var, "Verir misin bana?" dedim; eğilip küllüğü aldığı zaman cep astarını gördüm. Yüz temiz, efendi; ailesini soruyorum anlatıyor. Nereden gelmiş, neyin nesi anlatıyor. Fotokopiler getirildi, askeri kayıt alındı. Hasta mı değil mi, kan tahlili alındı. "Gelin bakalım" dedim artık üçüncü görüşmemizde, "Bir ay deneyelim..." Aldım, baktım biraz sakar. Biriki şey kırıldı, döküldü. Sonra hareketlerini biraz daha küçülttü. Ama çok antik bir abajurumu kırdı, hâlâ alacak bana...

Bir gün bir misafirim geldi, "Ne olur bir kahve yapar mısın misafirime" dedim, yaptı. Misafir dedi ki, "Ben bunu içemeyeceğim." Anla ki, ne kadar berbat! Ama çok dikkatli Allah için. "Bak Ümit, çocuğum" dedim, "Kahve çok az ısıda pişer. Altını çorba pişirir gibi açamazsın. Kahve 15 dakikada pişecek. O kahve güzeldir. Ben her gün sokağa çıkan insan değilim. Seni şoför olarak aldım, koruma olarak aldım; ama arabanın aküsü bitiyor da ben sokağa çıkmamış olabiliyorum. Ben tek başıma yaşayan bir insanım. Gerekirse makarna pişireceksin, gerekirse ütü yapacaksın, gerekirse makineye çamaşır atacaksın..." O da dedi ki; "Bunların hiçbirisini yapmadım ama yapmaya çalışacağım." Ve nitekim bir gömleği 20 dakikada ütülerdi, şimdi iki dakikada ütülüyor. Gösterdim, o da aldı. 17 sene beraber çalıştığımız

bahçrvanın karısı demiştir ki, "Benim size para vermem lazım, o kadar çok şey öğrendim ki sizden."

Zor, zor benimle yaşamak, onu biliyorum. Hiç olmazsa bilincindeyim.

Bunca titizliğinize rağmen evde bir kuşunuz var, üstelik adı da Huysuz. Çocukluğunuzda da evcil hayvanlarınız var mıydı?

Hayır, öyle kuş muş beslemek günahtı.

Peki, gelelim aşk hikâyelerinize... 72 yıllık ömre ne aşklar sığmıştır kimbilir?

Ben bunu rahatlıkla şöyle cevaplayabilirim. Bu çok özel bir şey, aşk hayatı insanın çok özel bir şeyi. Bakınız bu kadar senedir; televizyonlarda, basında hiçbir zaman bu konuyu açmadim, bu konuyu konuşmadım. Bunun ben çok özel olduğunu düşünüyorum. Bunu, okuyucumla da paylaşmak istemiyorum. Bunun bende kalması gerektiğini düşünüyorum. Onun için zannediyorum bu kitap da, aşk hayatımdan ziyade sanat hayatımla ilgili olacak. Mutlu olmayan bir beraberlik, Huysuz Virjin olduktan sonra, zaten tavsamaya yüz tutmuş bir beraberlik yaşadım. Yani, kale alıp üzerinde durup, uzun uzun konuşabileceğim bir konu değil. Bir ikincisi, konuşmak da istemiyorum. Bu konunun açılmasını da istemiyorum. Hayatımı okuyanlar, bu insan hiç aşksız yaşamış gibi de düşünebilirler. Ancak çok güzel insan olmam nedeniyle bazı taleplerin gelmediği anlamına gelmesin bu. Ama ben her işte olduğum gibi, bu işte de çok titiz davrandım. Yürüme ihtimali çok zayıf olan bir olayda veya çok eziyet çekebileceğimi düşündüğüm olayların tedbirini önceden almak yoluna gittim. O nedenle hayatımı yaşamadım, hayır. Özel yaşamımı sanatım için feda ettim. Özel yaşamıma fazla girmesek daha iyi diye düşünüyorum.

Çok sınırlamışsınız kendinizi...

Sınırladım ve hâlâ o sınır devam ediyor. Bu kadar disiplinli olmayı seviyorum. İyi mi, kötü mü; onun mütalaasını siz yapın.

Sizin tercihiniz tabii ki. Ancak, merak edilen bir insansınız. Sanatçı kimliğinizle biliniyorsunuz ama Seyfi Dursunoğlu olarak çok da bilinmiyorsunuz. Bu kitap daha çok bir Seyfi Dursunoğlu kitabı. Sizi anlatan bir kitap...

Canım, şöyle bir şey ama. Huysuz Virjin olmasaydı, Seyfi

Dursunoğlu'nun kitabı yazılmazdı herhalde. Huysuz Virjin'in varlığı nedeniyle yazılıyorsa, Huysuz Virjin'den ötürü Seyfi Dursunoğlu'nun rahatsızlıkları, sevinçleri kale alınmali. Öyle olması gerekli diye düşünüyorum.

Ama tabii, Seyfi Dursunoğlu ile Huysuz Virjin'i birbirinden ayırmak diye bir ihtimal yok. Huysuz'u yapan Seyfi Dursunoğlu.

İç içe geçmiş.

Seyfi Dursunoğlu, Huysuz Virjin'i bir günde düşünüp de yaratmadı, taa çocukluğundan itibaren adım adım örülmüş bir şey o.

Evet, farkında olmadan örülmüş de, kazak sonra bitti.

Peki, aşka bakışınız diye başlayıp, sizden soyutlayarak konuşalım o zaman...

Detaylı olarak onu anlatabilirim. Evliliğe büyük saygım var. Mesela benim karı koca tanıdığım bir aile olsa da, erkek gelip bana bir zamparalığını anlatsa; ben rahatsız olurum. Hanımını da tanıdığım için rahatsız olurum. Ya bana bahsetmemesini ya da bahsederse karısına ileteceğimi dahi söyleyebilirim. Bu kadar vefasızlığa tahammülüm yok. Günay ilk karısından ayrılıp Leman Sam'la beraber olmaya başladığı zaman üç sene Günay'la konuşmadım. Çocuğun var, bir karın var. Tamam, gençliğini yavaş yavaş kaybetmeye başlamış olabilirsin ama senin yaptığın egoistlik. Bu erkeklik değil. Yani, evlilik fedakarlık isteyen, tabi olmasını bilen insanların yapması gereken bir şey.

"Hürriyet" gazetesi bir proje yaptı, eski fotoğraflara sanatçılara yazı yazdırarak bir kitap bastı. Bana gönderilen fotoğrafa ben şunu yazdım: "Ancak şunun üstüne basa basa yazabiliyorum; kendine güvenen, gerektiğinde fedakârlık yapabilen, hoşgörülü olabilen, özel zevklerini frenleyebilen, mesafeyi muhafaza edebilen, bilimsel düşünen, olayların muhasebesini bencil davranmadan yapabilen kişiler evlensinler." Ne güzel yazmışım ayol! Ne güzel cümleler kurmuşum. Ay keşke hayatımı kendim yazsaydım, istediğim gibi yazardım...

Siz bu yazdığınız özelliklere sahip misiniz?

Bu saydığım özelliklere sahip olan insan sayısı çok az olduğu için evlilikte de mutlu olan insan sayısı çok az. Ama benim başka bir

mazeretim daha var. Bir sanatçılık mazeretim var. Ve ayrıca da hiç kimse gece kadın kılığında, gündüz de, ... bunu kabul etmez, edemez, hayır! Hani ben bir tiyatro sanatçısı olsam; bir seferinde kadını oyna, bir seferinde Moğol imparatorunu oyna; o olur. Ama tamamen parasını böyle kazanmış bir insanın evliliğinin iyi yürüyebileceğini zannetmiyorum; hayır.

Bu nedenle aşk kırgınlıklarınız oldu mu?

Tabii.

Kaldıramadılar yani.

Tabii, tabii... Tabii.

Kaç kere âşık oldunuz Seyfi Bey?

Öyle âşık oldum diyecek kadar âşık olmadım, hayır. Ben çok zor beğenen bir insanım. Kendimi de kabul ettirmem çok zordur. Benim kaidelerim, kurallarım vardır. Mesela Ümit izinliyse, bir yere gittiyse akşam, on birde eve gelecek. Gelmezse, iki dakika geçe kapı kilitlenir. Hayır; burası ev; otel değil. Yani ölçülü, saygılı, mesafeli. Bu şart!

Arkadaşlıklarımda, dostluklarımda, her şeyimde bu vardir; mesafeli ve saygılı olmak. Hiç de zararını görmedim. Ha, bugün telefonum çok sık çalmaz, gelenim gidenim çok olmaz, telefonsuz kimse evime gelemez; belki biraz yalnızım. Ama ben bu yalnızlığa alışmışım, hiç de rahatsız değilim. Mühim olan zaten, kalabalık içinde insanın kendisini yalnız hissetmesi. Yalnızım... Yalnızsam yalnızım. Kendine meşgale bul!..

Bu sizin tercihiniz...

Evet, tabii, bu benim tercihim. İstediğim an rakıyı masaya koyarım, on dakikada ev dolar. O, hiçbir şey ifade etmeyen bir kalabalık. Garbis'in dün köpeği ölmüş. Hastalanmış, doktor çağırmış iğne yaptırmışlar. Ay işim bitse de kalkıp gidip onun derdini paylaşsam diyorum. Yani böyle sevdiğim insanlar da vardır, ama sayısı çok azdır. Bundan ötürü de rahatsız değilim. Belki de bir yaştan sonra insanları daha iyi anlayabiliyorsunuz, affetme duygunuz artıyor. Gençken, önümde uzun ömür var diyorsun, üç sene dargın kalabiliyorsun. Şimdi artık çok sevdiğim bir dostumla üç sene dargın kalamam. Çünkü önümde çok fazla zaman yok. Yaşın verdiği bir atalet de olabilir, mizacım galiba daha ağır basıyor. O bakımdan, öyle deli divane olmadım hiç kimseye. Büyük aşk yaşamadım yani.

Hiç mi yaşamadınız?

Hayır, büyük aşk yaşamadım. Beğeni olmuştur ama büyük aşk yaşamadım. Büyük aşk yaşayacak şekilde yaşamadim çünkü. Hani bir insan sahneye çıkar, iner, kuru fasulye pilav yer, evine gelir banyo yapar yatarsa, ertesi gün de akşama kadar çalışacağını düşünürse... E yani, beyaz atlı prensin gelip beni bulacağı ortamı yaratmadım.

Biraz da titizliğinizle ilgili olabilir mi bu?

Onun da çok etkisi var. Yeri geldi diye söylüyorum, siz elinizi yıkamadan yemek yiyorsunuz. Bu beni rahatsız ediyor ama nasıl söyleyebilirim? Ha, bugün yıkadınız gördüm. Kendi ekmeğini kendi tutacak, kendi çatalıyla yiyecek halbuki; bana ne.

Ama biz elimizle yemiyoruz ki, çatal-bıçak kullanıyoruz. Üstelik ekmek de yemiyoruz.

Olsun, yine de yıkayın...

Sevim Tuna ile Amerika'dayız, gittik kumar oynadık. Makinelerle uğraşıyoruz, simsiyah oldu ellerim. Karnımız acıktı, yemek yiyelim diye gittik bir lokanta bulduk oturduk. O simsiyah ellerle yemek yedi. Yani dedim, ben bu kadının evinde yemek yiyorum, artık yememeliyim... O elle olmaz, artık bu kadar olmaz yani. Bunları düşünürken elim biletlere gitti, bir de ne göreyim yemek kumarhanede bedavaymış. Biz bilmiyoruz, çıktık dışarıda yedik, parayı kim ödeyecek diye birbirimizin yüzüne bakıyoruz.

Peki sevdiğiniz bir insanı kaybetme korkusu, üzülme korkusu da sizi etkilemiş olabilir mi aşklar yaşamamanızda?

Nasıl yani? Ben hayvan seviyorum, öldüğü zaman çok üzüleceğimi biliyorum ama yine de besliyorum. Yani bu evlenmemek için bir mazeret değildir bence. Sadece eşini kaybettiğin zaman üzülmezsin ki. Her kaybettiğin şeyin bir üzülme derecesi vardır. Bana göre bu çok makul bir mazeret değil. Her şeyin bir sevinci vardır, bir üzüntüsü vardır. Normal arkadaşınla darıldığın zaman da üzülebilirsin. Üzüntü sadece eşe mahsus bir şey değildir.

Yine eski haberlerinizden birinde evlilikten döndüğünüz yazıyor...

Bir dul kız vardı Fahrünisa diye, SSK'da yan yana çalışıyoruz; evlenmiş mutlu olamamış, çok da cici bir kızdı. Birkaç sene evvel, Kadıköy'den Moda'ya çıkan yolun oradaki parkta gördüm onu. Elinde simit, kafasında hiç saç kalmamış; böyle bütün kafası görünüyor, olduğu gibi.

Kanser tedavisi mi görüyordu acaba?

Hayır hayır, saç uzun ama seyrek. Gayet süfli... Ama böyle bir evlilik olsaydı, böyle olabilir miydi; belki de olmazdı. Fazla ileri giden bir durumumuz yoktu. Laflarıyla böyle bir şeyin olabileceğini hissettirirdi. İkimiz de çalışıyoruz, gülebiliyoruz, birbirimizden keyif alarak oturuyoruz konuşuyoruz, böyle bir şeyin olmasını istediğini hissettim. Ben kafamda muhasebesini yapıyorum işin ama o zaman Huysuz Virjin değilim, tamamen Seyfi Dursunoğlu'yum. İş yavaş yavaş Huysuz Virjin'liğe döndüğü zaman rahatsızlık hissettiğini farkettim. "Niye böyle bir şey yapıyorsun, başka yapılacak iş yok mu?" gibi laflar konuşulmaya başlandı. Bir müddet sonra, çocuğun biri akşamları onu alıp gitmeye başladı. Yani başka bir flört başladı. Zaten bizimki flört değildi. Öyle bir düşüncesi vardı kafasında. Benim de kafamda olabilirliği vardı olayın. Huysuz Virjin'liğin de eziyetini çektim zaman zaman.

Başka hikâyeleriniz de var mı gönül ilişkilerinize dair? Bir oje süren kızı bir de SSK'daki arkadaşınızı anlattınız.

Ermeni madamı da anlattım.

Detaylar yok ama...

Hiç detayı yok onun. Sarhoş kafayla kalkıp geliyorum, o da aynı odada yatıyor. Benim karyolam var ama o devamlı gelip giden bir insan değil. Ayda bir canı istediği zaman geliyor, iki gün kalıp gidiyor. İçkili kafayla geldim, yattım. Tamam, konu değişsin...

Değişmesin. Sonra ne oldu? İlkti değil mi sizin için?

Evet. Kötü bir ilk ama.

Sonra çapkınlıklara devam ettiniz mi?

Öyle çok çapkın bir insan değildim ki devam edeyim. Ancak eve bir kız geldi. İğfal edilmiş, başından bir şeyler geçmiş bir kız alındı eve yardımcı. Onu da ben harekete geçmeden ağabeyim marke etti. Ve

sonunda kız annemle babama, "Biz beraberiz, neden evlenmemizi düşünmüyorsunuz?" deyince, yola kondu.

"DOYA DOYA YAŞAMADIM, HAYIR!"

Dışarıdan bakıldığında son derece saygı uyandıran bir yaşam biçiminiz var. Ama sizin tarafınızdan bakıldığında; kendinizi kısıtlıyorsunuz, hayatınızı yaşamıyorsunuz.

Bunu yapmadığımı düşünün. Bu mesafeyi koymadığım takdirde, başka laflar gelir. Kaideli yaşadığınız zaman, siz de sıkılıyorsunuz kaidelerden ötürü. Ama bu işin ciddi devamı için bunları yapmanız şart. Bitkisel hayat yaşadım. Evet, yani hakikaten öyle yaşadım. Belki de bugün bu kadar sıhhatli yaşayabiliyorsam bu yaşımda, bu kaidelerimden ötürü bazı şeyleri önlediğim için bu kadar sıhhatli olabiliyorum. Her gün bir yerde içmeye gitsem, her gün biriyle bilmem ne yapsam, o zaman insanın bünyesi yorulur; kafası, bedeni, vücudu yorulur; her şeyi yorulur.

Kadının aşağılandığı, bir erkeğin kadın kıyafeti giymesinin ayıp kabul edildiği bir ülkede siz bunu başardınız. Çok zor bir şeyi başardınız.

Onu hep söylerim. Ve bununla hep iftihar ederim. Çok zor olan bir şeyi başardım. Çok meşhur olan insanlar var Türkiye'de, benden çok daha meşhur olan insanlar var ama onların yaptığı işte böyle bir ilginçlik, böyle bir riziko yok. Akrabalarım dahi ilk başta müstehzi karşılarken olayı, sonra sonra gördüğüm saygının farkına vararak düşüncelerini düzelttiler. Ama bu arada ne oldu, ben özel hayatımı yaşayamadım. Sanatçılığın bir bedeli vardır. O bedeli öderseniz sanatçı kalırsınız.

Siz bunun bedelini fena halde ödediniz galiba.

Evet. Çünkü yaptığım iş çok muhataralı *[Riskli]* bir işti. Şovum, sanat hayatım... Yanlış yapmamak için kendimden fedakârlık etmek zorunda kaldım. Ne bileyim, üç-dört arkadaşımla kalkıp bir yerlere gidip eğlenip, içip dağıtmak falan; hayır, hep bunlardan feragat ettim. Hep dikkat ettim. Hep derler, "Sizi bir yerlerde görmüyoruz" diye. Şimdi artık yaşımdan ötürü bir yere gitmek istemiyorum. O zaman halbuki gidebilirdim ama dikkat etmem gerektiği için hep kendimi kontrol

altında tuttum. Ömür gelip geçiyor, böyle muhasebesini yaptığım zaman, evet sanatçı olarak muvaffak oldum. Bir isim bırakıp gideceğim ama ben gittikten sonra ismim var mı, yok mu diye dönüp bakamayacağım... Bir ismi bırakmak mıydı mühim olan, yoksa doya doya yaşamak mıydı? Onu sorarsanız doya doya yaşamadım, hayır.

Pişman mısınız?

Bir gazeteci sordu: "Mutlu musunuz?" dedi. Ben de cevap verdim: "Mutsuz değilim" dedim. Ama mutluyum diyemedim, "Mutsuz değilim" dedim. Bundan zannediyorum birşeyler anlaşılmıştır... Çocuklar, dediğim gibi daha başka türlü bir hayat yaşamak isterdim, daha deli dolu yaşamak isterdim. Nitekim evden ayrıldığım zaman Emekli Sandığı'ndan gittim para aldım, maaşımı evde unutmuştum; akşamları evde şarap içerdim, hem de en ucuz şarabı içerdim ki, az masrafım olsun diye. Piknik, şarabın adı. Ondan sonra pavyona giderdim İstiklal Caddesi'nde. Kapıdan içeri girer girmez "Sensiz Saadet Neymiş" çalardı. Bu benim şarkımdı çünkü. Onu çalarlardı, demek ki nasıl müdavimi olmuşum. Pavyon müdavimi olmuşum.

Ancak o üzüntülü günlerim geçtikten sonra, sanat hayatına girdikten sonra pavyondur, tavernadır bu zevklerimi azaltmak zorunda kaldım. O biraz evvel söylediğim nedenden ötürü. Yoksa sanatçı değilken; gazinolar, tavernalar, eğlence yerleri, partiler, gezmeler tozmalar; bunların hepsini yaptım. Ama daha yapabilecek yaştaydım. Sanatçılık devreye girince o fedakârlığı yapmak mecburiyetini hissettim. O bakımdan, muhasebesini yaptığım zaman ya sanatçı olacaktım yahut doya doya istediğim hayatı yaşayacaktım. İstediğim hayatı da yaşayamazdım, çünkü param yoktu.

Yani hayat Huysuz'u yaşatmaktan ibaret mi olmalı, Seyfi Dursunoğlu'na da bir hak tanısanız ne olur?

İkisi beraber olamaz. İkisi beraber yürüyemez. Yürüyemez, bunun imkânı yok.

Bir tercih yaptınız. Huysuz Virjin yürüyecekti ve onu yürüttünüz, tamam. Şimdi, şurada oturmuş bu etamini işlerken; ben ne yaptım, iyi mi yaptım kötü mü yaptım, keşke kendimi yaşasa mıydım; neler geçiyor aklınızdan?

Uzun bir müddet kendimi yaşayıp sonra Huysuz Virjin olsaydım belki bir şeyler söyleyebilirdim. Bilemezdim ki yani; hayatımı yaşasaydım bugünkü rahata, bugünkü şöhrete, bugünkü saygınlığa kavuşur

muydum, bilemiyorum... Ama bana göre hayır. İşime zaman ayıramazdım gibi geliyor bana. Ayıramazsınız da. Gece yorgun argın, performansınız düşük olacak, yaratıcılığınızı kaybedeceksiniz; çünkü bütün gün başka bir şeyle me, gulsünüz. Artık akşam yapacağınız şeyi iş olarak yapacaksınız. Halbuki ben, bütün gün oturur akşama hazırlık yaparım. Başka düşüncem yok. Yani, "Vermeden alınmaz..." Bu bir atasözüdür. Bunu yapacaksınız. Böyle olduğu için bugün buyum, buradayım. Böyle olduğu için bu yerdeyim.

Sizin için burada olmak her şeyin üstünde ve çok mu önemliydi?

Şimdi bakınız, bu rahata erişmiş kaç sanatçı vardır Türkiye'de? Ben çok iyi bilirim, çok güzel kızdır, çok da iyi bir sanatçıdır fakat birisini sever, kalkar gider, on sene sonra geri döner; zannederki bıraktığı yerden devam edebilecek; hayır, muvaffak olamaz ve bu iş bitmiştir. O bakımdan, önümde misaller vardı. Ben de aynı şeyi yapabilirdim. O bakımdan, ne bugünkü maddi durumum olabilirdi, ne bugünkü şöhretim olabilirdi. Bunları zedelemiş olabilirdim eğer özel yaşantima ağırlık verseydim.

Hiç pişmanlığınız yok mu?

Hayır, pişman değilim. Üstelik kendi kafamla bu şovu buldum. Tatbik ettim ve bundan ekmek parası kazandım. Üstelik de, ne tarafa baksanız bir taklidim var. Eee, demek ki ben bir ekol olmuşum, herkes beni taklit ettiğine göre. Bu tatmini siz özel yaşantınızda bulamazsınız. Özel yaşantısını istediği gibi yaşayıp da çok mutlu olan fazla insan yok. Kaybınız vardır orada da, kazancınız çok azdır bana göre.

Şöhretin bedelini ödediniz yani...

Onu ağır mı ödedim zannediyorsunuz?

Hani içinizde kalan şeyler; ufak tefek, şunu da yapamadım...

Çok var o tabii. Çok var ama dediğim gibi mülahaza *[Düşünce]* yaptığınız zaman "Ya o, ya bu" diyeceksiniz. Bunu demeye mecbursunuz. Onun için de bunu seçtiysem, sonuçlarına da katlanmak mecburiyetindeyim.

Kıskanç mısınız?

Evet.

Çok mu kıskançsınız?

Kıskancım hakikaten, yani manyak derecede kıskancım. Tuhaf bir şey bu. Bir sanatçıyı da kıskanabilirim, arkadaşımı da kıskanabilirim. Kıskanırım yani, çok kıskancım. Zaman zaman da, niye bu kadar kıskancım; biraz daha natürel, normal olamaz mıyım diye düşünürüm. Mesela birinin evine gittim de çok güzel perdeleri var, ay benimki çok kötü diyerek kıskanırım.

Neleri kıskanırsınız başka?

Aslında her şeyi kıskanırım. Ben beslediğim kuşu bile kiskanıyorum. Bana gelmiyor terbiyesiz, orada duruyor kafesinde. Kapısı açık, gelmiyor bana. Ümit içeriye girince fırlıyor gidip omzuna konuyor. Ama ben de ne yaptım; çok pahalı yem alıyordum, şimdi ucuzundan alıyorum.

Başka neleri kıskanırsınız?

Vallahi her şeyi kıskanırım, aklınızın almayacağı kadar kıskanç bir insanım. Yani, komşumun bahçesinde bendeki ağaçtan varsa, onunki daha büyükse veya daha iyi çiçek açıyorsa, onu da kıskanırım. Bu bir hastalık bende. Arkadaşımı kıskanırım, her şeyi kıskanırım.

İlginç anekdotlarınız var mı kıskançlıklarınızla ilgili?

Hayır, yani orada frenliyorum herhalde kendimi.

Yani duyguyu yaşıyorsunuz ama çok fazla karşı tarafa geçirmiyorsunuz...

Geçirmiyorum. Mesela benim bir arkadaşım vardı, Hüsnü Adoran. Birine âşık oldu. Neyse bir gün tiyatroda karşılaştık, ayrılmışlar. Ee, ne yapmayı düşünüyorsun? "Kezzap atacağım suratına!" dedi. Şişeyi zor aldım elinden. Bir seferinde de jiletle duruyor. "Niye jiletle duruyorsun?", "Jiletleyeceğim!"... Ayol o jileti alıncaya kadar akla karayı seçtim. Yani kıskançlığım bu safhalarda değil. Çok kaliteli arkadaşlarim vardır!

Tutucu bir insan mısınız?

Galiba öyleyim. Frapan hiçbir zaman olamadım. Mesela en frapan rengim bejdir. Öyle. Yani rahatsız oluyorum.

Huysuz Virjin olmasaydı Seyfi Dursunoğlu hep bu sadelikte olur muydu?

Bazıları öyle diyor, "Sahnede o kadar renklisin ki, o yüzdendir". Hayır hayır, o değil! O yüzden değil. Evime de dikkat ederseniz bakın, cırtlayan bir renk yoktur. Bordo hiçbir zaman frapan bir renk değildir. Lila rengini hiçbir zaman göremezsiniz bende.

Günde ne kadar sigara içiyorsunuz?

Vallahi zenginlik olsun diye iki paket içiyorum! Hayır canım, hayır. Bir paketten az. Çünkü damar sertliğim var, doktor içmeyeceksin sigara dedi, balon yaptırmış insanım.

Ama içmeyin o zaman, niye içiyorsunuz?

Niye içmeyecekmişim? Keyif alıyorsam içeceğim, kim ne karışır?

Peki içkiyle aranız nasıl?

Durup dururken içmem. Bazen böyle pek bir efkârlanırsam, hani bir viski içer de pencereden denizi seyrederim. Çok üzüntülüysem kendi kendimle konuşurum ben. Kimse olmadığı için evde, kendi kendimle konuşurum çok; yüksek sesle...

Ne konuşursunuz?

O günkü konu neyse. Sevincim neyse, üzüntüm neyse... Onu konuşurum, onun tahlilini yaparım, o benim karşımdaymış gibi konuşurum, konuşurum. Hatta "Sen sus ben konuşacağım!" da derim. Sayma huyum vardır. Mesela, perdelerde kaç tane pile vardır onları sayarım. Şu karşıdaki pencereler mesela; sağdaki 25'tir, soldaki 24'tür.

Geniş omuzlu, sportmen bir yapınız var. Spor da yaptınız herhalde.

Spor yapmadım, ama bu dayak atan ablam Beylerbeyi'ndeki bahçeyi sulamak için kuyudan suyu hep bana çektirirdi. Ben tulumbanın başında habire çekiyorum, o da bahçeyi suluyor... O koca bahçeyi sulamak için yıllarca tulumba çeke çeke omuzlarım gelişti.

Aslında yalnızca bolca hareket ederek de sağlığınızı koruyabilirsiniz...

Yani mümkün olduğu kadar fırlarım, kalkarım, inerim, çıkarım bir şey yaparım. Hayır, sistemli olarak spor yapmıyorum. Bir tek havuz zamanı sistemli yapıyorum onu, yüzüyorum.

Yürüyüş bandınız da var ama... Onu televizyonun karşısına taşısanız, hiç anlamadan hareket etmiş olursunuz.

Ne şekilsiz olur, ya Rabbim... Olmaz, hayatta taşımam. Koyacak yer bulamadım, en sonunda aşağı indirdim zaten. Yanımda birisi olsa, beni dürten birisi olsa; "Hadi kalkın şöyle bir yürüyüş yapalım!" dese. Zaten yürüyüşe çıkıyorum, on adım atıyorum içeriye giriyorum.

Batıl itikatlarınız var mı?

Batıl itikadım var. Mesela atletimi ters giymişsem muhakkak düzeltirim. Hep önce sağ ayağımı kullanırım. Sanki işler ters gidecekmiş gibi gelir. Sahneye çıkarken bilemiyorum ama ayakkabı giyerken, çorap giyerken önce sağ.

Nazar, göz bunların hiçbirisine inanmam. Nazar boncuklarını evime süs olarak koyuyorum, yoksa nazara inandığımdan değil. Nazara inansam benim çatlamam lazım, 72 yaşında hâlâ göbek atıyorum. Bunu hep sahnede söylerim. Erdoğan Sevgin, duygu sömürüsü yapıyorsunuz diye bir yazı yazmıştı benim için. Bir gün beni izlemeye geldi. Programimda -o zaman 69 yaşındayım- 69 yaşında eğer dikkatli yaşarsanız, itinalı yaşarsanız, benim gibi şov da yapabilirsiniz, zıplayabilirsiniz de. Hatta evlenebilirsiniz de. Daha güzel günleri yaşayabileceğinizi de düşünebilirsiniz" gibi laflar ettim. Sonra telefon açtı bana, "Haklıymışsınız yaşınızı söylemekle. İnsanlara moral veriyorsunuz" dedi.

Hep yaşlandım yaşlandım diyorsunuz, hakikaten kendinizi yaşlı hissediyor musunuz?

Hayır. Hissetmediğim için yaşlandım diyorum zaten.

Tamam, sadece yaş almaktan söz ediyorsunuz o zaman.

Ona da mani olamıyorum.

Gençken, beni Fatih'te bir falcıya götürdüler. Bir arkadaşım, illa seni götüreceğim dedi götürdü. Kadın zaten hiç severek bakmadı. Pazar günüydü, kapıyı açtı, arkadaşımı tanıdığı için bizi zorla içeriye aldı ve lütfen fal baktı. "Sen bir kaza geçirip sakat kalacaksın!" dedi bana, bir

de "Ancak 40 yaşından sonra meşhur olacaksın, çok zengin olacaksın..." Aklimda kalanlar bunlar. 40 yaşımdan sonra şöhret oldum, zengin oldum. Ay ayıp! Biraz paralı oldum ve hâlâ kaza gelecek diye bekliyorum. Geçen gün uçağa bineceğim, Günay böyle böyle, dedim; "Nasıl olsa uçaktan sakat kalmazsın, bin git" dedi.

Tabii, garantili bir şey.

Niye garanti? Menderes Londra'da düştü, sağ çıktı. *[1959 yılında Başbakan Adnan Menderes'i taşıyan THY uçağı iniş sırasında Londra yakınlarında düştü, 14 kişi öldü, Başbakan hafif yaralı kurtuldu].*

Neyse, zaten fala inanmam. Bir tek rüyaya inanıyorum. Çünkü; Tanca'dan ayakkabı alacağım, para biriktiriyorum, bir an evvel almak istiyorum. Annemden biraz para aldım ve pazartesi Tanca'dan ayakkabımı alacağım. Günlerden cumartesi. Bir cüzdanım vardı, kare bir cüzdan; çok şıktı. Paralar onun içinde, cüzdanım ilk defa bu kadar kabarık. Pazar günü de sinemaya gideceğim. Cumartesi akşamı yattım, rüya görüyorum: Dolmuşa biniyorum, Üsküdar'a gidiyorum, paramı ödüyorum, oradan Kadıköy'e geçiyorum, ayakkabımi alıp paramı ödeyeceğim, cüzdan yok. Düşürmüşüm cüzdani. "Anne, böyle böyle bir rüya gördüm" dedim. "Alma cüzdanı yanına" dedi. "Aaa, paramı bırakmam hiçbir yere..."

Pazar günü Beylerbeyi'nden dolmuşa bindim Üsküdar'a gittim. Üsküdar'da dolmuşa ödedim paramı, Kadıköy'e gittim, cüzdan yok... Yürüye yürüye Kadıköy'den Beylerbeyi'ne geldim. Ondan sonra rüyaya inanır oldum. Hiç onu unutmam, hayatımda unutmam. Onun için rüyaya inanıyorum, başıma geldiği için inanıyorum.

Başka rüyalarınız da var mı böyle?

Ben bir tek bunu hatırlıyorum, çünkü canlı bir olay. Öbür taraftan fare görürsen iyidir, pislik görürsen kötüdür, erkek uzvu görürsen rüyan bozuluyor. Niye onda bozuluyor, onu da bilmiyorum. Bende bozulmuyor. Çöplükte, pislik içinde kendini görürsen iyidir, tertemiz görürsen kötüdür, atın üstüne binmiş gidersen iyidir falan..

Bazı psikiyatrlar rüya çözümlemesi yaparak kişiyi çözüyor.

Ben şunu söyleyeyim; tabii ki bu çok iptidai bir görüş, bunu kabul ediyorum ama yine de söylüyorum. Eğer ben kendi problemimi kendim çözemiyorsam başka birisinin çözebileceğini ve bana yardımcı

olabileceğini düşünemiyorum. Çok tuhaf bir şey çünkü. Benimle ilgili olan bir olayı en detaylı ben bilirim, çözümünü de en detaylı ben bulabilirim düşüncesindeyim. Psikiyatriste giderler, anlatırlar anlatırlar... Bunun sadece sıkıntını veya sırrını bir insana vermiş olmaktan başka bir yararı yok. Bana Allah izan vermiş, akıl vermiş; ben niye mütalaa etmeyeyim kendi problemimi ki? Papazlara günah çıkarırlar ya, ona benzetiyorum ben bunu.

Psikiyatr ve psikologlar ayna görevi görüyor aslında... İnsanın kendisini, gerçek yüzünü görmesini sağlıyor.

O zaman aynaya bakayım.

Kendi başına baktığında insan gerçeği değil, görmek istediğini görüyor genellikle.

O zaman realist değilsiniz. Demek bir başkası realist olarak görebiliyor, sizi size anlatıyor.

Pekâlâ, madem öyle, o zaman size amatörce de olsa bir psikolojik test yapalım. Biz bir cümleye başlayacağız, siz tamamlayacaksınız. Başlıyoruz!

Ünlü olmak... çok sevilmek ama yalnız kalmak.

Yapmayı en çok sevdiğim şey... bir şeyi bozup yeni bir şey yaratmak.

İnsanlar bilseydi çok şaşırırdı benim... insanlardan çok uzak yaşamayı sevdiğimi.

Asla kimseye söylemeyeceğim öyle şeyler var ki... size dahi söyleyemem.

Hayatımda öğrendiğim en önemli şey... dürüst olmak.

Bugüne değin başıma gelen en büyük felaket... dürüst olduğum içindi.

Ve o olay bana öğretti ki... çok dürüst olmak iyi bir şey değil. Vallahi öyle.

Peki vazgeçtiniz mi dürüst olmaktan?

Hayır, vazgeçmedim ama çok dürüst olduğunuz zaman karşınızdakini rahatsız ediyorsunuz. Sen çirkinsin diyorsun mesela veya ruhen sen normal değilsin diyorsun, bunu dürüst olarak söylüyorsun, karşındaki için o bir yıkım oluyor. Sizce öyle değil mi? Bence öyle. Bana geçen gün Ümit, "Seyfi Bey çok buruştunuz" dedi. Ve bunu ikinci defadır söylüyor. Ceket nasıl ütülenir, onu öğrettiğim için burnumun dibinde; onun için görebiliyor yakinen. İkinci defa söyledi, sinirlendim bu sefer. "Affedersin, 72 yaşına gelen bir insan da mermer gibi olmaz herhalde" dedim. Yani normal bu. O dürüstlük yaptı, bunu bana söyledi. Belki de bunun farkına varin da, ne yapacaksanız bir an evvel yapın gibi...

Yaşamımın en mutlu anı... en sevdiğim insanı terk ettiğim an. Kendimi dünyanın en büyük insanı gördüm.

Güçtür terk etmek.

Güç tabii. Elbiselerini demir kapıdan dışarıya verdim, "Hadi güle güle," dedim. Çünkü affedilemeyecek kadar büyük bir hata yaptı. Gönlüm affetmek istiyor, fakat hata o kadar büyük ki, affedebilmemin imkânı yok. O an çok mutlu oldum yani.

Mutluluğun sırrı... görmemek, duymamak, hissetmemek; galiba bu.

Bayılırım... dürüst olan insana.

En sevdiğim, hoşlandığım, rahat hissettiğim giysim... donum herhalde. Onun darlığı ne kadar büyük bir rahatsızlıktır. Geçen gün devamlı popom kaşınıyor, ay ne oluyor bana dedim. Tabii 90'la yıkarsan kilotu, lastikleri iğne gibi olur. Ben de mayasıl filan zannediyorum.

Bana göre mükemmel bir cumartesi gecesi... ancak, sevdiklerimle oturup iki kadeh içki içmektir. Biz bu cumartesi gelelim demeyin ama...

Hayatımın müziği... Klasik Türk Müziği tabii ki. Ben gamlı hazan, sense bahar, dinle de vazgeç.

Bir günlüğüne görünmez olsaydım eğer... Bush'un yatak odasına girerdim.

Aa, ne yapacaksınız orada?

Bütün dünyanın, ağzından çıkacak bir lafla ödü koptuğu bir insanın o özel anını görmek bana çok enteresan geliyor. Orada ne basittir, kim bilir orada ne ucuzdur.

Beni en çok kızdıran şey... sevmediği halde seviyormuş gibi görünmek.

Dünyanın en güçlü, kudretli insanı olsaydım eğer... milletlerarasındaki sınırı kaldırırdım. İnsanları tek lisanda, tek Allah'ta, tek düşüncede birleştirmeye çalışırdım. Yani, Yunanistan'la birbirimize giriyoruz, Ermenilerle bilmem ne oluyoruz. Bunlar beni çok üzüyor, çok rahatsız ediyor.

Aile yaşamının en iyi yanı... sık sık birbirlerine girmeleri. Aile yaşamının en kötü yanı... Birbirlerinden bıktıkları halde, birbirlerini seviyormuş gibi görünmeleri.

Öldüğüm zaman muhtemelen ardımdan... yeğenlerim birbirlerine girecekler.

Eğer para benim için hiç dert olmasaydı... yaşamın da bir anlamı kalmazdı.

Tüm zorunluluklardan kurtulup bir gün köşeme çekildiğimde... eğer iyi yaşamış isem ne mutlu bana derim. Dünya çok daha iyi bir yer olacaktı eğer... iyimser düşüncelere hakim insanlar olabilseydik.

Benim kahramanım... sizin sıçanınız olabilirdi.

Bir kahramanınız var mıydı peki?

Benim için Atatürk bir kahramandır.

Gelecek için en büyük umudum... Hollywood'a gidip bir film çevirmek.

Ciddi misiniz?

Ciddiyim. Çok istiyorum. Niye istiyorum biliyor musunuz? Bakınız; basından biri gelir, siz şöyle büyüksünüz, siz şusunuz, siz busunuz... Ben yaptığım işi biliyorum. Dünyada çok az insanın yaptığı ve muvaffak olduğu bir işi yapıyorum. Sayıyla, beş tane yok bundan. Beş tane yok çocuklar, üç tane var. Ancak, bir haber çıkacaksa benim resmim en altta küçücüktür. Memeleri büyük ve açık olan birisinin

resmi, muhakkak ki en yüksek ve en yukarıdadır. Bu düşünceye sahip olan bir insan bir şeyi basarken, o kadar değerli bir insanin resmini koymaz veya küçücük koyarken üzülmez mi? Ben bunları yaşadım.

Senelerce bir gazinoda çalışmamı istiyor adam; yalvarıyor yakarıyor, kıyameti koparıyor; kabul ediyorum, gidiyorum bakıyorum; neonda en küçük benim ismim yazılmış. O zaman gelmeyin, o zaman istemeyin. Eğer benim bir değerim varsa, bir seyirci potansiyelim varsa buna göre davranın... Yok oradaki karının biri ya onun dostudur, ya assolist "Ufak yazın altta," demiştir, böyle haksızlıklarla uğraştım senelerce. Hollywood'a gideyim bir başrol oynayayım ve ondan sonra bütün dünya bayılsın, Oscar'lar alayım ve uçaktan inerken basınla karşılaşayım. Hepsinin suratına tüküreceğim, "Değerimi şimdi mi anladınız?" diye. Bu basın için de geçerli, televizyon için de geçerli, bazı siyasiler için de geçerli.

Ben Türkiye'de olmasaydım -ukalalık kabul etmeyin- ama ne bileyim bir Jerry Lewis, bir Bob Hope niye olmayaydim ki?.. Günay'ın mülk sahibi Amerika'ya gitmiş, New York'ta demişler ki, "Huysuz Virjin'in şovu gibi program yapan bir yer var, görmek ister misiniz?" "Çok isterim" demişler, karı koca gitmişler. Dönüp gelirken adam bana nefis bir robdöşambr getirdi, ama nefis bir şey. Karısı da çok güzel iki küpe hediye getirdi, sonra çalındı onlar. Ve bir mektup...

Ama ben bunlara değer veren insan değilim ki, o mektubu sakla işte. "Seyfi Bey, New York'a gittik, böyle böyle dediler, biz on dakikada bir ancak gülebildik, tebessüm edebildik. Sizin değerinizi Amerika'da anladık. Lütfen hediyelerimizi kabul ediniz" diye bir yazı. Buyurun yani, ben eğer devamlı arka arkaya böyle pat pat pat pat insanları güldüremezsem üzülürüm.

Fıkra anlatırsan, herkes güler fıkranın sonunda. Ama o değil, o fıkra boyunca eğer güldürebilecek kadar güldürü yapabiliyorsam o gün muvaffak olmuşumdur. Ki, ben de biliyorum yani, ne kadar sıklıkla espri yaptığımı, insanları güldürebildiğimi biliyorum. Çocukken de, nereden öğrenmişse Selahattin Ağabeyim Hollywood kelimesini, "Seni büyüdüğün zaman Hoolywood'a götüreceğim" derdi; ama daha küçücüğüm, "Ağabeyim beni Hollywood'a götürecek" derdim herkese.

Gelecek bana... umut vaat ediyor.

Annelerin iyisi... gerektiğinde ceza vermesini bilendir.

En büyük kabahat... karşılık beklemeden sevmek. Evde olduğum

zaman... temizlik yaparım.

Amirlerim... beni hiçbir zaman sevememişlerdir. Bütün becerikliliğime rağmen sevememişlerdir, çünkü benim isteklerim onları rahatsız etmiştir. Onların alıştıkları bir tarz vardır, o tarzın dışına çıkmak amiri rahatsız eder. Veya maiyetinde çalışan bir insanın amiri yönlendirmeye kalkması onu rahatsız eder. Bende bu yön vardır. Ben SSK'da neredeyse genelge çıkarttıracaktım. O kadar manasız yazışmalar, o kadar memuru manasız yere meşgul eden muamele var ki. O bürokrasiyi bertaraf edip, hıfz etmişimdir *[Saklayıp kaldırmak]* ki "Çok doğru sizin yaptığınız" demek zorunda kalmışlardır.

Babam... tahammülü çok güç, dışarıya karşı çok sevecen ve kendisinin yaptıklarını başkasının yapmasına tahammülü olmayan bir insandı.

Sorunlarım... zannederdim ki zengin olursam azalacak; çoğaldı ve memuriyeti arıyorum. Bütün samimiyetimle söylüyorum.

Ben... gamlı hazan...

Hayat... acımasız. Hakikaten acımasız. Mutlu olmak için çaba sarf ediyorsun. 72 yaşındayım; karı koca ahbaplarım çok fazla ama bugüne kadar hiç duymadım mutlu olduklarını. Demek ki mutluluk çok zor, hayat acı.

Kadınlar... bence zeki olmalıdır. Akıllı bir kadın bence kadındır. Ancak buna çok az rastlıyorum ve kadınlar aptallığından ötürü kaybederler hayatta hep.

Erkekler... ani zevklerini frenleyebilecek cinsten olsalardi, onlar da daha mutlu olurlardı.

Annem... babama nasıl tahammül etmiş hep şaşarım.

Ben daha gençken... dünya daha güzeldi. Arkadaşlar... zor zamanında bulamadığın cinsler. İlerideki işim... bir randevuevi açmak.

En ayıp şey... randevuevi açıp...

Nefret ettiğim... şey, çok namuslu olmak.

Babamı severim fakat... bu sualler delirtir insanı yani fakat sevemiyorum. Hakikaten sevemedim babamı. Annemi ne kadar çok

sevdiysem, babamı sevemedim. Çok büyük bir ilgi, bir ilgiyle bir yere kadar geliyorsunuz, ondan sonra büyük bir ilgisizlik. İstikrar yok, sevgisinde istikrar yoktu. Kız çocuklarını çok sever, erkek çocuklarını sevmezdi. Ablalarımla alt alta üst üste şakalaşırlar; ben bir şey yapsam, "Ne oluyorsun kendine gel!" Anlatmaya çalışıyorum, izah etmeye çalışıyorum... Mesela bir gün eniştemle kavgalıydı; enişte gelmek üzere, itiraz ediyor karşılaşmam diye. "Babacığım," dedim, "Siz büyüksünüz." "Ne karışıyorsun sen be, bacak kadar çocuk!"... Bacak kadar çocuk değildim, SSK'da memurdum, 28 yaşında falandım. Orada ne yaşı hesaba katıyor, ne başka şeyi. Hiçbir şeyi hesaba katmıyor. Bunlar bende iz bırakan şeylerdir...

İsteğim... öldükten sonra anılmaktı, bir isim bırakarak gitmekti; bunda muvaffak oldum. Onun için rahat ölebilirim artik.

Durun, daha erken...

Samimi söylüyorum, ay öldüğü iyi oldu denmesin. Hastalanayım, gelsin yeğenlerim, "Sen git", "Ben bugün gidemem", "Sen bak", "Ben bakamam"; bunları yaşamak istemiyorum. Ve eğer iyi insansam -Allah katında söylüyorum, beni iyi kabul ediyorsa- bunları bana çektirmeden gideyim. Yani olay, bakılmam bakılmamam da değil. Filmlere bakıyorum; Kirk Douglas kayalardan atlardı, bilmem neler yapardı; şimdi adama nüzül *[Felç]* inmiş, sağ elini sol eline götüremiyor. Veya ne bileyim; Fred Astaire, Gene Kelly... Adamlar felç oluyor, ondan sonra ölüyor. Yani bunlar olsun istemiyorum. Bu kadar canlı yaşamışım, bu kadar hareketli bir insanım; bir felç gelip de tek tarafımı sürüye sürüye senelerce yürümek istemiyorum. Başkasına bağımlı olarak yaşamak çok zor. Şunu sıkılmadan söyleyebilirim, bütün rahatlığımla; mesela tedavisi olmayan bir hastalığa duçar *[Yakalanmak]* olduysam eğer, ben intihar ederim rahatlıkla. Rahatlıkla ederim. Kanser olunca da intihar edilemiyormuş, çocuklar. Her gün bir şey çıkıyor ya tıpta, kanser için. Düzelirim düşüncesi... Belki de öyle olurum, bilmiyorum; büyük söz söylemeyeyim. İntihar etmek de çok büyük bir kuvvet isteyen bir şey.

Nasıl intihar edersiniz, mesela camdan mı atlarsınız?..

Hayır, ne münasebet. Onları yapmam. En nezih olanını... Huysuz Virjin makyajı yaparım, kafama peruğu takarım, en seksi pozları yaparım, hap içer, en yakın arkadaşıma telefon eder, basına haber vermesini isterim.

Yalnızken... galiba daha mutluyum.

Ailem asla... istediğim işi yapmakta bana yardımcı olmadı. İyi arkadaşlar... kötü günde belli oluyor. İçin için korkuyorum... bu yaştan sonra sevmekten.

Sevginin yaşı var mıdır?

Yoktur, maalesef yoktur da, onun için söylüyorum. Onun için korkuyorum tabii.

Niye bu kadar korkuyorsunuz?

Bu yaştan sonra sevmek bence rezillik. Kesin rezillik yani... Ben şimdi birini sevecek olsam, işime yarayacak birini severim. 70 yaşında birini sevemem. Bu tabiat kanunu. Ve zaten seyir hep aynı: Gençken kazanırsın, bir yaşlı ile beraber olursun, biraz imkân sağlarsın, kendini düzeltirsin. Sen yaşlanırsın, sen başlarsın vermeye; sen verirsin ve biter gidersin. Bunun böyle seyrettiğini bildiğim için, bu seyri bozmak için bitkisel hayat yaşadım. Bu eziyeti çekmemek için bitkisel hayat yaşadım. Artı, tabii ki sanatçılığımın da etkisi var. Benim ahbaplarım var böyle, "Ah, o kadar iyi insan ki aklın durur. İşimi de ona devrettim, bir de araba aldım, bir de ev aldım" derler. İki ay sonra telefonla konuşuyoruz, "Ah ne halt etmişim, hepsini aldı, çekti gitti..." Hiç olmazsa bunu demeyeceğim. "Hepsini aldı, çekti gitti"yi dedirtmeyeceğim.

İşlerin başında ben olsam... hiç yanımda çalışan işçi olmaz. Hak eden olmaz. Ben Günay'da çalışırım, tırnak muayenesi derim, çağırırım garsonları. Kol altı muayenesi.

Babam hiç... bir zaman bana şefkatli davranmadı.

Eğer annem... akıllı olsaydı çoktan boşanırdı, biz de rahat ederdik.

Sinirlerim... olmasın isterdim. Sinirlerim tedavisi olmayan tek uzvum olduğu için, elimden geldiği kadar onları rahatsızlandırmamaya çalışıyorum. Tek tedavisi olmayan sinirdir biliyorsunuz.

Zihnim... yaşıma rağmen çok iyi.

İnsanların çoğu... menfaatperest.

Kardeşlerim... Kardeşlerim... Kardeşlerim... Bu cevaplayamayacağım bir sual.

İçin için umduğum... şeyler tahakkuk etseydi ki, bu çok zordu. Çok mutlu olurdum.

Neydi bunlar?

Yine bunların içine dürüstlük giriyor, sevgi giriyor, menfaatsizlik giriyor, samimiyet giriyor.

Keşke babam... olmasaydı.

Ne yazık ki ben... Türkiye'de doğdum, Türkiye'de yaşıyorum dersem bütün Türkler öldürürler beni. Ne yazık ki ben, sanatçı oldum ama kadın sanatçı olmadım. Türkiye'de tek geçerli olan şey, kadın sanatçı olmak. Şöyle bir bakıyorum, iki şarkısını arka arkaya dinleyemeyeceğim sanatçılar nerelerde, ben nerelerdeyim?..

Tahsilim... çok daha fazla olsun isterdim. Karşımdaki insanların kültürümden ötürü benden tir tir titremelerini isterdim.

Bilgi imparatoru mu olmak istiyordunuz?

Dün Ali Poyrazoğlu'nu izledim; bir insan bu kadar mı güzel konuşur, bir insan bu kadar mı düşünmeden, rahatlıkla cevap verir... Bir insan bütün dünyanın rahatlıkla kabul edeceği yorumlar mı yapabilir; yani şaşırtıyor beni Ali.

Vücudum... uzun seneler çok güzeldi.

Elimden gelse... bazı insanları bir kaşık suda boğarım. Kendi kendimi kontrol etmekte... zorluk çekmiyorum.

Unutmak istiyorum... hayır, o zaman bunamış olurum. Hiçbir şeyi unutmak istemiyorum.

Başkalarının zayıf tarafları... nı şovuma hiçbir zaman alıp, onları gülme konusu haline getirmedim.

Hayatımı yeniden yaşayabilseydim... insanlarla münasebetimin en az olacağı bir iş seçerdim.

Ama işiniz bir bakıma tamamen insanlarla ilgili...

Dolaylı olarak ilgili. Ben bir yerde fabrikatör olsaydım, bütün o

işçilerin problemleriyle, dertleriyle, müdürüyle uğraşmak zorunda kalırdım. İnsanlarla uğraşmak çok zor. Çünkü zevkler çok farklı, davranışlar çok farklı, fikirler çok farklı. Bu farklarla uğraşmak çok zor.

Çalışmalarım... ve sebatım bana bu günlerimi getirdi. Bana göre önemli kişiler... kendilerini büyük kitlelere kabul ettirebilmiş kişilerdir.

Evde her şey... yerli yerinde olmalı, toz olmamalı, pis olmamalı.

Bir amirde veya öğretmende... aradığım şey toleranslı olmak.

Yalan söylemek... bence çok büyük bir ayıp.

Hiç olmazsa ben... en az yalan söyleyerek yaşayan insanlardan biriyim.

Bugüne kadar yaptığım en kötü şey... hak etmeyen insanlara bazı imkânlar sağlamış olmam.

Her şey bozuk, ters gittiği zaman... kendimle iftihar ediyorum. Çünkü ben düzgünüm, ben mütevazıyım, ben de her şey doğru gidiyor diye düşünüyorum.

Peki, sizde her şey bozuk ve ters gittiği zaman?

Ben bu evi yaptırdım, bu ev bana çok pahalıya çıktı ve çok kötü bir ev. Böyle güzel görüyorsunuz. Parkeler yürüdüğün zaman çatır çutur ediyor; aşağının yarısı mermer, yarısı granit. Mermeri parlatmak istediğiniz zaman granit matlaşıyor, graniti parlatmak istediğiniz zaman mermer matlaşıyor. Bunu mimar bilecek, yani Selim Türkbaş. Ya ikisini de granit yapacak, ya da ikisini de mermer yapacak. Bütün bu aksaklıkların neticesi ve mimara evi teslim etmemin neticesi; herhalde ben bu parayı helal kazanmadım ki, olay böyle oldu dedirtti bana. Batıl diyorsanız, işte böyle düşünüyorum. Mimarın yeteneksizliği. Benim de basiretim bağlandı; ne iş yaptığını, hangi evi yaptığını, ne inşaat yaptığını bilmeden bir insana ev yaptırdım... Böyle yorumluyorum, demek ki helal değildi bu para. Ha, şimdi ben bu evi iki misline satarım. O zaman da şöyle düşünmem lazım; çok helal paraymış. Ama olay bu değil tabii. Zaman geçti, her şeyin fiyatı arttı. Bunun da fiyatı arttı. Benim artmadı, aynı fiyatla çalışıyorum.

Yaşlandığım zaman... yaşlıyım artık, zamanı yok. Şunu tespit ettim;

daha uysal, daha sabırlı, daha toleranslı oldum.
Geceleri... ortada yani, herkese özel bir şeydir geceler, onun için daha fazla yorum yapmak istemiyorum.

Başkalarına göre ben... hep merak ederim iyi miyim, değil miyim. Kendime göre iyiyim, ama başkalarına göre iyi miyim, bilmiyorum?

Sanatçı olarak mı, insan olarak mı?

İnsan olarak, sanatçı olarak; hepsi dahil. Her insan kendini iyi görüyor. Yani hırsız bile ihtiyacım vardı da çaldım, ben kötü insan değilim diyordur herhalde.

Ailemin bana karşı tavrı... her zaman çok müspet olmadı.

Sıkıntım olduğu zaman arkadaşlarım... tek müracaat edebileceğim merci oluyor.

Kurtulmak istediğim korku... yok.

Emir verdiğim zaman... yapılmasını isterim.

Annemi severim fakat... babamı sevmem.

Sağlığım... şükrediyorum. Sağlam doğmuşum, sağlam yaşadım. Bu yaşımda da sağlamım. Buna şükrediyorum.

Evet, sınavı başarıyla geçtiniz. Yorumlarını da okuyucular yapacak artık. Peki, hayatta aklınızın kaldığı şey ne? Ah be dediğiniz....

Çok şey var, hepsini söyleyemem şimdi. Aklımın kaldığı şey... Evet; acaba 20 yaşında sahneye çıksaydım ki, ben 70 yaşında da çok güzel bir kadın oluyorum, 20 yaşında kim bilir ne olurdum... Ahu falan olurdum herhalde. Acaba halk beni kabul eder miydi? Acaba o yaşta çok güzel bir kadın gibi görünsem, gene Huysuz Virjin'lik yapsam kabul edilir miydim?

Bu hiç bilemeyeceğimiz bir cevap.

Hiç bilemeyeceğimiz bir cevap ama arkadaşlarla konuştuğumuz zaman yüzde 90, hayır kabul edilmezdi diyor. 20 yaşında çok güzel bir kadınım; oradan bir erkeğe "Hadi yatalim!" dediğim zaman adam memnuniyetle kabul eder. "Aaa, dünden razıyım, ne kadar para

istersin?" diye cevap verebilir.

Sizin gençlik yıllarınızda, 1950'li yıllarda, İstanbul bugünkünden çok daha kentli özelliklere sahipti. Devasa bir köy haline gelmemişti henüz. Çok daha genç ve güzel bir Huysuz Virjin de kabul görebilirdi belki.

Ama her şey farklıydı. Şimdi adam kitap yazıyor, eşcinselliğini rahat rahat anlatabiliyor. Orada ben hep kendimi düşünüyorum. "Ben kabul edilebilir miydim, edilemez miydim?" O zaman bu tip münasebetler şimdikinden çok daha gizli tutulan, konuşulması tabu olan şeylerdi. Yani o durumda olabilir miydim? Ama mülahaza neticesi onu çıkarıyoruz. Komedi olmazdı. Ve düşünemiyorum böyle 20 yaşında kadın kılığına girip de şov yapan... Hep bir komedi görmelisin, gülecek bir şey görmelisin. Ben çok şık sahneye çıkmaya çalışıyorum. Çok şık da çıktığımdan eminim. Ama muhakkak ki, gülünecek bir şey; ya konuşmamda ya bakışımda, bir şeyi gülünecek hale getirerek çıkıyorum. Yoksa tapon çıkmak çok kolay. Çorapsız, ayakkabısız çık, kıllı kıllı bacaklarınla öyle yap, böyle yap.

Bir de şu var; 20 yaşında şimdiki kadar o pratik zekâm olacak mıydı?

20 yaşınızda da şarkılar söylemiş, dans etmişsiniz...

Düğünlerde müğünlerde falan yani.

Aslında Huysuz'la siz zekânızı öne çıkarıyorsunuz ve bu sizi mutlu ediyor.

Evet, hazırcevaplığım tabii. Onun için taklidimi kimse yapamıyor. Yelteniyorlar, yapıyorlar, dozunu kaçırıyorlar, ucuzluyorlar; başka bir şey oluyor, evet. Onun için hâlâ "Teksin" diyebiliyorlar bana.

Şöhret sizi şımarttı mı?

Zannetmiyorum. Olumlu ya da olumsuz cevap vermeyeyim ama hâlâ SSK'daki arkadaşlarımla oturup konuşmak, onlarla sohbet etmek, eski günleri yad etmekten hoşlanırım. "Artık ben şöhretliyim, bunlarla ne konuşayım" diye bir düşüncem olmadı. Onlarla irtibatımı devam ettirmek ihtiyacını hissettim, çünkü onlar benimle başka şeyleri paylaştılar senelerce. Diğer arkadaşlarım da öyle. Hepsini evime çağırdım, izzet ikram yaptım.

Değişen ne oldu; ben tanınan bir insan oldum, onlardan daha çok

param oldu. Başka bir şey değişmedi ki. Bu da bir insanın değişmesi için bir neden değildir diye düşünüyorum. Kendimi tahlil ediyorum, hiçbir zaman şımartmadı şöhret beni. Ve mütevazı olduğum müddetçe daha çok sempati topladığımdan eminim. Kendini beğenmişliğin bana bir şey kazandırmayacağını bilecek yaşta ve kültürdeyim demeyeyim, komik olmayayım, yaştayım diyebilirim. Kendini beğenmişlik çok ayıp bir şey. Ancak ne oldu; ben sanatçı olduktan sonra bazı insanların benden beklentileri değişti. Onlardan uzaklaşmak mecburiyetinde kaldım.

Bu oldu. Bunu yaptım ve ahbabımın sayısı azaldı. Ama bundan şikâyetçi değilim. İnsan hastalandığı zaman su verecek bir insanın varsa ve bunun adedi azsa mühim değil, hiç olmaması çok kötü. Ama az olması kötü değil.

Bugüne kadar tanıdığınız insanlar arasında en vefalı ve en vefasız diye kategorize ettikleriniz var mı?

En vefasızına şu günlerde şahit oldum. Daha önce anlatmıştım, "Yunanistan'da yaşayan bir arkadaşım" diyerek. Adını da vereyim; Yorgo Kalumenos... Doğum gününü kutlamadım diye benimle görüşmüyor. Çok rahatsız oldum bundan. Düşünüyorum, peygamberimizin bir sözü var; "Efendim filanca sana düşman olmuş" diyorlar, o da diyor ki, "Ben ona iyilik yapmadım ki, o bana düşman olsun..." Ben de ona o kadar çok iyilik yaptım, o kadar çok yardımcı oldum ki; onun için herhalde düşman oldu bana. "Görüşmeyelim artık" dedi, kapattı telefonu. Şöyle rahatsız oldum: Bunu 20 yaşında yapsa mühim değil, ama 50 senemiz beraber geçmiş. Ben "Popstar" yarışmasında reklam arasında şöyle biraz salona iner gibi oluyordum, bütün insanlar etrafımı alıyordu. Yani eğer konuşmaksa, sohbet etmekse; dört kişiye kart ver, kalksın gelsinler, otur sohbet et. Ama bir de insanın eskiden konuşacağı şeyler var. 20 yaşından, 30 yaşından, 40 yaşından konuşacağı müşterek şeyleri vardır. O güzel... Yoksa öbürü devamlı bana sual soracak, ben de cevap vereceğim. Yani, bir doğum günü kutlaması yapılmadı diye 50 senelik bir arkadaşlığı bitirmek yoluna gitmek bana doğru gelmiyor... Hatta büyük bir eksiklik!

En vefalı diye kimi nitelendiriyorsunuz peki?

Bakın, Mehmet Bahçecik diye meşhur bir kuaför vardır. Kulüp 12'nin karşısında bir hanın içinde uyduruk bir kuaför dükkânı vardı. Orada çalışırdı. Ona saçımı kestirmeyi pek severdim. Çok güzel keserdi saçımı. Gene bir gün gittim, suratı çok asık; "Ne oldu Mehmet?"

dedim, "Paraya ihtiyacım var. Senet ödeyeceğim, para bulamıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum" dedi... Ben de saçımı kestiriyorum, Ankara'ya gideceğim; avansım da gelmiş... "Bende var" dedim; "Ben sana vereyim, Ankara'dan dönüşte ödersin", "Olur mu?", "Olur..." Verdim. Ankara'ya gittim. Dönüşte ödedi. O gün bugündür bu insan, yaptığım bu ufacık iyiliği unutmaz. Bana tahmin edemeyeceğiniz kadar; ne bileyim, çalıştığım yere çiçek gönderir, masalar yapar gelir, bir peruk hediye eder...

Hâlâ o borcu ödemeye çalışıyormuş gibi bir hali var. Benim jestim o kadar makbule geçmiş ki, hâlâ unutmamış. Geçen gün yeğenime gittim. Ona yakın oturuyor. Mehmet beni gördü, kapılara fırladı; onun beni karşılayışı, ilgisi... Bence bu güzel bir şey işte. Vefa bu!

Yaşamınızda sizi en çok üzen, en acı veren olay neydi?

SSK'da memurum. Yeni girmişim. Herhalde 22 yaşındayım. Telefon çaldı. Şef, "Seyfi Bey sizi arıyorlar" dedi. Telefonu aldım, "Tunç sizlere ömür" dediler. En büyük acım budur benim. İlk defa acıyı tadıyorum, çok sevdiğim bir arkadaşımın ölüm haberini alıyorum.

Tunç, iki kız kardeşi, annesi ve babasıyla Çengelköy'le Beylerbeyi arasındaki Havuzbaşı'nda otururdu. Babası o dönemin ünlü "Soysal Çil İlaçları" fabrikasının sahibiydi; çok güzel kanun çalan, notist bir adamdı. Kız kardeşlerinden biri keman, diğeri ut çalardı. Tunç da çok güzel piyano çalardı.

Her hafta, onların evine giderim, Tunç çalar ben söylerim... Sesimi çok beğenir, benim büyük bir sanatçı olmamı ister. En büyük isteği buydu. Karlı havalarda gelir beni evden alır veya ben giderim bata çıka. Kapıdan içeri girersin büyük bir hol, ortada bir merdiven yukarıya çıkıyor, sağlı sollu odalar. Sağdaki oda bizim piyano odamız. Gürül gürül yanan bir soba. Bir müddet sonra hizmetçi şerbet veya su getirir. Ben bardağımı alırım, o da bardağını piyanonun üzerine koyar. Bazen ben bitirir onun bardağına uzanırım. "Benim bardağımdan sakın içme!" der, mani olur içmeme. Şarkılar söyleriz. Çok nezih bir arkadaşlık... Babası gelir, kanunu alır katılır. Geç saatlere kadar orada vaktimizi geçiririz.

Neden öldü Tunç?

Tüberkülozmuş. Arada Uludağ'a filan gider, bir-iki ay yok olurdu. Mani olamadılar...

Yani benim büyük bir sanatçı olacağımı düşünen, olmam için çaba sarf eden, piyano ile bana bir şeyler öğretmeye çalışan böyle bir arkadaştı. Bu çok acıydı. Küçük kız kardeşi -Gönül'dü adı- sonraları bazen benim çalıştığım yerlere gelir, ağlaya ağlaya beni seyrederdi. Tunç'un benim sanatçı olmamı çok istemesine rağmen görememesine üzülürdü. Acısı hâlâ tazedir bende.

Başka acılar yaşadınız mı?

Muhakkak yaşanmıştır acılar.

Sizde iz bırakan?

En mühimi, bende en çok iz bırakanı Tunç'un ölümüdür. Ablamın ölümü de tabii ki çok acıdır benim için. Annemin ölümü de öyle. Herkesin başına gelen şeyler... Bunlar artık normal acı; anne ölümü, baba ölümü... Babam 80 küsur yaşında, annem 75 yaşında öldü. Bugün yaşasalardı belki bunamış olacaklardı. Yaşamalarını bile istemeyebilirdim. Onlar o kadar mühim değil. Ama bu çok mühim. 22 yaşında bir ölüm haberi alıyorsunuz, ilk defa bir cenazeye gidiyorsunuz. O çok mühim...

Yaşıtınız...

Yaşıtım, arkadaşım. Çok kültürlü bir ailenin çocuğu, her bakımdan dört dörtlük bir arkadaş. Resmi var onun bende. Beylerbeyi ramazan eğlencelerinde fasıl yapıyoruz, o da söylüyor.

Yaşam ve ilişkiler nasıldı sizin gençliğinizde?

Benim gençliğimde, 50-60 sene evvel, her ailede disiplin vardı. Şimdiki gibi değildi. Kültürlü ailelerde de, çocuklarını Amerika'larda okutmuşlarda da, Türkiye'ye döndüğü zaman bir mesafe vardı, bir ana-baba saygısı vardı. Büyüğe saygı sevgi vardı. Jenerasyon farkından ötürü böyle düşünüyor değilim; ben bugün de böyle olmasını tercih ederim. O saygıyı şimdilerde görmüyorum. Çocuk tehdit ediyor ailesini, onlar da serbest bırakmak zorunda kalıyorlar. Ben hiçbir zaman bu kadar esrara, eroine, köprülerden atlamalara tanık olmadım gençliğimde. Beylerbeyi'nde büyüdüm. Tabii ki insanların sayısı şimdiki kadar fazla değildi. Herkes birbirini tanırdı. Büyük bir aile gibi düşünün. Ben, yalnız babama değil bilmem kimin babasına da saygı gösterirdim. Ahbaplarımız, komşularımız hepsi böyleydi. Herkesin ailesinde saygı ağırlıktaydı.

Bizim zamanımızdaki terbiye; mesela ablam beni babamin yanında azarlayamaz. Eğer azarlamak istiyorsa dışarıya çıkaracak, başka bir odaya götürecek, orada azarlayacak. Böyle büyüğün yanında ses yükselmez. Televizyon çalışmaları yaparken odamda birisini azarlamaya kalktı Armağan Çağlayan, yüksek sesle bağırmaya başladı. "Sus bakayım bir dakika! Eğer azarlayacaksan dışarıya çıkarsın, azarlar içeriye girersin" dedim. Ama bu gençlik bu tarza alışık değil. Pek bir ağırına gitti, ağladı mağladı fakat bir şey ifade etmez ağlamak. Ben böyle gördüm terbiyeyi, nasıl gördüysem öyle bekleyeceğim, haklı olarak.

Aşağı yukarı 66 yıllık İstanbullusunuz. Biraz da eski İstanbul'u anlatır mısınız?

İstanbul'a ilk geldiğimiz zaman, ben çocuktum ama biraz daha yaşım ilerleyip de Beylerbeyi'ne geldiğimiz zamandan itibaren biliyorum. Herkes birbirini tanır, herkes birbirine selam verir, güzel komşuluklar olan bir yer...

Kavga, gürültü, patırtı, cinayet, bunların hiçbirisini çocukluğumda duymadım. Sonra sonra bu hale geldik. Televizyonlarda sürekli izliyoruz şimdi. Bu cinayetler olmasaydi, televizyonlarda nasıl film yapacaklardı, nasıl program yapacaklardı, onu da merak ediyorum. Ne manasızdır... Başta bir adam öldürülür, ondan sonra filmin sonuna kadar katili bulmak için uğraş. İyi de ben avukatlık tahsili yapmıyorum ki kardeşim, film seyretmek istiyorum. Konu bulamiyorlar.

Yani çok saygılı büyüdük, insanlar birbirlerine çok saygılıydı. Mesela, o devrelerde bayram günü gider büyüklerin elini öperdik, para alırdık. Bana 1 kuruş verirlerdi, ablama 2,5 kuruş verirlerdi. Ortası delik olan daha kıymetliydi. Sarıydı o. Öbür beyazın kenarları tırtıklıydı, hatırlıyorum. Hep bana o tırtıklılardan verirlerdi. Ablam biraz büyüktü benden, ne hikmetse ona o delikli parayı verirlerdi. Bayramda toplanırdık, amcaları filan dolaşırdık. Ondan sonra faytonlara binilirdi, Beylerbeyi'nde evimizin önünden hareket ederdi fayton. Çoluk çocuk havuz başına kadar giderdik, oradan geri dönerdi araba. Bir tur. Verirdik parayı inerdik.

Yine bir bayram, at asfaltın üzerinde tık tık gidiyor. "Aaaa bak çantanı düşürdün!" diye dışarıda yürüyenlere seslenir, alay ederdik. O telaşlanırdı, biz "Ha ha ha!" gülerdik. Şimdi ben ayak basılıp da faytona çıkılır ya, orada ayaktayım. Bir kadın geçiyor, ona "Bak mendilini düşürdün!" dedim. Yanında da kocası vardı. Ondan sonra

kadın baktı bir şey yok, herif sen koş gel, beni yakala, indir aşağıya, bir dayak bir dayak... Adam asfaltın üzerine serdi beni gitti. Çocuğum... Ağlaya ağlaya eve geldim, babam "Ne oluyor?" dedi, "Arabadan düştüm" dedim. Der miyim böyle böyle yaptım dayak yedim diye.

Muzırlıklar yapardınız demek...

Yani, tabii şimdi ayıplıyoruz. Bana biri öyle bir şey yapsa... Çocukken yapılıyor tabii. Bazen kapım çalınıyor, deliriyorum sinirden. Allah'tan kapıda kamera var, bakıyorum da inmiyorum aşağılara kadar. Altunizade'deki evimde kamera yoktu, aşağıya iniyordum. Biri yapışmış kapıya; ya dilenci para istiyor, ya gübre lazım mı diye soruyor. Seni Allah kahretsin! Yukardan indim aşağıya geldim kapı açıyorum. Ay lazımsa ben seni bulurum, niye rahatsız ediyorsun beni?

Yani her gün biraz daha rahatsız oluyorum İstanbul'dan. Böyle görmedik, böyle büyümedik, işte buna jenerasyon farkı diyorlar. Sonra diyorlar ki, yaşlılar böyle. Şeyi de sevmiyorum; biraz evvel söyleyecektim unuttum, sanatçıların aleyhinde konuşmayı sevmiyorum. "Yaşlandı, gençleri çekemiyor" demesinler diye konuşmak istemiyorum. Yaşlandı işi bitti artık, şimdi gençleri beğenmiyor. Çünkü her yaşlı öyledir. Bunu sanatçı olarak düşünmeyin, aileden birisini düşünün. Bizim zamanımız böyle değildi...

Sizin gibi ünlenen başka arkadaşlarınız var mı o dönemden?

Bir dönem Çevre Bakanlığı yapan Doğancan Akyürek'le Boğaziçi Koleji'nde aynı sınıftaydık. Hatta kimyadan geçmeme neden olmuştur. Kimya ve fizikte beraber çalışırdık. O çok uzun boyluydu, ben çok kısa boyluydum ve beni sigaraya alıştırmıştır. Evet evet o gün bu gündür içiyorum. Arnavutköy'de yazlık sinema vardı, imtihanlara hazırlanırken akşamları serbesttik, oraya giderdik. Orada sigarayı o yakardı, bana da iki firt verirdi. Sonra eski futbolcu Selahattin vardı *[Selahattin Torkal; Ankara Demirspor, Fenerbahçe ve Adalet kulüplerinde oynayan, dönemin hızlı top sürüşü ve tekniğiyle ünlü milli futbolcusu]*; meşhur bir futbolcuydu. Ali İhsan vardı. Görmek isterim Ali İhsan'ı. Zenci suratlı, esmer bıyıklı, çok sevimli bir çocuktu. Benden daha büyüktü ama iyi ahbaptık, iyi arkadaştık. Meşhur olarak Zeki Müren vardı, Bülent Oral vardı. O da lisedeydi ben ortaokuldayken. Meşhur Kaleci Şükrü vardı. Lastik Şükrü *[Fenerbahçe'nin efsanevi kalecilerinden Şükrü Ersoy]* derdik. O güldüğü zaman dudağının altından bir dudak daha çıkardı.

CEM BOYNER, İNÖNÜ, ECEVİT, DERVİŞ, BAYKAL, CHP VE AKP

Siyasi hayatınıza geliyoruz şimdi de...

Aman, sakın ha...

Eski bir röportajınızda, "Cem Boyner'i destekliyorum, faal olarak da YDH'da çalışmayı düşünüyorum" diyorsunuz.

Evet, fikir olarak çok medeni buluyorum, çok kültürlü buluyorum. Yani böyle bir desteğim olabilirdi ama yaşama şansi vermediler adama.

Hakikaten faal olarak çalışır mıydınız öyle bir şey olsaydı?

Vallahi, fikirlerini sevdiğim insanlarla çalışırdım. Ben şu aralar Hac'dan dönmüş hacılar gibi her şeyden elimi eteğimi çekmiş bir haldeyim. Onlar da oturup sadece dua eder ya...

Hayır! Yaşayacak kadar para kazandıktan sonra insanın vatanı için de bir şeyler yapması, çorbada tuzunun olması lazım. Ben hâlâ emekli olmadım. Aslında çalışma hayatından tamamen kopsam, ben de kendimce bir şeyler yapmak istiyorum. Ama benim için bu hiç kolay değil, biliyorum. Ben çok detaycı bir insanım. Yapacağım iş her ne ise kendimi tamamen vererek çalışacağım. Bakacağım benden başka herkes oturacak, biliyorum... Üç gün sonra, "Allah kahretsin!" deyip ayrılacağım; onu da yapmak istemiyorum. Onun için bir şey yapamıyorum. Ne bileyim, sokak çocuklarını korumakla ilgili bir kuruma gireyim, bir şeyler yapayım istiyorum ama öyle kalıyor işte...

Siyasetle aranız nasıl peki?

Eskiden siyasetle pek ilgim yoktu. Televizyonda haberleri izledikçe de siyasetten iyice soğumaya başladım. Siyasilerin çok zeki olması lazım, hitap kabiliyetinin olması lazım, mimiklerine varıncaya kadar bir değer ifade etmeli bence. Yoksa mahalle kavgası gibi, iki gün sonra el ele sıkışacak iki insanın birbirine laf atması ve sonra el sıkışmaları beni delirtiyor. Ne futbolla, ne siyasetle, hiçbir şeyle aram yoktu.

Bakanların adlarını bilmezdim, o kadar sık değişiyorlar ki, ezberlemek mecburiyetinde değilim derdim.

Bütün samimiyetimle söylüyorum, siyasi görüşlerini etüt edebilecek kadar hiçbir siyasetçiyi sevemedim. Mesela İsmet İnönü'nün son dönemlerinde o yaşlı haliyle siyaset yapmasından müthiş rahatsız oldum. Kafası insanın bir yere kadar çalışır. Muhakeme kabiliyetini zamanla kaybeder. Dede diyeceğin bir insandan sen ölümcül bir tavsiye alamazsın. Sadece onun hayat hikâyesini dinleyerek yaptıklarını, düşüncelerini, bütün hayatını dinleyerek içinden bazı şeyleri alıp kendi hayatına tatbik edebilirsin. Bu kadar sene yaşamış bir insanın hayatında çok güzel, çok örnek alınacak şeyler vardır diye düşünüyorum. Ama bir devleti idare etmeye kalkarsa o yaşta bir insan, bundan rahatsız olurum.

Ecevit'in son zamanlarda artık takatsiz haldeyken, söyleyeceği kelimeleri tayin edemezken hâlâ inatla siyasette kalmiş olması beni müthiş rahatsız etti. Orada erdem, çekilmektir. Ben bugüne kadar görevimi yaptım, rahatsızlandım, çekiliyorum demesi lazımdı, asansörlerle çıkacağına... Bu vatan sevgisi değil diye düşünüyorum. Yerinde terk etmek bence vatan sevgisi. Vatanını sevmek o bence. Yani siyasetçilerin siyasi görüşleri, ülkeyi nasıl yönettiklerinden ziyade beklediğim şeyler var. Bir kere çok iyi bir hitabet kabiliyetinin olması lazım bir siyasetçinin. İkincisi, bir-iki lisan bilmesi lazım. Eğer kendini siyasete adıyorsan, evveliyatından kendini hazırlamış olman lazım. Yani, güzellik yarışmasında bile yanında tercüman olan bir kız benim için çok geçerli değildir. Brezilya güzelinin, İngilizce konuşmuş olması başka türlü bir artı puan getiriyor benim kafamda. Siyasetçi demek, çok oy almak demek değil.

Benim sevebileceğim zekâda olan kimseyi görmedim bu güne kadar. Bir Kemal Derviş var, ben o adamı seviyorum. Daha realist düşünen bir adam. Meclise bakıyorum bakıyorum; nasıl beni yönetir bu adamlar, bilemiyorum. Fazla yorum yapamıyorum çünkü bu nedenlerden ötürü ilgilenemiyorum. Sinirleniyorum, rahatsız oluyorum.

Deniz Baykal'ın bu son zamanda yaptıkları kadar manasız hiçbir şey görmedim. Muhalefet demek, illa ki yapılan iyi bir şeyi de kötülemek demek değildir ki. Bir şeye de iyi deyin. Öbür taraf düşman değil. Ben AKP'li değilim. Öbür tarafta başka bir istekleri var. Onları tahakkuk ettirmek için yatırım yapıyor ama şimdilerde bir şeyleri kurtarmaya çalışıyor. İyi olan bir şeye de iyi deyin yani.

Geçmişten bu güne bir aile geleneği olarak ya da sizin yıllarca oy attığınız bir parti var mı?

Cumhuriyet Halk Partisi. Şimdi ona da atamıyorum... Hayır acaba büyük bir kayıp olarak mı kabul ediyorlar? AKP şöyle bir olay yapmış, tebrik ederiz kendilerini. Muhalefet böyle söyleyemez mi; böyle bir kaide mi var?

Peki AKP'yi ve liderini nasıl buluyorsunuz?

Bakın, geçen gün Yaşar Nuri Öztürk televizyonda söyledi. İşte, şu kadar borcumuz var, şu kadar kısa zamanda şu kadar daha borcumuz olmuş. Bunları ben bilemem. Ne kadar borcumuz var, ne kadar alacağımız var, bunları bilemem. Onun söylediğine itimat ederek söylüyorum; eğer borç hanemiz bu kadar büyüyorsa ve biz bunun farkında değilsek, bu siyaset iyi bir siyaset değil. Ama gördüğüm kadarıyla piyasâ düzeldi deniyor. Ben bunu nereden anlayacağım? Onların söylediklerini doğru kabul ediyorum. Düzelmişse, bravo düzelmiş.

Bugün gazetecilikte de taraf tutma var. Mesela, Sabah gazetesini açıyorsunuz her şeyi güllük gülistanlık gösteriyor, öbür tarafta Cumhuriyet'i açıyorsunuz, her şey batmış görünüyor. Başka birini açıyorsun, sadece din ağırlıklı; başka hiçbir siyasi bilgi yok. Yani, hangisine inanacağım?

Ben şuna inanıyorum: Pazara gittiğim zaman alışveriş yaparken, üstüme bir şey alırken, evime bir şey alırken ödediğim paraya bakarım. Enflasyonu ben böyle anlayabilirim. Hiçbir şeyde ben bir değişiklik görmüyorum. Ama söylenenlere eğer güveneceksem, ülke çok iyiye gidiyor. Ne yapayım, nasıl değerlendireyim ki ben bunu? Ben bu suali cevaplandırırken sinirleniyorum biliyor musunuz... Sinirlendiğim zaman da hiç rahat konuşamam. Sinirleniyorum, elimde olmadan sinirleniyorum ve yine de bunu yazmanızda fayda var mi, yok mu bilemiyorum ama 20 yaşında olsaydım, ülke bu halde olsaydı, inanın ben terk ederdim. Ülkemi terk eder, gider başka bir ülkede yaşardım.

Bu düşünceniz bugünün Türkiye'sinden mi kaynaklanıyor, siz 20 yaşındayken Türkiye terk edilmeyi hak etmiyor muydu?

Hayır, böyle değildi. Veya belki de yaşlandıkça daha çok devlet işleriyle ilgilenmek mecburiyetinde kalıyorsun. Çünkü her şeyin ucu sana geliyor, o bakımdan. Yaşlandıkça, otomatikman siyasetle

ilgilenmeseniz dahi yaşamınızı devam ettirmek için izliyorsunuz. Ben çocukken haberleri izlemezdim. Şimdi haberleri izliyorum ama haberlerde haber yok. Hayvanat Bahçesi'ndeki kaplanların doğumunu izliyorum.

Bugünün Türkiye'sinde insanların birbirine olan saygısı, münasebeti, olaylar, siyaset, hepsi benden çok uzak. Benim hiç sevmediğim yönde gelişiyor. En basiti, şuradan birisi geçtiği zaman bakıyorum; ben bir sanatçıyım değil mi? Böyle yürüyor... Günaydın deyin efendim! Günaydın deyin birbirinize. Güler yüzle günaydın deyin, bu işinizi de rast getirir. İkaz da ediyorum. Sanki düşmanmış gibi davranıyor insanlar birbirlerine. Böyle bir yaşam içindeyiz. Her şey bozuluyor; hiçbir şey iyiye gitmiyor.

Peki, dinle ilişkiniz nasıl?

Neticede Müslüman olduğumu biliyorum. Ama "Müslümanlığın vecibelerini yerine getiriyor musunuz?" diye sorarsanız; hayır, getiremiyorum. Ama ben dinin, insanların birbirleriyle olan münasebetlerini daha iyi yoldan halletmek için kurulduğu kanısındayım. Yani, illa bir şeyden korkarak insanların birbirleriyle münasebetleri daha iyiye gider diye düşünmüyorum. Bir şeyden korkarak değil, bir şeyi hissederek daha iyi olmak gerekir diye düşünüyorum. Mesela Allah korkum yok da, Allah sevgim var. Mesela ne bileyim, çok zorda kalan bir sürü insana faydalı olmuşumdur. Bu da bir nevi ibadettir. Yani ben her gün istakoz yiyorsam, gerekiyorsa komşuma da karides alırım. Anlatabiliyor muyum?

İnsanlarla olan münasebetlerimde kırmamaya, üzmemeye; komşularımla, büyüklerimle münasebetlerimi iyi tutmaya gayret ederim. Ben, böyle dindar buluyorum kendimi. Yani dürüst insanım, yalancı değilim, kimseyi dolandırmadım; birinden borç para alırsam ödeyeyim diye bütün çabayı sarf ederim. Bunların hepsini yapıyorsanız, "Dindar değilim" demenize lüzum yok. Ben "Dindarım!" diyorum.

Ben dini böyle düşünüyorum. Yani, günde beş vakit namaz kılacak vaktimiz yok bizim. Eskiden çok bol vakitleri varmiş insanların, bunları yaparlarmış. Şimdi nasıl yaparsın? Şimdi, yardımcım Ümit'in dindar olduğunu düşünün. Telefon çalıyor, namaz kılıyor açamıyor. Ben telefonu açıyorum, biri ana avrat küfür ediyor bana. Ben buna muhatap olacağım sen namaz kılıyorsun diye... Bu olmaz. Zaman artık değişti.

İnsanlar birbirlerini oldukları gibi kabul etse...

O olamaz, bunun imkânı yok. Bir de üstelik dünya ölümlü olduğu halde böyle. Ya bir de ölümsüz olsa ne olacaktı... Düşünebiliyor musunuz?...

ANADOLU'DA HUYSUZLUK ZOR MU?

Meslek yaşamınıza dönelim mi yeniden; tutmayan espriniz oldu mu hiç?

Olmaz mı? Mesela kendi kendime çok güldüğüm bir esprim vardı. Papa İstanbul'a geldi ya, "Kızlar!" diyorum -kastettiğim tele kızlar tabii- "Siz de Roma'ya gittiğiniz zaman Papa'yı ziyaret edin. O bizi geldi ziyaret etti..." İyi, dediler "Ne var bunda gülecek..." Düşünsenize buradan dört tane orospu gidiyor, Papa'ya iade-i ziyaret yapmaya geldik" diyor.

Bu espri, şu meşhur "Papa uçaktan iner inmez 'Burada genelev var mı?' diye sordu" fıkrasına mı gönderme yapıyor?

Gönderme mi bilmiyorum. Böyle bir şey düşünüp kendi kendime gülüyorum. Buradan dört tele kızın gidip papayı ziyaret etmesi...

Dinle ilgili bir espri olduğu için mi insanlar gülmedi acaba?

Müslümanlıkla ilgili olmayınca yapabilirsiniz. Müslümanlıkla ilgili yapamazsınız. Ha, bir de şöyle bir şey oldu. İlk televizyon programımdı. Dekorum Topkapı Sarayı'nın bir bölümü şeklinde hazırlanmıştı. Daha doğrusu başka bir programda kullanılmış bu dekor, zamanı geçmiş, duruyor bir kenarda. Hazır dekor varken bunu kullanalım dedim. Topkapı Sarayı'nın bir bölümü, üzerinde eski Türkçe yazılarıyla arkamda; ben de kanto yapıyorum. Programın yapımcısı da MED Yapım. MED Yapım'ı basmış gericiler. Bu durdurulacak; yoksa şunu yaparız, bunu yaparız. MED Yapım da demiş ki; dört bölümü çektik, müsaade edin dört bölümü oynatalım, sonra kaldırırız.

Müslümanlıkla ilgili hiç espri denediniz mi?

Müslümanlıkla ilgili espri yapılamaz, dinle ilgili espri olmaz.

Olamayacağına deneyerek mi karar verdiniz?

Bizde olmaz. Ali Poyrazoğlu anlatırdı. Papa gelmiş de, çok güzel yüzüğünüz var Papa demişler. "Ay bunun küpeleri de var da, ib..ler bırakmıyor ki takayım" demiş. Şimdi bunu bize çevirsen de imam geldi, ne güzel yüzüğün var... Öldürürler adamı. Ben bir iki mektup aldım Altunizade'de otururken, "Bir erkeğin kadın kılığında şov yapmasının dinimizde yeri yok, cehenneme gideceğinizden haberiniz var mı?" diye... Ama bu benim ekmek param...

Anadolu çalışmalarınızda nasıl karşılanıyorsunuz?

Diyebilirim ki; 35 senelik sanat hayatımda en rahat, en güzel programları Adana'da yaptım. O kadar espriye açık insanlar ki. Hatta bir eve yemeğe davet ettiler bizi, gittik adamin karısı var, birileri birileri oturuyoruz. Kapı çaldı, ev sahibi hanım kapıyı açmaya gitti, adam "Sütçü geldiyse onla flört ediyordur şimdi" dedi, karısı için... Yani bu kadar kendinden emin, karısından emin. Bu espri burada yapılmaz kolay kolay. Mesela Gaziantep, Diyarbakır, Elazığ'dan teklifler geldi. Ben ne yaparım orada, nasıl şov yaparım diye düşündüm, reddettim. Hayır, hatalı düşünmüşüm. Gideceğim artık. Ha, bir de şu var... Şimdi bazı menajerler, ben bir müddet ortalıklarda görünmedim ya; kendi komedyenlerini öne sürmek için gelen teklif banaysa bile "Yok, artık çalışmıyor. Hasta, evinde oturuyor" gibi bir dedikodu yaymış ve ekstram çok azaldı. Ekstra gelmez oldu. Bunu yıkmak için gitmem lazım diye düşünüyorum.

Anadolu'da espri yapabilmek için oranın insan dokusunu tanımak da gerekli midir?

Bakınız, dünyada benim şovuma benzer şov yapan sanatçıların bir ekibi var. Bu ekip program yapılacak yere iki-üç gün evvel gider, oranın insanları hakkında araştırma yapar ve bu araştırmayı programdan evvel sanatçıya verir. Böylece sanatçı daha renkli, daha canlı, daha ismen hitap ederek program yapar. Bu da büyük bir hayret, takdir, sempati uyandırır halk üzerinde.

Peki siz de böyle çalışabiliyor musunuz?

Benim de 20 kişilik bir ekibim var. Bunları önceden gönderir, 5 yıldızlı otellerin suitlerine yerleştiririm. Yemek, içmek bedava. Hatta kendilerine hanım arkadaş da temin ederim. Ondan sonra, onlar bir liste verirler; bana düşen hanım iyi değildi, bu nasıl organizatör derler. Ayol bizde böyle bir şeyin imkânı var mı?.. İmkânı yok ama eğer ben kendi gözlemimle bütün bu ekibin yapabileceği işi tespit edebiliyorsam, bu benim için çok önemli.

Bakın şimdi; olduğunuz yere intibak ediyorsanız, profesyonelsiniz. Her gittiğiniz yerde aynı şey yapılmaz. Oraya göre espri yapmanız lazım. Gözlem çok mühim. İnsanın yüzüne bakıp, giyimine bakıp, mezesine bakıp, hatta masasının şekline bakıp; bir şeyler çıkarıp bir karara varmanız lazım. Onun için yaptığım iş çok zor bir iş. Onları bir araya getirip; kravatının renginden kostümüne, yanındaki insanlara bakıp, ondan sonra bir şeyler yapmak lazım.

Peki, bir deneme yapalım. Mesela; kırmızı kravatlı bir adam, rakı içiyor ve önünde de ezme var.

Ona daha rahat espri yapabilirsiniz. Ondaki renk, onun içindeki rengin dışa vurumudur. Öyle düşünürüm ben. Bakınız, parmağındaki yüzüğe varıncaya kadar benim için mühimdir. Şövalye yüzük takmış bir insan, belli ki kırodur. Tek taş yüzük takmış, o da giyimine uyan bir tek taş yüzükse; her şeyini tamamlamış, artan parayla yüzük almıştır. Yok, tek taş yüzüğü var ama üstü başı dökülüyor da bilmem neyse; o ya kaçakçıdır ya da komşudan almıştır. Ne giyinmesini bilir, ne hitap etmesini bilir, ne yemek yemesini bilir. O açıktan para kazanmış bir insandır.

Gusto yok ama para var.

Para var, işte onu da parmağında taşıyor. Bunların hepsini; ilk başta kanto söylerken inceleyip tespit ediyorum, ondan sonra konuşmaya başlıyorum.

Mezelerden karakter tahlilini nasıl yapıyorsunuz?

Mezelerden Anadolu'da yüzde yüz anlamayabilirim. Çünkü her masada aynı şeyler vardır. Ama İstanbul'da bir lokalde bir program yapıyorsanız, orada anlayabilirsiniz. Mesela ne bileyim eğer çiğ köfte, içli köfte yiyorsa bu Paris'ten gelmemiştir tabii ki. O masaya ona göre espri yapmanız lazım.

İçkileri nasıl değerlendiriyorsunuz? Rakı, şarap, viski?

O zevktir, oradan bir şey çıkaramam. Ama mimiklerinden bir şey çıkarabilirim. Yani alkolü hazmediyor mu, etmiyor mu?.. Bakışından anlarım, ne alkollüler gördük. Böyle acaba çatalı mı suratına sokayım, bıçağı mı sokayım gibi oturan da vardır, alkolü adam gibi alıp hazmeden de. O da belli olur. Gözlem işte bu. Mesela, bakarsınız bu televizyon pırıl pırıl gösteriyor. Ne güzel, bu da bir gözlemdir. Ama

benim yaptığım çok zor bir gözlem. Çok kısa zamanda karar vereceksiniz, birkaç masanın kararına varacaksınız ve espriye başlayacaksınız.

Mümkünse de yanılmayacaksınız.

Yanılmayacaksınız.

Yanılmak bazen riskli olabilir mi?

Tabii. Fakat ne kadar tuhaf bir şey... Birisine bir laf atıyorum, karısı "Doğru," diyor, "evet..." Bu çok oldu. Biliyormuşum, tanıyormuşum gibi. "Hadi her şeyi bildin de, bunu nasıl bildin?" diyorlar. Mesela, bir müessesenin yemeğine gittim. Birine, "Siz bu müessesenin muhasebecisisiniz galiba. Bakışınızdaki sevimsizlikten anladım. Muhasebecileri kimse sevmez. Para vermekte zorluk çekersiniz, vermezsiniz" dedim. Böyle söylediğimde o muhasebeci çıkar.

Bugüne kadar sahnede yaşadığınız en ilginç olay neydi?

Roje Nuar'da program yapıyorum. Düğün var. Salona girersiniz, bir yuvarlak masada gelinle damat oturur, üç basamak inersiniz halk oturur, sonra üç basamak çıkarsınız, orası sahne. Benim müziğim çalmaya başladı, ben çıktım. Hiç alkış malkış yok. Bir tuhaf insanlar bunlar dedim, çıktım programımı yapıyorum. Ay yani yok, hiç reaksiyon yok. Bir acayiplik var, nedir bu? Sinirlendim. Programı kısa kestim, tam içeri giriyorum damatla gelin kalktılar, beni durdurdular. Ben zaten sinir içindeyim. Gitme, seni çok seviyoruz, şova devam et diye anlatıyorlar ama işaretlerle. Aaaa, bunlar sağır dilsiz... E, bunların ahbapları da sağır dilsiz. Tekrar sahneye döndüm, daha ziyade hareket ağırlıklı şov yaparak toparladım olayı. Büyük alkış alıp içeri girdim.

Şefe gidip söylendim, "Çıkarken haber verin de, ben de ona göre program ayarlayayım kendime" dedim. Şef, "Şaka yaptık size," dedi. "İlk defa dört ayaklı şakaya muhattap oluyorum. Bakalım Huysuz ne yapacak diye gülünmez ki buna" dedim. Manyak mısınız siz? Yani orada ben sahneye çıkıyorum, söylesenize...

En zor nedir biliyor musunuz? Bir gece mahvetti beni Nazlı Ilıcak'ın oğlu Mehmet Ali Ilıcak. İçer miçerdi, sonra dindar oldu. Her hafta iki-üç gün, arkadaşlarını toplar gelirdi bu. Ve bir cumartesi, gene arkadaşlarıyla geldi. Tam ağzımi açıp bir şey söyleyeceğim benim yerime espriyi o söylüyor, tam bir şey söyleyeceğim o söylüyor.

Programın sonuna kadar mahvetti beni, mahvetti... Öyle çok zor oluyor. Bazen de seyirci anlaşmıştır, hepsi tek bir kelime söyler. Ya, öyle mi? Ya, öyle mi? Hep aynı şey ama. Böyle bir şey de çok rahatsız eder beni.

Şovlarınızda sizi zor durumda bırakmaya kalkışanlar oluyor mu böyle sık sık?

Beceremezler ama deneyen oluyor tabii. Antalya'ya gittik, bir gece kulübü... Bütün gece program yapılacak, ekstra iş. Sahneye çıktım programa başladım, "Anne!" diye bağırdı birisi. Konuşturmuyor beni. Ağzımı açıyorum; "Anne, anne!" Kimdir, nedir? Ortaya da çıkmıyor. Ben rahatsız olduğum için seyirci de üzüldü. Ağzımı açıyorum, "Anne!", ağzımı açıyorum, "Anne!"... Sonunda sesin geldiği yöne döndüm, "Ananı .... senin!" dedim. Bir alkış, yer yerinden oynuyor...

O da bunu bekliyordu belki...

Evet, espri olsun diye yapmış zaten.

Esprinin gözünü çıkarmış ama.

Gözünü çıkaracak ki, bu lafı alsın. Bu laf çok ayıp bir laf, orada aileler oturuyor. Ama beni çok sevdikleri için, çok rahatsız olduğumu farkettikleri için ve eğlenemedikleri için bu kadar ağır bir lafı bile artık müstehcen olarak kabul etmeyip alkışlarla karşıladılar.

Bu tepkinizden sonra kesti mi "Anne!" demeyi?

Kesti. Sonra kulise geldi. Antalya'nın tanınmış, eğlenceyi seven, gırgır bir tipiymiş.

Kendinizi ne olarak tanımlıyorsunuz?

Vallahi, sahneye çıkarken zenneyim. Konuşurken komedyenim, bitirirken de assolistim. Yani şovmenim aslında.

Sahne alışkanlığının tıpkı bir mikrop gibi, bir kez girdi mi bir daha kolay kolay çıkmadığı söylenir.

Doğru, o başka türlü bir haz. Mesela bir yerden isteniyorsunuz. Diyelim ki, Konya'dan beni istediler. Bir sürü sanatçı var; bunların içinden seni tercih ediyorlar, seni görmek istiyorlar. E, bu güzel bir duygu. Gidiyorsun, hem para kazanıyorsun hem takdir; tatmin

oluyorsun, alkış alıyorsun, saygı görüyorsun. Bunlar güzel şeyler.

Hiç beni neden çağırmadılar diye üzüldüğünüz ya da kıskandığınız özel bir gece oldu mu?

Tek tek hatırlayamam ama şöyle diyebilirim: Bir çiklet firmasının gecesine çağrılmadım diye üzülmem de, mesela Eczacıbaşı'nın bayilerine yaptığı bir toplantıya çağrılmamaktan üzüntü duyarım. Yani kaliteli, oturmuş, kültürlü bir topluluğa program yapmayı muhakkak ki isterim ama bu bir tercihtir. Niye çağrılmadım diye karalar bağlamam için de bir neden yok.

Hayatınızda yaptığınız en büyük çılgınlık ne; zincirlerinizden boşanıp çılgınlık yaptınız mı hiç?

Canım yapmaz olur muyuz? Tabii yapmışızdır. Anlatmıştım, Beylerbeyi'ndeki içkili sandal sefalarımızı, avaz avaz şarkılar söyleyip sahil gazinolarındaki şarkıcıları söyletmediğimizi... Böyle delilikler yapardık. Koşmaca oynardık.

Bunlar çılgınlıktan sayılmıyor artık Seyfi Bey.

Artık sayılmıyor. Evet. Yani bunları yapardık biz. Delilik yapıp ne yapabilirdik ki başka...

Gençken de mi kendinizi yenemediniz, o otokontrolünüzü?

Gençken o kadar kontrollü olmayı, ... yo gene de kontrollüydüm. Bir şey vardı gençken; çok yakışıklıyım, kimseye yüz vermeyeceğim, böyle bir havam vardı. Kimseyle konuşmazdım. Beylerbeyi'nde toplam beş tane arkadaşım vardı. O da seneler sonra... Böyle bir gizem içine girmeyi; büyüklük mü, merak etsinler diye mi? Bilmiyorum... Öyle kolay kolay kimseyle konuşmazdım.

Ama yakın dostlarınız da varmış. Fotoğraf albümünüzde gördük: Hani herkes bir enstrüman çalarmış gibi yapıyor. Solist tabii ki sizsiniz...

Onlar arkadaşlarım ama muhitimde oturan arkadaşlar değil. Hayır, muhitte öyle samimi olduğum bir kimse yoktu.

Bu davranışınız nedenini bugün nasıl açıklıyorsunuz kendinize?

Açıklayamıyorum. Öyle bir şey işte. Çevreme havalar yaparak geçti çocukluğum. Yakışıklı ve güzellerde oluyor bu, sizde olmaması çok normal...

Bugüne kadar hiç sizi korkutan bir olay yaşadınız mı sahnede?

Birkaç defa oldu. Mesela, bir gece Yeşil'de program yapıyorum. Patir patir tabancalar atıldı, içeriye dönemin ünlü kabadayılarından biri girdi. Ben söylüyorum, sahnedeyim; gözümle de takip ediyorum insanları, "Ağabey girsene içeriye, burada ne duruyorsun!" dediler. Orkestrayla birlikte içeri kaçtık. Bir süre bekledik, salondan ses gelmiyor. "Ortalık duruldu herhalde, haydi çıkın!" dedim orkestraya. Orkestranın çıkmasıyla "Girin içeri!" diye bağırıldı, gerisin geri girdiler kulise.

Ne olmuş peki?

Kızmış... Kapıdan içeriye girerken, kapıya yakın birisi, "Huysuz, bak baban geldi!" demiş... Ona sinirlenmiş, söyleyen müşterinin başına tabancasının kabzasıyla vurmuş. Adam kan revan içinde. İşte biraz da havaya falan sıkmış.

İş kazalarınız oldu mu hiç?

Oldu. Ankara'da "Müzikal Kahkaha"yı sahneleyeceğiz, Arı stüdyosunda. Arı koca bir yer. Mustafa Oğuz, şimdiki meşhur Mustafa Oğuz, o zaman işte Egemen'in asistanı, yardımcısı gibi bir şeydi. Koca bir sahnesi vardı, dekoru gelip en öne kurmuşlar. Önde iki metre mesafe kalmış. Ne kanto yapabiliyorum, ne dans edebiliyorum, dansçılar oynayamıyor. "Kardeşim," dedim, "Yani bunu kurarken düşünseydiniz. Koyun öne 5-6 metre boşluk, insanlar istediği gibi hareket etsinler. Kıpırdayamıyorum, iki metre dönemiyorum. "Bunu arkaya alın" dedim, almadılar. "Yarın bu arkaya alınmadığı taktirde sahneye çıkmıyorum!" dedim Mustafa Oğuz'a. Tabii Mustafa Oğuz, bana fena küfretti, "Seni Allah kahretsin!", "Seni de Allah kahretsin!" Kavgalı ayrıldık, akşam gittim, hakikaten geri almışlar; bilirler damarımı çünkü.

O müzikali de ben götürüyorum, her şeyiyle ben götürüyorum. Ağırlık bende. Ancak, küçük bir yere tahta yetmedi dediler. "Oraya düşen de sersemdir" dedim. Benim de bir sahnem var, her taraf kapkaranlık oluyor, bir ışık geliyor ben Bülent Ersoy olarak çıkıyorum. Tabii yetişmem de lazım, çünkü zor giydirip çıkarıyorlar. O kadar rolüm çok. Tabii o karanlıkta ben sahneye çıkayım derken, küt o tahtanın

yetmediği yere düş! İnsanlar, "Ay kırıldı mı ayağı, öldü mü, bir şey mi oldu" diye düşünmüyor, yerlere yatıyor gülmekten. Çünkü ben "Bu sahnede düşen sersemdir" dedim. Ondan sonra kalkarsın, saç bir tarafta, baş bir tarafta ama yetişmek zorundayım.

Yetiştiniz mi bari?

Yetiştim. Ama peruk bir tarafta tabii. Düşene ben de gülerim. O laftan sonra kendime güldüm mü bilmiyorum. Şimdi güldüm ama delirmişimdir herhalde sinirden o zaman.

Başka var mı iş kazanız?

Olmaz mı?... "Pamuk Prenses'le Yedi Cüceler"i oynuyoruz... Bir eşek yavrusu buldular getirdiler. Televizyonda çekim yapılıyor. Onun üstüne bineceğim, sahneye gelirken plan bitecek. Eşek hem yavru, hem inatçı. Çekiyorlar eşek kıpırdamıyor; ben çekim bir an evvel bitsin diye kendimi eşeğin üzerine dar attım. Eşeğin gözleri gitti, bayıldı, yere düştü. "Ay günahtır!" dedim, "Hayvanları Koruma Derneği kıyameti koparır. Sakın burayı göstermeyin..." Fakat o eşeğin iri kirpikleri yukarı doğru gidip, pat diye düşmesi; bir üzüldüm, bir acıdım, yavru daha. Ay ben koca katır, yavrunun üstüne niye çıkarıyorsunuz beni?.. Atla gitmem lazım, ama oraya at sokamayacakları için...

Bir gün de, halı gibi bir şey koymuşlar oradan yürüyerek geliyorum; halının ucu kalkık. "Çocuklar bunu bantlayın" dedim. "Bunu bantlayın, düşerim sonra." Çünkü ben ayağıma bakamam, televizyon çekimi bu. Bir yere gidiyorsam, başım yukarıda gideceğim, bakamam. "Peki" dediler. Geldim ve düştüm; çünkü bantlamamışlar. O zaman durdurursun çekimi, orayı yıkar birbirine geçirirsin, onu bantlamayanlar kaybolurlar, yönetmen gelir yalvarır çekim bitsin diye, ama haklıyım. Onu görmüşüm de üstelik ben, görüp ikaz etmişim.

Konsantrasyon gidiyor tabii...

Yok o düşmemi almadılar ama düştükten sonra suratım zaten gitti. Size bir de Ajda'nın kazasını anlatayım. Bostancı Gösteri Merkezi'nde Ajda Pekkan program yapıyor. Önce Ajda çıkıyor, ben de izlemeye gitmişim, en önde oturuyorum. Ajda çok şık bir kıyafetle çıktı. Öyle tek bacağı dışarıda, çorap giymiş, çoraba bant takmış, banta da çok güzel bir çiçek takmış. Tabii o bant onu tutuyor ama diğer bacağındaki çorap devamlı düşüyor. İşte çıkıyor, "Kimler geldi,

hayatımdan kimler geçti. Hiçbirisi hasretini gidermedi. En güzeli senin kadar sevilmedi..." ama çorap da düşüyor. Devamlı arkasını dönüyor, çorabını çekiyor, şarkıya devam ediyor. Önce figür zannettim, sonra niye arkasını dönsün bu kadar sık, daha ilk şarkıda. Suratı arkasından daha güzel... Hareketlerine biraz daha dikkatli baktım; arkasını döndüğünde eğiliyor, bantsız çorabını yukarı çekiyor. Baktım, kızın durumu zor. "Ay, kes sesini!" dedim, attım kendimi sahneye. "Git içeriye, bir pazen don giy, Allah seni kahretmesin!" dedim. Bir 15 dakika idare ettim sahneyi. Orada bir sürü sanatçı vardı. Böyle herkes, beter olsun diye bakıyor. Yok; ben yardımcı olmayı severim. Komedyen olmadıkları için herhalde. Komedyen olsa belki ben de birakayım beter olsun der miyim; demem hayır, o yaradılışım yok benim.

Böyle bir şey yaptım, Ajda'ya orada yardımcı oldum. Ajda ki, çok dikkatli bir insandır, gene de kardeşim dikkat edeceksin. Elbise önce gelecek, giyeceksin, yürüyeceksin, zıplayacaksın, bakacaksın ondan sonra sahneye çıkacaksın. Onun için tahammülüm yok böyle şişirme işlere, hiç tahammülüm yok. Vaktim olacak, hazırlanacağım, kendimden emin olacağım, ondan sonra sahneye çıkacaksam çıkacağım. Çekim yapılacaksa çekeceğim. Bir de başka işim olmadığı için, kendimi tamamen buna kanalize ettiğim için, bunun dört başı mamur olmasını istiyorum. Defalarca baştan düşünüp, en doğruyu bulmak istiyorum...

Hep bulur musunuz doğruyu?

Evet, evet... Hayret edersiniz ama neticede doğruyu bulurum. Ama bu benim iki gecemi mi alır yatakta, üç gecemi mi alır... Doğruyu bulmak için daima başa gidip, taşları üst üste inşaat yapar gibi ilave etmek lazım.

"Perde kapanmaz" denir ya. Acılarınıza rağmen perde kapatmadığınız zamanlar oldu mu?

Annemin de, babamın da ölümünde çalışıyordum. Tuhaf bir şey, o üzüntüyle çok güzel program yaptığımı hatırlıyorum. Acaba üzüntülüyüm, bu seyirciye yansırsa ayıp olur diye düşünerek mi bilemiyorum ama çok iyi programlar çıkardığımı hatırlıyorum. Veyahut kuliste herhangi bir şekilde canimi sıkan bir olay olmuşsa, o kızgınlıkla sahneye çıkıp çok güzel program yaptığımı hatırlarım. Kuliste kavga ettiğim insana "Bak ben neler yapabiliyorum" mu demek istiyorum acaba, ben de bilemiyorum.

Yine eskilerde bir röportajda, Güney'e yerleşmeyi düşündüğünüzü söylüyorsunuz ama hâlâ buradasınız...

Burası da Güney kadar sakin de, onun için herhalde... Benim yaşantım zaten çok sakin. Bir de oralara gidersem, iyice artık şey olurum, ne olurum bilmiyorum... Yoksa insanlar orada çok daha sıcak, çok daha samimi, menfaatsiz insanlar mı? Mesela Bodrum'a Nigar Uluerer'e telefon ettim, "Koş gel, deli misin, ne yapacaksın orada. Burada o kadar güzel eğleniyoruz ki" dedi. Grupları var, oyun oynuyorlar. Bir ara düşündüm. Oyun oynamayı da severim çünkü.

Para kazanmak için değil, keyif için ama küçük bir para olacak işin içinde tabii.

Sembolik olarak...

Ama o kadar sembolik de değil, biraz daha yüksek. Yani heyecanlandıracak kadar. Memur arkadaşlarla da fasulyesine oynuyorum. Konken, taş, poker. Günay çok paramı almıştır benim pokerde. Bir gün benim evimde oyun oynanıyor, dördüncü arıyoruz. Günay, Mehmet Ali Erbil'e telefon etti. İşte o da kalktı geldi, oynuyoruz. Çok fazla param olmadığı için bütün blöflerde kaçıyorum. İki kuruş para kazanacağım, elime ful gelmiş, Günay anlıyor rest diyor. Deyince ben kaçıyorum, o paraları alıyor. Böyle gitti paralarım. Ondan sonra da bir yerde bir şey oldu da, Mehmet Ali "Ayol evine geldik, doğru dürüst ikram yapmadın" dedi bana. "Ulan!" dedim "Sen de benim evime ilk defa geliyorsun, bir çiçekle mi geldin ki ikram bekliyorsun?"

Bunu anlatırken aklıma ne geldi. Bak şimdi, kendi kendime gülüyorum. Ve bunu ben sahnede anlatsam, insanlar yerlere yatar. Şu an hiç gülünmeyecek bir şey anlatacağım ama bunu nerede, nasıl anlatıyorum; zamanını nasıl tayin ediyorum da insanlar gülüyor, onu bilemiyorum. Şimdi siz bana geçen gün sormamanız gereken bir sual sordunuz. Ben bundan rahatsız oldum. "Bunlar bana bu suali sordular, ben de bunları aç bırakayım!" derim diye mi bugün fazla öteberi getirdiniz? Bakın şimdi konuşurken böyle başka şeyler düşünüyorum. Şimdi bunu öyle bir şekilde, öyle bir yerde ve zamanda anlatıyorum ki buna gülüyorlar. Kuliste konuştuğumuz bir olayı sahnede anlatıyorum. Kuliste normal ama sahnede insan adedi çok olduğu için mi veya onu mimiklerle nasıl kullanıyorsam, o kadar gülebiliyorlar. Ben de şaşıyorum bazen. Ama şimdi bu olayı ben anlatsam, büyük bir reaksiyon alırım. Böyle bir şeyi düşünmüş olmam yani. Tesadüf bugün gelirken bir sürü şey getirmişsiniz.

Hiç öyle düşünmedik vallahi. Her zaman bu ölçüde getiriyoruz.

Hayır, bu kadar çok detaylı hiç gelmedi.

Aaa getirdik. Ümit'e sorun, o görüyor.

En detaylısı bu sefer canım, ben gördüm. Bir sürü şey var aşağıda. Yok canım, önemli olan düşünmüş olmanız. Siz biraz fazla yiyorsunuz ama olsun. Yani esprileri böyle üretiyorum işte...

Çoğumuzun düşündüğü ama söyleyemediği şeyler siz söylediğinizde komik oluyor...

Evet, yani olay böyle değil, muhakkak ki böyle değil. Yani aç kalırız korkusuyla fazla götürelim değil. Ama ben onu o cümleye, o suale bağlayarak bunu anlatırsam, o zaman komiği çıkıyor. Mesela, Ajda'yla aynı odada soyunup giyiniyoruz, o zaman başka oda yoktu. O giyinirdi ben çıkardım, ben giyinirdim o çıkardı; böyle idare ediyoruz. Günay her gece biz sahneye çıkmadan evvel odaya geliyor, habire "Benim güzel sanatçım" diyor Ajda'ya. Sen şöyle güzelsin, sen böyle güzelsin... Bu arada bana hiç iltifat edilmiyor, sinirleniyorum ama sesimi çıkarmıyorum. Hani bana sormuştunuz, neleri kıskanırsınız diye. İşte böyle kıskanıyorum... Neyse, bir sefer dedim ki "Ajda ayıptır, sen de ona bir şey söyle. O sana şöyle diyor, böyle diyor." Ertesi akşam Günay yine geldi, kadın bir gün düşünmüş, Günay'ın hiç güzel bir yerini bulamamış, çaresizlikten "Benim ensesi güzel patronum" dedi.

Şimdi kulisteki bu olayı sahneye götürüyorum. Çıktım, "Her gün Günay kulise geliyor, Ajda'ya iltifatlar ediyor. Kaşın güzel, boyun güzel, posun güzel. Kız da Günay'da güzel hiçbir yer bulamayınca, çaresizlikten ensesi güzel patronum dedi. Ondan sonra Günay her gün ense tıraşı olup geldi. İyi de götün güzel deseydi her gün götünü mü tıraş edip gelecekti?" dedim. Yani ne var şimdi bunda gülecek? Yerlere yatti insanlar gülmekten. Ensesi güzel... Yok, yer yok. Güzel diyecek yer bulamıyor. İşte burada şöyle bir güldürü unsuru var: Günay çok yakışıklı birisi olsaydı da Ajda'yla aralarında böyle bir konuşma geçseydi, ben de bunu sahnede anlatsaydım güldürü olmazdı.

Mimikler ve jestlerle de besliyorsunuz tabii...

İşte orada bir şey var. Yüzünle oynuyorsun, gözlerinle oynuyorsun. Duruşunla, adım atışınla... Bunlar etki ediyor seyirciye. Mesela konuşmalarım... Şarkılardan önce bir şeyler konuşurum, ondan sonra

şarkıya girerim. Emel Sayın'la çalışırken bu şarkı öncesi konuşmalarımı beğenmiş olmalı ki, o da aynısı tatbik ediyor.

Sanat yaşamınızda bir çok şeyi ilk kez siz yaptınız. Nedir bunlar?

Seyirciyle diyalog kurmayı ilk ben yaptım. Doğaçlamayı sahneye ben getirdim. Ay ne ukalalık böyle! Ama doğru bunlar. Seyirciye inmeyi ben başlattım. Uzak kalmayı, snop olmayi marifet zannederlerdi. Halbuki yanlış. Ben halka yakın olduğum zaman daha çok sevildiğimi hissettim. Bunu tatbik eden de bir sürü insan var şimdi. Ancak yani halktan olmak demek avam olmak demek değil. Onlar avamlıkla yürütüyorlar şimdi bu işi. O değil, hayır.

Ne peki?

Nasıl anlatayım? Bir şeyi ucuzlatmadan yapmak lazım. Hamurunuzda hep asalet olmalı. Bunu misal olarak söylüyorum. Asalet var ama gerekirse parya da olabilmelisiniz. Sırf karşıdaki insanı memnun etmek için, ama bu belli bir zaman dilimi içinde. Bunu yapar, tekrar köşkünüze dönersiniz.

RUHUNDA OROSPULUK VAR, DEKOLTE EPİLASYONU

Siz çok sadesiniz, giyiminiz de eviniz de sade, pastel renkler. Ama Huysuz...

Ama onun ruhunda orospuluk var, o onu giyecek yani. Ben çok gençken gider, kadın mantoluk kumaşı alırdım. Ceket çok güzel çıkar kadın kumaşlarından. Arkada hiç dikiş yok. Terzime kan ağlatırdım. Yanlardan aldırtırdım, arkası dümdüz olacak, pota hiç tahammülüm yok. Terzi de çok kızar, "O kadar diksin ki, otomatikman sırtta pot oluyor" der. "Hayır olmayacak!" diyorum. O adama ben o kadar çok müşteri götürdüm ki, Beylerbeyi'nde bir arsa aldı ve bir apartman yaptırdı. Hâlâ bana dikiyor.

Ve siyah bir pantolon, siyah bir ayakkabı. O arkası dikişsiz taba rengi ceketim, içimde de kırmızı bir gömlek, Beyoğlu'na çıktım. O kadar güzeldim ki; gelen bakıyor, giden bakıyor, giden dönüyor, yanımdan hızla geçiyor, dönüp bir daha bakıyor. Müthiş rahatsız oldum. Tekrar vapura bindim, Beylerbeyi'ne geldim. "Lanet olsun!" dedim gömleği çıkardım, siyah bir gömlek giydim, tekrar Beyoğlu'na çıktım. Bu kadar frapanlıktan hoşlanmayan, zevk olarak hiç frapan renk sevmeyen bir insanım. Gri... Hastayım griye. Ev döşemesi falan değil de, giyimde griyi çok seviyorum.

Huysuz'da payetler, güller, fırfırlar, boncuklar...

Aaa, genelev yosması gibi... Ama eğer onu yapmazsanız olmaz. Ben mesela Emel Sayın'dan bir tuvalet aldım. O tuvaleti Huysuz yapabilmek için akla karayı seçtim.

Hanımefendi sanatçı tuvaleti tabii...

Ben böyle çıkarsam ne hareket edebilirim, ne benim yaptığım işe yakışır. Eteklere yırtmaçlar yapıldı, yaka meme ucuna kadar açıldı, çiçekler kondu; Emel elbisesini tanımadı. Böyle bir delilik. Geldi, baktı, "Vallahi benimkinden güzel olmuş" dedi.

Bu programda ne renk giydim; mavi mi giydim bir dahaki program

pembe giymeliyim, bir dahaki program mor giymeliyim. Onda etek mi yırtmaçlı, bunun kuyruğu olmalı, bunun başka bir şeyi olmalı... Bunları düşünürseniz; elbisenizi, modelinizi, aksesuarlarınızı; hepsini yaparsınız. Bunun için çalıştığım zaman bir haftam tamamen dolu benim. Şimdi bakınız, ben bu Huysuz Virjin şovunu çok şık veya duruma uygun kostümler kullanmadan da yapabilirim. Ancak kadın seyircinin dikkatini çekebilmek için şık olmak lazım. Yani sarı bluzun altına kırmızı eteklik, onun altına da bordo çorap giyersen olmaz. Kadınların da ilgisini çekmek gerekiyor. Neticede gazinoya erkeği götüren kadındır; hadi gidelim, hadi görelim diye. Onun için benim kadın seyircim, kadın hayranim çok daha fazladır erkekten. Ama şık bir kadınım ben. Şık bir kadınım, tapon bir kadın değilim. Şık veya tapon, her ikisinin de adı zenne.

Her kadın kılığına giren erkek tapondur. Aman, kadınlar öyle yapar der geçerler. Hayır! Ayakkabımın tokası, bilmem nemin bilmem nesi, hep böyle güzel görünmek için, şık olmak için... Frapan oldum ama tapon olmadım.

Huysuz'u hoş bir kadın yapmak için ne değişimler yaşadınız?

Göğüs kıllarıma epilasyon yaptırdım, dekolte giydiğim için. Önceleri tıraş ediyordum, pudra ile fondötenle kapıyordum.

Huysuz olmak için vücudunuzda yapmış olduğunuz tek değişiklik bu mu?

Öbürlerini söylemek istemiyorum! Evet, tek o.

Söyleseydiniz hazır başlamışken...

Tahmin edin artık, ben söylemeyeyim! Şaka bir yana, öyle manasız şeyleri hiçbir zaman düşünmedim. Ve yapanları da çok kınıyorum.

Peki, epilasyonu ne zaman yaptırdınız?

Vallahi, iş artık rayına oturdu, devam edecek belli oldu. Yaptığım her işe titizlik gösterdim. Epilasyonu da onun için yaptırdım. Yani görüntüsü çirkin olan bir şeye kimsenin tahammülü yok. Bir şeyi daha güzel göstermek varken niye çirkin gösterilsin? İş oturduğu zaman şunu da hatırlıyorum mesela; Taksim Belediye Gazinosu'nda program yaparken -ki orada çok uzun müddet çalıştım- epilasyona gidiyorum, böyle kabar kabar oluyordu göğsüm. Şifon gibi bir şey atıyorum üzerime ama bazen açılıyor. "Ayol nedir o vücudunun hali" diye laf

atıyor seyirci, "Bir şey yedim dokundu ama ne olduğunu söylemek istemiyorum" gibi esprilerle kapatıyorum.

Bıyık, sakal epilasyonu?

Hayır, onlar benim normal yaşamımda lazım olan şeyler. Köse gibi dolaşmayı hiçbir zaman düşünmedim.

Göğüsleri ne yapıyorsunuz, sutyenin içinde destek mi var?

Sutyenin içini dolduruyorum. Ama zaten benim hafif göğüslerim var, kilonun verdiği bir şey bu. Ve göğsümün ortası da böyle çukur. Yeğenlerime bile "Dayın meme mi yaptırdı?" diye soruyorlar. Fatih Aksoy, "Vallahi Seyfi Bey, dekolteniz Hande Ataizi'nden güzel" demişti.

Korse de kullanıyorsunuz. Kendinizi rahat hissediyor musunuz?

Ayol korse takıp da rahat edebilen insan var mı... Korseyi o kadar kendi bedenimden ufak alarak giyiyorum ki, vücudum daha güzel olsun diye; iç uzuvlarımın korseye uyum sağlaması yarım saat sürüyor. Geçen gün ultrasona girdim, "Midenize korse mi taktınız" dediler. Korse o kadar sıkıyor ki, midem ikiye bölünmüş. Yani korsenin neticesi, bel bölgeme isabet eden iç uzuvlarımın orta kısımları daralmış. Eğer zenne olarak sahneye çıkmak mecburiyetindeyseniz, bu eziyetlerden mutlu oluyormuş ifadesiyle sahneye çıkmanız lazım.

Sahneye ilk çıktığınız yıllarda frapan giysilere ihtiyacınız oluyordu kuşkusuz. Ne yapıyordunuz o zamanlarda?

Hemen kumaşlar alınıyordu; eksik olmasın küçük ablama giderdim hemen. Daire kloş bir etek, diker hazırlar. Sonra ben onun üstünü muhtelif süslerle doldururdum.

Kaç kıyafet yapabildiniz o dönemde?

Kulüp 12'de çalışırken üç-dört kıyafetim oldu. Bir tanesi zaten çok kötüydü, bir tane Ali Poyrazoğlu verdi, bir müddet onu giydim. Onu giyerken bir tane yaptırdım.

Kötü dediğiniz nasıl bir şeydi?

İlk giydiğim... O nasıl bir şeydi; galiba ablalarımdan birinin nişan elbisesi miydi, öyle bir şey. Yanlarını açtım, dikişleri söktüm. Kemer yaptım, üstünü işledim. Arkadan kancalıydı, içine şifon gibi bir şey giyiyordum; üst yaka, kol neyse... Yani kötü... Peyderpey ablamla elbiseler yaparak, üstünü süsleyerek ve ondan sonra sanatçılardan elbiseler alarak sürdürdüm gitti.

Ah, biraz daha param olsaydı, daha şık giysiler yapardım diye üzülür müydünüz?

Yok, yok. O süsleri müsleri nereden bulurdum, nasıl yapardım; ama tatmin olurdum, yaptığım elbise ile yetinirdim. Çok süslü elbiseler yapardım. Mesela yıllar sonra, Yıldırım Mayruk "Gel sana bir elbise hediye edeyim" dedi ama hiçbir zaman gidememişimdir. Beni seyretmeye gelmiştir, bazı kumaşlar vermiştir bana boncuklu moncuklu, ben onları dikerek kostümler yapmışımdır.

Yıldırım Mayruk bir defilede sizi manken olarak da kullandı yakın zamanda.

Ramazan eğlenceleri yapıyordum televizyonda Ülkü Erakalın'la. Onun bir kokteyli vardı. Kokteyle geldi. Ben Yıldırim Mayruk'u çok severim, ayrı bir sevgim vardır. Çok saygideğer, sevgideğer bir insandır. Hiçbir zaman şımarmamıştır, bir sadeliği vardır, onu devam ettirir. O da biliyordu sevdiğimi. İşte orada karşılaştık. "Defile yapılacak, gelir misin?" dedi yardımcısı Barbaros Şansal. "Aaa, gelirim tabii, niye gelmeyeyim, çok güzel olur" dedim ama vakit çok az, yani 10 gün falan var. Barbaros'u tanır mısınız? Ağzı çok laf eden biridir. Aman, pek bir kafalı, zeki, akıllı, işbilir -öyle insanı severim- "Şöyle yaparım, böyle yaparım, hazırlarım sen merak etme" dedi. Kalktım provalara gittim. Baş manken olarak çıkıyorum. O kadar Avrupa'dan gelmiş manken var, başmanken benim! Çünkü özelliğim var, onun için. Kabul ettim. İyi de oldu. Onlar da çok mutlu oldular.

Kaç kıyafet giydiniz?

Bir kıyafet giydim. Aslında düşüncemiz iki kıyafeti üstüste giymekti, sonra bu düşünceden vazgeçtik, siyah güzel bir yünlü kumaştan açık yakalı, dar bir elbise; arka tarafı kuyruklu. Elbise bele kadar boncuk işleme, üstüne yine aynı kumaştan düz bir ceket. Kendimi fazla mat buldum. Ben hep alışmışım sahnede uçuşan, renkli elbiseler giymeye. Herhalde ekalliyet düğünlerinden iş gelsin diye beni dul mamalara benzetti diye düşünüyorum. Ancak yanlış düşündüğümü peruğum ve başımdaki kep ile tüyden sonra anladım. Çık şık bir bej kep... Ay

çocuklar çok uzattım, sıkıldım... Vallahi okuyucu kızacak bana!.. Ancak telefon açarlarsa bunun müsebbibi Figen ile Korhan'dır derim, bundan sonra da kimsenin hayatını yazamazsınız.

Çıktınız podyumda yürüdünüz...

Yürüdüm. Onlar illa laf at dediler. Sonra mikrofon verdiler. Biraz böyle şovvari hafif, bir şeyler yaptım.

Peki yürüyüş dersi falan aldınız mı podyumda yürümek için?

Ayol ben 13 yaşında iğfal edilmişim diyorum, siz bana ne zaman orospu oldun diyorsunuz! Bana artık yürüme dersi mi verilir? İlk başta manken gibi çıktım, ondan sonra komediyi ele almam şarttı, öbür türlü olmazdı. Nitekim dönüşte peruğumu çıkarıp atıyorum. Gönül Yazar hemen kaptı peruğu.

Gitti mi peruk?

Yok canım, geri aldım. Peruk büyük problem. Ben Ajda'nın getirdiği perukları kullanıyorum. Ajda Amerika'dan nereden alıyorsa, alıp getiriyor. Onlar geniş ve gür.

Sizin için mi almıştı onları?

Hayır, benim için almadı. Kendi için aldı fakat kullanmadı. Beraber çalışıyorduk, jest olsun diye bana bir tane verdi. Sonra ne olur bir tane daha aliver bana dedim. Şimdi herhalde almaz.

Neden almaz?

İzzet Çapa'nın bir yeri vardı. Evvelki yaz Ajda Pekkan tek başına program yaptı orada. O programı beraber yapacaktık. Gittik, oturduk, konuştuk. Dedim, "Ajda, sen program yapacaksın ineceksin, ben program yapacağım ineceğim, ilginç değil. Bir müzikal yapalım..." "Aa, çok iyi olur" dediler. Tabii ki bunu ben önerdim, benim başıma kalacak. Her şeyi düşüneceğim, ben yapacağım. Aaa! Eve geldim, "Hastayım diye uydur bir şey, iptal et" dedim kendime. Ve ayıp oldu kıza da. Umutlandı, beraber olacağız diye sevindi. Ama gene şey yapmaz, çok sık Amerika'ya gidiyor, söylesem; yani parasını vermek kaydıyla... Günay'a söyleyeyim ben bunu. Evet...

Çalışma prensipleriniz neler, nelere dikkat edersiniz?

İyi bir şey çıkarmak için iyi çalışmak lazım. Herkes için geçerli olan bir şey. Şov programlarımı bile üç tane çektiririm, en iyi olanını birinci oynatırım. Tiyatrocular bunu yanlış düşünürler, ilk geceyi "provajeneral" *[Genel Prova]* olarak düşünelim derler. Hayır! İlk geceden çıkan izleyicinin ağızdan ağıza söyleyeceği söz mühimdir. Ben böyle düşünüyorum. Yapım şirketleri de "Biz 13 bölüm için anlaşma yaptık, iyi de olsa kötü de olsa, bu 13 bölümün parası alınacak nasıl olsa" diye düşünür. Hayır! Bu anlayışlara itirazım; benim çalışılması güç insan olduğum zehabı uyandırıyor insanlarda. Hayır ben çalışılması güç bir insan değilim. İşin iyi olması için çaba sarf ediyorum, belki biraz detaycıyım ama detaylar birleşir bütün olur. Benim görüşüm budur. Kendimden, yapmam gerekenden çok fazlasını yaparım, yeter ki netice iyi olsun. Ve de iyi şeyler yaptım kanısındayım. Yaptığım şeylerden kötü olanı olmadı.

Bir işe giderken; şöyle otel isterim, böyle oda isterim, odamda şunlar olsun, kuliste bunlar olsun gibi kurallarınız var mı?

Hayır. İşi bağlayanlar yani organizatörler, normal bir odada kalmamam gerektiğini, bir suit verirlerse daha mutlu olabileceğimi zaten bilirler. "Bana kral dairesini kapatın" demem hiçbir zaman. Ha, otel bunu akıl edip kapatmışsa teşekkür ederim, o başka.

Dolapta beş şişe soda olsun, beş paket çikolata olsun falan...

Hayır, böyle bir şey istemem.

Çok mütevazısınız.

İnsanları rahatsız etmek sanatçılık değil ki. Orkestram da benim gibidir. Hiçbir zaman mini barı açıp içinden bir şey almazlar. Adetleri değildir. Evden çay makinesi götürürler, oradan aldıkları sudur. Su da normal ihtiyaç, ekstraya girmez yani. Ben çok arkadaş biliyorum, orkestrası fenalık geçirtiyor insanlara. Bir otele gittik; orkestranın odasındaki mini barın içini boşaltmışlar. Müdür Beye dedim ki, "Bu mini barları doldurun, herkese aynı muameleyi yapmayın, ayıp oluyor..." "Seyfi Bey, bilmem kimin orkestrası geldi mahvetti bizi" dedi müdür. "Benim orkestram o orkestralar gibi değil" dedim.

Kaç yıldır beraber çalışıyorsunuz orkestranızla?

İşe başladığımdan beri. Bir tek davulcuyla bir klavyeci vardı; onları değiştirmek zorunda kaldım alkol yüzünden.

Kaç kişilik bir orkestra?

En az dört, en fazla beş.

Nasıl bir araya geldiniz?

Beraber başladık diyebilirim. Kulüp 12'de çalıştığım arkadaşlar bunlar benim.

Aman Tanrım!

Kız vermiyorlardı orkestrama benim, çalgıcı diye. Evlendiler, şimdi çocukları da evlendi. Baba oğul, baba oğul çalışıyorlar zaten. Uzun yıllardır bir aradayız; hem hoş hem nahoş anılarımız oldu.

Bursa Açıkhava Tiyatrosu'nda halk karşısına çıkacağım ilk defa. Ben gittim, onlar da iki araba gelecekler. Arabanın biri külüstür. Uyardım, "Tek araba gelin" dedim. Alet, davul mavul getirecekleri için, iki araba ancak olabilir dediler. Her neyse... Ben geldim, hazırlandım. Yani işte; dokuz olmaz da, 10 geçer, buçuk olur. Bursa halkı saat geldi mi, başlıyor el çırpmaya. Hay Allah! Orkestra yok... Yarısı var, yarısı yok orkestranın. Bir davulla nefesli var, gitarlar yok, klavye yok. Baktım olacak gibi değil, yer yerinden oynuyor; ne yapayım, çıktım. Dedim böyle böyle. Araba bozulmuş, bir araba bulup geliyorlarmış, yoldalarmış falanmış, filanmış. Bir nefesliyle, bir davulla, böyle tatsız, çıktım program yapıyorum. Lafa vurdum falan, baktım gelecek gibi değiller. Nitekim de programın sonuna doğruydu, duydum ki gelmişler.

Ben arada nazlanırım seyirciye: "İstediğim reaksiyonu göstermezseniz kısa keserim bak!" derim. Alkışlar yükselir. O gece eksik orkestraya rağmen normal programımı yaptım, yine öyle biraz "Kısa keserim!" nazı yaptım, programı bitirdim, içeri girdim. Kulisin kapısı kırılıyor, "Seyfi Bey!" diye. Ay yine ne oldu? "Halk kapıya hücum etti!", "Niye etti?", "Programı kısa kestiniz diye..." Ayol ben bunu espri olsun diye söyledim, kısa kesmedim programımı. Gitmiyorlar... Yarım saat oturdum içeride, giden yok. Mecburen tekrar çıktım, ne yapayım. Dedim, ben kısa kesmedim. "Hayır, kısa kestiniz..." Kesmedim vallahi... Tekrar çıktım program yaptım. Hayır, dövecekler yoksa. Zar zor ellerinden kurtuldum da arabaya bindim.

İş teklifleri hep Huysuz Virjin'e mi geldi? Seyfi Dursunoğlu hiç iş teklifi aldı mı Popstar dışında?

Tabii geldi, "Turnike..." Güner Ümit programı bıraktıktan sonra, Star'dan Serpil Akıllıoğlu "Siz yapar mısınız?" dedi. "Vallahi," dedim, "Bu çok tehlikeli bir şey. O, programı gayet güzel götüren bir insan. Ondan sonra ben ondan güzel de yapsam; hayır, daima o hatırlanır ama Huysuz Virjin olarak yaparım" dedim. "İlk başta çıkarım, kantomu yaparım, takılirim, onu yaparım, bunu yaparım. Huysuz Virjin olarak yaparim..." "Biz Seyfi Dursunoğlu olarak istiyoruz" dedi. "Öyle yapamam. Başkasının bıraktığı yeri devam ettirmek yanlış bir şeydir, benim mantaliteme uymayan bir şey" dedim.

Onlar da tuttular Yıldo'yu aldılar. Canlı yayın yapılıyor, "Kemal abim, Kemal abim, Kemal abim"; Atatürk'ten bahsediyormuş. Bunlar da kendilerini yoluyorlar; "Ne diyor bu?" diye. Ertesi gün Serpil Akıllıoğlu bana telefon etti. "Seyfi Bey gördünüz mü bize neler yaptığınızı?" dedi. "Siz çıkmayınca onu aldık, bu da Kemal abi, Kemal abi, mahvetti bizi. Yarın yine kapanacağız..." "Serpil Bey," dedim, "Bakınız, ben size öneride bulundum. Huysuz Virjin olarak yaparım dedim. Siz hayır dediniz. Halbuki bir Seyfi Dursunoğlu olarak, bir Huysuz Virjin olarak deneme çekimi yapsaydınız neticeyi görüp ondan sonra karar verirdiniz" dedim. Serpil Akıllıoğlu, "Onu akıl edemedim" dedi. "O zaman soyadınızı değiştirin" dedim...

Dediniz mi bunu?

Dedim. Huysuz Virjin sevilmeyen bir insan değil ki. Ayrica Güner Ümit de zaten seyirciye takılıyor, seyirciye bir şeyler söylüyor, bir şeyler yapıyor. Huysuz Virjin daha çok takılan, esprisi daha çok olan bir insan. Sen bunun bu tarafını kes, beni ceket kravat çıkart; olur mu öyle şey?

Başka böyle teklifler oldu mu Seyfi Bey?

Bazen yarışma teklifleri geliyor. Kabul etmiyorum, yarışma sunacak çok insan var. Benim bir özelliğim var.

Ne kadar şanslısınız. İki kişi olarak para kazanabiliyorsunuz..

Ama iki misli kazanmıyorum. Tabii Huysuz daha başarılı herhalde Seyfi Dursunoğlu'ndan; ama Seyfi Dursunoğlu'nun da kendine göre başarılı olduğu yerler vardır, onları da Huysuz yapamaz. Bir de bir program vardı. "En Zayıf Halka." O geldi mesela, onu kabul etmedim. Formata göre, yarışmacıları sürekli aşağılamak ve azarlamak gerekiyordu. Dedim yani, "Bana çok ters. Yarışmacıya kötü laf söylemek benim tarzım değil." Kötü laf olmaz. Espri yapacaksın,

yıkmayacaksın; espri yaptığın insanı da güldüreceksin ama o pek memnun olmayacak, belki gülerken memnuniyetinden gülmeyecek ama yıkarak olmaz.

Bir de ATV sabah programı önerdi; yarısını Seyfi Dursunoğlu, yarısını Huysuz Virjin yapacak. Bu canlı yayın... "Yanlış bir teklif, çok iyi bir buluş değil" dedim. "Benden üç gün sonrası için program istiyorsunuz. Ben üzerime butikten elbise alıp giyemem. Benim vücut yapım kadın elbisesi giymeme müsait değil. Bana elbise yapılması lazım. Her gün bir elbise yapılması lazım. O makyaj, o peruk; onu çıkaracağım antraktta, reklam arasında; sileceğim, Seyfi Dursunoğlu olarak programı yapacağım. Yani buna ne zaman müsait, ne benim yaşım bunu yapmaya müsait. Sabah programlarını çok ağırlıklı sanatçılar yapmaz. Ben prime time'da program yapmayı tercih ederdim. Siz bunu bana teklif etmemiş gibi bir daha düşünün, başkasına teklif edin" dedim.

Hiç içinizden geçti mi benden sonra da birileri bu işi devam ettirse diye; yoksa bu tamamen insanın içindedir, isteyen yapar isteyen yapmaz diye mi düşünüyorsunuz?

Efendim, bu doğuştan bir yetenek. Doğaçlama ve gözlem, hazırcevaplık. Bütün bu üç vasfı kendinde bulan, seyircinin karşısına çıkacak cesarette olan bir insan varsa çıksın yapsın. Yapması beni rahatsız etmez. Ama bu üç vasfı bir arada bulmak biraz güç galiba. Arkadaş arasındayken çok esprili bir insan olabilirsiniz. Nitekim öyle insanları benim programıma getirip karşıma çıkardıklarını bilirim. Çıktılar ve hiçbir şey konuşamadan dönüp gittiler. İnsanların karşısında bir şey sergilemek çok mühimdir. Esprili olabilirsiniz, ama sahne apayrı bir şey.

Yerinize kimseyi yetiştirmeyecek misiniz?

Yerime birini nasıl yetiştirebilirim; musiki değil ki ders vereyim.

Seyirci sizi niye bu kadar çok seviyor?

Çünkü hepsiyle yatıyorum. Bugün mü niye seviyor?

Geçmişten bu yana.

Şu avantajım vardı: Kulüp 12, o zamanların en kaliteli gece kulübüydü. En kaliteli ama başka yok. Burnumuzun dibinde Kulüp Reşat vardı, bomboş otururdu. Biz böyle kaç merhaleli, büyük bir yer

olmasına rağmen, ağzına kadar dolardık. İki-üç tur müşteri gider gelirdi. Ben orta müşteriye çıkardım. İlk başta daha bir gençler gelir, tepinir mepinir giderlerdi. Ondan sonra ağır müşteri gelir, ben çıkardım şova. Onlar da gider, pavyonlardan oradan buradan boşalan müşteriler gelirdi. Onlara ben çıkmazdım. O zaman evime gitmiş olurdum. Yani, üç tur müşterisi vardı. Dolup dolup boşalan bir yerdi. Benim çıktığım müşteri de İstanbul'un kaymak tabakası. Akşam yemeğini bir yerde yemiş, gece yarısına doğru eğlence arayan, Avrupa görmüş, dünyayı görmüş, bu işin dünyada örneklerini görmüş kişiler. Türkiye'de de böyle bir temsilcinin çıkmış olması hoşlarına giderdi.

Bir de ağızdan ağıza dağılan bir methiye oluyordu. Herkes birbirine, "Hadi gidip görelim, hadi gidip görelim" diyordu. Kulüp 12'ye gidelim demezler, "Hadi gidip Huysuz'u görelim" derlerdi. Bütün İstanbul Kulüp 12'ye aktı. Bu hep böyle oldu. Ben nerede çalışıyorsam, "Huysuz'a gidelim" oldu hep. Böyle kalburüstü seyirciye kendimi sevdirdiğim için hep saygıyla anıldım. İşimi bitirdikten sonra doğru evime giderim. Yani, yaşantımda başka bir şeyler göremiyorlar. Sadece şovda görebiliyorlar beni. Bunlar tabii hepsi artı puan. İsmim duyuluyor, arkasından da methiye; işini bitirdikten sonra dünya efendisi bir adam diye. Özel arkadaşlarım hariç; onlar pek öyle demezler! İsmim böyle duyuluyor fakat seyredemiyorlar beni. Ama merak ediyorlar. İlginç geliyor olay.

İşte yavaş yavaş tavernalar başladı. Tavernalarda yine parali insanlar ya da haftada bir 20-30 bin lira harcayabilecek cinsten insanlar da görmeye başladı ama halk göremiyor beni, hiçbir şekilde göremiyor. "Gülünüz Güldürünüz"le televizyona çıktıktan sonra olay İzmir Fuarı'na uzandı. İzmir Fuarı'ndan dönüşte de zaten büyük gazino teklifleri gelmeye başladı.

Peki, sadece sahne dışında beyefendi biri olmanız mı sevdirdi sizi? Mutlaka başka etkenler de vardır...

Yaptığım olay da ilginç geldi. İnsanların düşünüp de söyleyemediği şeylerin tercümanı oldum. Çok Avrupai bir şov yapıyordum. Arkasından televizyonda pekişti bu. Oraya gelen konuklara sorduğum sualler, "Oh, iyi etti de bunu sordu. Biz de bu suali merak ediyorduk" gibi konuşmalar. Varolan sualleri sorduğum zaman inkar edemez hale geliyordu karşımdaki; ama çok böyle rahatsız edip, yıkmadan olayı... Her karşıma gelen ismimi duyduktan sonra korkmaya başladı benden, onlar korktukça ben bundan daha çok istifade edebiliyordum. Ondan sonra halk konserlerinde çok büyük ilgi görür oldum.

Size kızanlar da oluyor mu, yoksa hep sevilir misiniz?

Aa, muhakkak ki beni de sevmeyen vardır. Bunu kabul etmek lazım. Azdır ama muhakkak vardır. Dinleyici olarak da beni sevmeyen vardır. Yaptığım müstehcen bir espri rahatsız etmiş olabilir, bir daha gelmemeyi düşünmüş olabilir, yani vardır. Ben mesela Michael Jackson'ı hiçbir zaman sevemedim. Daha sesini duyamadım ki ben bu adamın. Bir orkestrasyon, bir çığlıklar, acayip bir şeyler... Ama herif dünya çapında, yer yerinden oynuyor. Bana bir şey vermiyor.

Sahneye sizden önce ya da sonra başlayan birçok komedyen oldu. Bunların çoğu artık piyasada yok. Siz niye varsınız?

Yalnız bakınız, orada atladığınız bir şey var. Benim yaptığım başka bir şey... Orada ağırlıklı olan, benim yaptığım işi sevdiren, doğaçlama espri yapma yeteneğim. İşi o götürüyor. Beni bir insan bir kere seyredip, "Aaa Huysuz'u gördüm!" diyemez. Bakalım bu gittiğimde kime takılacak diye düşünür. Birisine takılmışsam, hoşuna gitmişse, yanına dörtbeş kişi alır gelir, bakalım onlara ne diyecek diye. O bakımdan her gün artan bir seyirci potansiyelim var diyebiliyorum.

Siz Huysuz Şov diyorsunuz ama aslında bu Huysuz ve Seyfi Şov.

Çok güzel bir noktaya temas ettiniz. Daha önce size anlatmıştım; ben şovumu sahnede sergilerim, seyirci önünde prova yaparım, eğer tutarsa devamlı şovuma alırım demiştim. İşte bu olay da böyle bir şey. Bir gün programımı bitirdim, peruğumu çıkardım, selamımı verdim ve içeri girdim. Ancak reaksiyon zamanla azalacağı yerde çok büyüdü. Ben de bu arada elbisemi çıkardım, kimonomu giydim, makyajımı silmeye başladım. Ancak tabaklara vurulmaya başlayınca tekrar çıkmam gerektiğini hissettim. Orkestraya "Hadi sahneye" dedim ve elimde pamuk, kimonom üzerimde, makyajımı sile sile sahneye çıktım. Bu ilgiden ötürü seyirciye teşekkür ettim, seyirciden gelen sesler "Şarkı söyle, şarkı söyle, şarkı söyle" idi. Bir alaturka şarkı söyledim, çok büyük reaksiyon aldım. Bir daha istiyorlardı, onu da söyledim, reaksiyon daha da büyük oldu. Seyirciyi susturdum ve dedim ki, "Bir şarkı daha söylememi istiyorsanız lütfen bir heyet patrona gitsin, yapılacak zammı tespit edelim!" Bir tane daha, bir tane daha, bir tane daha söyledim ve içeriye girdim. Bu da benim programımın ikinci bölümü oldu otomatikman. Bu ilaveyle programım daha sanatsal yönü olan bir şov haline geldi...

Ya makyaj bulaşır veya akarsa?

O önemli değil ki. Önemli olan Huysuz Virjin'den Seyfi Dursunoğlu'na dönüş. Günay onu der; "O Klasik Türk Musikisi eserlerini okurken öyle bir ifade alıyor ki yüzün, okuduğun şarkıları yaşıyorsun." Yalan! Yevmiyemi ne zaman alacağım diye düşünürüm...

Eyvah! Almadan çıktım, inince ya vermezse diye mi?

Günay zaten vermez. Vermeyeceğini bildiğim için düşünmeme lüzum yok.

Çankaya resepsiyonlarına hiç davet edildiniz mi?

Hayır, edilmedim. O pek bir ukdedir *[Dert]* içimde. Hâlâ da edilmiyorum, nedendir onu da bilmiyorum. Zeki Müren bir resepsiyona apartman topuklu ayakkabılarıyla gitmişti. Acaba benim de Huysuz Virjin gibi gideceğimi zannedip de mi çağırmıyorlar? Bu kadar esef ediyorum ama çağrılsam gider miyim, gitmez miyim onu da bilmiyorum.

Böyle halka moral veren, halkı eğlendiren sanatçıları İngiltere'de Kraliçe ayda bir saraya davet edip çay ikram ediyor. İnsanlara moral verdiği için çay içiyor onlarla.

Sanırım uzun yıllar ödül de vermediler size...

Hayır, sonra verdiler. Efendim, halkın oylarıyla seçilir sanatçılar, benim kategorim yok. Alaturka değil, arabesk değil, türkü değil, yani böyle bir kategori yok. Sonra verdiler ödül. "Kelebek" verdi. Hangi kanalda çalışırsanız, o ödül o kanalinsa veriyorlar. Geçen seneydi galiba, yine "Kelebek" ödülleri dağıtılacak. Günay, "Huysuz'a hiç olmazsa bir onur ödülü verin" demiş, "Bu adam 35 senesini vermiş. O olmasa ben Günay olamazdım, bu kadar seyircinin sevdiği insanı nasıl atlarsınız?" "Pardon. Unuttuk, kusura bakmayın, bu sene verelim" demişler.

Bir de şu var; bu benim eksik yönüm: Herkes gidiyor; bir gazetenin, televizyonun üçüncü senesi, beşinci senesi diye bir pasta götürüyor, bir hatır soruyor; oraya gidiyor, buraya gidiyor. Ben hiçbir yere gitmem. Onu zül kabul ederim, "Hadi benden bahsedin..." Kendimi hatırlatmak olarak kabul ederim. Bunu yapmam. Yaradılışıma uygun değil bu.

Popstar'ı saymazsak uzun zamandır televizyonda yoksunuz. En son ne zaman yoğun çalıştınız?

Vallahi, ben bundan iki sene evveline kadar çok yoğun çalışıyordum. En son ramazan programı yaptım televizyona.

Kendinizi rölantiye mi aldınız?

Biraz rölantiye aldım, evet. Arada ekstralara gidiyorum.

Artık paraya ihtiyacınız olmadığı için mi?

Hayır, hayır, kanallar beni çalıştırmaya korkuyorlar. Aslinda hepsi çalışmak istiyor ama RTÜK'ten çekiniyorlar. Böyle bir korkuları var ve her kanal bunu bana rahatlıkla söyledi.

Sahneye de Günay'ın dışında bir yerde çıkmıyorum...

Günay'da en son ne zaman çıktınız?

Geçen sene. Günay "Ne olursun çok sıkıştım gel" der giderim, bir daha bırakmaz, sezon sonuna kadar çalışırım.

Parasal problemleriniz ne zaman bitti? Ne zaman kendinizi "özgür" hissettiniz?

66 yaşında. Televizyondan sonra rahat ettim ben parasal olarak.

Onca yıllık sahne hayatı...

Onca yıllık sahne hayatı bana bir ev aldırdı, Altunizade'yi aldırdı. Onun tadilatından sonra çok az param kalmıştı.

Bir günü nasıl yaşarsınız?

Geceden alkol almışsam sabah çok erken uyanıyorum, tuhaf bir şey. Alkolü de keyif için değil tabii ki, ahbaplarım geldiği zaman onlarla ev sahipliğimi kaybetmemek kaydı ile iki kadeh içerim. Üçüncü kadehte ev biraz dağılır, dördüncü kadehte fazla kırılan olur; onun için iki kadeh. Gelen dostlarımla, sevdiğim dostlarımla oturup içmekten keyif alırım. Veya bir yere gittiğim zaman içmiyorum demem; ben içmiyorum deyip çekilenden çok rahatsız olurum. Koy bir kadeh önüne, içiyormuş gibi yap. Anlattığım gibi sahneye de alkolsüz çıkamam.

Sabah erken uyanırım. Eğer elimde bir elişim varsa yapılacak, pek

mutlu olurum. Masam, kahvaltım hazırlanmışsa kahvaltımı eder, dar işimin başına koşarım. Sabah beşte falan uyanırım da altıya kadar dönenirim. Dayanamam kalkarım.

Öğleden sonra uyurum ama. En sevdiğim şey de kahvaltıda zeytinyağlı yaprak dolması. Varsa onu yerim, soğuk kuru köfte severim. Varsa tabii, özel yapılmaz kahvaltı için. Onun dışında beyaz peynir, ağırlıklı peynir çeşitleri, zeytin iki-üç tane, domates üzerine zeytinyağı, üzerine kırmızı biber. Acı bir şeyle içersem çaydan daha keyif alıyorum.

Bizim bir memleket yemeği vardır, kaygana. Pazıdan yapılır. Onun içine de biraz kırmızı biber konur, kızartıldığı için onu artık sabahları ayda bir falan yiyorum. Sıhhatli kahvaltı ederim. Karadenizlilerin mısır ununda yapılma bir yemeği vardır, kuymak denir. Onu tabii tereyağı ve Trabzon peyniriyle falan yaparsan güzel ama ben öyle yapmıyorum, zeytinyağı ile yapıyorum maalesef. Önce yağ, sonra peynir, sonra üzerine su. Su soğukken mısır unu. Soğukken hemen koymazsanız topak topak olur yoksa. Hemen koyup karıştırdınız mı, altını kısın bırakın.

Normal zamanlarda hava yağmurlu falansa çok keyif alırım, perdelerimi açarım. Soğuk yatak odasını severim, sabah keyif yaparım sekize, dokuza kadar. Bazen gece kafama bir şey takıldıysa, uyuyamadıysam, on bire kadar uyuduğum da olur. Yardımcım gelir bazen ayna tutar ki, nefes alıyor muyum, gitmiş miyim anlasın... Yeğenlerime müjde verecek; gitti, gelin bölüşelim diye. Bu kadar zor kazandığım halde götüremiyorum yanimda...

Başka neler yaparsınız gün içinde?

Eve bir şeyler yaparım. Parçaları buldum birleştirdim mi; masa örtüsü mü yapıyorum, perde mi yapıyorum, illa elimde bir iş olacak. Hele kışın muhakkak bulurum, öyle oturup televizyon seyredemem, hayır! Bundan sonra herhalde kendimi zorlayarak biraz okuma yoluna gideceğim, bu benim çok büyük bir eksikliğim. Benim okuma zevkim bitti, okuyamıyorum. Gözlerim ağrıyor. Yatağıma bir kitap alıyorum okuyayım diye, okurken gidiveriyorum. Eğer birisi bir kitabı methediyorsa alıp okuyabiliyorum. O Amerikalılar falan plajlarda kitap okurlar, bayılırım onlara. Ben kim geliyor, kim gidiyor, kim ne yapıyor... Boş zamanlarımda böyle teyplerle yattım, notlar aldım, hep yapacağım işleri düşündüm. Hep bir gün pat diye iş telefonları kesilecek diye korktum, Allah'tan bugüne kadar olmadı.

Elime işimi alır yaparım, televizyonu biraz seyrederim, telefon

konuşmalarımı yaparım, gazeteleri okurum. Discovery Channel, Reality; bunları çok seviyorum. Bunların dışında Hallmark'ta çok güzel filmler oluyor. Moviemax seyrediyorum, bazen eski Türk filmlerine rastlayıp seyrediyorum.

Oyun oynamayı severim. Okey seviyorum. Biraz iptidai yaşıyorum galiba. Efendim, Boğaziçi Lisesi'nde leyli *[Yatılı]* okurken, cumartesi günü artık beni kimse almıyor. Büyümüşüm. Ortaokul son mu, lise mi... Üsküdar'da inerdim, Sunar Sineması vardı, bir filmin yarısında girerdim, öbür filmin yarısında çıkardım. Eve babamdan evvel gitmek mecburiyetinde olduğum için. Bu kadar sinema delisiydim. Şimdi kaset alıp evde izliyorum.

Prensiplerim var. Kimseye çat kapı gitmem, kimse de bana çat kapı gelemez. Yeğenlerim dahil. Hiç kimse evime telefonsuz gelemez, onun için kapım çaldığı zaman ya çocuklardır, ya da burada oturduğumu bilen birileri yardım istemeye gelmiştir. Arsa satmak isteyenler, evlatlık vermek isteyenler... Ne teklifler. Allah'tan ben muhatap olmuyorum.

Boğazıma çok düşkün insan değilim. Öyle yarın ne yiyeyim diye düşünmem. Bazen aklıma bir şey vurur, iner mutfağa yapar, yer, kalkarım.

İşim varsa ki, hep işim olmuştur; herkesin yattığı, yatmaya hazırlandığı saatlerde ben tıraş olur dışarı çıkarım. İşim gece geç saatlerde başlar çünkü. Hep en son çıkmışımdır programlara. Yapmışlarsa programdan sonra bir çorba içerim, döner gelirim, banyomu yapar yatarım. Gece üç, üç buçuk, eğer böyle çan çan edecek insan varsa dört olur en fazla. Hemen işimi bitirip dönmeyi tercih ederim.

Genelde sanatçılar kalabalık yaşarlar; asistanlar, danışmanlar...

Bunların hepsi bir maliyet. Ben bu masrafı yaparsam para biriktiremem. Benim bir an evvel para biriktirmem lazım diye düşündüğüm için, her işimi kendim yaptım. Bir mali müşavirim var, evde bir yardımcım, bahçıvanım, bir de özel günler için yemek yapan kadınım var.

Basın danışmanım hiç olmadı. Haber yapmayı ben değil gazeteciler talep etti hep. Ararlar, "Buyurun gelin" derim ki, herkesle de çalışmam kolay kolay. Aklımın yatacağı gazetelerle, bana faydası olabilecek gazetelerle çalışırım. Onlar düşünür gelirler. Bir faaliyetiniz varsa

zaten gazete de sizin arkanızdan gelecektir otomatikman. Ben az çıksın, çıkan okunsun taraftarıyım, az görünme taraftarıyım.

Bir Antalya'ya gittim, aaa Huysuz gelmiş, gidelim... Ve hiç evinden çıkmayan insanlar çıkıp geliyorlar beni seyretmeye. Antalya'daki patron onu dedi, "Bu müşterinin hiçbiri bize gelmez, siz varsınız diye geliyorlar..." Ve nasıl bir sıcak, anlatamam size. Makyaj yapıyorum, tutmuyor akıyor. O kadar sıcak ama onlar benim için gelmişlerdi. Ben bunu tercih ediyorum. Bazı insanlar da, devamlı televizyonda görünmenin daha iyi sanatçıymış imajı yarattığı düşüncesindeler ama ben aksini düşünüyorum. Bunun neticesi ne oluyor; mesela bir yerde bir toplantı var, çok görünen insanları çağırıyorlar, ilk akla gelen oluyor. Ben o devreyi atlattım.

Dost sohbetleri, şaşaalı partiler, havuz başı partileri, hani şöyle sanatçı görkemi nerede yaşantınızda?

Hayır yapamam. 70'inci yaşım için öyle bir an düşündüm, sonra vazgeçtim. Memurken çok parti yapardım, "Ah zavallı, parası yok" demesinler diye! Böyle bir sürü mezeler falan. Şimdi öyle değil. Bir esas yemek, salata, tatlı. Şimdiye kadar gelenler hem aç kalmadı, hem de memnuniyetsizlik belirtmediler özel şeyler yaptığım için. Günay'ın evine yemeğe gittim, aaa bayılacağım. Bardağımı koyacak yer yok masada. Karısı sekiz türlü zeytinyağlı yapmış, altı türlü börek yapmış, ne manası var bunun? Onları yapmıyorum artık.

ESPRİDE DOZ AYARI, TOPLUMSAL HALLER

Sahneye çıkacağınız gecenin gündüzünü nasıl geçirirsiniz?

Bir kere sabah nemrut kalkarım. O gece işim varsa müthiş nemrut kalkarım. Gerek gazino işi, gerek televizyon işi... Bir işim varsa gerginleşiyorum. Hep o geceyi düşünürüm. Kendi başıma kalmayı tercih ederim. Misafirim gelsin, bir yere gideyim istemem. Bir stresi oluyor, niye oluyor onu da bilmiyorum. Öyle çok heyecanlı bir insan da değilim. İşe gittiğimde konsantre olayım diye orkestranın sesini duymak, benden önce çıkan sanatçılar ne yapıyor, ne diyor, ne konuşuyor duymak isterim. Çoğu zaman makyajımı kendim yaparım.

Peki diyelim ki bu gece şov var...

Gelemezdiniz siz bana. Hiçbir şey yapmam. Bir şey oluyor, çekilip bir kenarda oturuyorum. Hani kesime giden koyunlar vardır ya, öyle. Ama işimi bitirdikten sonra şöyle güzel de bir program çıktıysa, o zaman daha keyifli dönerim. Çorbamı ya orada içerim ya evimde içerim. Devamlı çalıştığım yerse, onlar bilir benim nasıl çorba içtiğimi. Şehriyeli, ufak tavuk parçalı, bol maydanoz veya dereotlu, domatesli, limonlu bir çorba.

Hep aynı çorba mı?

Hep aynı çorba.

Evden çıkarken neler yaparsınız?

Ben sadece giyinirim. Devamlı çalıştığım işse her şeyim oradadır. Ekstraysa, zaten bilir yardımcım. Makyaj malzemelerim, ayakkabılarım, çoraplarım. Kıyafetimi önceden seçerim. Onun ayakkabısını, eldivenini tayin ederim. Zaten bellidir neyle neyi kullandığım. Hazırlanır her şey, gider. Siyah eldiven dersem Ümit'e, anlar, "Parmaklı mı parmaksız mı" diye sorar. Unuttuğu bir şey olursa da, "Siz Günay Bey'in odasında beş dakika oturun Seyfi Bey, ben odanızı hazırlayayım" der, atlar gelir, alır döner. Bu köprü paraları böyle gitti işte. Bir arkadaşımın havuzuna yüzmeye gidiyorum. Ne

teferruat anlatamam size; el yumuşatıcımdan, topuk bilmem nesine kadar her şeyi koymuş, mayoyu unutmuş...

Kaç valizle çıkarsınız evden?

Birkaç valizle gitmeye bayılır Ümit, zenginiz biz diye herhalde... Bir sürü teferruat; kullanılsın, kullanılmasın. Ama o doğrusunu yapıyor. Bir şey koptuğu zaman "Var mı?" diyorum, "Var," diyor. Vardır mutlaka, ipliğinden tutun aksesuarına kadar. Valize bir-iki çiçek bile atar lazım olur diye, tedbirlidir. Öyle bir kulis hazırlar ki, eskiden menajerim yapardi bu işleri, şimdi gelip bakıyor "Pes" diyor. Neyi kullanacaksam o sıraya göre dizilir. Önce fondöten, sonra kalemler, sonra eyeliner'lar sırayla... Hepsi gayet muntazam ve ölçülü. Ben bunu seviyorum. İçkim gelir, JB içerim iki parmak. Bardağım evden gidecek, ayarını kaçırmamak için. Üstüne su koyarım, iki kadeh içerim. Bir yandan müzik dinlerim, konsantre olurum. Masa mizanpajı gelir; kim nerede oturuyor, kim ne yapıyor, onu öğrenirim.

Önce soyunurum, kimonomu giyerim. Bornozu aptalca buluyorum, sahneden inerler bornoz giyerler. Hele fuarda falan kalın bornozlarla çıkarlar. Ben şile bezinden bornoz yaptım. Behiye Aksoy gördü, "Ne güzel bir akıl bu," dedi. Yazlık, kışlık kimonolarım vardır, çoğu kendim diktiğim. Kimono hastalığım var galiba, 20-30 kadar kimonom var. Otururum, tabii çok keyiflenirim. Her şeyim gayet muntazam, şöyle bir göz gezdiririm. Fondötenle başlarım. Buradan giderken, tıraş olduktan sonra bir nemlendirici sürerseniz makyaj daha çabuk oturur. Sonra göz çizgileri, kirpik, kaş, göz altı açık rengi sürülür öyle bırakılır. Tam çıkacağım sırada dağıtılır ki, bakıldığı zaman genç göstersin. Rimel kullanmam, çıkarması çok zor. Takma kirpik kullanıyorum. Küpe takamam, kafamı çok salladığım için düşüyor. Sıram gelir, Günay bir tane vurur popoma, onu uğur sayar.

Huysuz'un kaç peruğu var?

Hep aynı tip peruk kullanıyorum, üç tane falan var. Bir ara değiştirdim, bazıları beğendi bazıları beğenmedi, "Sarıyı tak, sana yakışıyor," dediler. Çok namuslu bir hava veriyor bana... Üst dudağım yoktur benim, çok azdır; düz boyarım, altı da biraz genişletirim. Sonra çorap, külot, mayo gibi bir şey, korse, ayakkabı, elbise...

Makyaj malzemelerinizi nasıl seçersiniz?

Özellikle bir depoya gidip de doldurmam. Geçtiğim yerlerde, "Aaa benim rujum!" der alırım. Bir rezervim mutlaka vardır. Birkaç tane ruj

var renk olarak, birkaç renk fondöten zaten gerekli, birkaç renk pudra var. Birkaç renk kalem; çok siyah boyayamıyorsunuz, çok kötü kalıyor, gri daha güzel oluyor. Göz üstü farları giydiğiniz elbisenin rengine göre. Bol aksesuar. Makyaj yapmayı vallahi başkasına para vermeyeyim diye öğrendim. Göre göre öğrendim. Ben becerikli insanım, neyin nasıl olması gerektiğini düşünüyorum. Televizyon programlarında ben yapmam makyajımı, devamlı çalışıyorsam makyöz öğreniyor nasıl makyaj istediğimi, rahat ediyorum. Ama yeni bir yere gidiyorsam, ona tembih etmek durumunda kalıyorum. Huysuz Virjin makyajının biraz abartılı olması lazım.

Peki Seyfi Dursunoğlu olarak çıktığınızda, mesela Popstar'da, içkisiz mi çıkıyorsunuz?

Hayır, yine iki kadeh içip çıkıyorum.

Sahnede hayatınızı kolaylaştıran ya da zorlaştıran şeyler nedir?

Doğaçlama yaptığım için müşteri çok önemli. Önde beş tane rahatsız masa varsa, daha zor program yaparsınız. Ozaman rezervde olan malzemeyi kullanarak doğaçlamaya geçmeye çalışırsınız. Hiç o malzemeyi kullanmadan doğaçlamaya geçtiğim zaman çok daha mutlu oluyorum. Anında patlayan espriler çok güzel oluyor. Bir gece Günay'da sahnedeyim. İzleyiciler arasında Muazzez Abacı var. Kırmızı bir tayyör ceketi giymiş. "Ne o?" dedim, "Kısa Marlboro paketi gibi oturuyorsun..."

Çok sıkıştığım zaman patrona başlıyorum saldırmaya; orkestraya, garsonlara. Müşteri de diyor ki, "Bu herkese saldıriyor, bize de saldırması normal."

Komedi şovlarda sıklıkla fıkra anlatılır. Siz de anlatır mısınız?

Ay ben hiç fikra anlatamıyorum. Yeşil'de çalışıyorum. Ali'nin gülmekten kırıldığımız bir fıkrası var. Ne zaman sahneye çıksa bu fıkrayı muhakkak anlatıyor. Ama her gece...

Ben sahnedeyim, yine bir şeyler oldu, "Ali! Ali! Ali!" dedi müşteriler; Ali sahneye çıktı. "Şimdi yine o meşhur fıkranı anlatacaksın değil mi?" dedim, "Kaç senedir dinliyorum senden. Bırak da ben anlatayım bari..." İçine ettim fıkranın, anlatamadım. Ve o anlatamamam öyle bir sinir bozdu ki; ben gülüyorum, Ali gülüyor, seyirci gülüyor... Yok, bu bir yetenek. Veya fıkrayı oturup çalışmanız lazım..

Sahnede kendinizi çaresiz hissettiğiniz oldu mu hiç?

Sezen Aksu'nun olduğu gece... Kendimi çok çaresiz hissettim ve ağladım. "Kusura bakmayın bu gün program yapamayacağım" dedim. Dozu kaçırdım, Emel Sayın'ın yarım saat geç inmesinin neticesi. Fazla alkol alınca kafanızı çalıştıramiyorsunuz. Bomboş bir kafa... Hiçbir şey bulamıyorum ve malzeme bir sürü var. Bir sürü sanatçı gelmiş, sanatçılar iyi bir malzeme. Hayır, hiçbir şey bulamıyorsunuz. İki tane, iki parmak viski içiyorum. Ağzına kadar su doldururum, çünkü yavaş yavaş içerim. Sahneye çıkma heyecanı yavaş yavaş azalıyor, çünkü o insanların beni bekledikleri çok belli. Gecenin saat biri olmuş, Muazzez Abacı mesela programını bitirmiş, kalkıp giden yok. Belli ki beni bekliyorlar. Bu bir güvence, hoşluk. Ben çıktığım zaman hareket başlıyor. Tuvalete gidenler hemen gelip yerlerine oturuyorlar, yoksa zılgıt yiyecekler. Bunlar benim hoşuma giden şeyler. Pozitif bir enerji ile programa başlıyorum.

Kötü masadan kastım da şu: Yolda gelirken ufak bir araba kazası geçirmiş olabilir, masaya gelip oturduktan sonra bir fikir anlaşmazlığı nedeniyle masada bir tatsızlık olabilir. Birbirinden hoşnut olmayan iki aile yan yana masalara düşmüş olabilir. Çeşitli özel nedenlerden ötürü eğlenceye kolay adapte olamayacak durumda olan birkaç masa varsa salonda, program yapmakta zorlanırım.

Tepkisiz masa ise beni çok rahatsız etmez. "Aaa beni sevmediniz belli. Mühim değil karınızı sevin" derim, onları olayın içine sokmak için çaba sarfederim.

Hani klasik tabirdir. "Masanız" var mı?

Masam var, çok özel masalarım var. Ankara'dan, Trakya'dan "Seni görmeye geldik" diyen insanları bilirim.

Salona baktığınızda, öyle herkesi tanır mısınız?

Hayır tanımam. Hiç kimseyi tanımam, kafamı da yoramam. Show TV'de çalışıyorum, patron gelmiş, ben tanımıyorum. "Zengin bir adama benziyorsun ama zenginler hep çirkin oluyor" dedim. Düşünebiliyor musunuz, patrona söylüyorum bunu.

Sahneye çıkış ritüelleriniz var mı?

Dua mua okumam, tahtalara da vurmam. Yıllar önce Berrin Özer diye bir kızla çalışıyorum. İlk gazino çalışmalarım. Annesiyle beraber

gelirdi. Annesi bir gece, "Seni çok seviyorum, okuyacağım," dedi. Okudu, sahneye çıktım, üç adım attım, düştüm. Ayağım kırılıyordu. Programdan sonra "Rica ediyorum beni bir daha okumayın" dedim.

Başkalarının televizyon programlarına sık çıkar mısınız?

Hayır. Mümkün mertebe çıkmamaya çalışırım. Ama söylediğim gibi Hülya Avşar karnı burnunda benim programıma çıktığı için onun programına hayır diyemedim mesela. Arada çıktıklarım oluyor böyle.

Hakkı Devrim'in programına da çıktınız televizyonda.

Evet, iki kere. Hakkı Devrim ansiklopedi yazmış bir insan. Ben onun yanında eziliyorum büzülüyorum yani. Ve o derecede de mütevazı. O derece tatlı, hoşsohbet. Programdan evvel oturur konuşuruz önce. Ağzından bal damlıyor. Yani öyle olmak isterdim ama olmuyor, çok ağzımdan bal damlamıyor benim. Ama zehir de akmıyor da, hani marmelat gibi falan bir şey oluyor benim ki. Ben kendimi biliyorum.

Doğru cümleler kuruyorsunuz, kelimeleri yerli yerinde kullanıyorsunuz, gayet hakimsiniz Türkçe'ye. Üstelik çok da esprilisiniz. Herkeste yok bunlardan.

İşte kardeşim, hep gözünüz yükseklerde olmalı. Daha iyisini görerek, daha iyi olabilmeniz için kıskanmanız lazım... Hakkı Devrim benim programımı hep seyredermiş. "Hiçbir programınızı kaçırmadım" deyince çok mutlu oldum.

Gani Müjde'ye konuk oldunuz mu?

Gani Müjde galiba beni sevmiyor. Hiç çağırmaz, hiç ilgilenmez. Sevmediği kanısındayım. Ama geçenlerde bir şey olmuş; bunu Huysuz oynasın demiş. Onu da kabul etmedim, o senaryoyu da kabul etmedim zaten. Ama bir yerde de; Huysuz Virjin bakire değil diye bir yazı yazmıştı, güzeldi. Belki aklına gelmiyorum çocuklar, bunu sitem olarak söylemiyorum.

Çağırsa da gider miyim, o da ayrı.

Bir de reklam filminiz var. Ev tekstili, Poli. Teklif nasıl geldi? Siz neler düşündünüz, nasıl kabul ettiniz?

Fatih Aksoy, "Sana bir reklam filmi teklifi gelecek ancak şu kadar paradan fazlasını istersen teklifi geri alacaklar, haberin olsun" dedi.

Bazen öyle domuzlukları vardır. Herhalde onlara da, "Ben bunu Huysuz'a ucuz yaptırırım, siz merak etmeyin" dedi. Ölü bir fiyata yani. Paranın üzerinde durmadım, bir tane reklam çekeyim belki arkası gelir dedim, arkası da gelmedi. Niye bilmiyorum. Daha doğrusu, ben tabii erkek olarak kadın kılığında olduğum için inandırıcılığım az benim, öyle düşünüyorlar. Hep espri yaptığım için, methettiğim ürün için de espri yapıyorum zannediyorlar. Bakın hiç kimsenin aklına gelir mi bu? Yani ben yatağa yatıyorum diye başkası da yatar mı, onu bilmiyorum. İşte sucuk reklamı var. Ben sucuk yemezsem ölüyorum, sucuğa bayılıyorum, o anda sucuk yemek ihtiyacı hissederim ama gidip bakkala "İlla bu sucuğu ver" demem. Yani sucuk yemek değil mi maksat, hangisi varsa onu yerim.

Takım tutar mısınız?

Tabii. Trabzonspor. Eee, Trabzonluyum yani hangi takımı tutacağım başka...

Hani klasik, üç büyüklerden...

Hayır, yoktur o tarafım.

Trabzonspor'un ne yaptığını takip ediyor musunuz peki?

Hep dua ederim. Benim duamla kazanıyorlar zaten.

Bu yıl çok iyiydiler.

O kadar çok dua ettim ki bu sene. Yasin falan okuyorum. Tuhaf bir şey... Bizde bir memleketlilik vardır, taraf tutma. Askerde de mesela Karadenizli olanlara ayrı bir yakınlık gösterirdim. Karadenizliyim; Trabzonspor'u tutacağım tabii ki.

Bir haberde 136 çeşit yemek yapabildiğiniz yazıyor. Nasıl saydınız bunları?

Onu yazan gazeteci düşünsün. Aslında fazlasını bile bilirim.

Yemek kitabı yazmayı düşünür müsünüz?

Hayatta düşünmem. Almaz kadınlar, zehirleniriz diye. Ay Füsun Önal gibi, oturup oturup kitap yazıyor....

Ama çok detay biliyorsunuz. Mesela kahveye, köpürdükten sonra

soğuk su damlatıp bir taşım daha kaynatınca çok köpüklü olacağını kimsenin bildiğini sanmıyorum. Ben dün denedim çok başarılı oldu.

Aman, sizin kadınlığınız yoksa ben ne yapayım.

"Benim" diyen kadınlar bilmez bunların çoğunu.

Öğrensinler bana ne, evlenmeyi biliyorlar...

Ekmek kaç paradır, etin kilosu kaç paradır filan bilir misiniz?

Hayır, bilmem. Bundan utanmak lazım mı onu da bilemiyorum. Alışverişi ben yapmıyorum ki bileyim. Ama zam geldiği zaman küfrediyorum, o başka.

Hayatınızda aldığınız en güzel hediye nedir?

Aaa, en güzel hediye... Benim bir hayranım var, Hasan Savaş diye borsacı bir çocuk. Çok seviyor beni. Her çalıştığım yere masalar kurar, oturur kadınlarla birlikte. Laf aramızda, telefonla gelen kadınlarmış. Hallerinden belli çünkü, işi bitirsek de gitsek diye bakıyorlar! Bu hayranımın bana çok hediyesi olmuştur. Geçen gün o kahve içtiğiniz fincanlar var ya, onlar mesela... Altın kol düğmeleri... Telefonum dahi ondandır. Günay bunun binde birini yapmamıştır bana. Hâlâ hiç sıkılmadan, "Beşibiryerde bekliyorum. Çocuğuma altın tak!" diyor.

Kur yapanlar, çiçekler, tek taş yüzük yollayanlar...

Ay, yok ayol! Yani çiçek gönderirler ama öyle tek taş, mek taş... Şaka bir yana, sahneden inince o kadar nemrutumdur ki, niyeti de varsa, niyetini açamaz kimse.

Televizyonda en son Popstar jüri üyesi olarak izledik sizi. Nasıl geçti Popstar?

Adayları seçmek için aylarca Anadolu'yu dolaştık; Ben, Deniz Seki, İbrahim Tatlıses, Garo Mafyan. Ve çok kötü sesler dinledik. Bu işin doğrusu, iki tane düzgün kulağı olan müzisyen koyarlar, ön eleme yaparlar. Size hakikaten dinlemenize değecek olanlar gelir hiç olmazsa. Ama onu yapmıyorlar, bu kısmın şov tarafı var; insanlar dinliyorlar, gülüyorlar, kızıyorlar, acıyorlar, üzülüyorlar. Hele bizdeki tamamen şov haline geldi. Halkı jüri yaparsanız, onların oylarıyla sanatçı ortaya çıkarmaya kalkarsanız, bana göre şov olur bu. Yani

ahbabı, eşi dostu çok olanın puanı yüksek oluyor...

Sonuç olarak biz Anadolu'da dolaştık, çok uğraştık. Hakikaten iyi şeyler seçtik. Hatta yarışmada izlediğimiz kadar iyi değillerdi seyrettiğimiz zaman. Ama biz bunu hesaba kattık. Saatlerce dışarıda soğukta -bizim Anadolu'ya gittiğimiz zaman soğuktu, karlı marlı günlerdi- beklediler, üşüdüler, heyecanlandılar. Biz bunların hepsini hesaba katarak seçtik. Sonra aradan eledik, tekrar seçtik ve en iyi olacağını tahmin ettiğimiz 12 kişiyi finale bıraktık. Zaman içinde gördük, aralarında kötü yoktu.

Kötü yoktu ama iyi olmak yetmiyor. Ben sanatçıyı çok yönlü görmek isterim. Şarkı söylediği kadar dans da edebilmeli; hareketlerini, mimiklerini, sesini, her şeyini kontrol altina alabilen benim için stardir. Yoksa sadece çok güzel şarkı söyleyen değil. Onun kasetini alır dinlerim, o kadar. Televizyonda görmek istemem. Bu vasfa haiz, dört başı mamur bir yarışmacı yoktu. Çok iyi bir müzisyenin bir sürü dalda çok iyi olması lazım diye düşünüyorum. Arabesk okuyanın illa inatla hep arabesk okuması gerekmez. İbrahim'e *[İbrahim Tatlıses]* onu dedim, sesin iyiyse biraz sık kendini, çık alaturka da oku. O zaman sahne adamı olursun. Ha, diyeceksin ki sen arabesk okur musun? Okumaya çalışırım yani.

Hakikaten okur musunuz?

E, okurum.

Söylesenize bir tane.

Arabesk ne var? "Ne gelenim var, ne soranım var, öyle yalnızım ki. Boş geçen günüm yok..." Ay ben bu Orhan Gencebay'ın "Ne gelenim var, ne soranım var," şarkısını genelevde bir kadın söylerse nasıl söyler diye bir şov yaptım kafamda: "Hem gelenim var, hem sevenim var, öyle memnunum ki. Boş geçen anım yok, ne ararsan çok, öyle memnunum ki. Bana kaderimin bir oyunu bu, aldı namusumu verdi huzuru. Dünyaya doyup da geçip gideceğim, bence yaşamanın kanunu bu. Bıktım artık..." Böyle giden bir şey yaptım.

Söylediniz mi bunu sahnede?

Birkaç kere söyledim. Çok büyük reaksiyon almadım. Tuhaf bir şey... Sevilen insanlar için yaptığınız espri reaksiyon almıyor. Eğer o gönülde bir yer ettiyse, onunla ilgili espri yaptığınız zaman reaksiyon almıyorsunuz.

Doğrudan Orhan Gencebay ile ilgili bir espri değil ki bu. Şarkının sözlerinin Huysuz Virjin tarafından değiştirilmesi.

Bazı şeyleri kabul ettirmeniz çok zor. Biz çok kolay gülen bir millet değiliz. Avukatlardan bahsetsen avukatlar mahkemeye verir, kapıcılardan bahsediyorsun onlar da mahkemeye veriyor.

Popstar'da oy kullandınız mı hiç?

Hayır, hiç kullanmadım.

Peki sonucu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Beni "Popstar" olan kimse fazla ilgilendirmedi. Yarışmaya katılıp yüzlerini seyirciye tanıtan yarışmacıların, yarışmadan sonraki gayretleri, çabaları önemli. Bundan sonraki zaman dilimi içinde "Popstar"ın kim olduğu belli olacak.

Siz onların hayatlarını değiştirdiniz. Sizin de sanat hayatınızda önemli değişikliklere yol açan kişiler var. Günay bir, Egemen Bostancı iki, Öztürk Serengil üç, Ali Poyrazoğlu dört...

Türker İnanoğlu beş, Fatih Aksoy altı, Aysel Gürel yedi...

Bir televizyon programında okul yaptıracağınızı söylüyorsunuz. Var mı öyle bir girişiminiz?

Valilikten telefon ettiler bana, böyle böyle bir şey söylediniz diye. Şunu söyledim: Ben öldükten sonra mal varlığımın paraya çevrilip okul yapılmasını istiyorum. Ben yaşarken okul yaptıracağım demedim. Çünkü benim Cihangir'deki evimi bir arkadaşıma, Sıtkı'ya *[Sıtkı Demirer]* kiraya verdim. Sonra çok sevdi, "Bu ev bana çok uğurlu geldi, satın almak istiyorum" dedi. Ben de mülk sevmem, satayım dedim, sattım. Sonraki konuşmalarımızda, "Bu evi aldım ama ben çok zenginim, niye gidip daha güzel bir yerde, daha gösterişli bir ev almadım diye pişman oldum" dedi.

İşte, büyük söz söylememek lazım. Allah bir hastalık veriyor bu arkadaşa, ancak Amerika'da tedavi olabiliyor, her gittiği zaman muazzam paraya mal oluyor. Babası, annesi öldü. Bir apartmanın tamamı ona kaldı. Çok güzel kürk işçiliği yapan bir mağazası vardı Nişantaşı'nda, onu sattı. Onun geliri bitti, apartmanı sattı bitti. "İyi ki bu evim varmış" diyor, sığınıyor oraya. İşte öyle bir dert verdi Allah.

Yürüyemiyormuş, adım atamıyormuş.

Benim ne olacağım belli değil. Ben bugün okul yaptırırım, üç kuruşum da kalır belki; ama böyle bir hastalığa duçar olduğum takdirde, devlet bana "Sen okul yaptırmıştın, gel sana bakalım" demez. Onun için, ben yaşarken bunu yaptırırım demedim.

Aman efendim, ömrünüz bol olsun!

Ben göremeyeceğim ama sizler şahitsiniz; Günay benim cenazemde, lame üzerine serpiştirilmiş rengarenk ponponlu elbisemi giyecek, başına da ponpon takacak ve kortejin en önüne geçip Katina'yı okuyacak çocuklar. Gelin, çok eğlenirsiniz... (kahkahalar) Ben ölümümden bahsediyorum, insanlar gülüyor!

Yaşarken güldürdüm ama bakın büyüklüğüme, öldüğüm zaman da güldüreceğim.

Artık eskisine göre gerçek kimliğinizle de çok tanındınız. Nasıl bir değişim oldu hayatınızda?

Geziyoruz, insanlar beni görüyorlar, tanıyorlar fakat saygılarından ötürü üstüme üstüme gelemiyorlar. Çünkü ben böyle bir mesafe koymuş bir sanatçıyım. Yani uzaktan bana "Aaa Huysuz Virjin!" diye bağırmazlar. Yanımdan geçerken biri öbürüne eğilir, "Bak Huysuz Virjin geçiyor" der, bundan çok büyük mutluluk duyuyorum. Bu saygıyı yaratmışım, yaratabilmişim. Ben bu ilgiyi görüyorum, bu alakayı görüyorum.

Üç ayı geçkin zamandır neredeyse beraber yaşıyoruz. Yaşamınızın pek çok anını, fikirlerinizi, yorumlarınızı, duygularınızı bizimle ve okurlarla paylaştınız. Seyfi Dursunoğlu'nu daha yakından tanımak için bu kitabı almış olan okurlarınıza son olarak ne söylemek istersiniz?

Sayın okurlar. Yani beni sevenler, merak edenler, takdir edenler, yaptığım işe kıymet verenler... Huysuz Virjin'i torunlarınızın da tanıması için hayatımı size anlatmaya karar verdim. Artık sizin de bildiğiniz gibi, kitabın pek çok yerinde doğruluğa duyduğum sevgiden, dürüstlüğe verdiğim değerden ve dürüst olduğumdan söz ettim. Yine dürüstlük yapacağım ve "Size her şeyi söyledim!" demeyeceğim. Benimle birlikte öbür tarafa gitmesi gereken bazı olayları size intikal ettirmedim. Takdir edersiniz ki, herkesin her şeyini herkes bilmemeli. İnsanın kendisine ait bazı özellikleri kendisinde kalmalı ve beraber

gitmeli.

Size son bir şey söylemek istiyorum. Allah'ı da görmeden seviyoruz. Beni de görmediğiniz zamanlarda seviniz lütfen. Saygılarımla...

YAŞAM ÖYKÜSÜ

1 Ekim 1932 yılında Trabzon'da, sonradan Dursun soyadını alan Tursun ailesinin altıncı çocuğu olarak dünyaya geldi. Annesi Selvi hanım Bayburt'un Aruzga Köyü'nden, babası Mehmet Ali Dursun Oflu'ydu. Trabzon'da saat tamirciliği yapan baba, İstanbul'a gelip Mahmutpaşa'da, Çakmakçılar Yokuşu Sümbüllü Han'da bir manifaturacı dükkanı açtı. 1938 yılında ailece İstanbul'a göç ettiler ve Vefa'ya yerleştiler. Aynı yıl öğrenim hayatına başladı. Bir süre sonra Karagümrük'e ve ardından tüm gençliğinin geçtiği Beylerbeyi'ne taşındılar.

İlkokula Atikali'de başladı, ardından Fatih'teki 56'ncı ilkokula devam etti. Beylerbeyi'ne taşınmalarıyla birlikte ilkokul üçüncü sınıftayken, Arnavutköy'deki Özel Boğaziçi Lisesi'ne (Feyzi Ati Lisesi) yatılı öğrenci olarak kaydedildi. 9. sınıfta, karşı çıkmasına rağmen ailesinin isteğiyle Heybeliada Deniz Koleji'ne (Heybeliada'daki Askeri Deniz Lisesi) geçmek zorunda kaldı. O okulda da yine yatılı öğrenciydi. Askeri eğitimi bir türlü sevemediği için Deniz Koleji'nden 11. sınıfta ayrılarak, Haydarpaşa Lisesi'ne geçti. Liseyi bitirdikten sonra İstanbul Üniversitesi İngiliz Filolojisi'nde okudu. Ancak babasının iflası üzerine üniversiteyi ikinci sınıfta biraktı ve askere gitti. Askerliğini önce Tuzla'da, sonra Hadımköy'de yedeksubay olarak yaptı.

Askerliği bittikten sonra, SSK müfettişi olan eniştesinin yardımıyla, Sosyal Sigortalar Kurumu'nda memur olarak işe alındı. İşte o sıralarda arkadaşlarıyla birlikte, çocukluğundan beri aşina olduğu Beylerbeyi Kültür Cemiyeti'nde ramazan eğlenceleri düzenlemeye başladı. "Huysuz Virjin" tiplemesi de burada doğdu. Seyfi Dursunoğlu'nun yönetiminde 15 yıl süreyle devam eden ramazan eğlencelerinde; ortaoyunu, kantolar, düettolar; çeşitli geleneksel ve klasik oyunlardan, müzikallerden bölümler sergilediler. Yerel ve amatör gösteriler yapmasına karşın performansı '60'lı yılların ortalarından başlayarak sanatseverlerin ve basının dikkatini çekmeye başladı. Sanatçı, profesyonel olmayı amaçlayan bir kaç küçük sahne denemesinden sonra, 1970 yılında dönemin ünlü gece kulübü Kulüp 12'de çalışmaya başlayarak, şöhret basamaklarına adım attı. Yedi yıl boyunca, her gece Kulüp 12 dahil tam yedi ayrı yerde sahne aldı. Başlangıçta bu yoğun tempoya rağmen SSK'daki memuriyetini devam ettirdi. Bir kaç yıl sonra sahne şovunun tuttuğunu anlayınca, SSK'dan istifa ederek 18

yıllık memuriyet hayatını sona erdirdi.

Kulüp 12 döneminde, kendisine özgü seyirciyle doğaçlama diyalog kurma ve atışma yöntemini geliştirdi. Bu konudaki başarısı ününü daha da artırdı. Geleneksel zennelik sanatını neredeyse dünyada benzeri olmayan modern bir şova dönüştüren sanatçı, kısa sürede büyük bir hayran kitlesi oluşturdu. O dönemdeki çalışmaları, bugün de aynı başarıyla devam eden şovlarına temel oluşturdu.

Dönemin ünlü gazinolarında solist altı olarak da yıllarca çalıştı ancak geniş halk kitleleriyle ilk tanışması, 1976 yılında Öztürk Serengil'in TRT'de yaptığı "Gülünüz Güldürünüz" programındaki jüri üyeliğiyle oldu. 1980'li yıllarda ise Egemen Bostancı ve Haldun Dormen'in sahneye koyduğu; Merhaba Müzik, Müzikal Kahkaha ve Çılgınlıklar adlı büyük gişe yapan müzikallerde rol aldı. Aralarında kendisi tarafından derlenen kantoların da yer aldığı bir kanto kaseti yaptı.

Aynı süreçte beş sinema filminde oynadı: Nokta ile Virgül Paldır Küldür, Doğru Yoldan Ayrılanlar, Gülünüz Güldürünüz, İstiyorum, Melek Yüzlü Cani.

1980'lerin ortasından itibaren Ali Poyrazoğlu'nun işlettiği Yeşil Kabare'de aralıksız yedi yıl yaptığı şovla adından çok söz ettirdi. 1992 yılından itibaren İstanbul'un en önemli kulüplerinden Günay'ın devamlı sanatçısı oldu. Özel televizyonlarla birlikte onu tüm Türkiye tanıdı. İlk kez Star TV de bir yılbaşı programında ekrana çıktı. 1994 sonbaharında ATV'de "Huysuz Şov" yaptı. 1995-96 yıllarında Show TV'de aynı isimle programını sürdürdü. 1997-98 sezonunda Kanal D'de programlarına devam etti. Programlarının ulaştığı yüksek reyting ve reklam alma potansiyeli, onu kanalların paylaşamadığı sanatçı haline getirdi.

1998 martında Bostancı Gösteri Merkezinde Gülben Ergen'le birlikte yer aldığı "Castra Castra Şov" ile gazino ve kulüp dışı ilk halk gösterisini yaptı.

1999'da tekrar Show TV'ye geçti. "O Şimdi Hostes" adlı şov programıyla yeniden izleyiciyle buluştu. 2001 sezonunda Star TV'de Sibel Can'la "Huysuz ve Tatlı Şov" adlı programı, 2002 ramazanında ATV'de Ramazan Eğlenceleri programı yaptı.

2004'te Show TV'de yayınlanan Popstar Yarışmasında bu kez Huysuz Virjin değil, Seyfi Dursunoğlu olarak jüri üyeliği yapan sanatçı, son yıllarda, müşteri portföyünü beğendiği için yalnızca Kulüp Günay'da

ve özel gecelerde sahne alıyor.

35 yıllık sanat hayatı süresince yurtdışında da; ABD, Almanya ve İsrail'de düzenlenen pek çok özel gece ve programlarda izleyicileriyle buluşan sanatçı; bu kitabın kaleme alındığı 2004 yılında 72'nci baharını yaşıyor ve İstanbul'da, Çengelköy sırtlarındaki müstakil evinde sakin bir yaşam sürüyor.

Seyfi Dursunoğlu, performansında en küçük bir eksilme olmaksızın sahnelerde hoplaya zıplaya şov yapmaya ve sevenleriyle buluşmaya devam ediyor.